

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Royal
Vilesi
semi
mahbederek

ÇATLAK KRALLIK

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

ERIN WATT

YABANCI

ÇATLAK KRALLIK

için övgüler

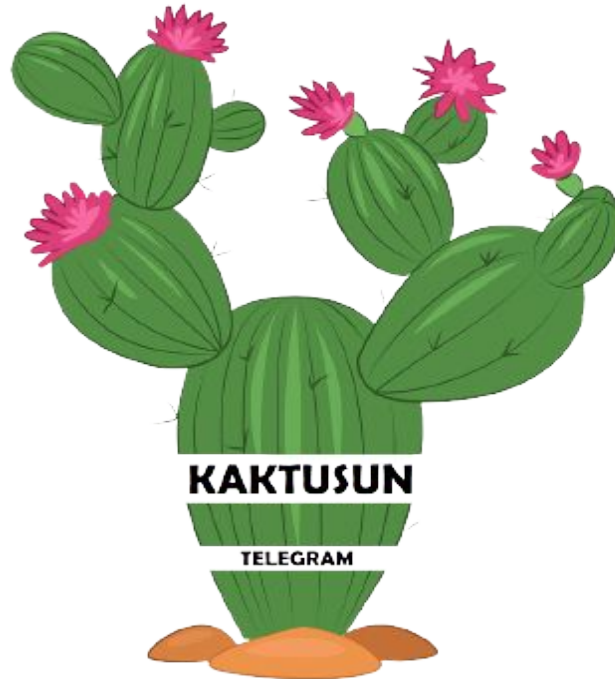
"Sona geldik. *Çatlak Krallık* da başından sonuna olağanüstü bir yolculuktu."

—*Writing Bookish Notes*

"Gerçekten harika bir serinin muhteşem finali."

—*A Novel Glimpse*

ÇATLAK KRALLIK

Hayatımın ışığı Lily'ye.

1

Easton

HERKES ÇIĞLIK ATIYORDU.

Şok geçiriyor olmasaydım –zil zurna sarhoş olduğumdan bahsetmiyorum bile– kimin kime bağırıldığını duyabilir, seslerini ayırt edebilir, ortaya haykırılan kızgın suçlamaları ve sert sözleri anlamlandırabilirdim.

Ama şu an bitmek bilmeyen bir ses dalgasından ibaretti. Nefret, endişe ve korkunun senfonisi.

“... senin oğlunun suçu!”

“Bok onun suçu!”

“... dava edeceğim...”

“Easton.”

Başımı ellerimin arasına gömüp nasırlı avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum.

“... hâlâ burada mı? Çoktan kelepçe takılıp götürülmüş olmalıydı... seni piç kurusu... tacizdir.”

“Dene de görelim... senden korkmuyorum, Callum Royal. Ben bölge savcısının...”

“Yardımcısısın.”

“Easton.”

Gözlerim kupkuruydu ve kaşınıyordu. Kan çanağına döndüklerine emindim. Sarhoşken hep böyle olurdu.

“Easton.”

Omzuma bir şey vurdu ve bir ses diğerlerinin arasından sıyrıldı. Başımı kaldırdığımda üvey kardeşimin, mavi gözlerinde yoğun bir endişeyle bana baktığını gördüm.

“Üç saattir yerinden kıpırdamadın. Konuş benimle.” Ella sakince yalvardı. “Bana iyi olduğunu söyle.”

İyi mi? Nasıl iyi olabilirdim ki? Tanrı aşkına, olanlara bakarsanız. Bayview Hastanesi’nin özel bekleme salonundaydık – Royallar, acil servisin normal bekleme salonunda halkın arasında beklemek zorunda değildi. Nereye gidersek gidelim özel muamele görüyorduk, hastanelerde bile. Abim Reed geçen sene bıçaklandığında, sanki devlet başkanıymış gibi hemen ameliyata alınmış ve şüphesiz daha acil durumdaki birinin sırasını almıştı. Ancak Callum Royal’ın adı eyaletin her köşesine uzanıyordu. Hatta ülkenin. Herkes babamı tanırdı. Herkes ondan korkardı.

“...oğluna dava açaca–”

“Senin lanet olası kızının suçu...”

Ella yeniden, “Easton,” diye üsteledi.

Onu duymazdan geldim. Şu anda Ella benim için yoktu. Gözüm hiçbirini görmüyordu. Ne Ella’yı. Ne babamı. Ne de John Wright’ı. Hatta alınına birkaç dikiş atıldıktan sonra bekleme salonunda yanımızda kalmasına izin verilen küçük kardeşim Sawyer’ı bile. Büyük bir araba kazası olmuştu ve Sawyer bunu birkaç çizikle atlatmıştı.

Peki ya ikizi...

Ona ne olmuştu?

Ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hastaneye geldiğimizden beri Sebastian’la ilgili hiçbir gelişme bildirilmemişti. Kanlar içindeki yaralı bedeni bir sedyeye konularak götürülmüş ve ölüp ölmediğine dair haber bekleyen ailesiyse bu salonda terk edilmişti.

“Oğluma bir şey olursa kızın bunun bedelini öder.”

“Oğlanın senden olduğuna emin misin?”

“Seni lanet olasıca şerefsiz!”

“Ne? Bana kalırsa bütün oğullarının DNA testine ihtiyacı var. Hatta bunu şimdi mi halletseniz? Sonuçta hastanedeyiz. Biraz kan verip oğlanlardan hangisinin Royal hangisinin O’Halloran dölü olduğunu öğrenmek zor olmaz.”

“Baba! KAPA ÇENENİ!”

Hartley’nin acı dolu sesi tenimi bir bıçak gibi kesti. Şu anda diğerlerinin varlığını gözüm görmüyor olabilirdi ama onun farkındaydım. Üç saattir salonun bir köşesinde oturuyordu. Benim gibi o da tek kelime etmemişti. Ta ki şu âna kadar. Şimdi ayağa kalkmıştı ve alev alev yanan, öfkeli gri gözlerle baktığı babasına bağırırken sesi suçlayıcı çıkıyordu.

John Wright’ın neden burada olduğunu bile anlamamıştım. Kızına katlanamıyordu. Yatılı okula gönderdiği Hartley, Bayview’a geri döndüğünde evinde kalmasına izin vermemişti. Bu akşam ona bağırarak artık ailenin bir ferdi olmadığını söylemiş ve kız kardeşini uzaklaştırmakla tehdit etmişti.

Ama ambulans Hartley’yi, ikizleri ve ikizlerin kız arkadaşını götürdüğünde hastaneye gitmek için harekete geçen ilk kişi Bay Wright olmuştu. Belki de Hartley’nin onun ne tür bir pislik olduğunu kimselere anlatmadığından emin olmak istemişti.

“Sen neden buradasın ki zaten!” diye aklımdan geçenleri haykırdı Hartley. “Kazada yaralanmadım! Ben iyiyim! Burada olmana gerek yok, zaten burada olmanı da *istemiyorum!*”

Wright bağırarak bir şeyler söyledi ama ne söylediğine dikkat etmedim. O sırada Hartley’yi izlemekle meşguldüm. Arabası, babasının malikânesinin önünde ikizlerin Range Rover’ıyla çarpıştığından beri ısrarla iyi olduğunu söylüyordu. Bana değil tabii – bir kez olsun benden tarafa bakmamıştı. Bunun için onu suçlayamazdım.

Kazanın sorumlusu bendim. Bu akşam onun hayatını mahvetmiştim. Eylemlerim yüzünden o arabaya dönmüştü, tam da

kardeşlerimin hızla kavşağı döndüğü sırada. Bana kızgın olmasaydı onları daha erken fark edebilirdi. Belki de Sebastian... ölmezdi? Hayata mıydı yoksa?

Lanet olsun, neden kimse bir şey söylemiyordu?

Hartley iyi olduğu konusunda ısrar edip duruyordu, muhtemelen onu muayene edip bekleme salonuna gelmesine izin veren ilkyardım ekipleri de aynı şekilde düşünmüştü ama şu anda pek iyi görünmüyordu. Hafifçe sendeliyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Ayrıca arkasındaki beyaz duvar kadar solgun görünüyor, simsiyah saçları teniyle şok edici bir zıtlık yaratıyordu. Üzerinde kan yoktu gerçi. Tek bir damla bile. Onu böyle görmek beni rahatlamıştı çünkü Sebastian'ın her yanı kanla kaplıydı.

Kazadan sahneler gözümün önünden geçerken boğazıma safra yükseldi. Kaldırıma saçılmış cam parçaları. Sebastian'ın bedeni. Kan gölü. Lauren'in haykırıışları. Tanrı'ya şükür, Donovanlar çoktan Lauren'ı alıp eve götürmüştü. Kız hastaneye adım atışından gidişine kadar haykırıp durmuştu.

"Hartley," Ella'nın sakın sesi duyuldu. Üvey kardeşimin Hartley'nin beti benzi atmış hâlini fark ettiğini anladım. "Gel, otur şöyle. İyi görünmüyorsun. Sawyer, Hartley'ye biraz su getirir misin?"

Kardeşim tek kelime etmeden gitti. İkizi götürüldüğünden beri zombi gibiydi.

Ella'nın küçük elini kolundan ittirerek, "İyiyim ben!" diye kükredi Hartley. Babasına döndüğünde dizleri hâlâ titriyordu. "Sebastian Royal'ın yaralanmasının nedeni *sensin!*"

Wright'ın ağzı açık kaldı. "Ne *cüretle* böyle bir şeyi ima eder--"

Hartley öfkeyle lafını keserek, "İma etmek mi?" dedi. "Ben ima etmiyorum! Olanı söylüyorum! Beni kız kardeşimi uzaklara göndermekle tehdit etmeseydin bu akşam Easton malikâneye gelmeyecekti! O seni görmeye gelmeseydi ben de onun peşinden gelmeyecektim!"

Bu, suçun bende olduğunu gösterir, diye itiraz etmek istedim ama bunun için fazla güçsüz ve korkaktım. Ama doğruy-

du. Olanların sorumlusu bendim. Kazaya neden olan bendim, Hartley'nin babası değil.

Hartley tekrar yalpaladığında Ella bu kez tereddüt etmeden Hartley'yi kolundan yakaladığı gibi sandalyeye oturmaya zorladı.

"Otur," diye emretti.

O sırada babamla Hartley'nin babası birbirlerine öfkeli bakışlar atıyordu. Babamı hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Bu işten rüşvetle kurtulamayacaksın, Royal."

"Arabayı senin kızın kullanıyordu, Wright. Bir sonraki doğum gününü hapisanede geçirmezse kendini şanslı saysın."

"Eğer biri hapse girecekse, bu kişi senin oğlun olacak. Hatta oğullarının hepsinin olmayı hak ettiği yer orası."

"Sakin oğullarımı tehdit edeyim deme, Wright. Ânında valiyi buraya getiririm."

"Vali mi? Sence o çük kafalı sümüklünün beni kovmaya cesareti var mı? Bu Tanrı'nın unuttuğu yerde, Bayview tarihindeki bütün savcıların kazandığından daha fazla dava kazandım. Halk seni de onu da çarmıha gerer..."

Üç saat sonra ilk kez ağzımı açtım.

"Hartley," dedim boğuk bir sesle.

Bay Wright cümlesinin ortasında durdu. Döndü ve hançer gibi bakışlarını üzerime dikti. "Kızım! konuşma! Beni duyuyor musun, seni piç kurusu! Onunla tek kelime bile konuşma."

Onu duymazdan geldim. Bakışlarım Hartley'nin solgun yüzüne kilitlenmişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Tüm bunlar benim suçum. Kazaya ben sebep oldum."

Gözleri kocaman açıldı.

"Onunla tek kelime bile konuşma!" Bu şaşırtıcı bir şekilde onun babasından değil benimkinden gelmişti.

"Callum," dedi Ella. Benim hissettiğim kadar afallamış görünüyordu.

"Hayır," diye kükredi babam, Royal mavisi gözlerini bana dikmişti. "Tek kelime etme, Easton. Burada cezai suçlamalar

devreye girebilir. Ve o" –babam, John Wright'a sanki Ebola virüsünün can bulmuş hâliymiş gibi baktı– "savcı yardımcısı. Avukatımız yanında olmadan kazayla ilgili tek kelime daha etmeyeceksin."

"Tipik Royallar," diye alay etti Wright. "Daima birbirinizin pisliğini örtüyorsunuz."

"Senin kızın oğullarımın arabasına çarptı," diye patladı babam. "Burada sorumlu olan tek kişi o."

Hartley inler gibi bir ses çıkardı. Ella iç çekerek onun omzunu okşadı.

"Sorumlu sen değilsin," dedim Hartley'ye, herkesi duymazdan gelerek. Sanki salonda yalnızca ikimiz vardık. Ben ve o. Yatağa atmak dışında vakit geçirmek istediğim ilk kız. Arkadaşım olarak gördüğüm kız. Hatta arkadaştan öte olmak istediğim kız.

Bu kız benim yüzümden babamın gazabıyla yüzleşiyordu. Üstelik ben olmasam gerçekleşmeyecek bir kazanın suçluluğuyla perişan hâldeyken. Abim Reed kendisine yok edici derdi. Sevdiği herkesin hayatını mahvettiğini düşünürdü.

Reed yanıliyordu. Her şeyi bozan bendim.

"Endişelenme, biz gidiyoruz," diye hırladı Wright.

Hartley'nin oturduğu yere hışımla ilerlerken gerildim.

Ella korumacı bir şekilde kolunu Hartley'nin omzuna attı ama babam ona bakarak hemen başını salladı.

"Bırak gitsinler," diye bağırdı. "Bu piç haklı, onların burada, aramızda yerleri yok."

Paniğe kapıldım. Hartley'nin gitmesini istemiyordum. Hele babasıyla gitmesini hiç istemiyordum. Ona ne yapacağını kim bilebilirdi.

Hartley de böyle düşünüyor olacak ki babası kolunu tutmaya çalıştığında hemen elinden kurtuldu. Ella'nın kollarının arasından sıyrıldı. "Seninle hiçbir yere gelmiyorum!"

"Başka şansın yok," diye patladı babası. "Beğen ya da beğenme hâlâ yasal vasin benim."

"Hayır!" Hartley'nin sesi gök gürültüsü gibiydi. "Seninle gelmiyorum!" Hızla babama döndü. "Dinle, babam bir..."

Cümlesinin tamamlayamadı çünkü bir anda öne doğru devrilerek yere düştü. Karo zemine çarpan kafasının sesi, ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Ona doğru sanki yüzlerce el uzandı ama ilk varan ben oldum. Omzundan tutup, "Hartley!" diye bağırdım. "Hartley!"

Babam beni uzaklaştırmaya çalışarak, "Onu hareket ettirme," diye bağırdı.

Babamın elinden kurtuldum ama Hartley'yi bıraktım. Yere uzanıp yüzümü ona yaklaştırdım. "Hartley. Hart. Benim. Aç gözlerini. Benim."

Gözkapakları hareket etmedi.

Babası, "Ondan uzak dur, seni pislik!" diye bağırdı.

"Easton." Bu Ella'ydı, Hartley'nin ince bir çizgi şeklinde başının yan tarafından akan kanı işaret ederken sesi dehşet doluydu. Kusacak gibi hissediyordum ve bunun sebebi hâlâ damarlarımda dolaşan alkol değildi.

"Aman Tanrım," diye soludu Ella. "Başı. Başını çok sert çarptı."

Korkumu bastırdım. "Bir şey yok. Her şey yoluna girecek." Babama döndüm. "Bir doktor çağır! Yaralandı!"

Biri omzumdan tuttu. "Sana kızımından uzak dur dedim!"

"Asıl sen ondan uzak dur!" diye patladım babasına.

Arkamda ani bir karmaşa yaşanmaya başladı. Ayak sesleri. Bağırışlar. Bu kez kendimi bıraktım. Sanki Sebastian olayını sil baştan yaşıyordum. Hartley sedyeye alındı, doktorlar ve hemşireler birbirlerine emirler yağdırarak onu uzaklaştırdılar.

Uyuşmuş bir hâlde, bomboş kalan kapıya baktım. Şoktaydım. Ne olmuştu demin öyle?

Ella, "Aman Tanrım," dedi tekrardan.

Bacaklarım artık ağırlığımı taşıyamıyordu. Kendimi yakındaki bir sandalyeye bıraktım ve nefes almaya çalıştım. Ne. Olmuştu. Demin. Öyle?

Hartley tüm bu zaman boyunca iyi değildi ve hiçbir şey söy-

lememiş miydi? Ya da belki de farkında değildi? Lanet olsun, ilkyardım ekibi onu kontrol etmişti.

"İyi olduğunu söylemişlerdi," dedim boğuk bir sesle. "Onu yatırmadılar bile."

Ella, "İyileşecek," diyerek beni teskin etmeye çalıştı ama sesi pek de ikna edici değildi. İkimiz de kanı, alnında oluşan morluğu ve ağzının nasıl gevşeyerek açıldığını görmüştük.

Ah, siktir. Midem bulanıyordu.

Ella'nın hakkını yiyemem, birden eğilip ayakkabılarına kustuğumda yerinden sıçramadı. Öylece durup saçlarımı okşayarak alnımdan çekti. "Geçti, Easton," diye mırıldandı. "Callum, ona biraz su getir. Sawyer'ı su almaya gönderdiğimde nereye gitti bilmiyorum. Ve sen..." Bay Wright'la konuştuğunu tahmin ediyordum. "Sanırım gitme vaktin geldi. Hartley'den haber almak için başka bir yerde bekleyebilirsin."

Hartley'nin babası tiksintiyle, "Seve seve," dedi.

Gittiğini hemen anladım çünkü salondaki havanın gerginliği biraz olsun geçmişti.

Ella, "Hartley iyileşecek," dedi yeniden. "Sebastian da yakında iyi olacak. Herkes iyi olacak, East."

Güvende hissetmem gerekirdi oysa ben yeniden kustum.

Ella'nın, "Tanrım, Reed bir an önce *gelsen* artık," diye mırıldandığını duydum.

Bekleyiş yeniden başlamıştı. Su içtim. Babam ve Sawyer sessizlik içinde oturdular. Reed nihayet geldiğinde Ella kollarına atladı. Üniversiteden buraya tüm o yolu arabayla gelmişti ve yorgun görünüyordu. Onu suçlayamazdım, sabahın üçüydü. Hepimiz yorgunduk.

İlk önce Sebastian'ın durumuyla ilgili bilgiler geldi. Kafa travması en büyük endişe kaynağıydı. Beyninde ödem vardı ancak doktorlar ne kadar ciddi olduğundan henüz emin değillerdi.

En büyük abim Gideon da Reed'den kısa bir süre sonra geldi, o sırada doktor bize Seb'in beynindeki ödemle ilgili bilgi veri-

yordu. Gid salonun köşesindeki çöp kovasına kustu ancak sanırım benim aksime o sarhoş değildi.

Saatler sonra farklı bir doktor kapıda belirdi. Bu adam Seb'le ilgilenen kişi değildi. Odaya göz gezdirirken inanılmaz huzursuz görünüyordu.

Yalpalayarak ayağa kalktım. Hartley. Hartley'yle ilgili bir durum olmalıydı.

2

Hartley

YÜZÜME VURAN PARLAK bir ışık beni uyandırdı. Gözlerimin önündeki beyaz lekeleri gerçek şekillerden ayırt etmeye çalışırken sersemlikle gözlerimi kırıştırdım.

“İşte, Uyuyan Güzel uyandı. Nasıl hissediyorsun?” Işık yeniden parladı. Uzanıp onu uzaklaştırmaya çalıştım ancak bu hareketimle saplanan acıyla neredeyse kendimden geçecektim.

“O kadar iyi demek, ha?” dedi ses. “Neden ona bir otuz miligram Toradol daha vermiyorsun ama kanamasını gözlemlediğinden emin ol.”

“Peki, efendim.”

“Harika.” İki metal parçasının birbirine geçme sesi irkilmeme neden oldu.

Bana ne olmuştu? Neden dişlerimi bile sızlatacak bir acı içerisindeydim? Kaza mı geçirmiştım?

“Kıpırdama.” Bir el beni yumuşak bir şeye doğru bastırdı – bir yatak. “Sakın doğrulma.”

Mekanik bir vızıldamanın ardından yatağın arka kısmı doğruldu. Gözkapaklarımdan birini açmaya çalıştım ve kirpiklerimin arasından yatağın tırabzanını, beyaz bir önlüğün ucunu ve başka bir karaltı gördüm.

“Ne oldu?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Araba kazası geçirdin,” dedi yanımdaki siyah karaltı. “Hava yastığı açıldığında sol kaburgalarından birkaçı kırılmış. Kulak-zarın patlamış. Vestibüler dengesizlik ve oksijen eksikliği –bu nefes darlığı oluyor– nedeniyle bayıldın ve başını sert bir şekilde yere çarptın. Sarsıntı ve hafif bir beyin travması geçirdin.”

“Beyin travması mı?”

Avucum kalbimin üzerine gelecek şekilde elimi göğsüme götürdüm ama bunu yapar yapmaz acıdan irkildim. Nefesim ke-sildi. Canım yanmıştı. Kolumu tekrar yavaşça yanıma indirdim.

“Merak ettiğin buysa kalbin hâlâ atıyor.” Bu ses, ilk konu-şan kişiden gelmişti. Doktor olmalıydı. “Siz kısa boylu kızların mümkün olduğu kadar direksiyondan uzakta oturması gere-kiyor. Hava yastığının açılması bir tonluk kamyonundan yumruk yemeye benziyor.”

Ağırlaşan gözkapaklarımı tekrar kapattım ve hatırlamaya çalıştım. Ancak aklımda hiçbir şey yoktu. Zihnim hem bomboş hem de çok doluymuş gibi hissediyordum.

“Bana hangi günde olduğumuzu söyleyebilir misin?”

Gün... Aklımda hepsini bir bir saydım. Pazartesi, salı, çar-şamba – ancak hiçbirini akla yatkın gelmiyordu. “Ne kadar... za-mandır... buradayım?” diye sormayı başardım. Boğazım kup-kuruydu, bir kaza buna nasıl sebep olabilir bilmiyordum.

“İşte,” dedi kadın ve dudaklarımın arasına bir pipet dayadı. “Su iç.”

Su bir nimetti sanki ve pipet ağzımdan uzaklaştırılana kadar içtim.

“Bu kadarı yeter. Kusmanı istemeyiz.”

Sudan mı kusacaktım? Kurumuş dudaklarımı yaladım ama sonra onunla tartışacak enerjiyi bulamayarak tekrar yastığıma gömüldüm.

Doktor, “Üç gündür buradasın. Hadi bir oyun oynayalım,” diye önerdi. “Bana kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misin?”

Bu kolaydı. “On dört.”

"Humm." Hemşireyle bakiştılar ama ne olduğunu çözemdim. Bana verdikleri ilaçlar için çok mu küçüktüm acaba?

"Peki adın?"

"Tabii ki..." Cevaplamak için ağzımı açtım ancak aklım bomboştu. Gözlerimi kapayıp tekrar denedim. Aklıma yine hiçbir şey gelmedi. Koca bir hiçlik. Panik içinde doktora baktım. "Hatırlayamı-" Yutkundum ve sert bir şekilde başımı iki yana salladım. "Şey..."

"Endişelenme." Adımı hatırlayamıyor olmam çok da önemli değilmiş gibi kaygısızca gülümsedi. "Ona bir doz daha morfin ve Benzo karışımı ver ve uyandığında beni ara."

"Tamamdır, doktor."

"Ama ben... bekle," dedim adım sesleri uzaklaşırken.

"Şşş. Gececek. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var," dedi hemşire, bir elini sıkıca omzuma koyarak.

"Bilmem gerek... Hayır, sormam gerek," diye düzelttim kendimi.

"Kimsenin bir yere kaçtığı yok. Uyandığında burada olacağız. Söz veriyorum."

Hareket etmek çok acı verdiğinden, hemşirenin haklı olabileceğine karar verip rahatlamaya çalıştım. Doktor burada olacaktı, ne de olsa burası bir hastaneydi ve doktorlar hastanede çalışırdı. Buraya nasıl geldim, nasıl yaralandım – tüm bunlar bekleyebilirdi. Morfin ve Benzo karışımı –her neyse artık– kulağa iyi geliyordu. Bir dahaki uyanışında sorularımı sorabilirdim.

Pek iyi uyuyamadım gerçi. Gürültüler ve sesler duydum –yüksek, alçak, endişeli, kızgın. Kaşlarımı çattım ve benim için endişelenen insanlara iyi olacağımı söylemeye çalıştım. Bir ismin sürekli tekrarlandığını duydum – *Hartley, Hartley, Hartley*.

"İyi olacak mı?" diye sordu kalın bir erkek sesi. Hartley ismini hiç durmadan tekrarlayan kişiydi. Bu benim adım mıydı?

Güneşini arayan bir çiçek misali sesin geldiği yöne döndüm.

"İşaretler onu gösteriyor. Neden gidip biraz uyumuyorsun, evlat? Uyumazsan yakında sen de onun yanında yatacaksın."

Çatlak bir sesle, "Eh, ben de onu umuyorum," dedi.

Doktor güldü. "Bu kesinlikle çok doğru bir davranış."

"Yani kalabilirim, değil mi?"

"Hayır. Yine de seni gönderiyorum."

Gitme, diye içimden yalvardım ama ses dinlemedi ve beni karanlık, boğucu bir sessizliğin içinde bırakarak gitti.

3

Easton

BAYVIEW HASTANESİ’NİN Mary Royal morg gibi geliyordu. Şatafatlı bekleme salonundaki herkes kendi kederine düşmüştü. Kara bulutlar tarafından yutulmak üzereydim.

Reed’e, “Ben çıkıp biraz hava alacağım,” diye mırıldandım.

Gözlerini kıstı. “Sakin aptalca bir şey yapma.”

“İntihar eden annesinin adına yaptırılmış kanada çocuğumu yatırmak gibi mi?” diye dalga geçtim.

Abimin yanındaki Ella öfkeyle iç çekti. “Sen olsan Seb’i nereye yatırırdın?”

“Burası dışında herhangi bir yere.” İkisinin bu ortamın ne kadar kötü hissettirdiğini fark etmediğine inanamıyordum. Bu hastanede bizim için hiçbir şey hiçbir zaman yolunda gitmemişti. Annemiz burada ölmüştü. Seb komadan uyanmıyordu ve kız arkadaşımın kafası az kalsın ikiye yarılacaktı.

İkisi bana şüpheli bir bakış attıktan sonra birbirlerine dönerek sessiz bir diyalog kurdular. Bir yıldan fazladır birliktelerdi ve şimdiden âdet döngüleri falan bile senkronize olmuştu. Tabii benim hakkımda konuştuklarını anlamam için ikisinden biriyle yatıyor olmam gerekmiyordu. Ella aklımı kaçıracağımdan endişelendiğini söylüyor, Reed de ailemi küçük düşürecek bir

şey yapmayacağıma dair onu sakinleştiriyordu. Ella bakmazken Reed, başımı belaya sokmamam gerektiği konusunda verdiği uyarıyı tekrarlayan karanlık bir bakış attı.

Yas odasından çıktığımda ağır, otomatik kapılar arkamdan kayarak kapandı. Babamın kan parasıyla inşa edilmiş hastane kanadının beyaz mermer döşeli iki büyük koridorundan birinden geçtim. Çocukların ağladığı, yetişkinlerin öksürdüğü ve insanların sürekli hareket hâlinde olduğu birinci kattaki acil servisin aksine burası sessizdi.

Burada, zengin hastalarını kontrol etmek için odalara girip çıkan temiz üniformalı personelin kauçuk tabanlı ayakkabıları zeminde sessizce hareket ediyordu. Bu yataklarda yatan biri yeni bir hastane kanadı anlamına geliyor olabilirdi, bu nedenle onlara ekstra özen gösteriyorlardı. Daha yumuşak yataklar, kaliteli çarşafklar ve özel tasarım hastane gecelikleri. Buraya yanlarında tam yetkili bir doktor olmadığı sürece hiçbir intörn ya da asistanın girmesine izin verilmiyordu. Ancak bu VIP oda ayrıcalığının elbette yüklü bir bedeli vardı. Hart bunlardan birinde kalıyordu çünkü onu normal bölüme alacak olurlarsa dünyayı başlarına yıkmakla tehdit etmiştim. Babam bundan hoşlanmamıştı. Bunu suçu kabul etmekle eş olduğunu düşünüyordu bu yüzden onu, her şeyi benim yaptığımı basına anlatmakla tehdit etmiştim. Babam da VIP oda için bir haftalık ödeme yapacağını söylemişti. Hartley'nin daha fazla kalması gerekirse onunla tartışmaya hazırdım ancak şu anda krizlerle teker teker ilgilenecektim.

Kardeşim Sawyer'ı bir çöp kutusunun önüne çökmüş hâlde buldum.

"Dostum, iyi misin? Yiyecek bir şey ister misin? Ya da içecek?"

Boş bakışlarını bana çevirdi. "Bardağımı düşürdüm."

Bu susadığı anlamına mı geliyordu? Çocuk yürüyen bir ölü gibiydi. Seb uyanmazsa eğer hastane yatağına düşecek bir sonraki Royal ben değil, Sawyer olacaktı.

"Ne içtin?" diye sordum çöp kutusunun içine göz atarak. Bir-

kaç fast food ambalajı, VIP yiyecek arabasından alınmış birkaç kahverengi karton kutu ve enerji içeceği kutuları. "Enerji içeceği mi?" diye tahminde bulundum. "Sana yeni bir tane alayım."

"Susamadım," diye mırıldandı Sawyer.

"Sorun değil. Ne istiyorsan söyle." Ne istediğini biliyorsa tabii. Kendinde değil gibiydi.

"Hiçbir şey." Zorlanarak ayağa kalktı.

Yanına gidip elimi omzuna attım. "Hey, bana ne istediğini söyle."

Sawyer elime vurarak uzaklaştırdı. "Bana dokunma," diyerek ani bir öfkeyle kükredi. "Seb senin yüzünden o odada."

İtiraz etmek istedim ama haksız değildi. "Evet, anladım," dedim boğuk bir sesle.

Sawyer'ın yüzü buruştu. Dudaklarının titremesini engellemek için çenesini sıkı ama o benim küçük kardeşimdi, kendini koyvermesine ramak kaldığının farkındaydım. Bu yüzden onu çekip sarıldım ve karşı koysa bile bırakmadım.

"Üzgünüm."

Can simidiymiş gibi tişörtüme sıkıca tutundu. "Seb iyi olacak, değil mi?"

"Olacak tabii." Kardeşimin sırtına vurdum. "Uyanacak ve ağladığımız için bizimle dalga geçecek."

Sawyer cevaplayamadı. Duyguları boğazına dizilmişti. Bir dakika boyunca bana tutunduktan sonra beni uzaklaştırdı. "Gidip biraz onun yanında oturacağım," dedi ve yüzünü duvara döndü.

Seb yavru hayvanları kurtarmayı sever ve sık sık gözlerinden kalp çıkan emojiyi kullanırdı, Sawyer ise onun maço ikiziydi. Pek konuşmazdı. Duygularını belli etmezdi. İkizi olmadan Sawyer yalnız ve korkmuştu.

Omzunu sıkıttım ve onu bıraktım. İkizlerin beraber olması gerekirdi. Eğer Seb'i komadan çıkaracak biri varsa bu Sawyer'dı.

Hartley'nin odasının bulunduğu ikinci koridorun sonuna doğru ilerledim. Kapıda beni pek konuşkan olmayan hemşirelerden biri karşıladı. "Üzgünüm," dedi. "Ziyaretçi yasak."

Kapının sağındaki dijital ekranda yanıp sönen özel oda yazısını gösterdi.

“Ben onun ailesiyim, Susan.” Adını isim kartından okudum. Daha önce Hemşire Susan’la karşılaşmamıştım.

“Bayan Wright’ın erkek kardeşi olduğunu bilmiyordum.” Hemşire bana sanki kim olduğumu biliyor ve ne yutturmaya çalıştığının farkındaymış gibi bir bakış attı.

Vazgeçmek doğamda yoktu. Zafer kazanmışçasına gülümse dim. “Kuzeniyim. Uçakla bugün geldim.”

“Üzgünüm, Bay Royal. Ziyaretçi yasak.”

Yakalanmıştım. “Bak, Hartley benim kız arkadaşım. Onu görmem gerek. Onu ziyaret etmezsem benim şerefsizin teki olduğumu düşünecek. Zaten yeterince acı çekiyor, bir de benim yüzünden üzülmelerini istemeyiz, değil mi?” Hemşirenin yelkenleri suya indirdiğini görebiliyordum. “Beni görmek ister.”

“Bayan Wright’ın dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Uzun kalmam,” diye söz verdim. Susan hemen geri adım atmayınca büyük silahlarımı ortaya çıkardım. “Babam durum kontrolü istiyor. Callum Royal’ı tanıyorsundur? Faturaları kontrol edebilirsin, ismi orada yazıyor.”

“Sen Callum Royal değilsin,” diye yanıtladı.

“Ben oğlu ve vekiliyim.” Özgürce gelip gidebilmek için babamdan adımları hangi forma gerekiyorsa oraya yazmasını istemeliydim. Bu onsuz içeriye girmeyi ilk deneyişimdi, bu yüzden şimdiye dek adının ne kadar etkili olduğunu fark etmemiştim. Ama aklıma gelmeliydi. Bu kanat onun parasıyla inşa edilmişti.

Hemşire Susan tekrar kaşlarını çatsa da kenara çekildi. Binanın yan tarafında soyadınızın yazmasının bazı avantajları oluyordu.

Hemşire, “Onu yorma,” dedi. Son bir uyarı bakışı attıktan sonra oradan ayrıldı.

İçeriye girmeden önce hemşirenin köşeyi dönmesini bekledim. Evet, Hartley’nin dinlenmesini istiyordum ama onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim, sonra uyumaya devam edebilirdi.

Odanın oturma bölümündeki kanep ve sandalyelerin çevresinden sessizce dolandım. O da Seb gibi uyuyordu. Ancak onun aksine bilincinin geldiği anlar da oluyordu. Babam bu sabah işe gitmeden önce doktor ona Hartley'nin bugün ya da yarın tamamen uyanabileceğini söylemişti.

Ağır sandalyelerden birini yatağın yanına sürükleyip parmağındaki oksijen monitörünü yerinden çıkarmamaya özen göstererek elini tuttum. Onu böyle, ince kollarından serum torbalarına ve makinelere doğru uzanan kablo ve hortumlara bağı hâlde hareketlessizce yatarken görmek midemi bulandırıyordu. Restoranda geçirdiğı zor bir günün ardından, onu köşedeki seyyar satıcıdan aldığım burritolarla beslediğim âna geri dönmek için zamanı geriye almak, dünyayı başa sarmak istiyordum.

"Selam Uyuyan Güzel." Yumuşak tenini parmağımla okşadım. "Okulu asmayı bu kadar çok istiyorduysan bana söylemeliydin. Ya gitmezdik ya da kendimize birer doktor raporu yazardık."

Kıpırdamadı. Başının üzerindeki monitörü kontrol ettim ama neye baktığımı bilmiyordum. Makine sabit bir şekilde bipliordu. Odası Seb'inkinden daha az kokutucuydu. Seb'in yüzünde bir oksijen maskesi vardı ve kardeşim yerine nefes aldıkça makinenin çıkardığı ses, bir korku filminin fon müziğinden bile daha ürkütücüydü.

Hart'ın uyanması gerekiyordu, böylece elimi tutabilirdi. Boştaki elimle yüzümü ovuşturup kendimi pozitif şeyler düşünmeye zorladım.

"Sen gelmeden önce, okuldaki son yılımı atlayabilmeyi diliyordum ama artık bunu yapmadığım için memnunum. Birlikte çok eğleneceğiz. Şükran Günü'nde Saint Tropez'e gideriz diye düşündüm. Burası soğumaya başladı ve ben montla bot giymekten sıkıldım. Noel'de de Alpler'deki Andermatt'a gidebiliriz. Ama kaymak istiyorsan Verbier de olur. Yüksek irtifalı tepeleri manyak harikadır ama belki St. Moritz'i daha çok seversin?" Astor'daki bazı kızların orada yaptıkları alışverişleri anlatıp durduğunu hayal meyal hatırlıyordum.

Hartley cevap vermedi. Belki de kaymayı sevmiyordu. Bu, kazadan önce birbirimizi daha yeni tanımaya başladığımızın farkına varmamı sağladı. Hartley hakkında bilmediğim pek çok şey vardı.

“Ya da Rio’ya gideriz. Orada harika yeni yıl partileri veriliyor. Pash birkaç yıl önce gitmişti ve dediğine göre iki milyon insan orada çılgınca eğleniyormuş.”

Aslında kafa travması yüzünden partiye gitmek istemeyebilirdi. *Lanet olsun, East, bazen çok kalın kafalı oluyorsun.* “Ya da burada kalırız. Daireni süsleriz. Ya da eğer onu seninle kalmaya ikna edebilirsen belki sana ve kız kardeşin Dylan’a yeni bir daire buluruz. Bu hoşuna gider mi?”

Gözkapaklarını bile kıpırdatmadı. İçim korkuyla doldu. Seb ve Hartley’nin ikisinin de bilincinin yerinde olmamasına daha fazla dayanamıyordum. Bu haksızlıktı. Elini tutan elim titremeye başladı. Yerin ayaklarımın altında parçalandığı bir uçurumun kıyısındaymışım gibi hissediyordum. Boşluk beni çağırıyor, serbest düşüşten sonra bana karanlık bir huzur vadeliyordu.

Başımı önüme eğip tişörtümün yakasını ısırarak duygularımı bastırmaya çalıştım. Sawyer’ın ne kadar çaresiz ve kaybolmuş hissettiğini anlayabiliyordum. Hartley tam da dibe battığım bir zamanda çıkagelmiş, beni güldürmüş, önümde içkinin, partilemenin ve sürtmenin dışında bir gelecek olduğunu düşünmemi sağlamıştı. Ve şimdi ışığı sönmüştü.

O iyileşecek. Cesaretini topla, evlat. Tişörtüne salya sümük ağlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Derin bir nefes alıp Hartley’nin elini dudaklarıma götürdüm. “İyileşeceksin, bebeğim.” Bunu her şeyden çok kendimi rahatlatmak için söylüyordum. “İyileşeceksin, Hart.”

İyileşmek zorundaydı – ikimizin de iyiliği için.

4

Hartley

HEART. HEART.* Bu kelime aklımda dönüp duruyordu. Kalbimle ilgili bir şeydi. *Hayır. Hart. Hartley!* "Hartley. Adım Hartley Wright."

"Mavi giyen güzel hastaya yıldızlı pekiyi," dedi tanıdık bir ses.

Başımı çevirip baktığımda doktorun orada olduğunu gördüm. Birbirimize gülümsedik – ben söz verdiği gibi yanımda olduğu için, o ise hastası uyanıp adını hatırladığı için.

Susan bir bardak suyu pipetle birlikte önüme dayadı, adını yaka kartından biliyordum. Boyu yanında durduğu doktorun göğüs cebine zar zor yetişen, tombul bir hemşireydi.

"Teşekkürler," dedim minnetle. Bu kez hemen çekmediği için kâğıt bardaktaki suyu sonuna kadar bitirdim. Susan yatağını oturur pozisyona getirirken yan taraftan mekanik bir vızıltı geldi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu doktor elindeki ışık kalemini gözlerime tutarak. Yaka kartı, isminin J. Joshi olduğunu gösteriyordu.

"Hastanedeyim." Tamamen bir tahmindir ama doktora, hemşireye, sırtımdaki pembe çiçekli çirkin mavi geceliğe bakılırsa cevabımdan emindim.

* (İng.) Kalp –çn

“Hangi hastane?”

“Bayview’da birden fazla hastane mi var?” Güzel. Nerede olduğumu biliyordum. Rahatça yerime yerleştim. İlk uyandığımda yaşadığım o hafıza boşluğu şu an tamamen anlaşılır geliyordu. Hastaneye yatırılacak kadar kötü yaralanmışım ve kafam karışmıştı.

Doktor yumruğuyla yatağın ayakucundaki tahtayı tıklattı. “Üçte iki, hiç fena değil.”

“Ne oldu?” Bu soruyu daha önce de sormuş muydum? Tanıdık geliyordu. Sormuşsam bile cevap alamamıştım. En azından hatırladığım kadarıyla. Gözlerimi kapayıp da buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştığımda boşluktan başka bir şey bulamadım. Bütün vücudum ağrıyordu, bu yüzden bir kaza geçirmiş olmalıyım diye düşünüyordum. Bana kamyon mu çarpmıştı? İkinci kat penceresinden mi düşmüştüm? Market alışverişi yaparken kafamı mı yarmışlardı?

“Bir trafik kazası geçirdin,” dedi doktor. “Fiziksel yaraların güzelce iyileşiyor ancak bilincinin ara ara yerine geldiği anlara bakacak olursak, kazanın ardından hastanede düşmen sonucunda travma kaynaklı retrograd hafıza kaybı yaşıyorsun gibi görünüyor.”

“Bir dakika, ne?” Bir sürü kelimeyi üzerime boca etmişti.

“Hafıza kaybı yaşıyorsun...”

“Amnezi gibi mi?” diye araya girdim. “Böyle bir şey gerçekten var mı yani?”

Doktor Joshi hafifçe gülümseyerek, “Gerçekten var,” diye onayladı.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Teknik olarak, anaokuldaki ilk günün, ilk öpücüğün ya da erkek arkadaşınla yaptığın kötü bir tartışma gibi kişisel anıların silindiği ve muhtemelen geri kazanılmayacağı anlamına geliyor.”

Ağzım açık kalmıştı. Dalga geçiyor olmalıydı. “Hafızam hiç geri gelmeyebilir mi yani? Bu olası mı?” Etrafıma bakınıp bu bir

kamera şakası mı, biri çıkıp "Sürpriz!" diye bağırarak mı diye göz gezdirdim. Ama kimse öyle bir şey yapmadı. Odada Susan, doktor ve benden başka kimse yoktu.

"Olası ancak sen daha çok gençsin, bu yüzden durum senin için çok travmatik olmamalı."

Bakışlarımı Dr. Joshi'ye çevirdim. "Çok travmatik olmamalı mı?" İsterinin boğazımda yükseldiğini hissedebiliyordum. "Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Şu anda öyle hissettiriyor ama aslında pek çok şeyi hatırlıyorsun. Gözlemlerimize göre -uyurken ve şu anda benimle konuşurken- işlemsel belleğin korunmuş gibi görünüyor. Hıtabet gibi geliştirilebilir becerilerin yanı sıra motor becerilerin de duruyor. Bu becerileri kullanmadığın sürece hatırlamayacaksın. Örneğin, bisiklete binene kadar bisiklete binmeyi bildiğini fark edemeyebilirsin. En önemlisiyse birkaç haftalık iyileşme ve dinlenmenin ardından iyi olacağın gerçeği."

"İyi olmak mı?" Uyuşmuş bir şekilde yineledim. Anılarım silinmişken nasıl iyi olabilirdim?

"Evet. Negatif şeylere odaklanma." Çizelgeye birkaç not aldıktan sonra hemşire Susan'a verdi. "Şimdi sana iyileşmenin en zor kısmını anlatacağım."

"İyileşmemin en zor kısmı hafızamı kaybetmek değilse, şu anda seni yatarak dinliyor olmam iyi bir şey yoksa düşüp bayılırdım." Alaycı olmamam gerektiğini biliyordum ama kahretsin, bunu hazmetmek kolay değildi.

Doktor Joshi sırttı. "Görüyor musun, espri yeteneğini kaybetmemişsin." Ciddileştiğinde yüzündeki gülümseme silindi. "Otobiyografik hafızan büyük olasılıkla geri gelebilir. Yine de insanlarla iletişim kurarken açık fikirli olman gerek. Olayları senden farklı şekilde hatırlayacaklardır. Anlıyor musun?"

"Hayır." Doğruya doğru, bunların hiçbirini anlayamıyordum. Nasıl oluyor da ismimi hatırlıyordum da kazanın nasıl olduğunu hatırlayamıyordum? Nasıl oluyordu da hastane kavramını ya da kolumdaki hortumun bir seruma bağlandığını ve

yahut ardışık sayıların sonsuz olduğunu hatırlıyordum da ilk öpücüğümü hatırlayamıyordum?

Doktor yatağın tırabzanına vurarak dikkatimi kendine çekti.

“Ben bir doktorem, değil mi?” diye sordu.

“Evet.

“Neden peki?”

“Çünkü bir doktor önlüğü giyiyorsun. Boynunun etrafında şu duyma şeyinden” –*steteskop*, aklım bana yardımcı olmuştu– “var ve bir doktor gibi konuşuyorsun.”

“Susan benim önlüğümü giymiş olsa ve bir de steteskopu olsa onun doktor olduğunu düşünür müydün?”

Başımı eğip hemşireye baktım. Susan gülümsedi ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Üzerine bir önlük giydirip boynuna bir steteskop yerleştirdim ve onu tam da doktorun söylediği şekilde gördüm – bir doktor olarak.

“Görüyor musun, gerçek, kişinin önyargılarına dayanan göreceli bir kavramdır. Susan’ı koridorda yürürken görseydin, aslında yetenekli hemşirelerimizden biri olduğu hâlde onu bir doktor sanabilirdin. Kız kardeşinin izniyle ödünç alıp giydiğin bir elbiseye dair annenin hatırladıkları kız kardeşinin hatırladıklarından farklı olacaktır. Erkek arkadaşınla tartıştıysan eğer kimin hatalı olduğuyla ilgili onun hatırladıkları seninkilerden farklı olabilir.

“Ailene ve arkadaşlarına, anılarını tamamen kaybettiğin kesinleşene kadar ellerinden geldiğince geçmişin hakkında konuşmaktan kaçınmalarını tavsiye ettim. Okul için sana bir not yazacağım, sen de sınıf arkadaşlarını bu konuda uyarmalısın. Sana geçmişle ilgili şeyler anlatırlarsa anılarını şekillendirip eskilerinin yerini almasına sebep olabilirler.”

Doktorun uyarısını sindirmeye çalışırken vücudum ürperdi. Tüm o “her hikâyenin iki yüzü vardır” kuralı korkutucu sonuçlara neden olabilirdi.

“Bu hoşuma gitmedi,” dedim.

“Biliyorum. Benim de hoşuma gitmezdi.”

Bir şeyleri kendi kendime hatırlamaya karar verdim. Çözümü buydu. "Anılarımı kendi kendime hatırlamam ne kadar sürer?"

O zamana kadar bir yerde saklanabilir miydim?

"Bu günler, haftalar, aylar hatta yıllar bile alabilir. Beyin, doktorlar ve biliminsanları için bile büyük bir gizemdir. Üzgünüm, keşke daha iyi bir cevabım olsaydı. En başta da dediğim gibi, birkaç kaburga zedelenmesi dışında fiziksel açıdan çok iyi durumda olman iyi bir şey."

Hemşire küçük bir tüp çıkarıp bir iğneyi içine batırdı. Hafif bir tedirginlikle onu izledim.

"Hatırlamama yardımcı olacak bir ilaç verebilir misin?"

"Veriyoruz zaten." İğneye vurdu.

"En azından bana neler olduğunu açık açık anlatabilir misin?" diye yalvardım. "Başka birine zarar verdim mi?" Şu anda bu çok önemliydi. "Arabada benimle birlikte başka biri var mıydı? Ailemden biri?" Ailemi hatırlamaya çalıştım ama hafızamda net bir görüntü canlanmadı. Gölgeler vardı sadece. Bir, iki... üç? Doktor annem ve ablam olduğundan bahsetmişti ki bu durumda ben dört kişilik bir ailenin en küçüğüydüm. Belki de annem boşanmıştı ve biz üç kardeşlik? Bunu nasıl bilmezdim? Kan bey-nime sıçramış, gözlerimin ardına keskin bir acı saplanmıştı. Bu bilemememe durumu beni öldürecekti.

"Yalnız kullanıyordun. Diğer arabada üç genç vardı," dedi Doktor Joshi. "İkisi yara almadı ama diğer erkek yaralının durumu kritik."

"Aman Tanrım," diye inledim. Bu çok kötüydü. "Kimdi? Ona ne oldu? Benim hatam mıydı? Neden neler olduğunu hatırlamıyorum?"

"Bu, aklının seni koruma yöntemi. Travmatik hastalarda buna sık rastlanır." Gitmeden önce başımı okşadı. "Ben endişelenmiyorum, bu yüzden sen de endişelenmemelisin."

Endişelenmemek mi? *Dostum, ben tam anlamıyla aklımı kaybetmiş durumdaydım.*

Doktor gittikten sonra hemşire, "Birkaç ziyaretçi için hazır

mısın?" diye sordu. İlacı yatağımın yanındaki kancaya asılı torbaya enjekte etti.

"Ben sanmıyor--"

Kapıdan bir ses, "Uyanık mı?" diye cıvıladı.

"Arkadaşın saatlerdir seni görmek için bekliyor. İçeriye alayım mı?" diye sordu hemşire Susan.

İlk başta hayır demeyi düşündüm. Ölü gibi hissediyordum. Ayak parmağıma kadar tüm vücudum sızlıyordu. Gülümseme ve iyiymişim rolü yapma –çünkü insanlara karşı böyle davranırdınız– düşüncesi hiç cazip gelmiyordu.

Daha da kötüsü, arkadaşlarımla ve ailemle iletişime geçtiğim her sefer, bana ait olan hatıraları değil de başkalarınınkini anımsamam anlamına gelebilirdi. Benliğimin bir parçasını kaybetmiştim ve eğer kendimi onlardan tamamen izole etmezsem asla iyileşemeyebilirdim.

Yine de tamamen izole olmak istemiyordum. Hiçbir şey bilmemek eksik bilgiden daha kötüydü.

"Evet." İpuçlarını bir araya getirebilirdim. İfadeleri karşılaştırıp kıyaslayabilirdim. Gerçekler ancak birden fazla kaynak tarafından doğrulandığında gerçektir. Fiziksel acıya katlanabilirdim; içimi asıl kemirip duran şey belirsizlikti. Başımı sallayıp, "Evet," diye yineledim.

"Uyanık ama ağrıdan al," diye seslendi hemşire.

Uzun, parlak sarı saçları olan bir kızın yatağıma yanaşmasını izledim. Onu hatırlamıyordum. Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. Saatlerdir beklediğine göre yakın bir arkadaş olmalıydı. O zaman neden onu hatırlayamıyordum? *Düşün, Hartley, düşün!* diye emrettim kendime.

Doktor bazı anılarımın geri gelmeyebileceğini söylemişti ama değer verdiğim insanları unutabileceğimi kastetmemişti, değil mi? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Sevdiğim insanların kalbime işlemesi, daima hatırlayacağım şekilde derinlere kazınması gerekmez miydi?

İsmini hatırlayabilmek için beynimdeki kara deliği yokladım.

Kimlerle yakın arkadaşım? Zihnimde güzel kızıl sarı saçlar ve çillerle kaplı bir yüz belirdi. Kayleen. Kayleen O'Grady. Bu isimle birlikte beynime bazı görüntüler akın etti – okuldan sonra parkta beklememiz, bir oğlanı gözetlememiz, Kayleen'in futbol konseptli odasında gecelememiz, beraber müzik kurslarına gidişimiz. Şaşkınlıkla ellerimi oynattım. Müzik dersleri mi? Zihnimde bir kemanın üzerine eğilişim belirdi. Keman mı çalışıyordum? Bunu Kayleen'e sormalıydım.

"Buraya gelsene, kızım," dedim, hareket etmenin yarattığı acıyı umursamayarak. Acı kimin umurundaydı, burada anılarım geri geliyordu. Doktor Joshi hiçbir şey bilmiyordu. Kocaman gülümseyip Kayleen'in eline uzandım.

O bunu görmezden gelerek sanki bulaşıcı hastalık taşıyordum gibi yatağımdan birkaç adım ötede durdu. Zihnimde beliren görüntülerdeki kıza hiç benzemediğini anlayabileceğim kadar yakın duruyordu. Bu kızın yüzü daha ovaldı. Kaşlarının şekli daha keskindi. Saçları açık sarıydı ve yüzünde de çil yoktu. Kayleen saçını boyatmış olabilirdi ancak çillerle kaplı sevimli yüzünün vanilya tenli, bu soğuk, mesafeli sarışına dönüşmesine imkân yoktu.

Ayrıca kıyafetleri... Kayleen kot pantolon ve bol oduncu gömlekleri giyen bir kızdı. Önümde duran bu kişi dizine gelen, siyah ve kırmızı çizgili krem rengi bir etek giyyordu. Bunu krem rengi, kolları ve yakası dantelli, uzun kollu bir bluzla kombinlemişti. Ayağında siyah, rugan burunlu, üzerinde iç içe geçen iki C harfinden oluşan altın bir amblemin olduğu kapitone bir babet vardı. Saçını bir yanda toplamıştı, başına da aynı amblemin bu kez elmaslarla –ya da belki de pırlantalarla– süslendiği bir saç tokası takmıştı.

Pahalı bir dergi reklamından fırlamış gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çatıp geri çevrilen elimi kucağıma indirdim. "Bir dakika, sen Kayleen değilsin." Gözlerimi kısıtım. Bu kız belli belirsiz tanıdık geliyordu. "Felicity... sen misin?"

5

Hartley

"TA KENDİSİ." SARIŞIN, parmak uçlarında yürüyüp serum torbasına göz attı. "Hımm. Morfin demek. En azından düzgün ilaçlar alıyorsun."

Felicity Worthington'ı daha çok şöhretinden dolayı –ünlü gibi bir şeydi– tanıyordum, bu da onu neden hatırladığımı açıklıyordu ama aramızda geçen herhangi bir diyalog aklıma gelmedi. Worthingtonlar Bayview'un büyük isimlerindendi. Sahil şeridinde bulunan devasa bir evde yaşıyor ve pahalı arabalara biniyorlardı, çocukları Instagram'da herkesin ana sayfasına düşen, insanın geri kalmaktan korktuğu şaşıaalı partiler veriyordu.

Hastanede oturup beni *bekleyecek* kadar yakın olmayı bırak, Felicity'yle arkadaş olduğumuzu bile hayal edemiyordum.

"Seni gören ilk kişi olduğuma inanamıyorum," dedi ve bir perde gibi omuzlarından dökülen sarı saçlarını savurdu.

"Ben de." Bu kızda beni belli belirsiz huzursuz eden bir şey vardı.

Kusursuzca şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı. "Bazı anılarını hatırlamadığını duydum. Bu doğru mu?"

Bunu inkâr etmek istedim ama içimde durumumun hemen açığa çıkacağına dair bir his vardı. "Doğru."

Kolunu uzatıp parlak taşlarla süslenmiş tırnaklarını serum hortumunda gezdirdi. "Doktorun bize, bu kafanı karıştıracağı için hafızandaki boşlukları doldurmamamız gerektiğini söyledi."

"Bu da doğru."

"Ama bilmek için can atıyorsun, değil mi? Yani neden burada olduğumu, nasıl arkadaş olduğumuzu, hayatında neler olduğunu? Bu karanlık boşlukların doldurulması gerekiyor, değil mi?" Yatağın ayakucunda bir yuvarlak çiziyordu ve ben de bir yılan izler gibi dikkatle onu izliyordum.

"Neden buradasın?" Çünkü onunla arkadaş olmadığımızı hissediyordum. Felicity'nin bana bakışından anlamıştım bunu - bana insan değil de bir bilimsel deneymişim ya da laboratuvar numunesiymişim gibi bakıyordu.

"Büyükannem kalça ameliyatı oldu. İki yan odada yatıyor." Kapıyı işaret etti.

Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. "Geçmiş olsun. Umarım yakında iyileşir."

"Geçmiş olsun dileklerini iletirim," diye cevapladı. Kendisine daha fazla soru sormamı bekliyormuş gibi bakıyordu.

Soruların ağzımdan kaçmasını engellemek için neredeyse dilimi ısıracaktım. Sormak istediğim tonla şey vardı ancak bana aradığım cevapları verecek doğru kişinin Felicity olduğunu düşünmüyordum.

İlk ağzını açan o oldu. "Bilmek istediğin hiçbir şey yok mu?"

Evet, vardı. Hem de çok fazla. En güvenli olanı bulmak için sorularımı gözden geçirdim.

"Kayleen nerede?" Boynumu dikkatli bir şekilde dikleştirdim ve her hareketimle keskinleşen acıyı görmezden geldim.

"Kayleen kim?" Samimi bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Kayleen O'Grady. Minyon kızıl kafa. Çello çalışıyor." Felicity bön bön bakmaya devam edince, "En yakın arkadaşım. İkimiz de Bayview Performans Sanatları Merkezi'nde Bay Hayes'ten ders alıyoruz," diye ekledim. Hafızasını kaybeden tek kişi ben değilmişim gibi duruyordu.

“O’Grady mi? Bay Hayes mi? Sen hangi yüzyılda kaldın? O pedofil iki yıl önce buralardan kaçıp gitti, tam da O’Gradylerin Georgia’ya taşındığı zamana denk geliyor.”

“Ne?” Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Kayleen yanımdaki evde yaşıyor.”

Felicity’nin yüzünden garip bir ifade geçti ve anlamlandıramadığım bir şey omurgamdan aşağıya endişe verici bir ürperti-nin yayılmasına neden oldu.

“Kaç yaşındasın, Hartley?” diye sordu, bal rengi gözlerinde beliren keyif parıltısıyla yatağın ayakucuna doğru eğilirken.

“Ben – ben...” Aklıma ilk gelen *on dört* demek oldu ama bundan daha büyük hissediyordum. Kaç yaşında olduğumu nasıl bilmezdim? “Ben on be – on yedi yaşındayım,” diye hızlıca cevabımı değiştirdim ama Felicity’nin gözleri kocaman açılmıştı.

Eliyle hızlıca ağzını kapadı sonra geri indirdi. “Kaç yaşında olduğunu bilmiyor musun? Bu inanılmaz.” Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı. Ekran yeni görünüyordu ama zaten Felicity her zaman en yeni cihazlara, tasarım elbiselere, pahalı çantalara sahip olmuştu.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?” diye sordum. Bu kabalıktı ama onun yaptığı da öyleydi.

“Herkesle,” dedi ve bana beynimin doktorun söylediğinden daha çok hasar gördüğünü ima eden bir bakış attı.

Hemşire çağrı düğmesine bastım. “Gidebilirsin,” diyerek onu bilgilendirdim. “Yorgunum ve bu muameleyi görmeye ihtiyacım yok.” Bu kızın odama gelip başımdan yaralandığım için benimle dalga geçmeye cüret etmesine inanamıyordum. Gözlerime dolan öfkeli yaşların akmasını önlemek için hızlıca gözlerimi kırıştırdım. Felicity Worthington’ın önünde hiçbir zayıflık belirtisi göstermeyecektim. Benden daha varlıklı olabilirdi ama bu lanet terbiyesizliği hak ettiğim anlamına gelmiyordu.

Sesimdeki soğukluk dikkatini çekmişti. Telefonunu bıraktı ve surat astı. “Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Arkadaşlarımıza sana karşı daha dikkatli olmamız gerektiğini söylüyordum.”

Bundan şüpheliydim. Kapıyı gösterdim. "Dışarıda yardımcı olabilirsin."

"Peki. O zaman erkek arkadaşını içeriye göndereyim."

"Neyimi?" dedim yarı bağırırçasına.

Yüzüne kötü bir gülümseme yayıldı. Uzaklarda bir yerde uyarı zili çalıyordu ama pek önemsemedim.

"Neyim?" diye tekrarladım bu kez daha kısık bir sesle.

"Erkek arkadaşın. Kyle Hudson. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Birbirinizi gördüğünüz anda vuruldunuz, tıpkı Disney masallarındaki gibi." Elini kalbine götürdü. "Birbirinizden kopamıyordunuz. Herkesin içinde vıcık vıcık oluşunuz *mide bulandırıyor* ama sonra *o olay* yaşandı."

Yemi atmıştı ve buna düşmemem gerektiğini bilsem de, "Ne oldu?" diye sordum yine de.

"Onu Easton Royal'la aldattın."

"Easton Royal mı? Aldatmak mı?" Felicity'nin bu açıklamasında yanlış olan o kadar çok şey vardı ki gülmeye başladım. "Pekâlâ. Bu komikti. Artık gidebilirsin."

Hikâyeler uyduracaksa, en azından inanılır şeyler uydurabilirdi. Royalların yanında Worthingtonlar zavallı fakirlerden başka bir şey değillerdi. Bayview kıyısındaki Royal malikânesi o kadar büyüktü ki onu uydu görüntülerinden bile görebilirdiniz. O malikâneye ağzımın sularını akıttığımı hatırlıyordum, o zamanlar... kaça gidiyordum? Altıncı sınıf mıydı? Yoksa yedi mi? Royalların beş kardeş olmalarına rağmen o kocaman evde muhtemelen birbirlerini günlerce görmedikleri hakkında Kayleen'le konuşuyorduk. Easton Royal'la takılacak bir duruma gelmiş olmayı bırakın onunla yolumun kesişmesi bile imkânsızdı.

Felicity'nin bana bu saçma masalları neden anlattığını bilmiyordum. Sanırım büyükannesinin iyileşmesini beklerken canı çok sıkılmıştı. Nedeninin bu olduğunda karar kıldım. Çünkü mantıklı geliyordu.

"Bu doğru," diye ısrar etti.

"Hı hı." Felicity'yle ilgili içgüdülerim doğruydu ve içim rahatladı. Yakında geçmişime dair detaylar netleşecekti.

"Peki o zaman bu ne?" Telefonunu yüzüme doğru uzattı.

Gözlerimi kırptırdım. Bir daha kırptırdım. Sonra üçüncü kez tekrar kırptırdım çünkü gördüklerime inanamıyordum. Arkada neon ışıklarla aydınlatılmış iskele, önümde saçları koyu renkli muhteşem bir çocuk duruyordu. Elleri saçlarımdaydı, benim kollarımsa onun belini sarmıştı. Dudaklarımız birbirine öyle bir yapışmıştı ki neredeyse utançtan kızaracaktım. Fotoğrafın altında bir dizi etiket sıralanmış ve Easton'ın olduğunu tahmin ettiğim bir hesap etiketlenmişti: #hayallerinçifti #EastonRoyal #Royalişleri @F14_flyboy.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Evet. Fotoğraflar yalan söylemez." Telefonunu elimden aldı ve sanki duygularını ölümcül bir şekilde yaralamışım gibi burnunu çekti. "Zavallı Kyle. Sen onu hak etmiyorsun ama o aldatığın hâlde seni affetti. Burada seni bekliyor ama içeriye gelmeye çekiniyor. Ona ilk ben girerim dedim. Biliyorum bu çok zor ama o buraya geldiğinde düzgün davranmaya çalış." Bana sert bir bakış attıktan sonra babetlerinin üzerinde dönerek kapıya yöneldi.

Gitmesine izin verdim çünkü az önce ortaya attığı bilgi beni şaşkına döndürmüştü. Erkek arkadaşım Kyle mı? Onu aldatmak mı? Easton Royal'la hem de? Beynim onun isminde durdu ve kalbim tekledi. Titrek bir nefes aldım. Easton Royal'a karşı bir şeyler hissettiğim için mi böyle olmuşum yoksa Felicity'nin bana gösterdiği fotoğraf çok seksi olduğu için mi? Fotoğraftaki oğlan kadar yakışıklı birini bırak, herhangi bir Royal'ı öpecek pozisyona gelmiş olmam bile hiç olası görünmüyordu.

Bu şehir Royallara aitti. Varlıkları Felicity'ninkini gülünç duruma düşürürdü. Atlantik Havacılık, eyaletin en büyük işverenydi. Easton Royal'la takılma ihtimalim piyangoyu kazanmaktan daha düşük bir olasılıktı. Doktor ne demişti? Gerçek, söyleyen kişiye göre değişkendir mi? Ama Felicity'nin de dediği gibi fotoğraflar yalan söylemezdi, değil mi?

Kapı gıcırdayarak açıldı. Sese döndüğümde açık kumral, küçük gözlü, ince dudaklı, tıknaz bir çocukla karşılaştım. Bu, Kyle Hudson olmalıydı. Hastane odamdan başka herhangi bir yerde olmak istiyor gibi görünüyordu. Ayaklarını sürüyerek oturma alanına doğru yürüdü ve yatağımın ucundan birkaç adım ötede durdu. Hemşire çağrı düğmesini elime almıştım.

Bebeklik etmeyi kes, diye kızdım kendime. "Selam Kyle."

İsmi ağzımda tanıdık bir his bırakmamıştı. Beynimi herhangi bir anı ya da his için taradım ama hiçbir şey yoktu. O nasıl erkek arkadaşım olabilirdi? Eğer onunla birlikteysem, ona karşı en azından içimdeki karanlık boşluktan farklı bir şey hissetmem gerekmez miydi? Onu neden aldatmıştım? Anlaşamıyor muyduk? Ara mı vermiştik? Sarhoş muydum? Yoksa sadece kötü biri miydim? Kötü biri olduğumu zannetmiyordum ama zaten kötü biri olmak nasıl bir histi ki?

"Selam," diye cevapladı, zemini yoğun bir şekilde incelemekle meşguldü.

"İyi misin?" diye sordum. Belki de hastanelerden korkuyordu ve burada olmak ona garip geliyordu. Yine de, yatakta bu kadar uzun süre yatmaktan her yerim yara içindeyken kalkıp da ona iyi olup olmadığını sormam daha da garipti.

"Evet. Harikayım." Ellerini koltuğunun altına sıkıştırıp sanki birinin gelip onu kurtarmasını bekliyormuş gibi kapıya göz attı. Kimse gelmeyince bakışlarını yere çevirip, "Ben, şey, seni gördüğüme sevindim," diye mırıldandı.

Bu onun sevinçli hâliyse sıkılmış hâlini görmek bile istemezdim herhalde. Ben bu çocukla mı çıkıyordum? İlk görüşte aşk mıydı? Birbirimizden kopamıyor muyduk? Bir taşla bile aramda daha çok çekim olurdu. Belki de hiç çıkmamıştık, sadece takılıyorduk ve sonra başka insanlardan hoşlandığımızı fark etmiştik.

Ama ya Easton Royal? Onunla çıkmış olmam imkânsızdı. İmkânsız. Onunla nasıl tanışmış olabilirdim ki? O zengindi, bu da Astor Park Hazırlık Okulu'na gittiği anlamına geliyordu. Bense North'a gittiğimden emindim.

Kyle'in bir şeyler söylemesini bekledim ama o sessiz kalmaya devam edince, "Özür dilerim ama seni hatırlayamıyorum," deyiverdim.

"Evet, biliyorum." Nihayet bakışları bana çevrilip gözlerimle buluşmuştu. Gözleri bulanık bir mavi-kahverengi karışımıydı. Ve şunu belirtmeliyim ki bana hiç sıcaklık beslemiyorlardı. "Sorun değil. Felicity beni bilgilendirdi."

"Sana tam olarak ne dedi?"

"Düştüğün için hafızanı kaybettiğini söyledi. Bandajın altında dikiş mi var?" Yaralarım hakkında konuşmak onu canlandırmıştı. Bu hiç de ürkütücü değildi.

Elimi alnımdaki gazlı beze götürdüm. "Birkaç tane."

"Başka bir sorunun var mı? Mesela sayı falan sayabiliyor musun?" Kollarını göğsünde kavuşturup kıstığı gözleriyle beni inceledi.

Keşke yere bakmaya devam etseydi. "Evet, sayabiliyorum, konuşabiliyorum ve diğer şeyleri yapabiliyorum. Sadece bazı şeyleri hatırlayamıyorum." Tıpkı onunla takılmamız ve çıkmamız gibi. Öpüşmüş müydük? Beni çıplak görmüş müydü? Bu rahatsız edici bir düşünceydi. İnce hastane battaniyesini iyice yukarıya çektim.

Kyle bunu fark etti ve sanki aklımdan geçenler alnımda ışıklı harflerle yazıyormuşçasına düşüncelerimi okudu. "Evet, yattık, eğer merak ettiğin buysa. Sakso çekmeyi severdin bu yüzden sürekli aletimin peşindeydin. Seni dışarı çıkaramıyordum çünkü elin hiç rahat durmuyordu. Bu utanç vericiydi. Seni birden fazla kez uyarmak zorunda kalmıştım."

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim. İnsanın hafızasını kaybetmesinin bu kadar küçük düşürücü olabileceğini fark etmemiştim. "Ah, özür dilerim."

Kyle'in dikkati bende değildi. Konuşmaya devam ediyordu. "Bir keresinde bana sinirlendin ve intikam almak için Easton Royal'la takıldın ama bunun için seni affettim."

Sinirlendim. Easton Royal'la takıldım. Kyle beni affetti. Bunların hepsini sindirmeye çalıştım ama zordu. "Kavga mı etmiştik?"

"Hayır, sen sadece sürtüklük peşindeydin. Mühtemelen kendini Astor'daki diğer oğlanlara da pazarladın ama Felicity'nin bana bahsettiği tek kişi Easton Royal – yani bildiğim tek kişi."

Bir yanım kendimi pazarlamamdan utanç duyuyor, diğer yanım ise erkek arkadaşımın beni sürtüklük yapmakla suçlamasına kızıyordu. Ayrıca erkekler konusunda bu kadar boktan zevkimin olması da büyük hayal kırıklığıydı. Kyle elindeki tek kanıtın Felicity'nin sözleri olduğunu mu söylemişti?

"Felicity'nin gerçekleri söylediğini nereden biliyorsun?" diye üsteledim. Gerçek göreceli bir kavramdı, öyle değil mi? Ve Felicity'nin doğruları, gerçekte olandan çok farklı olabilirdi. Belki Easton'la gördüğü kişi başkasıydı... gerçi fotoğraftaki kesinlikle bendim.

"Neden yalan söylesin?"

Bunu söyleme şeklinde bir tuhaflık vardı ama benim hakkımda kötü dedikodular yaymak istemesi şöyle dursun, Felicity'nin beni nereden tanıdığına dair bile bir cevabım yoktu.

"Bilmiyorum. O zaman bana ne olduğunu anlat," diye üsteledim. Bunları Dr. Joshi'nin tavsiye ettiği gibi hatırlamayacak ve tüm anılarım geri gelene kadar duygusal yoksunluk tankına girmeyeceksem o zaman tek çarem, olabildiğince fazla bilgi edinmekti.

Kyle'in sırtışı alaycı bir hâl aldı. "Ayrıntı mı istiyorsun? Onu gözümün önünde becermedin ya. Bir seferinde onun eski sevgiliyle yattım diye beni kıskandı, öç almak için de seni rıhtıma götürüp öpüşürken fotoğrafını çekti. Yattınız mı bilmiyorum. Muhtemelen yatmışsındır çünkü sen tam da öyle bir sürtüksün ve o çocuk da bir jinekologdan daha çok vajina görüyor. Sizden tarafa nefes almaya görsün ânında donunuzu indiriyorsunuz. Seni affettiğim için mutlu olman gerek. Bana bir güzel yalvarıp yakarmıştın." Üç parmağını kaldırıp yeri işaret ederek açıkça özür niyetine ona sakso çektiğimi ima etti. Hem de üç kez.

İğrenç.

"Neden beni affettin?" Ben onun yerinde olsam bu kadar

kötü bir kız arkadaşım olsun istemezdim. Saksolarım o kadar da iyi olamazdı.

"Çünkü ben iyi bir çocuğum ve iyi çocuklar senin gibi kınılmış parçaları çöpe atmazlar." Yatağı işaret etti. "İyileştiğinde bu iyiliğimi ödersin." Bana pis pis gülümsemesi, ödemeyi tam olarak nasıl yapmamı istediğini açıklıyordu.

Uzun bir süre hasta kalacakmışım gibi görünüyordu.

"Ee, *Hart-lay** buradan ne zaman çıkıyorsun?" İsmimi yanlış telaffuz etmişti, bunu bilerek mi yapmıştı yoksa Tanrı korusun, bana bu lakabı mı vermişti bilmiyordum. Ama utançtan büzülmüştüm.

"Hiçbir fikrim yok."

"Harika." Ne söylediğimi anlamamış ya da umursamamıştı. "Çıktığında beni ara. Tekrar takılmaya başlarız."

Buna cevabım koca bir hayırdı ama bunu Kyle'a söyleme gerek yoktu. Yakında okula dönüp onu aramadığım zaman bundan haberi olacaktı. Bu şerefsizin önünde dizlerimin üzerine çökeceğime rahibe olurdum daha iyi. Bir yanıt beklemiyordu. Çoktan oturma alanını geçmiş, kapıdan çıkıyordu.

Dostum, hafızasını kaybetmeden önceki Hartley'nin kız ve erkek arkadaşlar konusunda boktan bir zevki olduğu kesindi.

* (İng.) "*Lay*" kelimesinin anlamlarından biri sevişmektir. -çn

6

Easton

HEMŞİRE BANKOSUNUN yanında bir saat kadar dikildikten sonra nihayet avımın yaklaştığını gördüm. Ellerimi cebime sokup hissettiğim kadar çaresiz görünmemeye çalışarak tembel adımlarla bankoya doğru yürüdüm.

“Doktor Joshi, bir dakikanız var mı?”

Beyaz önlüğünü mavi ameliyat giysisine doğru savurarak hızla yanımdan geçti. “İki yüz beş numaralı odanın sıvı alımına dikkat edin ve herhangi bir karın ağrısı ya da yüksek ateşte beni haberdar edin.” Elindeki dosyayı teslim etti. “Doktor Coventry ne zaman gelecek?”

“Bir saat içerisinde, efendim.” Tombul yanaklı hemşire not aldı.

Doktorun kaşları çatıldı. “O kadar geç mi? Benim şu an yemek yemem lazım.”

“Size hamburger alabilirim,” diye teklif ettim dikkatini çekmeye çalışarak. İşe yaradı çünkü doktor bana döndü.

“Sen kimsin?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ben daha bir şey söylemeden hemşire araya girdi. “Bu, Easton Royal, efendim. Maria Royal’ın oğlu,” diye de ekledi.

Teşekkür ederim, tatlı hemşire. Sana sonra çiçek alacağım.

“Easton Royal ha?” Elindeki kalemle başını kaşıdığı anda kalemin ucundaki fener açıldı. “Ne istiyorsun?”

“Hartley Wright’ı merak ediyorum da. Kız kardeşim onlarla Hartley hakkında konuştuğunuzu söyledi? O sırada erkek kardeşimin yanındaydım. Benim için tekrar anlatır mısınız acaba diye merak ediyordum. Hartley benim kız arkadaşım ve işleri batırmadığımdan emin olmak istiyorum.” Gülümsedim – yani en azından gülümsemeye çalıştım.

“Kız arkadaşın demek?” İç geçirdi ve kalemini cebine koydu. “Zor bir durum. Kız arkadaşın düştüğünde başının ön kısmını sert bir şekilde çarpmış ve ön lobu darbe almış. Tomografi sonucuna göre belirgin bir hasar yok ancak her şeyi göremiyoruz.” Omuz silkti. “Hastanın vermiş olduğu tepkiden anladığımız kadarıyla hafıza kaybı söz konusu, çoğunlukla otobiyografik anıları silinmiş – bu da demek oluyor ki onu baloya davet edişin ya da ilk öpücüğünüz gibi olayları hatırlamıyor. Çıktığınızı bile hatırlayamayabilir. Anılarının hangi dönemini kaybettiğini bilmiyoruz ama...” Durakladı, sanki suratıma yumruk gibi inen bu haberlerden daha kötüsü varmış gibi.

Ter içindeki sırtımı dikleştirdim. “Ama ne?”

“Dün on dört yaşında olduğunu söyledi. Yani öyle görünüyor ki son üç yılın anılarını kaybetmiş. O zamandan beri mi çıkıyordunuz?”

Uyuşmuş bir hâlde başımı iki yana salladım. Seb uyanmıyordu ve Hartley hafızasını kaybetmişti. Bu boktan duruma inanamıyordum.

“Çok şanssızsın, evlat. Ama anıları geri gelebilir. Henüz çok erken, bu yüzden sana önerim, ona harika anılarınızı anlatmaya başlamadan önce biraz bekleme. Kötü anılarınız varsa da bu hafıza kaybı iyi bir şey sanırım. Keşke ilk eşim de böyle bir şey yaşasaydı. Boşandıktan sonra daha iyi olabilirdim.” Göz kırpıp omzuma vurdu. “Sormak istediğin başka bir şey var mı?”

“Uyanık mı?”

"Birkaç saat önce kontrol ettiğimde uyanıktı. Gidip görebilirsin. Babana benden iyi bahset, olur mu?" Doktor bunu haddinden fazla keyifli şekilde söyledi ve sonra da yürüyüp gitti.

Başımı önüme eğdim ve doktorun peşinden koşup kafasını yere çarpmamak için binden geriye doğru saymaya başladım.

Sağduyulu yanım, *Doktoru dövmek Hartley'nin anılarının hemen gelmesini sağlamayacak*, dedi.

Hayır ama en azından iyi hissettirecek, diye çıkıştım.

Öfkeyle burun kemerimi sıktım. Kısık sesler, mekanik biplemeler ve makinelerin *klik* sesleri dışında çıt çıkmayan bu mezar sessizliğindeki yerde geçirdiğim her dakika bana kafayı yedirtiyordu. Buradan çıkmak istiyordum ama dışarıya adım attığım an endişem derimi yüzmek istememe yetecek kadar büyüyordu. Hayır, burada, Seb ve Hartley'nin yakınlarında kalmalıyım.

Hartley'nin odasına gittim ve kapıyı hafifçe tıklatarak açtım.

Hartley zayıf bir sesle, "Anne?" diye seslendi.

"Benim, bebeğim," diye cevapladım ve hasta yatağını odanın geri kalanından ayıran koltuk ve sandalyelerin etrafından dolandım. Onu, minicik ve masum bir şekilde beyaz çarşafların arasında görünce içim buruldu. Yatağının yanına çömelip parmağındaki oksijen ölçeri çıkarmamaya dikkat ederek elini tuttum.

"Şey..." Önce birbirine geçmiş parmaklarımıza sonra da yüzüme baktı.

Bomboş bakışları beni sarstı. Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Doktor beni uyarmıştı ama yine de buna hazırlıklı değildim. Hafızasını kaybetmesiyle ilgili söyledikleri hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. Bildiğim ama önemli olmadığı için özümseyemediğim sıradan bir bilgi gibi aklımın bir köşesinde süzülüyordu. Ne olursa olsun beni hatırlayacağına inanarak kibirli davrandığım için mi böyleydi? Hayır, gerçeği kabul etmek istemediğim içindi. Ama şu anda o yüzüme böyle bakarken bunu görmezden gelmiyordum.

"Benim, Hart. Easton."

Beni tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir dakika, beni tanı-

yor muydu? Derin bir oh çektim. Nihayet nefes alabiliyordum. Onun yanında olmak bile bir şekilde beni sakinleştiriyordu.

“Siktir, Hart, iyi olmana o kadar sevindim ki.”

“Bana Hart deyip duruyorsun.” Bana bakıyordu. “Bu lakabım falan mı?”

Bir an durakladım çünkü daha önce başka kimsenin ona böyle seslendiğini hiç duymadığımı fark ettim. Kazadan öncesine kadar ben de ona böyle seslenmiyordum. Sanırım... şey, sanırım ona böyle seslenmek kendimi ona yakın hissettiriyordu, sanki o benim için sadece Hartley’den fazlasıymış gibi. O Hart’tı, kalbimdi.

Tanrım. Bu hayatımda düşündüğüm en basmakalıp şeydi. Bunu ona söylememin imkânı yoktu.

Bu yüzden omuz silkip, “Bu benim sana verdiğim bir lakap. Başkalarını bilemeyeceğim,” dedim. Sonra parmaklarımı onun kılere dolayıp elini dudaklarıma götürdüm. Parmak uçları benimkiler gibi pembeydi. Sağlığı yerine geliyor olmalıydı. Birkaç tırnağı diğerlerinden kısaydı. Kaza sırasında kırılmış olmalıydılar. Küt olan tırnaklarını altdudağıma sürttüm. “Bu iki gün tam bir kâbustu, bebeğim. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Kendi kendime sürekli bunu söylüyorum. Lanet olsun, çok daha kötüsü olabilirdi. Ee, nasıl hissediyorsun?”

Uzun bir sessizliğin ardından, dudaklarımda kalan tek parmaklar benimkilerdi. Başımı kaldırıp baktığımda kocaman açılmış gözlerle alarma geçmiş gibi bana baktığını gördüm... Korkuyor muydu?

“Hartley?” diye sordum anlayamayarak.

“Easton... Royal?” dedi sanki daha önce adımı hiç yüksek sesle söylememiş gibi.

Siktir. Siktir.

Gerçekten de beni hatırlamıyordu.

Pembe teni yatağın çarşafı kadar beyazlaşmıştı. “Kusacağım,” dedi boğuk bir sesle ve öğürmeye başladı.

Etrafıma bakıp içine kusabileceği bir şey aradım. Üzeri çoğu yenilmemiş yiyeceklerle dolu yemek tepsisinden başka bir şey

göremedim. Tepsiyi tam zamanında kucağına ittim. Tepsinin içine öğürmeye çalıştı ama her yer battı. Solgun yüzünden gözyaşları akıyordu.

Küfredip çağrı düğmesine bastım. "Hartley Wright'ın yardımınıza ihtiyacı var."

Banyoya koşup birkaç havlu kaptım ve bunlarla yüzünü sildim. Daha çok ağlamaya başladı.

"Ne yapabilirim?" diye yalvardım. "Biraz su ister misin? Seni banyoya götüreyim mi?"

"Git. Sadece git lütfen," diye soludu.

Kapı açıldı ve tombul yanaklı hemşire aceleyle içeriye girdi. Keyifli ifadesinin yerini ciddiyet almıştı. Bana delici bir kötü bakış attı. "Siz artık çıkabilirsiniz, Bay Royal."

Hemşire yardım çağırdı ve kısa süre sonra oda beni yollarından iterek Hartley'ye yardım etmek için koşturan insanlarla doldu. Çarşaf lar sökülüp sabunlu bezler devreye girerken ben orada elimde ıslak havlularla aptal gibi dikilip kaldım. Bir görevli beni omzumdan tuttu. "Üzgünüm, dostum ama gitmeni istemek zorundayım. Hastanın dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ama ben..."

"Hayır," dedi lafımı bitirmeme izin vermeden. Bir anda kendimi koridorda, elimde kirli havlularla kapalı kapıya bakarken buldum.

"Kız arkadaşını ziyaretin güzel geçti mi?" dedi arkamdan bir yılan.

Dönüp Felicity Worthington'a kötü kötü baktım. "Senin ne işin var burada?"

Bana sahte bir şekilde gülümsedi. "Büyükannem kalçasını kırdı ve ameliyatın ardından buraya yatırıldı. Yaşlılıktan ve kemiklerinin zayıflığı yüzünden ölebilir ama sorduğun için teşekkürler."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Tabii ki bu işi de bok etmiştim. Huzursuzca kıpırdanunca kusmuk kokusu aramıza yayıldı.

"Sanki kaçak viski ve kusmuk banyosu yapmışsın gibi kokuyorsun. Kazadan beri duş almadın mı?"

Kendimi kokladım. Kahretsin, leş gibi kokuyordum. Hartley'nin midesi bu yüzden mi bulanmıştı? Havluları dertop ettim. Bekleme salonunun yanında duşlar vardı. Sanırım gidip kullansam iyi olacaktı. O zaman geri dönüp Hartley'den özür dileyebilirdim.

"Sen nasıl oldun?" Felicity önüme geçti.

"Hiç samimi olmayan endişen için teşekkürler ama kardeşim ve Hartley konusunda endişelenmekle meşgulüm."

"Kardeşin uyandığı zaman senin kokunu almasıyla tekrar komaya girecek." Bir elini yüzünün önüne kaldırıp havayı yelledi. "Senden erkek arkadaş olabileceğini düşündüğüme inanamıyorum. Ağzın bozuk ve kokuşmuşsun. İğrenç."

"Beni söylediklerini sikine takan biriyle karıştırdın galiba."

Yüzünü buruşturup geri çekildi. "Hartley'yi yeniden görmenden önce duşa girmene izin vereyim, gerçi bu bir şeyi değiştirmez ama neyse. Çünkü kim olduğunu her türlü hatırlamayacak." Sırttıktan sonra uzaklaşmak üzere arkasını döndü.

Hartley'nin odasında olanları kahrolasınca Felicity nereden biliyordu? Onu omzundan yakalayıp çevirdim. "Bu ne demek şimdi?"

"Üff, bana dokunmayı kes." Silkinerek elimden kurtuldu.

"Söylediğin şeyi tekrarla," diye emrettim.

"Duymadın mı?" diye sordu iğrenç bir tatlılıkla. "Sevgilin hafıza kaybı yaşıyor. Hiçbir şey hatırlamıyor, buna tüm ailenin onu yeryüzünden silmek istemesi de dahil. Ama endişelenme, şekerim çünkü ona her şeyi anlattım."

"Her şeyi anlattın mı?" dedim köpürerek. Felicity, kızın kafasını bir yığın yalanla bulandırmak için Hart'ın odasına adım atmışsa, üzerindeki tüm pırlantalar dökülene kadar onu boğazlayacaktım.

"Sen hâlâ sarhoş musun? Aman Tanrım, iddiasına varım sarhoşsun. Bu çok komik. Eminim kızın ödünü koparmışsındır. Senin gibi kokuşmuş bir dev odasına girip ona ölümsüz aşkını itiraf ediyor." Arka dişlerimi un ufak edecek derecede sıkarken

Felicity içten, şeytani bir zevkle güldü. "Noel Baba'nın hediyelerimden birini bu kadar erken getireceğini düşünmemiştim." Koridorda sekerek giderken uzun saçları arkasından bir bayrak gibi dalgalandı.

Bu durumdaki boktan haksızlık, diye düşündüm öfkeyle. Kazanın olduğu akşamdan beri içmemiştim. Peşinden gidip onu yere serme arzusunu bastırmaya çalışırken arkamdaki kapının açılıp kapandığını duydum. Döndüğümde, koridorda ayaklarını vura vura ilerleyen kızgın hemşireyi gördüm ve peşinden koştum.

Soruma hazırlıklı şekilde, "Şu an ziyaretçi yasak," dedi.

"İyi ama nesi var?"

"Kısa süreli hafıza kaybı yaşıyor ve ikinizin konuştuğu bir şey nefes darlığına sebebiyet vererek kusmasına neden oldu. Doktor Joshi sana onun kendi kendine hatırlamasına izin vermeni söylemişti."

"Ben hiçbir şey söylemedim..." dedim ama lafımı bitiremedim çünkü söylemiştim. Elini tutmuş, parmaklarını öpmüştüm. Onun için endişelenmekten aklımı kaçırmak üzere olduğumu söylemiştim.

Hemşire tereddüt edişimi görünce atıldı. "Ona her ne söylediyse midesini bulandırdı. Bir dahaki sefere daha dikkatli ol yoksa odasına girmene izin vermeyiz."

"Haklısın," dedim dişlerimi sıkarak ve onu rahat bıraktım. Bağırarak istiyordum ama zaten benden hoşlanmayan hemşireye, beni Hart'ın odasından uzak tutmak için başka bir sebep vermeme gerek yoktu. Düşüncelerimi toplayıp odaklanmaya çalıştım. Her şeyin bir sırası vardı. Hart hastaydı. Onun için güçlü olmama ihtiyacı vardı. Seb komadaydı. Kendime hâkim olmama ihtiyacı vardı. Nefes al, dedim kendi kendime. Pozitif şeylere odaklanmalıyım. Herkes hayattaydı. Evet, kaza yapmışlardı ama hâlâ nefes alıyorlardı. Bu iş de çözülecekti.

VIP salonuna dönüp duşların olduğu kısma yöneldim. Kurulandıktan sonra kirli kıyafetlerimi geri giyip Seb'in odasına yol aldım. Kapının kolunu olabildiğinde sessizce indirip içeriye girdim.

Sawyer yatağın bir ucunda kamburunu çıkarmış yarı yatıyordu. Seb ameliyattan çıktığından beri oradaydı. Bu çocuğun bir şeyler yiyip uyuduğunu bile sanmıyordum. Kendine dikkat etmezse o da kardeşinin yanına yatırılacaktı. İkizleri tanıdığım için Sawyer'ın amacının bu olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. Onlar ayrılmaz ikiliydi. Öyle ki aynı kızla bile çıkıyorlardı.

Odaya girip elimi kardeşimin omzuna koydum.

Sawyer irkilip kalktı. "Uyandı mı?"

"Hayır ama yanında ben kalırım. Sen git biraz yatakta uyu."

Sawyer silkinerek elimi uzaklaştırdı ve bana kötü kötü baktı. "Defol. Seni burada istemiyoruz. Bunlar kız arkadaşın yüzünden oldu." Başparmağıyla yatağa doğru sertçe işaret etti.

"Seb köşeyi yüz onla dönüyordu," diye patladım.

"Siktir git," diye bağırdı. "Sana da kız arkadaşına da lanet olsun. O olmasaydı Seb burada olmazdı. Aynı yoldan milyon kez geçtik ve bir kez bile kaza yapmadık."

Düşünmeden, "Oraya ilk gittiğimde neredeyse bana çarpıyordunuz," diye karşı çıktım.

"Bunun Seb'in suçu olduğunu mu söylüyorsun?" Sawyer aniden ayağa kalkıp burnumun dibinde bitti. "Kendi kendini komaya soktuğunu mu söylüyorsun? Bunu yapan o sürtüktü. O sürtüktü!" diye tekrarladı, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Umarım geberip gider."

Arkama dönüp oradan uzaklaştım. Çünkü ya gidecektim ya da acı çeken kardeşimi öldürecektim.

Odadan çıkıp duvarın dibine çöktüm. Korkunç bir durum yaşıyorduk. Hartley rol yapmıyordu. Gerçekten de beni hatırlamamıştı ama sonra ismim tanıdık gelmiş ve bu onun midesini kaldırmıştı. En küçük kardeşim komadaydı ve ikizi ise sevdiğim kızın ölmesini diliyordu.

Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Seninle tanıştığımndan beri bana sorun yaratmaktan başka bir şey yapmadın. Tek yaptığın bir şeyleri bozmak.

Hart'ın kazadan hemen önce söylediği bu sözler aklım-

dan çıkmıyordu. Yaşananlar benim suçumdu. Zil zurna sarhoş hâlimle herkesin sorunlarını çözebileceğimi düşünmüştüm fakat her şeyi daha da kötü yapmıştım. Başımı ellerimin arasına aldım. Eğer hastane yatağına düşmeyi hak eden biri vardıysa o bendim.

7

Hartley

“ŞU ANDA OLAN ŞEYLERİ unutmanın da tıbbi bir teşhisi var mı?” diye sordum, tertemiz çarşaflar serilmiş yatağıma dönmeme yardımcı olan Hemşire Susan’a.

Gülümseyince yanakları daha tombullaştı. “Buna anterograd anmezi deniliyor.”

“Kendi kendime ondan olabilir miyim? Kusmak için parmağımızı boğazımıza sokmamız gibi ancak bu kez parmağımı gözüme sokarak?” Utançtan yatağın altına saklanmak istiyordum. Yeryüzündeki en güzel çocuğun önünde kucağıma kusmuştum az önce. “Ya da alternatif olarak, herkesin anılarını kaybetmesini sağlayacak özel bir makinen var mı?”

“Sorun değil, Bayan Wright. Sadece birazcık mideniz bulanıldı. Bu herkesin başına gelen normal bir durum. Başınızı çarptığınız için sersemlik, baş dönmesi, denge kaybı gibi şeyler yaşayabilirsiniz.”

“Vay be, bir dolu korkunç şey.” Işığı engellemek için kolumu alnuma götürüp gözlerimin üzerine kapadım.

“Gayet iyi idare ediyorsunuz,” diyerek güvence verdikten sonra beni hortumlara ve monitörlere bağladı. “Hatta o kadar hızlı iyileşıyorsunuz ki Doktor Joshi yarın eve gidebileceğinizi

düşünüyor. Bu hoş olmaz mı?" Koluma dokunup hafifçe okşadı ve dışarı çıktı.

Hoş olup olmayacağını bilmiyordum. Annemle babam hastaneye ne zaman gelse ortama bir hoşnutsuzluk çöküyordu, sanki yaralandığımı için bana kızgın gibilerdi. Keşke biri bana kazanın tam olarak nasıl olduğunu anlatsaydı – ya da en azından kısa bir özetini geçseydi. Diğer kişinin ne durumda olduğunu merak ediyordum. Durumunun kritik olması ne anlama geliyordu? Benim durumum nasıldı? Bunu Hemşire Susan'a sormalıydim. Belki Felicity ve Kyle biliyordu. Neden kiminle yatıp yatmadığımı hakkındaki saçmalıklar yerine onları bu konuda sıkıştırma-muştım ki – gerçi Easton Royal'ı gördükten sonra o ikisinin yalan dolandan başka bir şey olmadığını anlamıştım.

Easton Royal'ın bana ilgi duymuş olması imkânsızdı. Ben dümdüz biriydim. Sıradan siyah saçlarım, sıradan gri gözlerim vardı. Sıradan bir yüzüm, kemersiz, küçük bir burnum ve yer yer sivilcelerim vardı. Ortalama bir boydaydım ve 75C gibi ortalama bir sutyen bedenine sahiptim.

Easton Royal'ın bir saç boyası kutusunun üzerinde yer alabilecek kadar kopkoyu saçları vardı. Gözleri o kadar maviydi ki yemin ederim onları kırıştırdığında kumsala vuran okyanus dalgalarını duyabiliyordum. Odama girip o öpülesi dudaklarını parmaklarıma bastırmasına bakılırsa aklını kaybeden asıl *oydu*.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Hastanenin medikal sabununun kokusu burnuma doldu, iğrenerek elimi hızla indirdim.

Kyle bir konuda haklıydı. Ben kesinlikle Easton Royal'dan hoşlanıyordum. Bu çok üzücüydü çünkü Kyle söylediği diğer şeyler konusunda da haklı olabilirdi. Ayrıca Easton Royal statüsünde birinden hoşlanmam yapabileceğim en aptalca şey olmalıydı.

Easton'la nerede tanışmış olabilirdim ki? Ya da Felicity'yle? Kyle bir North öğrencisi gibi duruyordu. Kyle'la bir Astor Park

partisine sızmış ve orada bir kavgaya karışmış olabiliriz diye tahmin ediyordum. Easton'ın iyi gününe denk gelmişim ve onu baştan çıkarmama izin vermişti belki?

Bu senaryo pek mantıklı gelmiyordu ama aklıma daha gerçekçi bir açıklama da gelmiyordu.

Sessiz, öfkeli bir çığlık attım. Bu bilmeme durumundan nefret ediyordum. Berbat bir şeydi. Çevremdeki herkes benimle ilgili bir şeyleri bilirken benim bilmemem haksızlıktı. Benim fotoğraflara ihtiyacım vardı. Gerçi... Felicity'nin bana kısaca gösterdiği fotoğraf kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. O fotoğraftaki Easton ve bendim. Öpüşüyorduk. Neden? Nasıl? Ne zaman? Bunların hiçbirini bilmiyordum. Kendi araştırmamı yapmam gerekiyordu ki bu da telefonuma, bir bilgisayara ve çantama –bu sıralamayla olmasa da– ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Geldiğinde anneme soracaktım.

Ertesi sabah odaya giren Doktor Joshi, "En sevdiğim hastam nasılmış bakalım?" diye şakıdı. Yüzünden düşmeyen gülümsemesi köşeli yüzüne yayılmıştı.

"İyi." Oturur pozisyona geçmek için biraz çabaladım. "Annemle babamı gördünüz mü?"

Annem dün akşam hiç gelmemişti. Gelişini kaçıracağım endişesiyle berbat bir uyku çekmişim.

"Dün akşam gelmediler mi?" Doktor Joshi biraz şaşırmış görünüyordu.

"Ben... belki de onları kaçırdım."

"Muhtemelen."

Ama kaçırdığımı sanmıyordum. Bana kızgın olmalıydılar ama nedenini bilmiyordum. Kaza yüzünden miydi yoksa başka bir şey mi vardı? Göğsümde bir boşluk hissettim. Fiziksel acıdan farklı bir sızıya sebep oldu bu. Daha da kötüsü suçluluk beni canlı canlı yiyip bitiriyordu. Diğer kişinin ne durumda olduğu-

nu gerçekten ama gerçekten öğrenmem gerekiyordu. Sorarsam eğer belki Doktor Joshi bana yardım ederdi.

"Doktor," dedim, adamın dikkatini çekmeye çalışarak.

"Hımm?" Çizelgeme dalmıştı.

"Diğer kişi nasıl? Durumu kritik olan hasta?"

"Hımm, bunu gerçekten söyleyemem, Hartley. Gizlilik kuralları falan." Işık kalemını çıkarıp gözbebeklerime doğrulttu. "Hafızan bugün nasıl?"

"Harika."

"Elbette yalan söylemiyorsundur, değil mi?"

"Hayır."

Tekrar mırıldanarak feneri diğer gözüme tuttu. Bana inandığını sanmıyordum.

"Hayati riski olan hastanın durumu hâlâ kritik mi?"

"Hayır. Oğlan şu anda stabil durumda."

Oğlan. Doğru. Bunu daha önce de söylemişti. "Herhangi bir yerinde kırık var mı? Ya da hafıza kaybı? Neresinden yaralandı tam olarak?"

Doktor Joshi doğruldu ve ışığı bana doğru salladı. "Hayır, kırığı yok ama benden sadece bu kadar bilgi koparabilirsin." Işığı cebine atıp çizelgeye bir şeyler yazdı.

Okuyabilmek için boynumu uzattım ama yazdıkları bir dizi karalamaya benziyordu. Farklı bir soru sordum. "İyileşecek mi?"

"İyileşmemesi için bir neden göremiyorum. Artık kendi sağlığına odaklanmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Yastıklara yaslandım ve Doktor Joshi'nin teskininin beni rahatlatmasına izin verdim. "Evet."

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

"İyi."

Göğsümü dürtünce irkildim. "Tamam, biraz ağrım var," diye lafı döndürdüm.

"Doktor Joshi."

Annemin sesini duyunca içime bir mutluluk dalgası yayıldı. Burada olmasına sevinerek, "Anne!" diye haykırdım.

İçimdeki küçük bir ses, *Tabii ki burada olacaktı, diyerek beni temin etti. Başka nerede olabilirdi ki? Doğru. Dün akşam da, gözlerimi dinlendirdiğim o anlardan birinde gelmiş olmalıydı. Başını kapıdan uzatıp uyuduğumu düşünmüş ve beni rahatsız etmek istememişti...*

“Hartley.” Sesinde bir soğukluk vardı.

Doktor etrafına bakıp onu karşıladı. “Bayan Wright, günaydın.”

Annem öne doğru bir adım atınca yüzümdeki gülümseme soldu. Bana bakmıyordu bile, sadece doktora odaklanmıştı. Neler oluyordu? Neden gelip bana sarılmıyor, yanağıma bir öpücük kondurmuyor ya da kolumu okşamıyordu? Veyahut herhangi bir şey yapmıyordu.

“Günaydın. Hemşirelerle konuştum ve bana Hartley’nin bugün taburcu olabileceğini söylediler. Yarın okula dönmesini istiyorum. Finalleri yaklaşıyor.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Başım ağrıyordu, göğsüme sanki bir beton kamyonu –hem de iki kez– çarpmış gibi hissediyordum ve hâlâ son üç yılın anıları zihnimde kayıptı. Okula dönmeden önce birkaç gün daha dinlenmem gerekiyor muydu?

Doktorun kaşları çatıldı. “Taburcu olma ihtimalinden bahsetmiştim ama onu bu sabah gördükten sonra yirmi dört saat daha kalması gerektiğini düşünüyorum. Yarınki durumuna göre bakarız.”

“Bence bugün çıkabilir.” Annemin sesi şaşırtıcı derecede ciddiydi. “Hemşire, değerlerinin son yirmi dört saattir stabil olduğunu söyledi. Artık seruma gerek duymadığı için ağızdan ağrı kesici alabilir. Bir gün daha burada kalmasına gerek yok.” Geri çekilip kapıya uzandı ve babamı odaya çekti.

Onu görünce kalbim yerinden sıçradı. İlk başta bunun sevinçten olduğunu sandım ama... tam olarak ne olduğundan emin değildim. Gerginlikten olduğunu fark ettim.

Babamı görünce neden gerilmiştim?

Telefonu kulağındaydı ama bizimle konuşmak için yanağına doğru indirdi. "Sorun nedir?"

"John, Hartley'yi bir gün daha burada tutmak istiyorlar." Annem telaşlıydı. Neden bir gece daha hastanede kalmam bu kadar büyük bir sorun oluyordu?

"Ee? Bırak kalsın." Telefonunu tekrar kulağına götürdü ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"Peki o zaman." Doktor not aldı.

Doktorun arkasında, annemin babama yanaşıp onu kolundan çektiğini gördüm. Babam anneme ters bir bakış atsa da annem geri çekilmedi. Duyamayacağım kadar kısık sesle konuşuyorlardı. Ama annemin parmaklarını birbirine sürttüğünü görmüştüm. Babamın bakışları annemin yüzünden doktorumun sırtına kaydı.

Telefonunu kapatarak ağır adımlarla doktorun yanına gitti. "Fatura hâlâ Callum Royal'a kesiliyor, değil mi?"

Callum Royal'a mı? Gözlerim kocaman açıldı. Neden Bay Royal benim hastane faturalarımı ödesindi ki?

Doktorun kaşları havaya kalktı. "Bilmiyorum. Muhasebeyle konuşmanız gerek."

"Nasıl bilmezsin?" diye sordu babam. "Sen maaşını bundan kazanmıyor musun?"

Araba kazasında ölmemiştim ama şu an utançtan ölebilirdim. Doktor rahatsızlığımı hissetmiş olacak ki bana göz kırparak ortamı neşelendirmeye çalıştı. "Ben burada kızınızı iyileştirmekle görevliyim. Bir gece daha kalırsa iyi olacak." Ayak parmağını tuttu ve çekiştirdi. "Bayview Hastanesi'ni beğendin, değil mi? Her gün temiz çarşaflar ve özel ilgi."

Hayatım boyunca bir daha hemşire görmesem mutlu olacaktım.

"Yemekler de güzel," diye ekledim alayla.

"Amacımız memnuniyet." Çizelgeyi tekrar yatağımın ayakucuna astı.

Dışarıya çıkarken ebeveynlerime başıyla selam verdi. Annem

kapının kapanmasını neredeyse beklemeden hemen yatağımın yanına koşup çarşafı çekti. "Hadi gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ayrılıyor. Burada bir gece daha geçirmeyeceksin. Bu odanın ne kadara mal olduğunu biliyor musun?" Parmağımdaki oksijen ölçeri çekip bir kenara attı. "Küçük bir araba kadar. Bayview Hastanesi'ndeki özel bir odanın geceliği bu kadar ediyor işte."

Beni ayağa kaldırıp elime küçük bir çanta tutuşturdu. Taşıdığı çantayı fark etmemiştim.

"John, gidip hemşireyle konuş ve nasıl taburcu olabileceğimizi öğren. Ne olursa olsun onu buradan çıkarıyoruz."

Babam, "Muhasebeyi arıyorum," diye homurdandı.

"Gerek yok. Bu sabah bir telefon aldım, Royallar Hartley'nin hastane faturalarını ödemeyi reddediormuş çünkü kazanın onun suçu olduğunu düşünüyorlarmış." Annem öfkeyle bana döndü. "Bir Royal'a çarptığına inanamıyorum. Bunun başımıza ne iş açacağını biliyor musun sen? Mahvolduk. Mahvolduk! Ne yapıyorsun? Giyinsene!" diye patladı, gözlerinde vahşi bakışlarla.

Ama ben hareket edemiyordum. Annemin ortaya attığı haber yerimde donup kalmama neden olmuştu. *Bay Durumu Kritik*, Royal oğlanlarından biri miydi yani? Easton'ın kardeşi? Hayır. Bu mümkün değildi. Kardeşini incitmiş olsam Easton odama gelip elimi tutar mıydı?

Annem, "Kalkar mısın!" diye bağırdı.

Yataktan hışımla kalktım ve saplanan acı yüzünden neredeyse olduğum yere kusuyordum. Annem kolumdan tutup beni banyoya doğru sürükledi. Lavabodan destek alarak, bu sabah kahvaltıda yemeyi becerebildiğim birkaç lokma mısır gevreğini klozete çıkarmak için eğildim.

İçinde bulunduğum durumdan bihaber annem söylenmeye devam etti. "Yarın okula gittiğinde herkese iyi davranmak zorundasın. Sorun falan çıkarma. Kimseyle kavga etme. Öyle bir şey yaparsan bu aileyi mahvedersin. Baban işini kaybedebilir."

Evimizi kaybedebiliriz. Parker'ın kocası onu terk eder. Sen ve kardeşlerin kuzeydeki o lüks yatılı okul yerine büyükannenin evine gönderilirsiniz."

Büyükannem mi? İnsanları tahta kaşıkla döven o yaşlı kocakarı mı? Musluğu açıp bir parça kâğıt havlu ıslattım. Yüzümü silerken annemin abarttığına karar verdim. Onun böyle bir yanı vardı. Yere birazcık punç dökülse, karo zemin bile olsa, annem lekeyi çıkaramayacağı, yerlerin mahvolduğu hakkında ağlanıp dururdu. Ya da Şükran Günü'nde birazcık fazla pişsin, hindinin tamamı hemen yenilemez olurdu. Bizi hizaya sokabilmek için sürekli uzaklara göndermekle tehdit ederdi ama bunu asla gerçekleştirmemişti – durakladım, söylediği son şeyi nihayet idrak ederken havluyu dudaklarıma götürdüm.

Kuzeydeki o lüks yatılı okul yerine.

8

Hartley

ANNEM TEHDİTLERİNİN aksine ertesi gün beni okula göndermedi. Doktor Joshi bir hafta evde kalmam şartıyla beni taburcu etmişti. Ebeveynlerimin onun talimatlarını ciddiye alacaklarını düşünmemiştim ama şaşırtıcı bir şekilde uymuşlardı.

Son altı gün pek eğlenceli geçmemişti. Fiziksel yaralarım iyileşiyor, artık nefes almak canımı acıtmıyordu ve evin içinde de yürüyebiliyordum. Ancak sağlığım iyiye gitse de evdeki işlerin kötüye gittiğini hissediyordum. Neler döndüğünü anlamıyordum. Babam yüzüme bile bakmıyordu. Annem sürekli beni eleştiriyor, kardeşim Dylan benimle pek konuşmuyordu. Ablam Parker ise beni görmeye bile gelmemişti. Bir hafta hastanede kalmış ve bir o kadar süreyi de evde iyileşmekle geçirmiştim ama Parker ziyaretime gelme zahmetine bile girememiş miydi yani?

Yarın okula dönecektim ve ailem tarafından pek hoş karşılanmayışına bakacak olursam, orada ne gibi tepkiler alacaktım bilmek dahi istemiyordum.

Bugün pazardı ve ben akşamımı çok aşına olduğum ama aynı zamanda yabancılik da çektiğim bu evin içinde dolanarak geçiriyordum. Odam havasızdı – sanki yatılı okulda olduğum üç yıl boyunca kapalı kalmış gibiydi. Yatak çarşafı hiç tanıdık gelmi-

yordu, tıpkı köşedeki beyaz laminant masa ve gardıroptaki okul üniformaları, gömlekler ve kapüşonlular gibi.

Bembeyaz duvarlar boştu. Odadaki tek renk, mor-mavi ~~gece~~ li yatak çarşafı ve uzun süre katlı kaldıkları üzerindeki kırık-liklardan belli olan uyumlu perdelerdi.

Kıyafet askılarının hepsini bir yandan diğer yana kaydırdım. Çok az kıyafetim vardı. Göğsünde kırmızı, beyaz ve altın rengi bir arma dikili, koyu renkli, pahalı iki yün blazer ceket tam ortada asılıydı. Ceketin ön ceplerinden birinde dertop edilmiş bir peçete vardı. Sola doğru beyaz gömlekler diziliydi; üç uzun, iki tane de kısa kollu. Onların yanında fermuarlı bir kapüşonluyla lacivert bir süveter asılıydı. Yerde ise yeni görünen –ve kokan– bir çift beyaz tenis ayakkabısıyla bir çift yıpranmış siyah mako-sen duruyordu.

Altıma giymek içinse üç kot pantolonum, iki taytım ve iki tane de yeşil-lacivert renklerde, çirkin ekoseli eteğim vardı. Etekler muhtemelen okul üniformamın parçasıydı. Annem Astor Park Hazırlık Okulu'na gittiğim konusunda beni bilgilendirmişti. Orası eyaletteki en özel –ve de pahalı– hazırlık okullarından biriydi. Felicity'yi, Easton'ı ve sanırım Kyle'ı nereden tanıdığımı dair gizem de böylece çözülmüştü ama hâlâ hiçbir şey tam olarak mantıklı gelmiyordu.

Annem neden Astor Park'a gittiğim ya da neden üç yıl boyunca New York'ta bir yatılı okulda kaldığım konusunda hiçbir açıklama yapmamıştı. Ben yokken odamın bir depoya dönüştürüldüğüne ve özel eşyalarımın Goodwill'e bağışlandığına dair beni uyarmamıştı. Çantam ve telefonumun nerede olduğunu sordüğümde ikisinin de kazada paramparça olduğunu söyledi. Böylesi küçük bir bilgi bile mideme yumruk gibi indiğinden soru sormayı kestim. Telefonuma –fotoğraflarıma, mesajlarıma ve sosyal medya hesaplarıma– bakarak hayatımın parçalarını bir araya getirebileceğimi umuyordum ama bu fırsat kazada yok olup gitmişti.

Gardırobun kalanı boştu. Yatağın karşısındaki ufak şifoniyerde iç çamaşırları, penye sutyenler ve birkaç tane de sevimli ka-

püşonlu buldum. Sanırım son zamanlarda tutumlu olmak yeni yaşam tarzımdı. Bütün kıyafetlerimin bu kadar olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Bu gardırobun Forever 21 ve Charlotte Russe'dan aldığım eşyalarla dolu olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Ucuzlardı ama eğlenceli ve renklilerdi.

Sanırım yatılı okuldayken tarzım iyi kızarmamış ekmek gibi tatsız bir şeye dönüşmüştü. Buna ilerleme diyebilir miydik? Bilmiyordum. Masamı karıştırıp geçmişime dair ipuçları aradım ama hiçbir şey yoktu. Eski kartlar, fotoğraflar ve hatta kullanılmış kalemler bile yoktu. Çekmecedeki her şey yeniydi. Not defterleri bile sanki dönemin üçüncü ayında değilmişiz de yarın okulun ilk günüymüş gibi yepyeniydi.

İlk not defterinin içinde kampüsün küçük bir haritasıyla derslerimin listesi vardı. Çıkardım. Matematik, Feminist Düşünce, Müzik. Odaya şöyle bir göz attım ama kemanımı göremedim. Okulda mıydı?

Kapıya koşup anneme seslendim.

Merdivenlerin ucunda elinde bir bulaşık beziyle belirip, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kemanım nerede?"

"Neyin?"

"Kemanım. Hâlâ çalışıyorum, değil mi? Müzik dersi alıyorum da." Elimdeki ders listesini kaldırdım.

"Ah, o." Küçümsemeyle burun kıvırdı. "Artık çok nadir çalışıyorsun ama seçmeli ders alman gerekiyordu, biz de seni müziğe kaydettirdik. Okulundaki kemanlardan birini çalışıyorsun."

Dönüp gitti. Cevabımı almıştım ama benim için net değildi. Tekrar bileğimi ovuşturdum. Odama dönerken gözüm koridorun duvarındaki fotoğraflara ilişti. Onlarda tuhaf bir şey vardı. Yavaşça yanlarına yürüyüp her birini inceledim. Ablam Parker'ın doğumundan düğününe kadar fotoğrafları sıralanmıştı. Kardeşim Dylan'ın fotoğrafları ise dokuz taneyle sona eriyordu, bu da onun şu anda sekizinci sınıfta olduğu anlamına geliyordu.

En sondaysa bir aile fotoğrafı vardı. Yakın zamanda çekilmiş

olmalıydı çünkü fotoğrafta ben yoktum. Bir otelde ya da öyle bir yerde yemekleydiler. Mekân yüksek tavanlıydı ve altın çerçeveli büyük tablolarla süslüydü. Sandalyeler kadifeye benzeyen bir kumaşla kaplanmıştı. Herkes şık giyinmişti; babam siyah bir takım, annem parıltılı kırmızı bir elbise, Parker boynundaki incilerle tamamladığı düz siyah bir elbise ve Dylan ise süveter ve mor bir etek giymişti. Herkes gülümsüyordu – Dylan bile ki kendisi ben eve geldiğimde “sen geldin demek” diyerek burun büküp odasına kapanmıştı ve o zamandan beri benimle karşılaşmamaya çalışıyordu.

Koridordaki fotoğraf düzeninde neyin yanlış olduğuna dair bilmecenin cevabı o aile fotoğrafındaydı. Hiçbirinde ben yoktum.

Ailem beni kendi evimden silmişti.

Üç yıl önce tam olarak ne yapmıştım ki? Evi ateşe mi vermiştim? Evcil hayvanımızı mı öldürmüştüm? Hafızamı yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Uzaklara gönderilişimi bile hatırlamıyordum. Hatırladığım en yakın tarihli anım ablam Parker’ın düğünüydü. O da dört yıl önceydi. Düğünde herkes kadeh kaldırırken şampanya içmeme izin verilmediği için belli belirsiz sinirlendiğimi ve kuzenim Janette olduğunu anımsadığım kahverengi saçlı küçük bir kızla gizli saklı biraz içtiğimizi hatırlıyordum. Birer kadehten sonra ikimiz de kötü olmuştuk. Onu aramalıyım. Belki de boşlukları o doldurabilirdi çünkü bu evdeki kimse yardımcı olmuyordu.

Merdivenlerden inip annemi buldum. Bulaşıkları yıkıyordu, beline mavi bir önlük bağlamıştı ve suratı hafif asıktı.

“Ne oldu?” diye sordu, sesi öfkeliydi.

“Telefonunu kullanabilir miyim?”

“Ne için?” Öfkesi şüpheyeye evrilmişti.

Ellerimi arkamda kavuşturdum ve suçlu görünmemeye çalıştım çünkü kuzenimle konuşmak istemenin nesi yanlıştı ki? “Janette’i aramayı düşünüyordum.”

“Olmaz, o meşgul,” dedi annem dümdüz.

“Saat daha akşamın dokuzu,” diye itiraz ettim.

“Telefonla konuşmak için geç bir saat.”

“Anne...”

Ben daha tartışmaya başlayamadan zil çaldı. Annem yıkadığı tencereyi bulaşıklığa koymadan önce kulağa şüpheli bir şekilde, “Tanrıya şükür,” gibi gelen bir şeyler mırıldanıp aceleyle kapıya gitti.

Çantasına göz attım. Ucundan görünen telefonu beni kışkırtıyordu. On dakikalığına telefonunu ödünç aldım diyelim, bunu fark eder miydi? Tezgâha yaklaştım. Beni yakalarsa en kötü ne olabilirdi ki? Telefonuma el koyamaz ya, diye düşünürken üzerimde hafif bir isterinin gezindiğini hissettim.

“Erkek arkadaşın seni görmeye gelmiş,” dedi annem. Kolumdan tutup, “Bir Astor öğrencisi,” diye fısıldadı.

Tam nereden biliyorsun diye soracaktım ki giriş kapısının yanında, sanki daha önce hiç buraya gelmemiş gibi meraklı gözlerle evimi inceleyen Kyle Hudson’ı gördüm. Tıknaz yapısını fazla sıkkan dark kesim bir kot pantolon ve sol göğsünde, üst kattaki blazer ceketlerimdeki armanın aynısı olan bir okul montu giyiyordu.

“Ah, şey, gelip nasıl oldun diye bir bakayım dedim,” dedi gözlerini kaçırarak.

“İyiyim.” Bu, bir hafta içerisinde beni ilk ziyaret ediyordu.

Ayağını karo zemine sürttü.

Annem beni yandan çimdikledi. “Hartley, geldiğine çok sevindiğini söylemek istiyor. Bu kadar düşünceli bir erkek arkadaş olduğu için şaşkın sadece. Otur lütfen.” Oturma odasındaki kanepeyi işaret etti. “Sana ne ikram edeyim?”

Kyle başını iki yana salladı. “Ben Hart-lay’yi French Twist’e götürürüm diye düşünmüştüm. Bazı Astor çocukları orada buluşuyor.”

Dişlerimi sıktım. İsmimi söyleme şeklinden nefret ediyordum.

Annem, “Elbette,” diye şakıdı. “Durun size biraz para vereyim.”

Ancak Kyle’ın onu durdurmasını bekleyerek yerinden hemen kıpırdamadı. Kyle ise sadece beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

"Aslında ben şu an yorgunum." Annemin elinden kurtuldum. "Dışarıya çıkmak istemiyorum."

"Kulübe gitmiyoruz, Hart-lay. Altı üstü pastane."

Evet, ne kadar da düşünceli.

Annem, "Gelecek. Neden gidip üstünü değiştirmiyorsun," diye önerdi ve koşturarak para getirmeye gitti.

Taşlanmış siyah kotuma ve kollarında beyaz çizgileri olan lacivert kapüşonluma baktım. "Üzerimdekilerin nesi kötü ki?"

"Her şeyi," diye cevapladı Kyle.

Çenemi kaldırdım. "Değiştirmiyorum."

"Peki. Canın isterse. Dalga konusu olduğunda bana ağlama."

"Dalga mı? Ortaokulda mıyız? Ne giydiğim insanların neden umurunda olsun?" Öfkeyle başımı iki yana salladım. "Ayrıca kendim kullanabilirim," diye ekledim çünkü onunla, nasıl bir ölüm kapanını kullanıyorsa artık ona binmek istemiyordum.

"Kullanamazsın. Ehliyetin bizde değil," dedi annem cüzdanıyla dönerek. "Çantanla birlikte kayıplara karıştı," diye hatırlattı.

Bu aklıma gelmemişti. "Ama anne..."

"Ama anne yok. Al sana yirmi dolar." Banknotları yüzüme doğrulttu. "Bu yeterli olacaktır."

Kyle surat yaptı.

"Evet, yeter," dedim ve parayı cebe attım.

"Harika. Bu akşam iyi vakit geçirin." Resmen beni kapıdan dışarı itti.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Kyle'a döndüm. "Seninle çıktığımıza hiç inanmıyorum. Bana çöp gibi davranıyorsun ve ben de sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Daha önce ayrılmadıysak bile hadi şimdi ayrılalım."

"Hafıza kaybı yaşıyorsun. Sen ne biliyorsun ki? Hadi gidelim." Başparmağıyla işaret ederek garaj yolumuza yamuk bir şekilde park edilmiş olan SUV'yi gösterdi. "Felicity bekliyor."

"Gitmek istemiyorum. Bunu sana daha kaç kez söylemem gerek?"

Önce bana, sonra göğre, ardından tekrar bana baktı. Sinirlendiği yüzünden -ağzının dümdüz oluşundan, alnındaki derin çizgilerden ve gözlerindeki karanlık ifadeden- belli oluyordu.

"Sana burada iyilik yapmaya çalışıyorum. Bir bok hatırlamıyorsun, değil mi?"

Başımınla onayladım çünkü bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Yarın da okula döneceksin?"

Babamın çapraz sorgularından birindeymişim gibi hissetsem de yine de başımınla onayladım.

"Öyleyse bu akşam bazı cevaplara ulaşmak mı istersin yoksa yarın ve Astor'daki geriye kalan günlerin boyunca bir aptal gibi ortalıkta dolaşmayı mı?"

Omzumun üzerinden baktığımda annemin giriş kapısından bana el salladığını gördüm ve sonra bakışlarımı Kyle'a çevirdim. Attığı bu yem göz ardı edilemeyecek kadar cazipti. Pastanede beni neyin beklediğini bilmiyordum ama haklıydı. Bu akşam takılmalık bir ortamda insanlarla buluşmak yarın körlemesine okula gitmekten daha iyiydi.

"Bu akşam cevaplar almak istiyorum," diye mırıldandım sonunda.

"O zaman hadi gidelim."

Beni beklemeden SUV'ye doğru yürüdü. Yetişmek için adımlarımı hızlandırıp kapıyı açtım ve kendimi koltuğa attım.

Emniyet kemerimi takarken, "Yine de ayrılıyoruz," dedim ona.

"Neyse ne." Kyle parmağını arabanın çalıştırma düğmesine sertçe bastırdı. Hoparlörlerden country müzik yükseldi.

Uzanıp müziği kısıtım. Bana ölümcül bir bakış atsa da elimi düğmeden çekmedim. Bu savaşı ben kazanacaktım.

"Ne kadar süre çıktık?" diye sordum.

"Ne?"

"Ne kadar süre çıktık?" diye tekrarladım. Bu akşam cevaplar alacaksam eğer şimdi başlasam iyi ederdim.

"Bilmiyorum."

Felicity okula başladığım andan itibaren çıktığımızı söylemişti. Sanırım okul ağustosun sonunda başlamıştı ve şu an Şükran Günü'ne yaklaşmıştık, yani en fazla üç ay falan çıkmış olmalıydık.

"Çıkmaya başladığımız günü sormuyorum, genel olarak ne kadar süre çıktığımızı soruyorum."

Huzursuz bir şekilde direksiyonun üzerine eğildi. "Birkaç hafta sanırım."

"Birkaç hafta mı?"

"Evet, birkaç hafta."

Ya kötü bir hafızası vardı ya da hesap yapmayı bilmiyordu. Belki de her ikisiydi.

"Seks yaptık mı?" Bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama bilmem gerekiyordu.

"Evet." Sırıttı. "Seninle çıkmayı kabul etmemin tek sebebi buydu. Bana yalvarıp duruyordun, anlarsın ya. Koridorlarda peşimden ayrılmıyor, öğle yemeğinde benimle oturuyordun. Dolabıma iç çamaşırını bırakıyordun." İlk kez bu kadar enerjik görünüyordu. "Bu yüzden bana sakso çekmene izin verdim."

"Harika," dedim keyifsizce. Daha ne kadar iğrençleşebilirdim? O daha ne kadar iğrençleşebilirdi? Sanırım biz mükemmel uyuyorduk.

"Başka soru var mı?" Ne zaman ve nerede yaptığımızı da bilmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Yemekten sonra içtiğim diyet kola midemde çalkalanmaya başlamıştı. Hafıza kaybının bazen iyi bir yanı da olabileceğine karar vermiştim. Öğrendiklerimin bu anılar olması ne kötüydü. Camı açıp burnumu esen rüzgâra doğrulttum.

Kyle panik dolu bir sesle, "Kusacak mısın?" dedi.

"Umarım kusmam," dedim belli belirsiz.

Cevabı gazı kökleme oldu. *Tatlım, sen nasıl benden bir an önce uzaklaşmak istiyorsan ben de senden uzaklaşmak istiyorum.*

9

Easton

HARTLEY'NİN DAİRESİNİN kapısındaki kilit o kadar alelade bir şeydi ki alt kattaki evsahibinden aldığım anahtarı kullanmama bile gerek kalmamıştı. Bileğimi bir iki oynatmamla ahşap kapı sarsılarak açıldı.

Evsahibinin dediği gibi daire boştu ancak yine de şaşırmış ve biraz fazla üzülmüştüm. Buranın Hartley'yle dolu olmasını istedim – onun eşyalarıyla, onun kokusuyla, onunla. Bunun yerine boş bir kabuk gibiydi. Artık kollarında yırtıklar olan on yıllık bir kanepe yoktu. Mutfak dolaplarının kapakları açık, rafları bomboştu. Hartley üzerine bir kâğıt tabak koyduğunda bile yerle bir olacağını düşündüğüm o boktan masa gitmişti. *Hartley* de gitmişti. Ya da en azından bir haftanın sonunda öyle hissettirmeye başlamıştı. Ebeveynleri onu hastaneden kaçırmıştı ve bir daha ondan ne haber almış ne de onu görmüştüm.

Bu işkenceydi. Ona mesaj atmış, aramaya çalışmışım. Hatta pencerelerden azıcık da olsa onu görebilme umuduyla bir sapık gibi evinin önünden arabayla geçmişim. Ama şans benden yana olmamıştı. Sanırım Hartley'nin ebeveynleri onu gözlerden uzak tutuyordu.

İyi olduğunu umuyordum. Hemşirelerinden biri –biraz u-
kıştırmanın ardından– onu erken taburcu etmiş olabileceklerini
itiraf etmişti ve bunu duyduğumdan beri endişe beni yiyip bit-
riyordu.

Lanet olsun, neden telefonlarıma dönmüyordu?

En azından bir şekilde ona yakın hissetme ihtiyacıyla bu ak-
şam eski dairesine gelmiştim.

Sırt çantamı mutfak tezgâhına fırlatıp buzdolabına göz attım,
içinde sadece üç kutu diyet kola vardı. Birini açtım ve kasvetle
küçük alanı inceledim. Onu buraya getirebilirsem anılarının geri
geleceğini ummuştum ama ebeveynleri burayı komple boşalt-
mıştı.

Burada biri yaşamış gibi görünmüyordu. Pis halı bile gitmiş,
yerine kızıl kahve bir muşamba yer kaplaması gelmişti. Çaresiz-
lik boğazımı tıkayarak beni nefessiz bıraktı. Oda dönmeye ve
çantamdaki şişe beni çağırmaya başladı.

Dişlerimi önce sıktım sonra gevşettim. Kalbim hızla çarpıyor-
du. Ağzım bir çöl gibi kupkuruydu. Kulaklarıma bir sirenin şar-
kısı doluyordu. Sorunlarımı çözmek için daima alkole ve hapa
başvururdum. Annem intihar etti bir hap attım. Ailemle kavga
ettim bir şişe Jack içtim. Bir kızla anlaşmazlık yaşadım ikisini bir-
den yapıp sabaha kadar her şeyi unuttum.

Elimdeki teneke kutu yanlarından içeriye çökerek büküldü.

Tek yaptığın bir şeyleri bozmak.

Elimdeki ezilmiş kutuyu düşünceli bir şekilde lavabonun içi-
ne bırakıp telefonumu çıkardım ve gittiğimiz yerleri yazdığım
not uygulamasını açtım:

1. Plaj
2. Rıhtım
3. Daire
4. Okul
5. Pratik odası
6. Benim evim (televizyon odası)

Hayattaki en önemli amacı bu kıyı şeridi boyunca her kızla yatmak olan birine göre ironik bir şekilde, onu hiç odama götürmemiştim. Sabırlı olduğum için kendime yıldızlı pekiyi mi vermeliydim yoksa onu hayatımın derinliklerine davet etmediğim için kendimi tekmelemeli miydim bilmiyordum. Keşke hayatımın her yerinde iz bıraksaydı da gittiğimiz her yerde nasıl da birbirimize uyduğumuzu görebilseydi.

Tek yaptığın bir şeyleri bozmak.

Bunun hatırladığı şey olmasına izin veremezdim. Felicity elini atıp her şeyi batırmadan, babasının tehditleri onu korkutmadan ve ben sarhoş kıcımla her şeyi mahvetmeden önce onunla aramızda kurduğumuz bağı görmesini sağlamak zorundaydım.

Arkadaştık. O, Ella dışında benim tek kız arkadaşımdı. Birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk. Onu güldürüyordum. O da... şey, daha iyi bir insan olmak istememe neden oluyordu.

Onu kaybedemezdim. Kaybetmeyecektim.

Hartley tekrar evinde yaşamaya başlamıştı. Kardeşleri ve annesiyle uğraşıyordu. Ve babası, o orospu çocuğu... Bir anda içim endişeyle doldu. Doğrudum ve bir mesaj daha attım.

Ben senin yanındayım. Ne olursa olsun.

Mesajıma dönmesini bekleyerek telefona baktım. Elbette dönmedi. Kendi kendime onun hasta olduğunu ve muhtemelen ağır ilaçlar kullandığını hatırlattım. Bu yüzden cevap vermiyordu. Siktir. Bundan nefret ediyordum. Daha fazla düşünürsem aklımı kaçıracaktım. Yatılı okula gönderilmeden önce, babasının rüşvet aldığını öğrendiğinde adam bileğini kırmıştı. Bana bileğinin kazayla kırıldığını söylemişti ve buna inanmam gerekiyordu. Çünkü ancak bir manyak hasta kızını döverdi.

Başka bir uygulama açıp ihtiyacım olacak şeyleri listelemeye başladım. Öncelikle yeni bir lacivert kanep. İki katlanır sandalye ve küçük bir ahşap masayı da listeye ekledim. Sandalyeler plastikti ve masa da... açık renkti. Açık renk bir ahşap. Çam mıydı?

Hartley'nin güzel el havluları vardı. Gözlerimi kapayıp hangi renk olduklarını anımsamaya çalıştım. Gri miydi yoksa pembe

mi? Yoksa mor muydu? Lanet olsun, hatırlamıyordum. Üçünü de alırdım ve hangisini daha çok beğenirse onu kullanırdı. Ayrıca çok güzel, beyaz üzerine çiçek desenleri olan bir battaniyesi vardı.

Artık bir planım olduğu için kendimi daha iyi hissederek çantamdaki eşyaları boşaltmaya başladım. Ciroc şişesi en üstteydi. Önce dökeyim dedim ama sonra vazgeçtim. Hart'ın ihtiyacı olabilirdi, bu yüzden buzdolabının yanındaki mutfak dolabına koydum.

İkimizin rıhtımda çekilen fotoğrafını tezgâhın üzerine koydum. Bir çerçeveye ya da mıknatısa ihtiyacım vardı. Çerçeveye karar kıldım. Onu duvara asacaktım. Hatta onu büyütecektim ki eve geldiğinde görebildiği tek şey ikimizin efsaneler gibi öpüşürken çekilen kocaman fotoğrafı olsun. Bu dâhice planımı bir mırıltıyla onayladım ve bunu yapılacaklar listemin en altına ekledim.

Çantamda sadece yedek kıyafetlerim ve iki şişe ucuz votka kalmıştı. Burada uyumayı planlıyordum ama çıplak zemine bakınca bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başladım. Banyoyu kontrol ettim. Duş hâlâ çalışıyordu ve suyun basıncı da güzeldi. Evsahibi buranın yeniden boyandığını ve yer döşemesinin yenilendiğini söylemişti.

Eşofmanımı ve kapüşonlumu yatak gibi yere serdim, başımı sırt çantamın üzerine koyup ellerimi göğsümde birleştirdim. Yarın Ella'ya ihtiyacım olan şeyleri nereden alacağımı soracaktım.

Burada Hartley'nin anılarının geri gelmesine yardımcı olacak hiçbir şey kalmasa da benim anılarım hâlâ duruyordu. Ve birlikte yeni anılar yaratabilirdik; mutlu anılar... onun kız kardeşlerinin ve benim erkek kardeşlerimin olduğu anılar.

Yarının daha iyi olacağı umuduna tutundum. Bir keresinde bunu bana Ella söylemişti. Bugün boktan geçtiyse eğer, yarın kötü olacak olsa bile bunu aşabileceğini bilerek mutlu ol.

Ciroc şişesi açılmamıştı. İçmek istesem de arzumı görmezden geldim. Bu benim için bir başarıydı.

Yarın daha da iyi olacaktı.

10

Easton

ONA ON BEŞ KALA telefonumun ekranı Pash'ten gelen bir mesajla aydınlandı. Kalkıp oturdum ve kaslarımı esnettim. Yer sırtımı mahvetmişti. Yarın ilk işim buraya bir yatak sipariş etmek olacaktı.

Pash: Kyle Hudson. Onu tanıyo musun?

Ben: Hiç duymadm. Hangi okul?

Pash: Astor

Ben: Hiçbi fikrim yok

Yeni mesajla beraber bir fotoğraf belirdi.

Pash: Kyle senin kız ve Frank'le FT'de oturuyo

Fotoğrafi yakınlaştırdım. Her iki öğrenci de sırtı kameraya dönük şekilde oturuyordu. Boynu yok denilebilecek iriyarı çocuğu çıkaramamıştım ama çağlayan gibi akan simsiyah saçları olan yanındaki kızı nerede olsa tanurdım.

Ayağa fırladım. Hartley'nin bu çocukla ne işi vardı? Karşılığında yılan Felicity oturuyordu. Pash ona Frankenstein demeyi alışkanlık hâline getirmişti çünkü o kız insandan çok canavara benzeyen ürkütücü bir piç kurusuydu. Hatta ona Frank diye seslenmek muhtemelen Frankenstein'a hakaretti.

Ceketimi koluma geçirirken bir yandan da Pash'e mesaj atmaya çalışıyordum.

Ben: Oraya git ve iyi olduğundan emin ol.

Pash: Davey'le tam arkalarındayız. Davey, Kyle ve Hartley'nin sevgili olduğunu söylüyor?

Ben: Bok sevgililer.

Felicity, Hartley'yi hangi yalanlarla besliyordu? Bu kötüydü. Hem de çok kötü.

Mesaj atmak yerine Pash'i aradım. Arkadaşım daha alo diyemedi, "Dostum, yanlarına git ve onları rahatsız et," diye emrettim. "Doktoru, anılarını kendi kendine hatırlamadan ona bir şeyler anlatırsak bunun aklını karıştırabileceğini söyledi."

"İyi de ne diyeceğim?" diye haykırdı.

"Bilmiyorum. Kalküta'daki kalenizin ne kadar harika olduğuyla ilgili bir hikâye anlat." Pash köklü ve varlıklı bir Hintli aileden geliyordu. Büyükbabası birkaç yıl önce yeni bir yerleşke inşa etmeye karar vermişti. Pash'in Instagram hesabındaki fotoğraflara bakılacak olursa, sadece bir bölümü bile tüm Astor Park'ı ve öğrencilerini içine alabilecek kadar büyüktü. İlk katı gezmesi bile bir saat sürüyordu.

"Davey bana kötü kötü bakıyor. Yerimden kalkarsam beni öldürecek."

"Kalkmazsan da *ben* öldüreceğim," diye tehdit ettim.

"Evet ama seninle seks yapmıyorum. Yani üzgünüm, gitmem gerek."

Seni iradesiz pislik. Kendimi kamyonetime atıp gazı kökle-dim. Kasabanın bu ucundan French Twist'e gitmek yirmi dakika sürüyordu. Ella'nın artık orada çalışmıyor olması kötü olmuştu yoksa onun araya girmesini sağlardım. Pash'in aksine *sadakat*in anlamını biliyordu o.

On iki dakikada oraya vardım, polisler tarafından çevrilip iyice vakit kaybedeceğim korkusuyla kan ter içinde kalmıştım. Kapıyı sertçe açıp küçük pastanenin içinde Hartley'yi aradım ama kahve içip sohbet eden Pash ve kız arkadaşını gördüm yalnızca.

Hemen ayağa kalkıp bana el salladı.

"Neredeler?" diye kükredim.

"Sen aradıktan beş dakika sonra falan ayrıldılar."

"Lanet olsun!" Kahverengi gözlerini kırptırarak bana bakan Davey'ye döndüm. "Ne duydun? Kelimesi kelimesine anlat. Her detayı bilmek istiyorum. Hiçbir şeyi atlama."

"Pek bir şey duymadım," diye kabullendi Davey. "Kısık sesle konuşuyorlardı. Gerçekten net olarak duyduğum şey, Hartley'nin Kyle'a ayrıldıklarını söylemesiydi."

"Onun senden başka biriyle çıktığını bilmiyordum," diye araya girdi Pash.

"Çıkmıyor," dedim öfkeyle.

Herkesin mi hafızası silinmişti? Siyah Giyen Adamlar çıkıp kumandalarına mı basmıştı yoksa? Hartley kimseyle çıkmıyordu. O, Astor çocuklarıyla takılmazdı. Boş kaldığı her an şehrin doğu yakasındaki yedi yirmi dört açık bir lokantada çalışıyordu, hatta bazen çalışmak için dersleri astığı da oluyordu. Yemek ve içecek servisi yapmadığı anlarda da uyuyordu. Hartley'nin hayatı zordu.

Davey'ye döndüm. "Söylentileri kim çıkardı?" diye sordum.

"Genellikle Felicity."

"Bu Kyle denilen çocuk kim?"

"Bilmiyorum. O bizimle takılmıyor."

"Felicity neden buradaydı?"

Davey soru yağmurumu savuşturmak ister gibi ellerini havaya kaldırıp, "Bilmiyorum," diye bağırdı.

Pash hafifçe yerinden kalkar gibi oldu. "Hadi ama, dostum. Sakinleş. Davey elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyor."

"Gerçekten de," dedi Davey surat asarak.

Pash on günlük kız arkadaşını teselli etmek için hemen yanına yaklaşıp kolunu omzuna attı. "Bitti mi?" diye sordu bana buz gibi bir ses tonuyla.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. Bu Kyle denilen çocukla Felicity'nin Hartley'ye vermiş olabileceği zararın boyutu midemi

bulandırınıyordu ancak Pash ve hassas kız arkadaşına bağışlamak, arkadaşımıyla aramı bozmaktan başka hiçbir işe yaramayacaktı.

"Evet, bitti. Bir şey duyarsan beni ara."

"Tamam tamam." Pash tekrar yerine oturdu. "Bir bubble tea daha ister misin, bebeğim?" diye sordu cilveyle. "Ya da belki sana şu beğendiğin Chanel bileziğinden alırım. Bu sana kendini daha iyi hissettirir miydi?"

Öfkeyle vitrinlerden birine tekme atmadan önce pastaneden dışarı çıktım. Kaldırımda duraklayarak seçeneklerimi gözden geçirdim. İçlerinden sadece biri ilgimi çekiyordu. Evinde hoş karşılanmayacağımı biliyordum ama iyi olduğunu görmem lazımdı.

Ayağımı kaldırımdan kaldırdığım sırada birinin kekeleyerek adımı seslendiğini duydum.

"E-Easton?"

Arkama döndüm. "Hartley?" Onu bulmak için dükkânın ön tarafını taradım ama göremedim. Belki de gaipten sesler duyu-yordum. Belki de saatlerce onu düşünmekten aklımı kaçırmış-tım. Yakında hayali bir Hartley'yle konuşmaya başlayacaktım, gözlerimi kapadım ve...

"Buradayım."

Bakışlarım beş altı metre kadar ötemde kaldırıma çömelmiş duran şekle kaydı. Şekil ayağa kalkınca Hartley Wright'a dö-nüştü.

"Ne oldu?" diye sordum aramızdaki mesafeyi iki saniyede geçerek. Omzundan tutup onu ışığın altına çektim ve baştan aşağı taradım. "İyi misin?"

Işığın altında çok güzel görünüyordu, uzun siyah saçları ipek bir perde gibi yüzünü çevreliyordu. Artık imzası hâline gelen geniş kapüşonlularına bürünmüştü ve bacakları koyu renk dar kot pantolonunun içinde seksi görünüyordu. Ciddi bir şekilde bana bakarken gri gözleri neredeyse siyaha çalıyordu.

"Sanırım."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Otobüs bekliyordum." Bağının üzerindeki tabelayı işaret etti.

"Bu kadar geç saatte çalışmıyorlar. Otobüs seferleri on gibi bitiyor." Bunu biliyordum çünkü Ella burada çalışırken babam buraya da bir durak koyulmasını sağlamıştı. Kendi arabası olmasına rağmen otobüs kullanmayı tercih ediyordu, otuz yabancıyla aynı araçta gitmesi gerekse bile.

"Ah." Kollarını ovuşturup titredi. "Bana bunu söylemediler."

Kabanımı çıkarıp omuzlarına doladım. Bahsettiği kişilerin Kyle ve Felicity olduğunu tahmin ediyordum. "O ikisiyle ne işin vardı?"

Sıkıntılı gözlerle bir an bana baktıktan sonra bakışlarını loş park yerine ve karanlık kaldırıma çevirdi. "Bana bir şeyler anlatıyorlardı," diye itiraf etti sonunda. Kabanıma rağmen tekrar titredi.

Midem korkuyla düğümlendi. Ona ne bok anlatmış olabilirlerdi ki? Aslında Kyle Hudson'ın kız arkadaşı olmasından başlayacak olursak, ona söylemiş olabilecekleri yalanların sayısı beni korkutuyordu. O hasta şerefsiz, Hartley'yi yatağa atmaya mı çalışıyordu yoksa? Boğazımdan safra yükseldi.

"Ne gibi şeyler?" dedim boğuk bir sesle.

"Bir şeyler..." Dudaklarını yaladı. "Kötü şeyler."

"Seninle ilgili mi? Seninle ilgili kötü hiçbir şey yok. Onlar seni tanımıyorlar bile."

"Hayır. Seninle ilgili," dedi sessizce.

İrkilerek geri çekildim. Bunu beklemiyordum. Felicity'nin benden nefret ettiğini biliyordum çünkü sarhoş olduğum bir akşam, bir dergiye fotoğraf verebilsin diye onun sahte erkek arkadaşı olacağıma söz vermiştim. Ayıldığımda, sözün geçersiz olduğunu söylemiş ve ondan özür dilemiştim. Sonra Hartley'yi rıhtıma götürmüştüm ve o da beni ilk kez orada öpmüştü.

Felicity can düşmanı olduğumuza karar vermiş, Hartley'nin kopya yüzünden okuldan uzaklaştırılmasına neden olmuş ve bana intikamının daha yeni başladığını söylemişti.

"Bak, sana ne anlattıysa hep i koca bir kuyruklu yalan."

"Bana senin, abilerinin kız arkadaşlarıyla yattığını   yledi."

 tirazım boğazımda biriken asitin içinde boğuldu. "Eski kız arkadaşlarıydı."

Savannah dışında yani. O ve büyük abim Gideon yıllardır bir a k-nefret ilişkisi yaşıyorlardı. Ayrılıklarından birinde Savannah'yı birbirimizi   plak  ekilde  teselli edebileceğimize ikna etmiştim.

  im suçlulukla doldu.

Hart'ın yüzünden belli belirsiz bir tiksinti ifadesi geçti. Siktir. Benimle ilgili onca şeyin arasından bunu hatırlayacaktı.

"Bunlar senden önceydi," diye karşı çıktım.

Çenesi kasıldı. "Kyle onlar beraberken kız arkadaşıyla yattığını söyledi."

"Kyle'in kim olduğunu bile bilmiyorum," dedim di lerimi sıkarak. Geçmiş Noel'in Hayaleti tarafından tüm günahları yüzüne vurulan Scrooge' böyle mi hissediyordu? Ben ne zaman nefes alabilecektim?

"Kyle da tam böyle söyleyeceğinden bahsetmi ti. Onu fark edeceğin kadar zengin ya da popüler değılmi  ama güzel bir kız arkadaşı varmış ve Jordan Carrington'ın evindeki bir partide Kyle sizi izlerken kız arkadaşıyla havuzda seks yapmışsın."

Midem ağızıma geldi. Siktir, bunu yapmış olabilirdim. Carringtonların havuzunda kesinlikle seks yapmıştım. Birçok havuzda birçok kızla ve hatta birkaç yetişkin kadınla seks yapmıştım. Ama onların başkalarıyla çıktığını bildiğim hâlde mi yapmıştım? Hayır, böyle bir şey yapmazdım. Ama sarhoş ve azgın olduğum bir partide, sevgilisi var mı diye kızı sorgulayacak h lim yoktu. Sikimin  zerine çıkmaya hazırlarsa demek ki kimseyle beraber değıllerdir, diye d   nm   olmalıyım.

Ancak bunu Hartley'ye, beni ciddiye almasını istediğim, güçlü duygular beslediğim ve benden *ho lanmasını* istediğim bir kıza nasıl açıklardım? Bu imkânsız bir görevdi.

* Charles Dickens'ın *Bir Noel  arkısı* kitabının ana karakteri   n

Acı içinde elimi saçlarımdan geçirdim. "Biraz partiledim. Kızlarla yattım kalktım ama seninle tanıştıktan sonra hiç kimseye elimi sürmedim. Hatta sana karşı ilk adımı atan da ben değildim..." *Bu gerçeği çarpıtmak, diye düşündüm. Kapa çenen!* "Sen beni öptün."

Yavaşça başını salladı. "Evet, öyle yapmışım ama asıl soru *yapmalı mıydım olmalı sanırım?*"

"Hart."

Tepki vermedi. Kulaklarım şiddetle uğulduyordu. Hava ağırlaşmıştı, bir bataklık gibi koyu bir yoğunluk her şeyi dibe çekiyordu. Buna karşı mücadele ederek kaldırımdan indim ve onun bana bakmaktan kaçınamayacağı bir yerde durdum.

"Hart," dedim yumuşakça. "Geçmişte bazı boklar yedim, yalan söyleyecek değilim. Ama artık değiştim."

Nihayet başını kaldırıp gözleri gözlerimle buluştuğunda bakışlarının acı dolu olduğunu gördüm. "Bana, senin sahip olamayacağın kızlardan hoşlandığını söylediler. Üvey kardeşin Ella gibi. Ona sahip olamadığında da bütün ilgini bana çevirdin. Artık önüne konulan en heyecan verici yasak elmayım çünkü kardeşini yaraladım ve ailen benden nefret ediyor. Bana tüm bunların yalan olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu o sürtüğün işiydi. Sürtük! Umarım geberip gider.

Ona gerçeği söyleyebilirdim ama şu an çok acı çekiyordu. Ayrıca Seb uyandığında –ki uyanacaktı– Sawyer artık Hartley'ye kızgın olmayacaktı. Ayrıca Ella'yla olan durumum o kadar geçmişte kalmıştı ki, o sırada ikimizin yalnızlık çekmesi ve tüm olayı izleyen abimi kızdırmaktan keyif almak dışında kulüpte onu neden öptüğümü bile hatırlamıyordum.

Gerçekleri söylersem bu, Hartley'yi daha fazla incitecekti yalnızca.

"Felicity ve Kyle'ın bunları sana iyilik olsun diye anlatmadıklarını söyleyebilirim."

"Biliyorum. Ben sadece bari tek bir kişi bana karşı dürüst olsun istiyorum. Bu kişi sen misin?"

Cevap boğazımda takılı kaldı.

"Bana soru sorma, ben de yalan söylemeyeyim diyorsun, ha?" Derin bir nefes verdi, beni çok iyi okuyordu. "Otobüs olmadığına göre sanırım beni eve sen bırakacaksın." Omuzlarındaki kabanımı çekiştirdi.

Kamyonetime binmektense evine kadar olan on beş kilometreyi yürümeyi tercih eder diye düşünmüştüm ama o, kamyonete bindi. Seçenekleri kötü ve daha kötü arasında sınırlanmıştı. Kötü seçenek bendim, bu yüzden hükmen galip gelmiştim.

Yolculuk boyunca sessizdi, sorularından herhangi birini cevaplamaktan korktuğum için ben de çenemi kapalı tuttum. Evine vardığımızda onu kapıya kadar bırakmamaya karar verdim. Babası beni görecektse kıyamet kopardı ve Hartley'nin şu anda böyle bir şey yaşamasına gerek yoktu.

Kamyonetten çıkmak üzereyken bana döndü. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Yarın sabah beni dışarıda bekle. Okula beraber gireriz. Astor'da yolunu bulmak kolay değildir." Oradaki öğrenciler zayıfların üzerine gitmeye bayılırdı. Ve şu anda Hartley karşısına çıkan en kırılgan şeydi.

Dudaklarına üzgün bir gülümseme yayıldı. "İlginç. Kyle da aynı şeyi söylemişti. Sanırım her konuda yalan söylemiyordu."

Ve bu rahatsız edici son cümleden sonra kapıyı çarparak kapadı ve evine doğru koştu.

Ertesi sabah babam beni ofisine çağırdı. Elimde bir kâse sıcak yulaf lapası, ağzımdan sarkan kaşıkla içeriye girip, "Ne oldu?" diye sordum.

"Erken kalktığına sevindim." Çalışma odasında dolanarak belgeleri uçuş çantasına tıktı.

Erkenciydim çünkü hiç uyumamıştım. Dün gece beynimde Hart, Kyle ve Felicity'nin görüntüleriyle yatakta dönüp durmuşum. Kyle'ı hayal meyal hatırlıyordum. Hayır, bu doğru değil-

di – onu hiç hatırlamıyordum. Belli ki aynı okula gidiyorduk ancak onunla tek bir *selamlaşmadan* öte diyalog kurduğumuzu hatırlamıyordum. Fakat onun benimle bir alıp veremediği vardı ve dediği gibi kız arkadaşını becerdiysem, bunu hâlâ aşamadığı ortadaydı. Yoksa neden bizden birine ait olan bir kıza bulaşarak Royal gazabına uğrama riskine girsindi ki?

Hart bana *ait* değildi elbette.

Evet, aitti.

Siktir. Peki. Tamam, onun bana ait olduğunu düşünüyordum. Kyle Hudson'ı ve onun olmayan boynunu Hartley'nin yakınında görmek istemiyordum.

Felicity'nin amacını da tahmin etmek kolaydı. Benden nefret ediyordu. Nokta. İntikam peşindeydi. O sürtükle barışmak hiç ilgimi çekmese de eninde sonunda olayın oraya gelebileceğini dehşet içerisinde fark etmiştim. Frankenstein ve Boyunsuz'un Hartley'nin aklıyla oynamasına izin veremezdim. Akli şu anda yeterince karışıkta zaten.

Babam aceleyle çantasına bir klasör koyarak düşüncelerimi böldü.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedim bir yandan tıknırken.

"Bugün Dubai'ye gitmem gerek. Ben El-Baz beni arayıp on yeni jet siparişi verdi. Bu anlaşmayı şahsen yapmam gerekiyor."

"Peki ya Seb?"

"Şu anda durumu stabil. Uyanırsa ânında eve döneceğim. Ben yokken diğer çocuklara göz kulak olacağına inanıyorum. En büyükleri sensin ve Ella'nın ikizler konusunda endişelenmesini istemiyorum. İfadesiyle ilgili savcılıkta bir görüşmesi var."

"Lanet olsun." Ella, yaklaşan mahkemede babası Steve O'Halloran'ın aleyhinde ifade verecekti. Yaklaştığını fark etmemiştim ama sanırım şubattaki mahkeme tarihi o kadar da uzak değildi.

"Aynen." Elime bir parça kâğıt verdi. "Bu anlaşma işinin ne kadar süreceğine bağlı olarak haftanın geri kalanı ve muhteme-

len diğer hafta da okul asman için izin aldım." Uçuş çantasının fermuarını çekti.

"Okulu asmak mı?" Hartley'yi korumak için Astor'da olmam gerekiyordu. "Zaten son iki haftayı kaçırdım."

Babam başını yana eğdi. "Sen kimsin ve benim okuldan nefret eden oğlum Easton'a ne yaptın?"

Babacan bakışlarının altında huzursuzca kıpırdandım. Sawyer gibi o da Hartley'den nefret ediyorsa diye, ona neden okula gitmem gerektiğini söyleyemezdim. "Ben okuldan nefret etmiyorum. Bazen gitmemeyi tercih ediyorum çünkü yapacak daha iyi şeylerim oluyor."

"Ve bu hafta yapacak daha iyi şeylerin var." Omzumu tuttu. "Normalde bir hafta şöyle dursun bir dakika bile sorumluluk almama güvenmezdim ama konu kardeşlerin ve onları sevdiğini biliyorum." Çantasını kapıp şoförü Durand'ın beklediği girişe hızlı adımlarla yürüdü. "Sawyer'ın yemek yediğinden ve dinlediğinden emin ol. Sebastian'ın durumunda değişiklik olursa hemen beni ara ve ağlayacak bir omza ihtiyacı olursa Ella'nın yanında ol. Bir hafta içinde görüşürüz." Bana eliyle selam verip gitti.

Kahretsin.

Telefonumu alıp Hartley'ye mesaj attım.

Planlar değişti. Babam Dubai'ye uçuyor ve benim gidip kardeşlerimi kontrol etmem gerekiyor. Ella'yı görürsen içeriye onunla gir.

Mesajımı yeniden okudum ve Hartley'nin Ella'nın kim olduğunu bile bilmeyeceğini fark ettim. Ella'nın Reed'le sarmaş dolaş oldukları bir fotoğrafını buldum ve ona gönderdim.

Bir cevap alamadım. Üç saniye kadar bekledim ve bir mesaj daha attım.

Ya da Val. Ona da güvenebilirsiniz.

Fotoğraf galerime geri döndüm ve Ella, Val, Reed ve benim geçen yaz havuz başında çekilmiş bir fotoğrafımızı buldum. Reed ve kendimi kesip düzenlenmiş fotoğrafı Hart'a gönderdim.

Ella sarışın olan. Val küt saçlı ve benli olan.

Hâlâ cevap yoktu. Saate baktım. Hart'ın evine giderek onu

alıp okula bırakacak kadar vaktim var mıydı? Acele edersem yapabileceğime karar verdim.

Kâsemi girişteki mermer masanın üzerine koyup sırt çantamı bıraktığım mutfağa koştum. Ella orada meyve ve yoğurt yiyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Hartley’nin evine, Astor’a ve sonra hastaneye.”

“Hartley mi? Bu iyi bir fikir mi, Easton? Seb’in uyanıp uyanmadığını görene kadar beklemen gerekmez mi?”

Ella’yla yüzleşmek için hızla döndüm. “Neden bahsediyorsun sen? Kaza onun suçu değildi.”

“Bunu biliyorum ama Sawyer şu an ondan nefret ediyor. Senin Hartley’yle takıldığını öğrenirse bu onun için hiç iyi olmaz.”

“O zaman ona söyleme,” dedim, Ella’nın tavrından rahatsız olarak.

“Ama...”

Şikâyetlerini duymazdan gelerek kapıya koşturdum. Bunları duymama gerek yoktu, özellikle de Hartley’ye Ella ve Val’le takılmasını söyledikten sonra. Hartley’yi okula bırakıp içeriye güvenli bir şekilde girmesini sağlamak için bir neden daha çıkmıştı.

O okula girdikten sonra da... Kahretsin, sonrasında ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de Hartley’yi okulu asıp benimle hastaneye gelmeye ikna etmeliydim. Ama onu hastanede nereye bırakacaktım? Sawyer onu görürse deliye dönerdi.

Her şey boka sarmıştı ve benim iyi bir çözümüm yoktu. Evine vardığımda bir şeyler düşünürdüm.

Seni almaya geliyorum, diye mesaj attım. Telefonu yolcu koltuğuna atıp kamyoneti çalıştırdım ve Hartley’nin evine doğru yola çıktım. Bizim yolun sonundaki kapıya ulaştığımda telefonumu kontrol ettim, sonra bir kilometre kadar ilerideki trafik ışıklarında ve bir de evinin oradaki kavşakta kontrol ederek cevap yazıp yazmadığına baktım ama tek bir cevap bile yoktu.

Evine ulaştığımda kapıya gidip gitmemekte kararsız kaldım. Babası benden ölesiye nefret ediyordu. İşte olma ihtimali yüzde elliydi. *Sen çok daha kötü oranlar üzerine bile kumar oynadın, deyip*

kararımı verdim. Kamyonetten indim ve ön kapıya doğru koştum. Bu gidişle Hart okula geç kalacaktı.

Merdivenleri çiftler çiftler çıkıp zile bastım. Zil çaldı ve birkaç saniye sonra cam panellerin ardında bir karaltı gördüm. Kapı açıldığında Bayan Wright görüldü. Siktir.

Ağzı açık kaldı. "Easton Royal?"

Rahibelerin yanaklarımı sıkmak, annelerinse beni becermek istemesine neden olan ısıltılı, kendimden emin gülümsememi takındım. "Evet. Hartley'yi almaya geldim."

Kapı suratıma çarpıldı.

Ağır ahşap kapının ardından, "Defol git, seni burada bir daha görmeyeyim," diyen sesi duyuldu.

Emirlere uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Kapıyı yumrukladım. "Hart'a onu almaya geleceğimi söyledim."

"O çoktan gitti. Dersler on dakika önce başladı. Şimdi git yoksa polis çağıracağım!" diye bağırdı Hartley'nin annesi. "Kocam bölge savcısı yardımcısı. Seni hapse attırır!"

İç çekişimi bastırıp bir elimi saçımdan geçirdim. Saat daha sekiz bile olmamıştı ama gün şimdiden boka sarmıştı.

11

Hartley

PARMAKLARIMI SIRT çantamın askılarına geçirip gülümseyerek herkese selam verdim. Tutabileceğim bir anne eli olmadan otobüsten tökezleyerek indiğim, öğretmenlerden ve daha büyük öğrencilerden oluşan kalabalığın arasında arkadaşça bir yüz arayarak geçtiğim anaokulu yıllarıma geri dönmüş gibi hissediyordum. Easton onu beklememi söylemişti, ben de sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kaldırım kenarında beklemiştim.

Parlak sarı saçlar dikkatimi çekti. Felicity yaklaşık on adım önümde duruyordu. Etrafı tıpkı onun gibi sarışın üç kızla sarılmıştı. Bir yanım koşup o kızların arasına saklanmak istiyordu. Diğer yanım ise Felicity'nin kafamı koparıp kanlı ve açıkta kalan boynumu ayaklarıyla çiğneyeceğini biliyordu. Bu yüzden geride kaldım.

Nedenini bilmiyordum ama Felicity benden nefret ediyordu. Bunun Easton'la bir ilgisi olduğundan emindim, hatta muhtemelen Easton ve benimle ilgiliydi. Easton'la yattığımda çıkıyorlar mıydı yoksa? Hafızamı kaybetmemle ilgili beni rahatsız eden onca şeyin arasında seks konusu en kötüsüydü. Beni kimlerin çıplak görmüş olabileceğini hatırlamıyordum. Hangi eller bana dokunmuştu? Ben kimlere dokunmuştum? Bunların hiçbirini

hatırlayamıyordum. Ama onlar hatırlıyorlardı. Yanımdan geçen oğlanlardan bazıları beni görmüştü – çıplak göğsümü, karnımı, bacaklarımın arasındaki mahrem yeri.

Her şeyi kendi rızamla yapmışımdır mutlaka ama yine de midem bulanmış ve saldırıya uğramış gibi hissediyordum. Yani evet, hafıza kaybımla ilgili nefret ettiğim onca şeyin arasında bu, listemin en başında yer alıyordu. Geceleri uykularımı kaçırıyor, midemi bulandırıp başımı ağrıtıyordu. Onlarda aşına gelen bir şey bulmaya çalışarak yanımdan geçen çocukları inceledim ama hiçbirini hatırlamıyordum.

Bakışlarım tekrar Felicity'ye döndü. Dün gece, Easton'ın işlediği günahları Kyle'la beraber sıralarken aldığı keyfi saklama zahmetine bile girmemişti. Dediklerine göre Easton sikini uygun herhangi bir boşluğa sokmaya hazır bir hapçıydı ve popüler olmasının tek nedeni babasının bu şehrin sahibi olmasıydı. Oysa her iddiasına varım ki asıl nedeni fazla çekici ve bir heykeli bile devirebilecek kadar etkileyici bir gülüşe sahip olmasıydı.

Bana gelecek olursak, ben sadakatsiz ve yalancıydım. Kyle'ı aldatmış, matematikte kopya çekmişim. Hatta Felicity'nin imalarına göre Astor'a bile hile yaparak girmiştim. Ki bunu asla anlayamıyordum.

Bana söylenenlerin tamamının doğruluğuna ikna olmamıştım. İkisinin de şu anda tam olarak anlamlandıramadığım bir art niyetleri vardı. Kyle'ın sesindeki pek de bastıramadığı nefrete bakacak olursak, eski kız arkadaşı yüzünden Easton'la aralarında bir husumet vardı – hani şu Easton'ın havuzda becerdiği kız. Felicity'nin nefretinin nedeni ise Easton'la ilgili bir olaydan kaynaklı olabilirdi fakat durumuma bu kadar sevinmesinden, nefretinin benimle de alakalı olabileceğine inanıyordum.

Doğru olduğunu hissettiğim tek şey, Felicity'nin bana anlattığı onca olay arasından en olasılıksız görüneniydi; Easton'la takılmış olmam. Tanrı milyarlarca erkek yaratıp mükemmel yüze ulaşmıştı ve bunu Easton Royal'a bahşetmişti. Koyu renk saçları sağ gözünün üzerine düştüğünde onları geriye atmak için par-

maklarımın seğirmesi hiç adil değildi. Böylesi mavi gözlere sahip olmak suç sayılmalıydı. Esmer oğlanların tehditkâr olmayan, sıradan gözleri olmalıydı; okyanusları, denizleri, gökyüzündeki gün batımını ve güzel günleri düşündüren masmavi gözleri değil. Göğsü geniş, kolları kaslıydı ancak tiksiniç derecede bir kas yığını da değildi. Geceleri rüyalarınızda beliren türden bir görüntüsü vardı.

Easton gibi güzel bir erkeğin bana ilgi duymasına inanmak güçtü. Çirkin bir görünüşüm olduğundan değil tabii ama herkes kendi liginde oynardı ve ben Royallarla aynı ligde değildim. Onlar üniversiteli kızlarla, ponpon takımının kaptanı ya da kız birliklerinin başkanıyla çıkardı. Zenginlerle, Daughters of the Revolution'a* üye olan kızlarla, güzellik kraliçeleriyle, tv ünlüleriyle ya da Instagram modelleriyle çıkardı. Ağzı bozuk kız kardeşleri, bölge savcısı babaları ve sosyal statüsünü yükseltmeye çalışan anneleriyle yaşayan bodur, tombul yüzlü kızlarla değil.

Benim Easton Royal'la çıkmam bir BTS üyesiyle yatma olasılığım kadardı, ki bu da imkânsız demektir.

Ama dün akşam French Twist'e gelmişti ve soğuktan değil de endişeden titrediğimde kabanını vermişti. Bana sadece yakın olduğunuz insanlara baktığınız gibi nazik ve içten bir şekilde bakmıştı. İliklerime işlemiş soğukluk hissi etkileyici mavi bakışlarının altında erimeye başlamıştı. Kollarının arasına kıvrılmayı ve bu kâbus bitene kadar beni orada tutmasını istemiştin.

Ama partilemesi ve hakkında duyduğum suçlamalarla ilgili konuşmaya başladığımızda, gerçeklerin tamamını söylemekten ve sorularımı cevaplamaktan sanki biraz kaçınıyormuş gibi gelmişti. Sanırım bazı konularda bana yalan söylüyordu ve bazı şeyleri de saklıyordu. Ama diğer konularda dürüsttü. Aklım çok karışmıştı. Ta ki canım acıyınca, eve gidip saklanmak isteme sebep oluncaya kadar Felicity ve Kyle'ın sözleri zihnimde

* Amerikan Devriminin Kızları, Amerika Birleşik Devletleri'nin bağımsızlık çabalarına dahil olan bir kişinin doğrudan soyundan gelen kadınlara yönelik soy temelli bir üyelik hizmeti kuruluşudur -çn

yüzüp durdu. Hatırlamadığım için, suçlamalarına hiçbir şekilde karşı çıkacak durumda değildim.

Easton, söylediği gibi bu sabah gelmemiştii. Gerçekten de sözünü tutmasını mı ummuştum? Ellerimi ovuşturup içimden kendime bir moral konuşması yaptım.

*Kendine güven. Bunu yapabilirsin. Altı üstü okula geldin. Bu son-
suza dek sürmeyecek. Bunu yapabilirsin.*

Belki öyle değildi ama sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum. Sanki sahnede çırılçıplak bir hâlde önemli bir konuşma yapıyordum ve seyirciler parmaklarıyla beni gösterip gülüyorlardı.

*Hafızasını kaybeden kız bu mu? Sebastian Royal'ı komaya sokan kız
bu mu? Bu o mu? Bu o mu? Bu o mu?*

Evet, diye bağırarak istedim. Ben o kişiyim. Dümdüz kaldırımında takılıp düşmenize neden olan, coğrafya notlarınızı geçiren, erkek arkadaşınızı çalan kişiyim. *O benim!* diye bağırarak istedim çünkü lanet olsun ki kim olduğumu ben de bilmiyordum.

Zihinsel yorgunlukla başımı önüme eğip Astor Park Hazırlık Okulu'nun büyük bir kısmının yer aldığı üç katlı devasa binanın merdivenlerine yöneldim. Ana binanın iki yana uzanan geniş kanatları vardı. Ön kapılara çıkan kaldırım o kadar genişti ki iki tır yan yana park edebilirdi. Binaları çevreleyen yüzlerce dönüm özenle kesilmiş çim kasım soğuşuna rağmen hâlâ yemyeşildi. Bu, Güney'de yaşamının ayrıcalıklarından biriydi sanırım.

Daha dar kaldırımları, daha küçük giriş kapılarını ve derslerine koşturan yüzlerce öğrenciden sadece birisi olduğum kalabalık koridorları özlüyordum. Burada sanki öğrenciden çok öğrenci dolabı vardı. Not defterimdeki haritayı kullanarak dolabımı buldum ve dehşet içerisinde kilidime bakakaldım. Şifreyi hatırlamıyordum. Doğum günümü denedim ama hiçbir şey olmadı.

Posta kodunu ve bulunduğumuz yılı denedim. Kilit yerinden oynamadı. Gözlerimi sıkıca kapatıp daha fazla rakam hatırlamaya çalıştım. Aklıma Dylan'ın doğum günü geldi. Bu da başarısız olunca Parker'inkini denedim. Zihnimde beliren bir telefon nu-

marasını denedim ama yine hiçbir şey olmadı. Sinirle yanağımın içini çiğnedim. Başıma bunun gelebileceğini neden daha önce düşünememiştim? Astor'a gittiğimi hatırlamıyordum, bu aptal okul forması benimmiş gibi gelmiyordu, öyleyse dolabımın şifresini nasıl hatırlayabilirdim ki?

"Sorun mu var, Hart-lay?"

Sağ yanıma baktığımda Kyle'ın bana sırtıttığını gördüm. O anda çekip gitmesini diledim. Bu çocukla çıkmış olmam imkânsızdı. Yalancı ve sadakatsiz biri olsam bile *belli başlı* standartlarım olmalıydı. Yanında durmak bile tüylerimi diken diken ediyordu. Açıkçası onunla çıkmış ya da yatmışsam da, bunları unuttuğuma mutluydum.

"Hayır."

"İlk dersine hazır mısın?" Sözlerinde kötücül bir tını vardı, Kyle'dan ve onun pek-de-yardımcı-olmayan bilgi kırıntılarından bıkmıştım. Cevap vermek yerine öylece arkamı dönüp uzaklaştım.

"Hey, seninle konuşuyorum," diye bağırdı arkamdan.

Sorgulayan yüzleri ve utançtan kıpkırmızı olan yanaklarımı umursamadan yürümeye devam ettim.

"Sürtük," diye bağırdı.

En azından artık çıkıyormuşuz rolü yapmıyordu.

Başımı yerden kaldırmamaya ve mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalıştım. Öğle yemeği esnasında herkesin dikkati bir kavgaya çevrildi. Bal rengi saçları olan bir sarışın, sık bukleleri olan esmer bir kızın üzerine atlamıştı. İkisinin ağaçlar ve evler hakkında bağırışlarını duyduğumda, Astor Park Hazırlık Okulu'nun ne tür bir sirk olduğunu merak etmeye başladım.

Gün sonuna geldiğimde hem duygusal hem de fiziksel olarak tükenmiştim. Ayaklarımı sürüyerek hani şu kopya çektiğim matematik dersine girdim. İçeriye girdiğimde sınıf neredeyse boştu.

Öğretmen sınıfın önünde duruyordu, üniversiteden daha yeni mezun olmuş gibi görünen oldukça güzel bir kadındı. Beni gördüğünde kırmızı dudaklarının köşesi aşağıya doğru bükül-

dü. Benim hafızam gltmiş olsa bile görünüğe göre bazılarınıniki yerindeydi. Ders programıma öğretmenin adı C. Mann diye yazılmıştı.

"Bayan Wright, sizi yeniden derste görmek ne güzel."

Aşağılama ödülü diye bir şey olsaydı eğer Bayan Mann büyük ödülü kazanırdı. Başımı eğip sıralara göz attım. Hangisinde oturuyordum? Çoktan yerlerine oturmuş birkaç öğrenci gözlerini benden kaçırdı. Yanlarına oturmamı istemiyorlardı. Uzak kösedeki sırayı seçtim. İnsanların arkamdan bakmasına doymuştum.

Seçtiğim sıraya oturmak üzereyken, "O senin sıran değil," dedi kıvrıcık saçlı esmer bir kız.

Kıçımı sandalyeye tam yerleştiriyordum ki şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Sıralarımız önceden mi belirlendi? Benimki hangisi?"

Bugün hiçbir derste sıra konusu sorun olmamıştı.

"Hayır, aptal. O, Landon'ın sırası. Bu derste hep oraya oturur."

Bu sinir bozucuydu. "Peki, o zaman ben nereye oturacağım?"

Bana cevap vermek yerine esmer kız elini kaldırdı. "Bayan Mann, Hartley eski sırasına geçemez. Bu, Royallara haksızlık olur."

Royallar... Çoğul mu? Easton da mı bu derse giriyordu? Belki de onu derste beklememi kastetmişti? Bunu hatırlayacağımı düşünmüş olmalıydı.

"Değil mi ya?" diye araya girdi bir çocuk. "Yeterince şey yaşadılar zaten."

Yerimde dönüp incecik kolları bir kalem kadar kırılğan görünen oğlana baktım. "Araba kazası geçirdim ve başımın üzerine düştüm. Kuduz değilim."

Surat yaptı.

"Oraya otur," dedi Bayan Mann sağ tarafta, kapının yanındaki ön sırayı işaret ederek.

"Peki." Ayaklarımı vura vura sırama gidip kendimi sandalye-

ye bıraktım. Sırt çantamın fermuarını yavaş yavaş açıp not defterimi masaya vurdum çünkü saklanmaya çalışmaktan bıkmıştım.

Buradayımı işte. Uğraşın benimle. Kollarımı kavuşturdum ve içeriye giren her öğrenciye kötü bakışlar attım. Bazıları şaşırdı. Bazıları benden yana bile bakmadı. Diğerleri ise kötü bakışlarla karşılık verdi. Ama hiçbirisi Easton değildi. Güzel, sarışın bir kız içeriye girince durakladı, alttan alttan bana baktı ama başka bir öğrenci arkasından gelerek onu hafifçe itince yerine geçti.

Sırasına kadar merakla onu gözledim. Öğrenciler geldikçe sohbetleriyle kesintisiz bir uğultu başladı. Bir dans ve kimin kimle gideceği hakkında bir şeyler konuşuluyordu. Yeteneksiz erkek basketbol takımını büyük bir kalabalık desteklerken gerçekten iyi olan kız takımını küçük bir kitlenin izlemesinin kurumsal kadının düşmanlığı olup olmadığına dair şeylerin de konuşulduğunu duydum. Bir de Felicity'nin evindeki partiden bahseden bir grup vardı. Partiye bir müzik grubu getiriyordu, öyle büyük bir gruptu ki zengin çocuklar bile neredeyse şaşırmıştı.

"Yarım milyon ödediğini duydum."

"Ne için?"

"Yeni yıl partisine. Biz son sınıfız, bu yüzden gösterişle bitirsek iyi olur."

"Easton, sen geliyor musun? Aa, burada değilmiş." Öğrenci onun yokluğunu yeni fark etmişti. Kız konuşmaya devam etti.

"Ella, peki ya sen?"

Az önce beni süzen güzel sarışın, "Sebastian'ın durumuna bağlı," dedi.

Ella. O, üvey kardeşti. Kyle ve Felicity'nin, Easton'ın isteyip de elde edemedi dediği kız. Ama nedenini hatırlamıyordum. Kardeşlerinden biriyle alakalı olmalıydı ama başka bir kızla karıştırıyor da olabilirdim.

"Ah, tabii, elbette. Özür dilerim," dedi kız tekleyerek ve konuyu değiştirdi. "Neyse, dostum, hava çok soğuk zaten, değil mi? Umarım parti içeride yapılır."

Ders başladığında mırıldanmalar durmadı ve Bayan Mann

da onları susturmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Tahtaya limitlerde sonsuzluk konusuyla ilgili birkaç not yazdı ve 3.5 numaralı bölümdeki problemleri çözmemizi söyledi. On dört tane problem vardı ve bu, tüm sınıfın dehşetle inlemesine neden oldu.

Bayan Mann, verilen ödevi yarıya indirmesi için yükselen yankışları görmezden gelerek masasına oturdu ve her beş dakikada bir bana dik dik bakmaya başladı. Felicity kopya çektiğimi söylemişti ki bu da bana doğrultulan sert bakışları açıklıyordu ama ben kopya çeken biri gibi hissetmiyordum – o da nasıl bir hisse artık.

Bayan Mann konuşmaya başladığında bakışlarımı önüme sabitleyerek konuya odaklanmaya çalıştım. Denklemler hiç kolay değildi ama temel kuralları anlıyordum ve yeni yöntemler de bunların etrafında şekilleniyordu. Hızlıca konuyu kavradım. Bir dizi problemi çözmek için serbest bırakıldığımızda, onları hiçbir sorun yaşamadan herkesten önce bitirdim. Diğerlerinin ödevlerini bitirmesini beklerken ders kitabının bir önceki bölümünü açıp zorluk yaşamış olabileceğim konular olup olmadığına göz attım.

Ancak hiçbir şey bulamadım. Türevler, ekstremum değerler, açık ve kapalı aralıklar ve kritik sayıların hepsini anlıyordum. Uç değerlerle ilgili $f(x) = 2 \sin x - \cos 2x$ problem örneğini bulup çözdüm ve sonucunu kontrol ettim.

Eski bölümlerde bilmediğim bir şey yoktu. Aklımı karıştıran şey neden bu derste kopya çektiğimdi. Çünkü görünen o ki ben bu dersi gayet iyi anlıyordum.

Afallamış bir hâlde, hocayla bu konuyla ilgili yüzleşmeye karar verdim. Ders bittiğinde sınıfta ben ve Bayan Mann'dan başka kimse kalmayana kadar sıramda oyalandım.

“Ne oldu?” diye sordu Bayan Mann sabırsızca.

“Muhtemelen duymuşsunuzdur ama hafızamı kaybettim.”

“Duydum. Duruma elverişli görünüyor.” Küçümser gözlerle beni süzdü.

“Benim için değil,” diye mırıldandım kendi kendime. Sonra ona, “Bu derste kopya çekmekle suçlandığımı duydum ama konuları anlıyormuşum gibi geliyor,” dedim.

“O zaman bir dahaki sefere kopya çekme.”

“Önceki kopya çekişim nasıldı?”

Yarı kahkaha yarı tiksinti dolu homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. “Benden nasıl kopya çekileceği hakkında tavsiye mi istiyorsun?”

“Hayır. Sadece boşlukları doldurmaya çalışıyor–”

“Bugünkü ödevinde de kopya çektiğinden şüphelenmeye başlamadan gitsen iyi olur. Bayan Wright, sana verebileceğim en iyi tavsiye başını yerde tutup mümkün olduğunca az ses çıkarmam. Şimdi izin verirsen, yarının dersine hazırlanacağım.”

Bir başka deyişle, *defol ve bir daha benimle konuşma*. Biraz şaşır-mış bir hâlde kalemimi ve not defterimi topladım. Okuldaki ilk günümün piknik havasında geçmesini beklemiyordum ama bir kâbusa dönüşebileceğini de düşünmemiştim. Kapıya vardığımda arkama döndüm. “Özür dilerim. Her ne yaptıysam, özür dilerim.”

Benden yana bakmadı bile.

Son zil çaldığında otobüs sırasına koştum. Astor Park’ın önündeki geniş caddenin ucunda küçük bir grup öğrenci gördüm ve onlara katılarak, beyaz sevimli botlar giymiş Astor Park üniformalı bir kızın arkasında sıraya girdim. Önündeki çocuk kızın omzunu sarstı. Kız arkasına baktığında benimle göz göze geldi.

Gülümsedim. Kız kaşlarını çatıp öne ilerledi.

Dışlanmanın hiç de eğlenceli bir şey olmadığını anlamıştım. Normalde eve hangi otobüsle döndüğümü merak ettim. Önümdeki kızın benimle konuşmak istemediğini anlamıştım ama yanlış otobüse binmem, kaldırımda birkaç kişinin önünde azarlanmaktan daha kötüydü.

“Pardon, acaba hangi otobüsün Batı 86. Cadde’ye gittiğini söyleyebilir misin?” diye sordum, evimin yakınındaki kavşağın adını söyleyerek.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Tekrar söyledim. “Hangi otobüse bineceğimi bilmiyorum.”

Kız gözlerini devirdi. “Nesin sen, aptal mı? Astor’da otobüs falan yok.”

Yanındaki çocuk, "Aptal değil; Sebastian Royal'ı neredeyse öldürdüğünü hatırlamıyormuş gibi davranıyor," diyerek kışkırttı.

"Neden onu buraya tekrar dönmesine izin verdiler ki? Ya bir arabaya falan atlarsa? Hepimizi öldürebilir." Kız titredi.

"Bu yüzden toplu taşıma kullanmak zorunda zaten. Polisler ehliyetine el koydu." Oğlan hiç tereddüt etmeden bu yalanları uyduruyordu. Ağzım açık ona baktım.

"Tanrı'ya şükür," dedi kız. "Hadi gidelim. Burada daha fazla durmak istemiyorum. Hava kirliliği beni hasta ediyor."

Çocuk kızın elini tuttu ve ikisi park yerine doğru koştu. Hak edilmiş olsun ya da olmasın, utançtan kulaklarımın ucu kızardı. Bu gidişle biri göğsümü kırmızı bir A harfiyle işaretleyecek ve bir Hester' olup çıkacaktım. Gözlerim yaşlarla doldu.

Geçmişte her ne yaptıysam, bu muameleye katlanmak zorunda kalacak kadar kötü olmalıydı. Bir araba kornasını duyduğumda gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı uzaklaştırdım ve arkamı döndüğümde sürücü koltuğundan dışarıya bakan yakışıklı bir çocuk gördüm.

"Hartley? Sanırım beni hatırlamıyorsun, ben Bran. Biz arkadaşık. Seni eve bırakabilirim."

Başka bir gün olsa hayır derdim muhtemelen çünkü bu çocuğu tanı mıyordum. Zaten boktan bir namım vardı ve yabancı bir çocuğun arabasına binmek de buna hiç yardımcı olmazdı ancak yolun sonuna gelmişim. Bu yüzden kapının kulpuna uzandım ve arabaya bindim.

* Nathaniel Hawthorne'un 1850 tarihli *The Scarlet Letter* romanına gönderme yapıyor. -çn

12

Easton

SEKİZİ AZ BİRAZ GEÇE hastaneye vardığımda Seb odasında değildi. Hemşirenin aceleyle verdiği cevap, "Testler yapılıyor," olmuştu. İkizi yatağının ucuna kıvrılmış, koluna salyasını akıtarak uyuyordu. Doksan kiloluk çocuğu yatağın ortasına doğru kaldırdım ve tekrar Hartley'ye mesaj atmaya denedim.

Dersler iyi gidiyo mu? Feminist Teorisinde hâlâ cinsiyet eşitliğinden mi bahsediyorsunuz? En sevdiğim ders, biliyosunuz.

Bunun berbat bir espri olduğunu düşünebilirdi.

Ya Mat? Yeni ve heyecan verici bir şey var mı?

Mesajlarımı yeniden okudum. Dostum, hepsi saçma sapan, aptalca şeylerdi. Telefonu cebime attım ve gidip rahatsız kanepeye uzandım. Babam hastanenin bu kanadını yaptırmak için ne kadar bağışta bulunmuştu bilmiyorum ama paranın herhangi bir kısmının mobilyalara harcandığını düşünmüyordum. Kanepe mermer kadar sertti.

Sırt çantamı kurcalayıp içinden evden getirdiğim *Sports Illustrated* dergisini çıkardım. Bu aralar Seb'e bir şeyler okumamız gerekiyordu. Görünüşe göre komadayken bile bazen çevrenizde olanların farkında olabiliyordunuz. Koma kulağa hani şu yarı uykuda yarı uyanık gördüğünüz kâbuslar gibi geliyordu, yata-

ğınızın ucunda biri duruyordu ama siz kıpırdayamıyordunuz. Seb'e müzik dinletiyor, ona iğrenç espriler yapıyor, internetteki bazı karikatürleri okuyor ve *Baba* filminden replikler söylüyordum.

Bir süre sonra ayağa kalkıp yiyecek bir şeyler aramaya çıktım. Bir sandviçi yarılamaştım ki telefonum çaldı. Cebimden öyle bir aceleyle çıkardım ki neredeyse odanın diğer ucuna uçuyordu. Ama arayan Hartley değildi. Pash'ten bir video gelmişti, iki arkadaşımız yemekhanenin ortasında saç baş birbirine girmişti.

Altına şöyle yazmıştı: *İhtiyacın olduğunda çamur çukuru nerededir?*

Fotoğrafı yakınlaştırdım ve Hartley'yi bulmaya çalıştım ama onu göremedim. Pash'e yumruklarını tokuşturan bir emoji atıp Hart'ın nerede olduğunu sordum.

Ben: Hart nerede?

Pash: Bilmiyorum.

Ben: Yemekhanenin bir fotoğrafını çekip bana gönder.

Pash: Artık orada değilim. Şu an 5. dersteyiz.

Ayaklarının ve yerin bir fotoğrafını attı. Pash'in Hartley'yle ortak hiç dersi yoktu, yani bana yardımcı olamazdı. Ona *yine de teşekkürler* yazıp telefonumu kot pantolonumun cebine tıktım. Ella bu akşam Sawyer'ın yanına geldiğinde gidip Hartley'yi görecektim.

Tedavi kanadına döndüğümde hemşire bankosunu kontrol ettim.

"Seb döndü mü?" Bankonun üzerinden eğilip çizelgesinin görünüp görünmediğine baktım – sanki görsem anlayacakmışım gibi.

Görevli hemşire hasta gizliği için kolunu kayıtların üzerine koydu. "Testleri yirmi dakika önce bitirdik."

"Bir gelişme var mı?" diye sordum umutla.

"Üzgünüm ama hiçbir değişiklik yok."

Bu çok kötüydü. Tekrar Seb'in odasına döndüm ama içeriye girmeden önce birkaç yatıştırıcı nefes aldım. Seb'i bir hastane yatağında hareketsiz hâlde görmek berbat bir şeydi. İçeriye her gir-

diğimde, gözleri açılana kadar onu sarılamak ve içimdeki bu kötü his geçene kadar odadaki eşyaları kırıp dökmek arasında gidip geliyordum. Ancak Sawyer o kadar üzgündü ki bir de kendimi kaybetmemi görmesine gerek yoktu. Ben ortama birazcık neşe katmak için buradaydım yoksa hepimiz boğulup gidecektik.

Çenemi çıtlattım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirerek kapağı açtım.

"Ateşli bir okul gününü kaçırmışız. Pash bana Margot Dunlop ve Dian Foster'ın ağaç ev yüzünden birbirine girişinin videosunu attı. Pash aynı anda ikisiyle yatıyordu ama hiçbirinin bundan haberi yok," dedim.

Sawyer, Seb'in şu anda yatmakta olduğu yataktan gözlerini kaldırmadı. Sırt çantamı köşeye atıp boş sandalyelerden birine çöktüm.

"Git duş al ve bir şeyler ye," dedim kardeşime. "Seb'le yer değiştirmene ramak kalmış gibi görünüyorsun."

Sawyer hâlâ kımıldamıyordu. Sandalyemden kalkıp yanına gittim. Beni fark etmedi. Parmaklarımı birkaç kez yüzünün önünde şıklatınca gözlerini kırıştırdı.

"Ne?" diye sordu aksi aksi.

"Bok gibi kokuyorsun."

"Ee?"

"Eesi git duş al. Seb muhtemelen her uyandığında oda çöp gibi kokuyor diye komadan çıkamıyor, gün ışığı ve kahrolası güllerle dolu mükemmel rüya âleminde kalmanın daha iyi olacağını düşünüyor."

"Sikerim seni." Sawyer kollarını göğsünde kavuşturdu ve kıcırını iyice sandalyeye yerleştirdi.

"Ben ensest sevmiyorum, çocuk."

"Ben seviyorum yani?" Sawyer patladı. "Bunu mu demeye çalışıyorsun? Bunun yaptığımız şeyin bir cezası olduğunu mu?" Titreyen parmağıyla yatağı işaret etti.

Ellerimi havaya kaldırarak geri çekildim. Neden bahsediyordu öyle? "Hayır. Sadece şakaydı."

Sawyer ve Seb bir yıldan uzun süredir aynı kızla çıkıyordu. Bu konuda insanlar çok fazla konuşuyordu çünkü, şey, bu garip ve değişik bir durumdu ve muhtemelen bazılarına göre yanlıştı. Ancak benim umurumda değildi.

“Biri bir şey mi söyledi?” Bir hedef bulmak için etrafıma bakındım. Kardeşlerimin kimi becerdiği başkalarını ilgilendirmezdi.

Sawyer’ın eli kucağına düştü. Öne doğru eğildi ve avucunun tabanıyla yüzünü ovuşturdu. Çocuk bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında iri halkalar oluşmuş, teni solgunlaşıp kül rengine dönmüştü. Kol kasları bile bir hafta öncekine oranla incelmışti. Hastaneye yatırılması gerekiyormuş gibi görünüyor derken şaka yapmıyordum.

“Günah çıkarmaya gittim,” diye mırıldandı ellerine doğru.

“Ne?” Aklım karışmıştı. “Neden ki? Biz Katolik değiliz.” Annem Bayview Baptist Kilisesi’ne giderdi ama babam onun ölümünden beri oraya adım atmamıştı. Kiliseye hâlâ yüklü bağışlar yapıyordu çünkü iyi bir işadamı böyle şeyler yapmalıydı falan. Buradaki insanlar kilise konusunu çok ciddiye alıyordu, sanki pazar günleri bir sıraya oturmak hafta boyunca işledikleri tüm günahları temizleyebilirmiş gibi.

“Biliyorum ama yardımı dokunur diye düşündüm.”

Sawyer, ilahi bir gücün Seb’i bize geri getireceği umuduyla şapele gidip günahlarını sıraladıysa yolun sonuna gelmiş demektir. Önünde diz çöktüm ve bir kolumu sandalyesinin sırtına attım. “Yani günah çıkarmaya gittin ve kâğıt yaka takan bir adamın tuhaf zevklerin olduğunu anlattın; o da sana Seb’in bu yüzden hastane yatağında yattığını söyledi.”

Sawyer kıpırdamadan durdu ve sonra başıyla yavaşça onayladı, yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı.

“Tanrı’nın bu şekilde çalıştığını sanmıyorum. Kiliseye düzenli olarak gittiği hâlde ölen insanlar da var.”

“Biliyorum.” Avucuyla gözlerini ovuşturdu ama hâlâ yüzünü benden saklıyordu. Sawyer’ın canının rahibin söylediklerinden daha büyük bir şeye sıkıldığı belliydi.

“Hey.” Omzuna dokundum ama hâlâ başını kaldırıp bana bakmıyordu. “Neler oluyor?”

Bir şeyler mırıldandı ama anlamadım.

Daha da yaklaştım. “Ne?”

Sawyer nihayet başını kaldırdı. Gözleri duygusuz, sözleri ondan da duygusuzdu. “Lauren benden ayrıldı – yani bizden,” diye düzeltti kederle.

“Siktir.” Ama şaşırmamıştım. Gördüğüm kadarıyla hiç ziyaret gelmemişti. “Seni aradı mı?”

Burnundan güldü. “Mesaj attı. ‘Seninle artık görüşmem. Bu çok zor.’”

Güzel performans. Ne kız ama. Onu hiçbir zaman sevmemiş-tim ama ikizlerin hatırına saygıda kusur etmiyordum. “Üzgü-nüm, dostum,” dedim dışımdan.

“Evet, şey, ilk başta bunu Seb’e nasıl söyleyeceğim diye en-dişeleniyordum ama şimdi böyle bir şansım olup olmayacağını bile bilmiyorum.”

“Seb uyanacak,” dedim hissettiğimden daha emin bir sesle. “Ve siz ikiniz Lauren’a gösteriş yapabileceğiniz daha seksi bir hatun bulacaksınız, öyle ki Lauren sizi terk edecek kadar aptal olduğu için başını taşlara vuracak. Ve başka ne var biliyor mu-sun? Beş dakikalığına gidip duş alman ve yemek yemen, Seb’in şimdi uyanmasıyla yarım saat sonra uyanması arasında bir fark yaratmayacak. Ayrıca biliyorsun, sen orada yatsaydın onun bü-tün gün burada oturmasını istemezdin.”

Sanki evrenle ilgili sırların cevabını orada bulabilecekmiş gibi yüzümü inceledi. Gördüğü her neyse onu tatmin etmiş olmalı ki hafifçe başını sallayıp ayağa kalktı. Biraz yalpaladı, Bambi gibi dengesizdi. Aniden, ikizlerin beş yaşındayken plajda koştuğu ve ayakları bedenlerine göre fazla büyük olduğu için sürekli tökez-lediği zamanlardan bir anı aklıma geldi. Onlara yardım eli bile uzatamıyordunuz çünkü o zaman bile ikisi sadece birbirlerinden yardım alıyordu.

“Hadi git.” Nazik ama kuvvetli bir şekilde omzundan ittim.

“Ben buradayım. Bir kez olsun abinin işe yarar bir şey yapmasına izin ver.”

“Uyanırsa...”

“Onu yastıkla boğacağım. Ne sikim diyorsun? Tabii ki gelip seni çağıracağım.” Onu bir kez daha ittim, sonra bir kez daha, ta ki kendi kendine hareket etmeye başlayana kadar.

Onun banyoya girmesini bekleyip öyle yerime oturdum. Ama sonra aniden kalktım. Sawyer o kadar uzun zamandır bu sandalyede oturuyordu ki minder kalıcı olarak kardeşimin poposunun şeklini almıştı. Başımı iki yana sallayarak başka bir sandalye kaptım ve Seb’in yatağının yanına çektim.

“Uyanmalısın. Kardeşini endişelendiriyorsun. Tüm gün yatağının başında oturmaktan hasta olacak.”

Seb hareketsiz kalmaya devam etti.

“Ah, lanet olsun, belki de olduğun yer buradan daha iyidir.” Bir elimi saçımdan geçirip arkama yaslandım. “Muhtemelen hızlı arabalar kullanıyor, muhteşem kızlarla yatıyor ve kimsenin dırdırı olmadan güzel yemekler yiyorsundur. Ailece eğlendiğimiz zamanları hatırlıyor musun?”

Eskiden plajda piknik yapar ve aniden planlanan seyahatlere çıkardık, annem Paris’ten elleri kolları turuncu siyah paketlerle dolu olarak gelirdi. Televizyon odasında mısır ve ev yapımı milkshake eşliğinde film gecesi yapardık. Yemeklerin çoğunu annem yapardı, hizmetlimiz Sandy o zamanlar eve pek sık gelmezdi. O günlere ait anıları hatırlamak için kendimi zorlasam da net bir şeyler çıkaramadım – elimde sadece belirip kaybolan duygular vardı. Bu aralar ancak birkaç kadehten sonra o günlere ait duyguları yeniden hissedebiliyordum.

Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. Gerçekten içkiye ihtiyacım vardı. Saate göz attım. Sawyer beş dakikadır duştaydı. Su akmaya devam ediyordu. Gizlice hediyelik eşya dükkânına sızışıp o fark etmeden geri dönebilir miydim?

Tam yerimden kalkıyordum ki su kapandı. Kahretsin. Tekrar yerime oturdum.

"Seb, Sawyer gittiği an bir koşu içki alıp geleceğim. Böylece sen uyandığında kutlamak için elimizde bir şeyler olacak." Yumruğumu yatağa vurdum ama Seb hareket etmedi. Ayağa kalkıp sırt çantamı aldım. "Bugün sana biraz porno getirdim." Bir uçuş kataloğu çıkardım. "AAV 510 yapım aşamasına gelmiş. İkiz motorları saatte 285 mil hıza ulaşıyormuş ve tekrar depo doldurmadan önce 8500 deniz mili yolculuk yapıyormuş. Yani Anchorage'de aktarma yapmadan New York'tan Tokyo'ya uçmaya yetecek kadar. İç donanımı Napa derisinden ve kızıl kahverengi, mat çünkü parlak olanın modası geçti."

Sawyer banyodan saçını kurulayarak çıktı, üzerinde hastane pijaması vardı. "Ona ne okuyorsun öyle?"

"Uçak pornosu." Atlantik Havacılık'ın on yıllık tasarım ve test sürecinden sonra nihayet üretime aldığı küçük motorlu, lüks uçağın detaylarının olduğu broşürü salladım. Bu bebeğin pilot koltuğuna geçebilmeyi diliyordum. Bu, piyasadaki herhangi bir küçük uçaktan daha uzun yakıt süresine sahip en güçlü özel jetti. Nüfusun belirli bir kesimi için uluslararası seyahatlerde devrim yaratacaktı – yani uluslararası mesafelere uçabilecek çeyrek milyonluk özel bir jet kiralamaya gücü yetmeyen ama tarifeli de uçmak istemeyen insanlar için. Daha şimdiden, beş yıllık bir sipariş listesi vardı. Bu, babamın şu anda bağlamaya çalıştığı anlaşmaydı.

"Ne sıkıcıııııı." Sawyer tiksintiyle burnunu kırıştırdı. Bu Seb'le ikimizin tek ortak ilgi alanıydı, ikiziyle bu konuda anlaşamazdı.

Anlaşamıyor, diye hatırlattım hemen kendime. O ölmedi, lanet olsun. O hâlâ uçakları seviyor. Kahrolası geniş zamanda.

"Hastane kıyafeti sana yakışmış." Sanki gelecekteki Sawyer'a bakıyormuşum gibi hissediyordum. Royal ailesinde bir doktor mu? Bunu görebiliyordum.

"Ona biraz gerçek porno getirmelisin."

"Bilmiyorum. Ya ona Sarah ve Sasha'nın nasıl azdığını anlatırken sertleşirse? Çocuk kendine mastürbasyon yapacak hâlde değil, bunu onun yerine ben yapacak da değilim."

Sawyer bir dakika kadar iyice kafa yordu, "Ona başka ne okuyacaksın?"

Küçük kardeşimi ittim. "Nesin sen? Okul güvenliği mi?"

"O benim kardeşim," dedi Sawyer inatçı bir şekilde kollarını kavuşturarak. Altdudağını bir somurtmayla sarkıttığı ve kaşlarını çatıldığı bu duruşu onu on yaşında gösteriyordu.

"Benim de kardeşim," diye hatırlattım ona.

"O benim ikizim."

"Ve bunu unutmamıza asla izin vermiyorsun. Git ve bir şeyler ye, yoksa yalvarana kadar üzerine otururum."

"Artık öyle bir şey yapamazsın."

"İddiaya var mısın?" Bir kaşımı kaldırdım. Şu sıralar kardeşlerimin herhangi birinden daha çok ağırlık kaldırıp dövüşüyordum. "Bir haftadan fazladır burada çürüyorsun. Tek elimle bile seni yere serebilirim."

Sawyer savunmasız hissetmiş olacak ki benimle tartışmadı. Bunun yerine bana ortaparmağını gösterip gitti.

Tekrar yerime oturdum. "Uyanman ve hepimizi Sawyer'dan kurtarman lazım. Bir ihtiyara dönüşüyor. Pekâlâ, nerede kalmıştık? Ah, evet. Özellikleri sıralıyordum. Bu bebek yirmi kişi alıyor ve normal büyüklükte bir banyosuyla tuvaleti var. Bittiğinde bundan iyi para kazanacağız. Ayrıca babamın, gizli bir askeri uçağın deneme uçuşlarına başlayacaklarından bahsettiğini duydum. Saatte 6 Mach* yapıyor. Tabii ki North American X-15 kadar hızlı değil ama en azından gerçekten uçabilmesi için bir bebek uçak gibi taşınıp bomba gibi havadan bırakılması gerekmiyor." Sayfayı çevirdim.

Gözkapağını bile kıpırdatmadı.

"Sen de Hartley kadar kötüsün. Ona onlarca mesaj attım ama hiçbirine dönmedi. Sana babamın şimdiye kadarki en havalı oyuncağıyla ilgili son haberleri okuyorum ama sen de hemen hemen beni duymazdan geliyorsun. En azından parmağımı sı-

* Saatte 5795 km'ye eş havacılık hız birimi -çn

kamaz mısın?" Seb'in elini tuttum. *Hartley en azından lanet olasıca mesajlarımı okuyamaz mı?*

Üzerimden bir çaresizlik dalgası geçince başım boştaki elim'e düştü. Gerçekten bir içki olsa fena olmazdı. Gerçekten ama gerçekten. *Her şey düzelecek*, dedim kendime. Derin bir nefes alıp doğruldum ve yeniden okumaya başladım.

13

Hartley

OKULDAKİ İKİNCİ günüm ilkinden daha iyi değildi.

Öğlen yemeğinden önce tuvalette ellerimi yıkarken bir kız bana, "Felicity hiçbir şey hatırlayamadığını söyledi," dedi.

"Hadi ama, Bridgette. Rol yaptığını biliyorsun," diye lafı yapıştırdı bir başka kız. Dudaklarını büzüp kırmızı bir parlatıcı sürdü. "Sebastian Royal'ı neredeyse öldürmüş olsaydım ben de hafızamı kaybetmiş rolü yapardım."

"Lauren'ın onu bir kez bile ziyaret etmediğini duydun mu?"

"Ayrıldıklarını duydum. Dün okuldan sonra hastaneye uğradım, Sawyer çok üzgün görünüyordu." Kusursuz bir cildi olan başka bir esmer kız lavaboda bize katıldı. "Umarım Royallar partiye gelirler çünkü onu tam olarak nasıl keyiflendireceğimi biliyorum."

"Dilinle mi?" diyerek güldü ruj süren kız.

"Tam üstüne bastın."

İkisi beşlik çaktılar.

Kişisel değişiklikler yapılmış okul formaları içerisinde çok güzel görünen dört kızın arasında kendimi boğuluyor gibi hissettim. Etekleri benimkinden kısaydı. İkisi de altında desenli tişörtler olan, önü açık siyah gömlekler giymişlerdi. Esmer kız

beyaz gömlek giyliordu ama onu eteğinin içine sokmamıştı ve altındaki gözalıcı dantelli atleti açıkta bırakacak şekilde düğmeleri açık bırakılmıştı.

Üzerimdeki sade beyaz gömleğe ve uzun ekoseli eteğe baktım ve onlarla aynı şeyi giyerken nasıl bu kadar paspal hissettiğimi merak ettim.

“Partiye gelme zahmetine girme sakın, Wright. Orada seni kimse istemiyor,” dedi Sawyer’ı isteyen kız.

“Öyle bir planım yok zaten,” diye mırıldandım.

“Neden? Easton Royal seni becerdi diye her şeyden üstün olduğunu mu zannediyorsun?” Ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Lütfen. Sen ucuz bir orospudan başka bir şey değilsin. Baban seni okula rüşvetle soktu ve sen de bizden birileriyle yatarak aramıza sızmaya çalışıyorsun ama burada işler öyle yürümüyor. Bizim seninle işimiz olmaz.”

Bildiğim tek şey Bridgette’in haklı olduğuydu – ben Astor’daki kalabalığın “arasına” sızabilmek için Easton’ı kullanmışım. Bu, aldatan, şantaj yapan ve üç yıl boyunca kendi evinden sürgün edilen kıza uygun bir davranış gibi görünüyordu. Yani onunla tartışmak istesem de bunu yapmaya hakkım olup olmadığını bilmiyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey, kazadan sonraki Hartley’nin toksik insanlarla takılmak istemediğiydi.

“Sizin grubunuzun bir parçası olmakla ilgilenmiyorum.” Dispenserden bir parça kâğıt havlu aldım ve Bridgette’le tayfası şaşkınlıkla bana bakarken ellerimi kuruladım.

Koridora çıktığımda ellerimin titrediğini fark ettim. Onları yumruk yapıp blazer ceketimin cebine soktum. Duvardan uzaklaşmadan üç çocuk önümden geçti. Bir tanesi beni görünce durakladı ve önümde dikilene kadar geri geri geldi.

“Hartley’ydi değil mi?” Çocuk benden birkaç santim uzundu, geniş omuzları, kalın bir boynu ve iri dudakları vardı.

“Evet.” Tanıyor muyum diye yüzünü inceledim ama zihnim bomboştu.

Uzanıp telefonuyla eteğimin ucunu kaldırdı. "Bunun altında ne var?"

Elimle eteğime vurup indirdim ve ondan uzaklaştım. "Seni ilgilendirmeyen bir bok."

"Ah, bakmadan önce ödeme mi yapmam gerek?" Şerefaiiz, soytarılığını eğlenerek izleyen arkadaş grubuna omzunun üzerinden sırtıttı. "Bugünlerde bir amciğa ucundan bakmak ne kadar ediyor? Elli mi? Yoksa yüz mü? Merak etme. Ben varım, değil mi çocuklar?"

Kızarmamam imkânsızdı ama şu anda utanmaktan çok öfkeliydim.

"O kadar iyi olsaydın kızların donuna girmek için onlara para teklif etmezdin, değil mi?" Yanından sıvışarak geçtim, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki birazdan kaburgalarımı kırarak çıkacak gibiydi.

Gerildim, beni bileğimden yakalayacağı ânu bekledim ama o, kendisinin "sahip olabileceğim herkesten daha iyi" olduğunu mırıldanmakla yetindi sadece.

Saldırı ve saçmalığa olan toleransım sınırına ulaşmıştı, bu yüzden yemekhaneye gitmekten vazgeçerek kütüphanenin yanında ki otomattan sağlıklı bir bar almaya karar verdim. Daha günün yarısındaydık ama şimdiden berbat geçiyordu. Başım zonkluyor, kaburgalarım ağrıyordu ve ellerim koridorda karşılaştığım çocuk yüzünden hâlâ titriyordu. Astor Park'tan atılmak için ne yapmam gerektiğini merak ettim. Kopya çekmeye sadece uzaklaştırma cezası veriliyordu. Bunu biliyor olmalıydım, değil mi?

Sadece sağlıklı barım bitene kadar kendime acıma izni verdim. Ambalajı çöpe atıp kütüphanenin kapısını açtım. Tek ihtiyacım olan şey cevaplardı.

Boşta bir bilgisayar bulup oturdum ve bir Word dosyası açtım. Boş sayfaya öğrendiğim "gerçekler"i sıralamaya başladım ve her birini inanırlılık oranlarına göre numaralandırdım. Beş, yaşadıklarına inandıklarımıydı. Bir ise asla yemedim dediklerimdi.

Kyle'la çıktım - 1: Ortada sadece onun söyledikleri vardı.

Erkeklerle dūŖüp kalktım – 2: Birden fazla kiŖi çekiciliđimi özgürce kullandığımdan bahsetti.

Easton’la yattım – 5: Pekâlâ, belki yatmamıŖtım ama ortada bir Ŗey olduğu belliydi. Bir çocuk sizinle bir bağı yoksa akŖamın onunda pastaneye gelip size kabanını vermez ya da sizi evinize bırakmazdı.

Bran de seni eve bıraktı, diye hatırlattı içimdeki küçük ses. ArkadaŖ olduğumuzu ve Kyle’la çıkıp çıkmadığımızı bilmediğini söylemiŖti ama okuldan uzaklaŖtırıldıđımı onaylamıŖtı.

AldatmıŖtım – 5.

BoŖ listeye baktım. Kendimle ilgili bildiğim dört Ŗey mi vardı? Yemekten keyif aldığım yiyecekler? Ya da hoŖlandığıım müzikler? Neden hiç arkadaŖım yoktu? İmlece baktım, yanıp yanıp sönüyordu...

Sonra ampul yandı. Yirmi birinci yüzyılda yaŖıyordum. Dijital geçmiŖi olmayan tek bir kiŖi bile yoktu. Kendi fotoğraflarımı çekmiŖ olmalıydım. Yediğim Ŗeyleri, giydiğim sevimli kıyafetleri, gittiğim eğlenceli yerleri anı hâline getirmiŖ olmalıydım. Hesabımı bulduğumda anılarımı bir araya getirebilecektim – ne kadar boktan olup olmadıkları önemli değildi.

Tarayıcıda sekmeler açtım ve her birine aklıma gelen sosyal medya sitelerinin adreslerini yazdım. Adımı, doğum tarihimi ve adresimi yazıp arama üzerine arama yaptım.

İnternette bir sürü Hartley Wright vardı ama hiçbiri ben değildim. Oregon’da hemŖire olan, Georgia’da da örgü ören bir Hartley Wright vardı. Bir de UCLA’da okuyan, benden üç yaŖ büyük bir Hartley Wright vardı ve kendi arkadaŖ grubuyla, büyük gardırobuyla ve fazla seksi erkek arkadaŖıyla (Easton kadar ateŖli olmasa da) hayatını yaŖıyor gibi görünüyordu. Ama bana ait bir hesap yok gibiydi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sanki biri benimle bağlantılı olan her Ŗeyi silmiŖti.

Kuzenim Janette’i bulmayı baŖardım ama hesabı gizliydi.

Hızlıca bir e-posta adresi oluşturdum ve ona arkadaşlık isteği göndermek için Facebook'a üye oldum. Hemen cevaplamadı. Sandalyeme gömüldüm. O da okuldaydı ama benim gibi derslerini asmiyordu.

Parmaklarımla masada ritim tuttum. Hakkımda bilgi olmaması çok garip görünüyordu. Belki de çevrimiçi arama yapmayı bilmiyordum. Daha önce kendimi araştırmış değildim, diğerlerini bile araştırdığımı hatırlamıyordum. Sanırım... sanırım ben her zaman başını yerden tutan, ketum biriydim. İnternette hiç fotoğrafımın olmaması muhtemeldi çünkü muhtemelen kuzeydeki o okulda çok fazla arkadaşım yoktu. Düzinelerce selfie çeken biri olmadığımı hissediyordum çünkü tombul yüzüme o kadar da bayılmıyordum.

Belki de insanlarla takılmak ya da partilemek yerine evde kalıp kitap okuyordum. Bu, kendimi öyle aşırı zeki hissetmememe rağmen Astor'daki bazı ileri seviye derslere nasıl girebildiğimi açıklardı.

İç geçirerek tüm sekmeleri kapattım ve bir sonraki hamlemi düşündüm. Hâlâ bir telefona ihtiyacım vardı. Ailemden bir tane istemek zorunda kalacaktım. Yatılı okuldayken bir işim var mıydı acaba diye merak ettim. Kenarda köşede hiç param var mıydı? Çalışma masamda cüzdan bulamamıştım ve çantam da kayıptı.

İnternette hiçbir sonuca ulaşamayınca ipuçlarının ailemde ve evimizde gizli olduğunu düşündüm. Bütün öğleden sonramı, olur da geçmişten birileri benimle iletişime geçmek isterse diye yeni sosyal medya hesapları açmakla geçirdim.

Yapmamam gereken bir şeyi yaparak Easton Royal'ın adını arattım. Yaklaşık on beş tane fotoğraf olan bir Instagram hesabı vardı – çoğunlukla uçak, kendi kamyoneti ve kardeşlerinin fotoğraflarıydı. Pek fazla selfie çeken biri olmasa da hesabında birkaç tane kendi fotoğrafı da vardı. O fotoğraflarda neredeyse hep gülümsüyordu, son derece muhteşem görünüyordu ve neredeyse hepsinde kolunu bir kıza dolamıştı. Birkaç tanesinde

farklı kızları öpüyordu. Felicity'yle de birkaç fotoğrafı vardı. Felicity ona sanki çoktan düğün tarihi almışlar gibi bakıyordu.

Tek bir kötü fotoğrafı yoktu. Ne futbol antrenmanından sonra terli ya da saç başı dağılmışken ne uykulu hâlde okula gelirken ne de rıhtımda dönme dolabın önünde dururken – *bir dakika*.

Bu, Felicity'nin hastanede yüzümün dibine soktuğu fotoğrafı. Daha önce yakından inceleme şansım olmamıştı. Ekrandaki fotoğraf o kadar güzeldi ki sahte gibi duruyordu. İskelenin ışıkları siyah bir tuvalin üzerindeki fırça darbeleri gibi görünüyordu. Fotoğrafın ortasında, kısa boylu bir kıza doğru eğilmiş uzun boylu bir çocuğu aydınlatan hafif bir parlaklık vardı. Oğlanın eli kızın saçlarındaydı. Kız da oğlanın belini kavramıştı. Sevimli kısa kapüşonlusu yukarıya sıyrılarak tenini açığa çıkarmıştı. İkisinin dudakları birbirine kenetlenmişti. Kalbimin atışı hızlandı ve karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Elimi Easton'ın sırt hattında gezdirdim ve sonra başparmağımı dudaklarıma bastırdım.

Onun tarafından böyle öpülmek nasıl bir histi acaba?

Easton Royal etiketinde gezindim (elbette adamın kendine ait etiketi vardı). Bir yıl önce çekilmiş bir fotoğrafın üzerine gelince durakladım. Karanlık bir fotoğraftı ama iki kişiyi seçebiliyordum. Bu Easton ve onun üvey/evlatlık kardeşi Ella'ydı. Vücuduna yapışan, dekolteli siyah bir elbise içerisinde seksi görünüyordu. Easton ellerini kızın açıkta kalan tenine yerleştirmişti. Kızın kolları onun boynuna dolanmıştı. Dudakları birbirine kenetlenmişti. Easton'ın gözleri kapalıydı. Bu güzel yakalanmış, özel ve hassas bir andı ve kusmak istememe neden olmuştu.

Easton birçok kişiyle düşer kalkar – 5.

Easton üvey kardeşinden hoşlanıyor – 5.

Felicity bir sürü saçmalık konusunda haklı – 4.

Maalesef.

Zil çaldı. Güçlkle bilgisayarı kapadım. Masanın diğer ucundaki sandalye yere sürtününce dikkatimi çekti. Başımı kaldırdığımda bir kızın bakışlarıyla karşılaştım. Beni hızlıca süzüp tek kelime etmeden fırlayıp gitti.

Onu tanımamama ve bana neden kızdığını bilmememe rağmen peşinden koşup özür dilemek gibi güçlü bir istek duydum. Ona önceden yanlış yapmış olma ihtimalim vardı ama ne yaptığımı hatırlamıyordum. Kaç kişinin erkek arkadaşıyla yattığını, kaç derste kopya çektiğimi ya da kaç kişiyi incittiğimi kim bilebilirdi?

Bu kaza yüzüme atılmış bir tokat gibiydi. Uyan artık, diyor-du. Uyan ve daha iyi biri ol. Omuzlarımı dikleştirdim. Öncesinde nasıl biriymdim bilmiyorum ama artık daha düzgün bir insan olacaktım.

Astor Park'a yarım kilometre mesafedeki French Twist'in önündeki otobüs durağına gittim doğruca. Bu rota beni bir alış-veriş merkezine götürdü, oradan da beni evimin yakınında indirecek olan 3 numaralı otobüse bindim. Zahmetliydi ama katlanılabilirdi.

Kaldırım boyunca yürürken bir korna sesi duydum. Üst üste ikinci kez, bana el sallayan Bran Mathis'le karşılaştım. Çünkü sohbetten anladığım kadıyla o Astor Park futbol takımının yeni oyun kurucusuydu ve okuldaki diğer herkesin aksine Karun kadar zengin değildi. Hoş birine benziyordu.

Kenara çekerek durdu. "Anneme dondurma almaya gidiyordum. Sen de ister misin?"

14

Easton

"SEN BİR ŞEY İSTİYOR MUSUN?" diye sordum Sawyer'a. Son iki saattir, kaçırdığımız ödevler üzerine çalışıyorduk ve ben artık mola vermeye hazırdım.

Kardeşim daha iyi görünüyordu. Yanakları daha bir pembeleşmişti. Gözlerinin altındaki torbalar son birkaç günkü hava yastığı hâllerine göre küçülmüştü. Ella'nın dırdırları ve benim tehditlerimle dün iki öğün yemiş ve en az altı saat uyku çekmişti. Bugünkü hedefimiz üç öğün yedirmek ve on saat uyumasını sağlamaktı. Çoktan kahvaltımızı yapmış, öğlen yemeği yemiş, PlayStation'da biraz Call of Duty oynamış ve ev ödevimizi yapmıştık.

Sawyer'a gerçekten iyi gelecek şey hastaneden dışarı çıkmaktı. Hatta okula dönse daha iyi olurdu. Eğer birilerine gözetmenlik yapma ihtiyacı duyuyorsa, benim için Hartley'ye göz kulak olabilirdi.

Ella'ya Hartley'nin nasıl olduğunu sormuştum. "Bilmiyorum," demişti sertçe ama bunu bugün avukatla yapacağı görüşme hakkında endişelenmesine bağlamıştım. Biyolojik babası Steve'i hatırlatan her şey ruh hâlini bozuyordu.

Sawyer kimya kitabını iterek kendinden uzaklaştırdı ve Seb'in yatağına doğru suçlu bakışlar attı; sanki Seb komadayken Sawyer'ın herhangi bir şeyden keyif alma izni yokmuş gibi.

Yerimden kalkıp cüzdanımı aldım. "Ben IC'ye gidip ekstra çikolatalı milkshake alacağım."

Sawyer dudaklarını yaladı. Bu, onun en sevdiğiydi.

"Şey..."

"Evet, sana büyük boy alacağım," dedim ona seçme şansı vermeden.

IC'ye giden yol oldukça kısıydı. Hastaneyle okulun arasında bir yerdeydi. Küçük dondurmacı dükkânına vardığımda içeri- nin dolu olmasına şaşırmamıştım, Astor Park çocuklarının çoğu orada takılırdı.

Takım arkadaşlarımdan Dom tezgâha yaslanmış, paylaştıkları *banana spliti* kız arkadaşı Tamika'ya yediriyordu. "Hey, Ro- yal," diye seslendi. "N'aber? Okulu mu bıraktın?"

"Hastanedeydim."

Doğru ifadeyi bulmaya çalışırken Dom'un yüzü komik bir hâl aldı. Kız arkadaşı sertçe göğsüne bir tane patlattı. "Dom. Bir kez olsun medeni davransana."

O darbeyi hissetmemişti bile. Dom yüz on kiloluk bir kas kütlesiydi. Seneye Alabama'da oynayacak ve diğer tüm üniversite takımlarındaki oyun kurucularının kalbine korku salacaktı. "Evet, özür dilerim," diye mırıldandı ama bu özrü bana mı yoksa kız arkadaşına mıydı emin değildim.

"Özür diliyor," diye açıklık getirdi kız arkadaşı. "Annesi olsa utanç duyardı."

"Ona söyleme," dedi Dom, korku dolu gözlerle. "Sadece şaka yapıyordum!"

"Sorun değil," diyerek onu teselli ettim. "Bugün kalabalık- mış." Öyle boş boş bakarak sıraya şöyle bir göz attım.

"Evet. Willoughby bugün Vatandaşlık dersinde bizi Anayasa Değişikliği konusunda sözlü yaptı." Dom ağlayacakmış gibi gö- rünüyordu. Onu anlıyordum. Annesi korkutucu biriydi.

“Okulu asmak için zamanlamam mükemmel demek.” Omzuna vurdum. “Sonra görüşürüz. Hastaneye geri dönmem lazım.”

Sıraya girmek için döndüğümde 1.60 boylarında biri bana çarpıp dondurma külahını BAPE marka kapüşonlunun önüne devirdi.

“Aman Tanrım, çok çok çok özür dilerim.” Hartley elini göğsüne sürdü ve dokunduğu yerde vanilyalı dondurma lekesi bıraktı.

Tamika, Hart’ı kenara çekip elime birkaç peçete tutuşturdu. “Kızım, sakarlığınla bin beş yüz dolarlık kapüşonluyu mahvettin.”

“Bin beş yüz mü?” Ağzı açık kaldı.

“Sorun değil,” diye teselli ettim ikisini.

Hart başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Bir şey mi oldu?” Kargaşaya yeni bir ses dahil olmuştu. Başımı kaldırdığımda, bir transfer öğrencisi ve takımımın oyun kurucusu olan Bran Mathis’in, Hart’ın omzunun üzerinden bize baktığını gördüm.

“Evet,” dedi kızlar bir ağızdan.

“Hayır,” dedim onlarla aynı anda.

Bakışları önce kapüşonlunun önüne sonra Hartley’ye kaydı, sonra gözleri tekrar bana dönüp önümdeki maymun illüstrasyonunda takılı kaldı. Hart’ın aksine o bu markayı biliyordu. Ama önemli değildi, bunu onlara da söyledim.

“Sorun değil.” Hartley’ye gülümsedim. “İyi görünüyorsun. Kendine dikkat ediyor musun?” Kaza yüzünden –fiziksel olarak– hâlâ acı çekip çekmediğine ya da Tanrı korusun, babasının onu incitip incitmediğine dair bir işaret var mı diye onu baştan aşağı süzdüm.

Sıradışı hiçbir şey görmedim. Çürük, kesik ya da sıyrık yoktu. Hareket ederken acıdan ya da kaslarının kaskatı kesilmesinden irkiliyormuş gibi görünmüyordu. Saçlarının bir tutamı gözlerinin önüne düştü. Tam geriye çekmek için uzandığımda bir el omzuna yerleşerek saçlarını kenara çekti.

Dom nefesini tuttu. Tamika tiz bir ses çıkardı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak sevdiğim kızın omzundaki erkek elini takip ettiğimde Bran'ın yüzünü gördüm. İlk başta anlayamadım – Bran'ın eli Hartley'nin omzundaydı. Bran'ın eli benim elimin olması gereken yerdeydi.

Hart da şaşırmış görünüyordu, sanki Bran'ın ona neden dokunduğundan emin değilmiş gibiydi. Uzanıp Bran'ın elini uzaklaştırdım.

“Bu hoş değil, adamım.”

“Öyle mi? Neyin hoş olup olmadığını bana sen mi söylüyorsun? Hadi, Hartley. Benim külahımı alabilirsin.” Çoktan yaladığı külahı Hartley'nin yüzüne doğru tuttu.

Burada olanları idrak edemiyordum. Bran Mathis sevdiğim kıza yürüyordu – ona dokunuyor ve ağzına sürdüğü şeyi ağzına sokmasını söylüyordu. Yok artık.

“Teşekkürler ama ben ona yenisini alırım.”

“Yenisine gere–” diye sözle başladı Hartley.

Bran araya girip, “Aslında biz de tam gidiyorduk,” dedi. “Benim eve dönmem gerek.”

Hart başıyla onayladı. Lanet olsun, gerçekten de başıyla onayladı. “Peki. Kapüşonlu için özür dilerim. Senin için onu temizleyebilirim.”

“Benim için temizleyebilir misin?” diye tekrarladım tam bir gerizekalı gibi.

“Evet, istersen. Zaten kabanın da bende.”

Bir anda sanki mekân yana yattı ve her şeyin dengesi bozuldu. Ben durmaksızın ona mesaj atarken, geceleri eski dairesinde yerde yatarak onun için endişelenirken, sırf okulda ona benim yerime göz kulak olsun diye küçük kardeşimi hastaneden uzaklaştırıp okula dönmeye ikna etmeye çalışırken, o lanet Bran Mathis'le mi takılıyordu?

Öfkeli, şaşkın ve incinmişim ama bunu belli etmemeye çalışarak Hartley gelmeden önce sürekli takındığım maskeyi geri geçiriverdim. “Dostum, sana aynı takımdayız derken futbolu kastediyordum, aynı kızla yatmayı değil.”

Hart bir şey söyledi ama kafamdaki öfke fırtınası o kadar gürültülü kükrüyordu ki ne dediğini duyamadım. İki gün okula gitmedim diye hemen Astor Park'ın oyun kurucusuyla mı takılmaya başlamıştı? Sanki bir hafta önce başını çarpan kişi bendim. Halüsinasyon görüyordum ve şu anda yaşananlar da paralel dünyada olup bitenlerin gülünç bir parodisiydi.

"Aklını daha fazla karıştırmaya niyetlisin, değil mi?" diye sordum Hartley'ye.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "N-ne?"

"Doktor başkalarının anılarına güvenmemen gerektiğini söyledi." Kızgınlıkla Bran'i gösterdim. "Sana kendinle ve geçmişinle ilgili anlattıkları hikâyeleri dinlememeli--"

Bran araya girdi. "Hey, ben ona hikâye falan anlatmıyorum--"

Öfkeli bir bakışla onu susturup Hartley'ye döndüm. "Bu yaptığın şey tehlikeli," diye söylendikten sonra oradan ayrıldım çünkü bir saniye daha kalırsam cam kenarına dizili sandalyeler pencereden kaldırımı boylayacaktı. Bir şeylere vurma, yumruğumu bir şeye geçirme ve darbe indiğinde çıkan o iğrenç çatırtı sesini duyma isteği çok güçlüydü. Kamyonetimin kapısını öyle sert çektim ki neredeyse menteşelerinden çıkacaktı.

"Ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

Kapının yanına tutunurken hızla arkama dönüp birkaç adım ötede duran Felicity'yi gördüm. Astor Park üniformasını pahalı eşofman takımlarıyla değiştirmişti. Prada ipek bir eşofman altıyla kaşmir bir *bomber* ceket giyiyordu. Bunlar Hartley'ye yakışacak kıyafetlerdi. Ona bundan alabilirdim... Ama bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırdım.

"Seni ilgilendirmez."

"O senin vaktine değmez," diye devam etti sanki ben tek kelime etmemişim gibi. "Sen Bran'den daha zenginsin. Daha yakışıklısın. Sosyal statün ondan daha iyi. O ikisinin birbirine çekilmesi doğal bir şey. Çünkü ikisi de aynı seviyede." Seviyeyi göstermek için elini belinin iki yanına doğru salladı. "Sen ve ben ise Easton, biz buradayız." Ellerini başının üzerine kaldırdı. "Birlikte."

“Sikimi senin yerine kamyonetimin egzoz borusuna sokmayı tercih ederim,” diye cevapladım ve kamyonetime bindim. Felicity yerinden kımıldamayınca ona çarpmamak için kaldırıma çıkmak zorunda kaldım.

Bu kız onunla bir araya geleceğimi düşünüyorsa, geriye sadece birkaç beyin hücresi kalmış demektir. Dünyadaki son kadın olsa ve hayatta kalmam onu becermeme bağlı olsa kendimi bir volkanın içine atmayı tercih ederdim.

Ama bir konuda haklıydı, ben kendimi Hartley’ye daha uygun görüyordum. Bunun nedeni Bran’dan daha zengin olduğum gerçeği değildi. Ben onun için sonuna kadar savaşırdım. Hartley, Astor Park’a ilk geldiğinde Bran ona biraz ilgi göstermişti ama sonra benim bir konuşmamla ondan vazgeçmişti. Bu yüzden Bran ikinci bir şansı hak etmiyordu. Benim Hart’la işim bitmemiştir. Ben asla... Frene asıldım çünkü hastanenin dönüşünü kaçırmıştım. Kamyoneti geri vitese alıp yakındaki motorculardan yükselen korna ve bağırış seslerine aldırmadan yolun ortasından döndürdüm.

Onlara el hareketi çekip hastanenin otoparkına girdim ve kamyonetimi vale sırasına bıraktım. Bekleyen görevliye anahtarımı verdim. “Easton Royal,” dedim dişlerimi sıkarak ve hiç beklemeden ön kapıdan hışımla hastaneye girdim.

Seb’in odasına vardığımda hâlâ çok öfkeliydim.

Hışımla içeri girdiğimde, “Hemen döndün,” dedi Sawyer keyifle.

Kendimi taş gibi sert kanepeye bırakıp televizyonun kanalını değiştirdim.

“Bana milkshake getirdin mi?”

“İstemediğini söyledin,” diye kükredim.

“Ben hiçbir şey söylemedim. Bana büyük boy getireceğini söyleyen sendin.”

“Bu kadar çok istiyorsan git kendin al.” Kumandaya basarak kanallar arasında gezindim ama izleyecek hiçbir şey yoktu.

ESPN? Kim bowling izlemek isterdi? USA? Yine mi *Baywatch*? Bu şerefsizler kaç yaşındaydı? MTV? Ergen hamileliği mi? Teşekkürler, almayayım.

“İçine ne kaçtı senin böyle?”

Hart, diye çığlık atmak istedim ama atmadım çünkü bir bebek değildim. Ben bir erkektim ve böyle şeyler yüzünden yıkılamazdım. Kızların başka erkekleri seçmesi, değer verdiği insanların senden vazgeçmesi... Bu tür duygular zayıflar ve aptallar içindi.

Annem intihar ettiğinde bunların hepsini geride bırakmıştım. Annem beni sonsuza dek seveceğini söylemişti ama sadece on dört yaşına kadar yaşamıştı. *Hartley* bana asla böyle şeyler söylememişti. Ortada bozulan yeminler ya da açığa çıkmış yalanlar yoktu. Beni hatırlamıyordu bile. Ben bu kadar önemsizdim işte.

“İçime bu oda kaçtı.” Kumandayı bir kenara attım. “Bizim milkshake’e ihtiyacımız yok *Sawyer*. On yaşında değiliz. Bizim içkiye ihtiyacımız var. Bu saçmalığı sadece onunla aşabiliriz.”

“Öyle mi?” Cezbedilmiş benziyordu. “Ama hastanede böyle şeylere izin var mı?”

Cümlelerin son kısmını fısıltıyla söylemişti, sanki bunun hakkında konuşmak içki içmek kadar illegalmiş gibi.

“Nereden bilecekler ki?”

“Nereden alacaksın?”

Sırt çantamı alıp açtım. En altta, sezonun son futbol maçından beri şangırdayan iki şişe *Smirnoff* vardı. Sadece üçte biri kalmıştı. Kapağını açıp şişeyi kardeşime uzattım.

İçkiyi alıp ağzına götürürken, “Çantanda votka şişesi mi taşıyorsun?” dedi *Sawyer* şaşkınlıkla.

İçimde beliren suçluluk sızısını bir kenara ittim. Yanımda azıcık içki taşımam bu kadar mı anormaldi? Gün içinde içmiyordum zaten – yani kazadan beri. Ve şu anda araba kullanmayı da düşünmüyordum. Ella gelene kadar buradaydım, zaten o gelene kadar da ayılırdım. Birkaç yudum *Smirnoff* beni sarhoş etmezdi. Hatta çakırkeyif bile olmazdım.

“Şişede pek yok.” Sawyer eliyle ağzını sildi.

“Kamyonetimde devamı var,” diye vadettim çünkü doğrudu – krikoyu koyduğum bagajda daima fazladan birkaç şişe zulalardım. Sawyer’a sırttıktan sonra başımı geriye atıp votkayı boğazımdan aşağı boca ettim.

15

Hartley

HER ŞEY ANİDEN OLMUŞTU. Dondurma birden külâhından düşmüş, Bran'ın eli omzuma inmişti. Easton hışımla gitmiş, etraftaki herkesin gözü üzerime çevrilmişti. Kazadan önce ilgi odağı biri olduğumu sanmıyordum çünkü şu an hiç de rahat hissetmiyordum. Eğilip fermuarım falan mı açık diye kontrol ettiğimde üzerimde hâlâ Astor Park'ın ekose eteği olduğunu gördüm.

Her şeyim yerli yerindeydi – en azından dışarıdan. İçimdeyse şaşkın ve sarsılmışım, yerin dibine girmek istiyordum. Ama okula döndüğüm bu iki günde öğrendiğim bir şey varsa, o da zayıflık gösterisinin hedef gösterilmeye davetiye çıkardığıydı.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım ve dışarı çıktım. Yüzüme vuran akşamüzeri güneşi bir an için gözümü kör etti. Ayaklarım sakarca birbirine dolandı ve neredeyse yüzüstü betonu boyluyordum. Üzgün bir şekilde Bran'ın arabasına ilerledim ve onun gelmesini bekledim.

Yaklaşık beş dakika sonra elinde benim için aldığı yeni bir külâhla geldi.

“İşte. Eve eli boş dönmeni istemedim.” Uzattı ama almadım, çünkü şu anda dondurmayı kabul etmenin istemediğim bir yol-

da ilerlemeyi kabul etmek anlamına geleceğinden endişelendiğim bir noktaya gelmiştim.

“Az önce olanlar neydi öyle?” diye sordum.

“Ne neydi?” Kendi külahından bir ısırık alarak masumca gözlerini kırıştırdı.

Aptalı oynaması hoşuma gitmemişti ve ona bunu belli eder şekilde baktım. Tamamen salak olmadığı için dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını kaçırdı.

“Arkadaş olduğumuzu söylediğini sanıyordum,” dedim. Dua etsin dışarısı soğuktu yoksa dondurma çoktan parmaklarından akmaya başlamıştı.

“Öyleydik. Öyleyiz,” dedi parkmetreye doğru.

“O zaman neden aramızda bundan daha fazlası varmış gibi davranıyorsun?” Yani mümkündü ama bundan şüpheliydim. Hem okulun en popüler çocuğunu hem de oyun kurucusunu bir şekilde yatağıma attığımı düşünecek kadar kibirli değildim. Tüm bu ilgi –Felicity’nin düşmanlığı, okuldaki muamele, son iki gündür bana şehirde şoförlük yapan bu güler yüzlü çocuk– benimle sadece dolaylı olarak bağlantılıydı. Fırtınanın merkezi Easton Royal’dı. Ben sadece onun arkasında bıraktığı akımın etkilerini üzerime çekiyordum. “Easton Royal’la ne derdin var?”

Sorum Bran’i o kadar şaşırtmıştı ki hemen cevaplamak yerine dondurmasına sığındı. Dondurmasını bitirmesini bekledim ki bu çok da uzun sürmedi.

“Easton’ı severim,” dedi. “Savunma hattında çok korkutucudur ve bir maçta onun rakibi olarak sahaya çıkmadığıma seviniyorum. Onunla takılmak eğlencelidir ama...”

Hep bir ama vardı. Easton adına öfkelenmeye başlamıştım. “Eğer iyi biriyse, o zaman belki de bilerek onu kızdırmamalısın. Ben diğer kişilere karşı zafer kazanmak için oynatabileceğin bir piyon değilim.”

Bran kaşlarını çattı. “Ben öyle bir şey yapmıyorum.”

“O zaman açıkla.”

“Peki.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “O çapkındır, tamam mı? Senin durumundan faydalansınlar istemiyorum.”

Bran beni zayıf ve savunmasız biri olarak görüyordu. Kurtarılmayı bekleyen bir prenses. Şu anda fiziksel olarak pek iyi durumda olmayabilirdim ama savaşlarımı kendim verebilirdim.

“Son üç yılda başıma gelenlerin çoğunu hatırlamıyorum ama bunu çözmeyi planlıyorum ve bu muhtemelen yalnız yapmam gereken bir şey. Dondurma ve yolculuk için teşekkürler.” Sonra oradan uzaklaşmaya başladım.

Bran’ın eli uzanıp beni bileğimden yakaladı. “Hartley, bekle. Özür dilerim. Bu çok refleksif bir tepkiydi. Kız kardeşim Easton gibi bir adam tarafından aldatıldı ve bu senin de başına gelsin istemiyorum. Hepsi bu.”

Nazikçe parmaklarını bileğimden çözdüm. “Sana inanıyorum ve endişeni de takdir ediyorum ama otobüsle döneceğim.”

Onu park yerinde bırakıp otobüs durağına yürüdüm. Neden bilmiyorum ama zaten Bran’le yaptığım yolculuklar hiç içime sinmiyordu. O iyi ve tehlikesiz biriydi. Bana karşı tek bir yanlış harekette bulunmamıştı. Elinden geldiğince sorularıma cevap vermişti, hatta aldatmamla ilgili olan rahatsız edici sorularıma bile. Ama onun yanında kendimi asla rahat hissedemiyordum. Easton’a çarptığım an bunun nedenini anlamıştım.

Onun okyanus mavisi gözlerine baktığımda içimde bir suçluluk sarmalı düğümlenmişti. Yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmişim. Bran’ın eli omzuma indiğinde, yüzünde bir an için şok ve acı belirmiş ama sonra maskesini takıp gülerek bu durumu geçiştirmeye çalışmıştı. Sanki Bran’le beni çıplak yakalamış gibi kötü hissetmişim.

Ve Easton kesinlikle haklıydı. Doktorun tavsiye ettiği şeylerin tam tersini yapıyordum. Her geceyi son üç yıldır nasıl biri olduğumu düşünerek geçiriyordum ve her gün birileri kendi gerçeklerini aklıma sokmaya çalışıyordu. Ya da istemsizce özüksüyordum. Her iki şekilde de, kafam sanki M&M ve Skittles’la dolu

gibiydi. Çikolatayla şekeri birbirinden ayıramıyordum ve tadına bakacak olduğumdaysa ağızıma iğrenç bir tat yayılıyordu.

Bu yüzden belki de geçmişe bakmamalıydim. O üç yılı kaybetmek çok kötüydü ama hatırlamaya çalışıp da hatırlayamamak daha kötü değil miydi? Ya da hatırlamaya çalışıp sadece kötü şeylerin yaşandığını öğrenmek? Belki de bu bir armağandı? Geçmiş günahlarından dolayı duydukları suçluluktan sıyrılarak geleceğe özgürce ilerlemek kaç kişinin eline geçerdi ki?

Neden bu yeni başlangıç fırsatını kullanıp ailemle, kardeşlerimle, öğretmenlerim ve Astor Park'taki sınıf arkadaşlarımla yeni ilişkilere dönüştürmüyordum? Elimdeki nimetlerin kıymetini bilmeliydim. Astor Park Hazırlık Okulu'ndan herkes diploma alamazdı. Lise diplomamın ortalamasına göre, neredeyse istediğim her üniversiteye girebilirdim. Astor Park işte *o kadar* prestijliydi.

Başkalarının anılarıyla bir geçmiş inşa etmeye çalışmanın ne faydası vardı ki? Anı bile değillerdi, sadece hikâyeler ve kurgulanmış olaylardı. Geçmişimle ilgili bir kısa film yapmam gerekiyorsa, kahramanı ben olacaktım. Huzur evlerinde yalnız yaşayan yaşlılara kitap okuyan, hayvanları kurtaran ya da köylere su kanalları açan biri. Zirveye ilerlemek için elinin uzandığına tutunan, omurgasız bir statü düşkününü olmayacaktım.

Geçmişte yaptığım şeyleri hatırlamaya ve onları telafi etmeye çalışmak yarardan çok zarar veriyordu. Bundan sonra hafızamı kaybettiğimi kabullenecektim. Eğer biri benden hoşlanmıyorsa ona ne yaptığımı sormak yerine beni affetmesini isteyecektim. Felicity ve Kyle gibi insanların anlattığı hikâyeleri ciddiye almayacaktım çünkü anlattıkları şeylerin bazıları doğru olsa bile bunlar bana yardımcı olmuyordu.

Peki ya bir oğlanın elini ilk kez tuttuğumda ya da canımı dişime taktığım bir projeden iyi not aldığımda hissettiğim o tatlı heyecanı hatırlayamazsam? Ya Noel'de çam ağacının etrafında oturup şarkılar söylerken, sevdiğim insanlar onlar için özenle seçtiğim hediyeleri açtığında hissettiğim keyfi hatırlayamaz-

sam? Önemli değil, dedim kendime. Yeni anılar yaratacaktım ve bunlar kazadan önce sahip olduğum korkunç ahlaki değerlerle lekelenmeyecekti.

Otobüse binip ücretimi kutuya attım ve arkada bir yere geçtim.

Bütün ilkleri yeniden deneyimleyecektim. İlk aşkı. İlk öpücüğü. İlk cinsel ilişkiyi. Gözyaşlarımı sildim. Bu gerçekten bir mucizeydi. Tuzlu bir dere ağzımın kenarında birikiyordu. Yaşlar o kadar hızlı akıyordu ki onları silmeye yetişemiyordum.

Başıma gelen gerçek bir lütuftu.

İçeriye adım attığımda gerçekliğine inanmış olacağımı umarak eve gidene kadar kendi kendime bunu tekrarlardım.

16

Easton

YUKARIDAN GELEN Ella'nın sesi, "Burası birahane gibi kokuyor," dedi. Sanki uzun bir borunun içine doğru konuşuyor gibiydi.

Elimle yanıma gelmesini işaret ettim. "Ne dedin?"

"Leş gibi kokuyorsun."

Yüzüme ıslak ve ağır bir şey düştü. "Ne oluyor be!"

"Kelimeleri ağzında gevelemeyi keser misin?"

Ben kelimeleri gevelemiyordum. Gayet güzel konuşuyordum. Kulaklarında bir sorun olmalıydı. "Sorun ne?"

"Üff. Sawyer. Sawyer! Ah, lanet olsun. Sen de sarhoşsun. Harika ya. Özür dilerim, Callum ama oğullarının ikisi de şu an telefonla konuşacak durumda değil. Bir şişe votka içmişler."

Parmaklarımı kaldırdım. Üç şişeydi. Neredeyse boş bir şişeyle bu hâle geldiğimizi düşünmüş olmasını hakaret sayardım.

"Yüzlerine su mu dökeyim? Easton'ın yüzüne ıslak bir havlu attım ama hareket bile etmedi. Tamam, tekrar deneyeceğim."

Islak havlu mu?! Bu şey oydu demek. Yüzüme davrandım. İki denemeden sonra nihayet nefes alabilecek kadar itebilmişim.

"Telefonu bana ve--"

Yüzüme su çarpıldı!

Cümlem bir su seliyle yarıda kesildi. Kanepeden fırladım ve kafamdan akan suyun ardından gözlerimi kırptıştırarak öfkeyle Ella'ya baktım. "Ne oluyor lan?"

Telefona doğru, "Bu işe yaradı," dedi şaşkınlıkla. Hattın diğer ucunda her kim varsa artık –Callum mu demişti o?– onu dinledikten sonra bana bir havlu fırlattı.

Havluyu alıp yüzümü sildim ama olur da kafamdan aşağıya tekrar litrelerce su dökmeye kalkışırsa diye gözlerimi ondan ayırmadım. Beynim yavaş yavaş çalışmaya başlıyordu. Telefonda babamla konuşuyordu.

"Şu anda konuşabileceğinden hiç emin değilim. Yumruğunun arasında havluyu sıkıyor ve muhtemelen aynı kuvvetle beni boğazladığını hayal ediyor."

Öyle bir şey yapmayacaktım ama çok sinirliydim. Ella'yla da ima yakın olmuştuk. İçki içtiğimi babama ispiyonlayabileceğini düşünmemiştim.

Kanepeden kalkıp telefonu elinden kaptım. "Dubai nasıl?"

Bakın, neler olduğunu hatırlıyordum. Odanın etrafımda dönmeye başlamasıyla kişisel zaferim bir saniye kadar sürdü. Babam bir şey söyledi ama anlamadım çünkü kusmamaya odaklanmakla meşgul olduğum için söylediklerine konsantre olmakta zorlanıyordum. "Tekrarlar mısınız?" diye sordum.

"Sana ben yokken oradakilere sahip çık demiştim. Sen de bunu idare edebileceğine dair söz vermiştin."

Bir duraklama oldu. Sanırım cevap vermemi bekliyordu. "İdare ediyorum zaten."

"Reşit olmayan kardeşini, ikizinin komada yattığı hastane odasında sarhoş ederek mi?"

Bu kez midemin altüst olmasının içkiyle hiçbir alakası yoktu. "Eh, böyle söyleyince kulağa kötü geliyor," dedim boktan bir espri yaparak.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu, babam muhtemelen beni yüz beşinci kattaki otel odasının balkonundan atmanın hayalini kuruyordu.

“Senin büyümeni bekliyorum, Easton. On sekiz yaşındasın. Tanrı Bayview dışındaki insanların yardımcısı olsun çünkü yakında seni onların üzerine salmak zorunda kalacağım.”

Öyle bir söylüyordu ki sanki ben ekolojik bir faciaydım... Gerçi bir keresinde ben de Ella’ya biz Royalların 4. Seviye bir kasırğa gibi olduğunu söylememiş miydim? Belki de babam o kadar abartmıyordu. Yine de babanızın sizi böyle yermesi hoş bir şey değildi. Ancak bir kadeh daha votka bu nasihatleri katlanılır kılabilirdi. Odanın içinde gezinerek sırt çantamı bulmaya çalıştım. Hepsini mi içmiştik yoksa geriye en azından bir şişe bırakmış mıydık?

“Tam bir yetişkin olduğunu ispat edene kadar sana çocuk muamelesi yapmaya devam edeceğim. Bu, uçma yasağına ek olarak artık araba yasağın olduğu anlamına geliyor.”

“Ben araba kullanmıyorum. Kamyonet severim.”

“Tanrı’ya yemin ediyorum, Easton Royal!” diye patladı. “Ben şaka yapmıyorum. Hayat bir şaka değil. Davranışların çok tehlikeli bir hâl almaya başladı. Kendine gel yoksa sonraki dönemi The Citadel’de geçirirsin. Şu andan itibaren artık bir araban ve paran yok. Bir şey satın almak istersen önce benim onayımı alacaksın. İsteklerini yazılı olarak iletmeni istiyorum. Beni duyuyor musun?”

“Sanırım bütün kat seni duyuyor,” diye cevapladım. Dilimi kurumuş ağzımın etrafında gezdirdim. Çok susamıştım. O lanet şişe neredeydi?

“Ama duymasını istediğim tek kişiye ulaşamıyorum. Yirmi dört saat içerisinde döneceğim. O zamana kadar fazla sıçıp batırmamaya çalış,” diye bağırdı ve telefonu kapattı.

Telefona bakakaldım. “Suratıma kapattı.”

Ella uzanıp telefonu elimden kaptı. “Şaşırdın mı? Hastanede sarhoş oldun, Easton. Kardeşin kendinden geçmiş – hani en yakın arkadaşı ve ikizi komada olduğunu için kalbi sızlayan kardeşin. Bir de bunu espriye vuruyorsun, belli ki bir nedenden dolayı özür dilemek sana çok zor geliyor. Seni seviyorum, Easton ama yoldan çıkıyorsun.”

İçimde karanlık, kötü bir his oluştu. O aileden bile değildi. Soyadı Royal değildi. O'Halloran'dı. Burada olmamalıydı. Bizim evimizde yaşamasının tek nedeni babamın bu yetimi pis bir kulüpte stripsiz yaparken bulup acımasıydı. Abimle yatarak ailedeki yerini sağlama almıştı. O...

"Durand ikizlerin yanında kalmak için geldi. Ben seni eve götüreceğim."

Babamın şoförü odaya girdi, kocaman avucunda rulo yaptığı bir dergi tutuyordu.

Öfkeli sözlerimi yuttum.

"Harika." Sırt çantama doğru yönelip onu omzuma attım ve çıkan şingirtı sesi sanki boş Smirnoff şişelerinden değil de iki gazoz şişesinin birbirine çarpmasından kaynaklanıyormuş gibi davrandım. Derim utançla yanmaya başladı ve Ella'nın yüzüne bakmakta zorlandım. Aklımdan geçenleri bir bilseydi kalbi çok kırılırdı.

Ben ne zaman böyle şerefsiz olmuşum? Şerefsiz olmak Reed'in rolüydü. Benim rolümse eğlence sever Royal olmağı. İyi vakit geçirmeyi bilen çocuk. Ella haklı mıydı? Gerçekten de yoldan mı çıkıyordum?

Hastane yüzündendi. Hart'ın Bran'le ortaya çıkması, Seb'in hâlâ komada oluşuna eklenince kendimi kaybetmişim. Öfkemi dizginleyip kendime, artık öyle davranmasa bile Ella'nın benim tarafımda olduğunu hatırlatarak peşinden odadan çıktım. Birinci kata inmek için koridorda asansöre doğru ilerlerken ikimiz de tek kelime etmedik. Sessizlik sanki Ella aklımdan geçenleri biliyormuş gibi ağır ve tuhaftı.

Buzları eritmeye çalıştım. "Aslında var ya, hastane âlem yapmak için çok iyi bir yer. Tehlikeli bir durum olursa etrafta sana serum bağlayacak hemşire bulunuyor."

İç geçirdi. "Eminim reşit olmayan kardeşinin bardağını yeniden doldururken de ilk bunu düşünmüşsündür, değil mi?"

"İkizler hep içiyordu, Ella. Bu, Sawyer'ın ilk sarhoş oluşu mu sanıyorsun?"

“Konu bu değil. Seb yüzünden bu kadar üzgünken içmeme-
liydi...”

“Son görüşmemizden bu yana polis mi oldun sen?” diye pat-
ladım. Öfkemi kontrol altında tutmakta gerçekten zorlanıyor-
dum. Kendi lanet olası geçmişini ortaya dökmemi mi istiyordu?

“Size değer verdiğim için özür dilerim,” diye karşılık verdi
sertçe.

Göğsümdeki baskı tekrar arttı. “Bak, Ella, babam zaten en-
semde, neden lanet yakamı bırakmıyorsun?” diye homurdan-
dım.

“İyi.” Ellerini havaya kaldırıp hışımla çıkarken, “Senin için
endişeleniyorum, tamam mı? Seni seviyorum. Ve hayatın bir ce-
set torbasına son bulsun istemiyorum!” dedi.

“Tamam, peki, arada sırada deşarj olmazsam sonum tam da
öyle olacak,” diye bağırarak karşılık verdim.

“Bir sorun mu var?”

İrkilerek döndüğümüzde bir polisin endişeyle bize baktığını
gördük. Babam, Dubai’de bir telefon alıp da Ella’yla kavga edip
gözaltına alındığımızı öğrenirse kalp krizi geçirirdi. Ailem daha
ne kadar travma kaldırabilirdi bilmiyorum.

“Hayır,” dedim.

Ella da benimle aynı anda, “Hayır,” dedi. “Biz de gidiyor-
duk,” diye ekledi elimi tutarak. Arabaya ulaşana kadar beni pe-
şinden sürüklemesine izin verdim.

Elinden kurtulup arabaya bindim ve koltuğu gidebildiği ka-
dar geriye yatırdım. Çenemi kapalı tutmanın daha iyi olacağına
karar verdim ve gözlerimi kapatıp kestiriyormuş gibi davran-
dım.

Maalesef Ella’nın benimle işi bitmemişti. “Val seni Felicity’yle
IC’de görmüş. Ne istiyordu?”

Lanet olsun, her tarafta bir ajan vardı.

“Sikimi emmek.” Dizimi yukarıya topladım çünkü Ella’nın
küçük arabasında bacaklarımı koyacak yer yoktu. Reed buraya
nasıl sığıyordu ki? Her iddiasına varım, bizim ihtiyar, Ella’ya bu

kibrit kutusu büyüklüğündeki arabayı içinde Reed’le kırıstırmasın diye almıştı – gerçi bu onları durduracak değildi. İkisi ellerini birbirinin üzerinden çekemiyordu ve odaları benimkinden birkaç metre ötedeydi. Onları tavşanlar gibi sikişmekten alıkoyan tek şey Reed’in uzakta olmasıydı. Hafta içi State’te okuldaydı, bu yüzden Ella çoğu geceyi yalnız geçiriyordu.

Bilgisayar aracılığıyla bazı fanteziler yaptıklarından şüpheleniyordum ama özellikle uzun bir süredir seks yapmadığım için onların cinsel hayatlarıyla ilgilenmiyordum. Hartley’yle hiç o noktaya gelememiştik – benim isteksizliğimden değildi tabii. O buna hazır değildi, bu yüzden de çükümü bir kenara kaldırmam gerekmişti. Bu o kadar kolay olmamıştı elbette. Çünkü otuz bir çekmek asla bir kızla seks yapmak kadar iyi değildi.

“Ne diye öyle iç çektin?” diye sordu. “Felicity yüzünden mi?”

“Lanet olsun, hayır. Hartley seks yapmaya hazır olmadığı için kaç kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldığımı düşünüyordum.”

Ella inledi. “Gerçekten mi, Easton? Bu bilgiyi kendine saklayabilirdin.”

“Bebeğim, niye iç çektiğimi soran sendin. Ben de cevapladım. Cevaplardan hoşlanmıyorsan o zaman soru sormayacaksın.”

“Tamam tamam.” Koltuğuna sindi.

Ona çıkıştığım ya da bazı terbiyesiz düşüncelerimi paylaştığım için kötü hissetmemeye çalıştım. Ella beni ispiyonlamıştı. Yaptığım şeylerle ilgilenmiyorsa o zaman o lanet burnunu işime sokmamayı öğrenecekti.

“Yedek anahtarların nerede?” diye sordum.

“Neden istiyorsun?”

Aptal sorusu yüzünden kaşlarımı çattım. “Sence neden?”

“Sana arabamı ödünç veremem, Easton. Callum sana yardım etmemizin yasak olduğunu söyledi.”

Faturalarını ödeyebilmek için eskiden striptiz yapan bir kıza göre oldukça kurallara bağlıydı.

“Ella, şu an itaatkârlığını kanıtlamak için doğru zaman değil.

Biz Callum'a hesap vermeyiz. Royal çocukları kendi bildiklerini yapar. Burada yetkili olan tek kişi biziz ve bir arada olunca daha güçlüyüz. Birbirimizi yemeye başlarsak taş taş üstünde kalmaz.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Böyle düşünmüyorum. Gerçek bu.” Ella kendi geçmişini unutmuş muydu yoksa? Hani ona arka çıkarak Royal kanatlarının altına almış ve onun için lanet bir kalkan olmuştuk? Öfkeme yenik düşmeye başlıyordum.

“Bilmiyorum, East. Daha önce söylediğin şeyi hatırlasana? Tek bildiğin şeyin bir şeyleri düzeltmek yerine bozmak olduğunu söylemiştin hani? Mahvolmanın eşiğindeymişiz gibi hissediyorum. Sanki Delilik Uçurumu’nun ucunda duruyoruz ve tek bir yanlış hamleyle yer ayağımızın altından çekilecek.”

İşi şakaya vurdum çünkü vurmazsam Ella’nın kafasını koparabilirdim. “Yeterince sık görmediğin için böyle düşünüyorsun. Sana kendiminkini sunardım ama Hartley’nin bundan hoşlanacağını sanmam.” Tabii benimle çıktığını bir gün hatırlayabilirse.

“Tanrım, Easton, her şey cinsellikle ilgili değil, tamam mı? Bu, ailemizle ilgili. Sebastian’ın komada olmasıyla ilgili. Sawyer, Seb’in uyanmadığı her an kötüleşiyor. Gideon, Savannah’yla öyle meşgul ki kızın memelerinden ötesini göremiyor, Reed desen üniversiteyle meşgul. Sen ve benim” –parmağıyla ikimizi işaret etti– “yetişkin olmamız gerek.”

“İşte senin problemin de bu, Ella. Sen bir Royal olmanın gerçekten ne anlama geldiğini anlamıyorsun. Yetişkin olmak, güven fonu olmayan ya da haftada beş sıfırlı harçlıklar almayan insanlar içindir. Harika ekonominin dönmesi için benim ve senin o parayı harcamamız gerek – bu da bizim eğlencenin tüm muhteşem formlarının tadını çıkarmamız anlamına geliyor.”

“Seb komadayken bunu nasıl yapmayı önerirsin? Çünkü Callum sorunu çözmek için varını yoğunu ortaya döktü ama Seb hâlâ uyanmadı. Diğer kardeşini görmüyor musun? Zombi gibi. Yürüyen bir koma vakası.”

Öfkeli bir şekilde derin bir of çektim. "Sen gerçekten de tat kaçırıyorsun." İhtiyar, geçen yıl alkole yüklendiğim zamanlarda pilotluk ehliyetime el koymuştu. Eninde sonunda pes eder diye beklerim demiştim çünkü geçmişte daima böyle olmuştu. Fakat bu kez öyle olmamıştı. Durum daha da kötüleşmişti. "Babamın kamyonetime el koyduğuna inanamıyorum."

Evet, sarhoş olmasaydım Hart'ın babasıyla yüzleşmeye gitmezdim, böylece Hart sinirli bir şekilde araba kullanmaz ve o gün Seb'in hız yaptığı diğer günlerden biri olurdu. Yine de benim suçlu hissetmem bir şey, babamın beni suçlamasıysa çok başka bir şeydi.

Ella bana üzgün bir bakış attı. "Ve motosiklete de. Bu kez tamamen cezalısın, sadece uçma konusunda değil tüm motorlu araçlar için de. Bugünden itibaren Durand'ın sana şoförlük yapacağını söyledi."

"Kazaya karışan kişi ben bile değilim. Kaza yapan Seb'di." Ama bunu yeterince ikna edici şekilde söylememiştim çünkü kahretsin ki fazlasıyla suçlu hissediyordum.

"Ve o da bunun cezasını ödüyor, değil mi? Callum bir oğlunu daha kaybetmek istemiyor."

"Hadi ama, Ella. Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Gider bir araba daha alırım. Banka hesabımdaki parayla bunu kolayca yapabilirim." Birden fazla hesabım vardı. Çek hesabım, yatırım hesabım, borsa hesabım, emlak hesabım ve tabii bir de güven fonum vardı. Yani babam güven fonuma el koymuştu. Çok üzül-düm.

Bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. Suskunlaşmasından şüphelenerek telefonumu çıkarıp banka uygulamasını açtım. Tabii ki sıfırlanmıştı. Hisse senedi uygulamasını açtım ama giremedim. Şifresi değiştirilmişti. Diğer uygulamaları kontrol ettim ama onlara da giriş yapılamıyordu.

"Orospu çocuğu!" Telefonumu kontrol paneline fırlattım. Yere düşünce kötü bir kırılma sesi duyuldu. Yerden alıp kırılan

ekranın üzerinde parmağımı gezdirdim. "Sen bunu nereden öğrendin?" diye sordum, öfkemi zar zor dizginliyordum.

Hâlâ gözlerime bakamıyordu. "Callum bana mesaj atıp seni eve bırakmamı söyledi. Seni defalarca aramış. Merak etmiş."

"O şerefsiz evdeyken içmeme ses çıkarmıyordu."

"Anahtar kelime *ev*," diye haykırdı. "Evde olduğunda baban seni kontrol edebiliyor. Ama East, sen bazen sınırı aşıyorsun. Sawyer'ın şu anda içmemesi lazımdı, ruh hâli böyleyken olmaz. Zaten mahvolmuş durumda."

"Öyle mi? Peki o zaman, tüm bu yaşadıklarından sonra kahrolası bir an için kafasını dinleyemez mi?" diye bağırdım karşılık olarak. "Tek istediğimiz bu! Kafamızdaki sikik seslerin kesilmesi!"

"Reed diyor ki..."

Öfkem alev alacak seviyeye ulaşmıştı. "Kahrolası Reed'in ne dediğini bilmek istemiyorum."

Abim ve güya en yakın arkadaşım bana komplo kuruyorlardı. Ailemde ben daima dışlanan çocuk olmuştum. Reed ve Gid en büyüklerimizdi. Fazlasıyla sorunluydular ama çok yakınlardı ve birbirlerinin sırlarını saklıyorlardı; neredeyse Ella'nın ölümüne, Reed'in de hapse girmesine neden olacak türde sırları. İkizler aşağı yukarı bir takımdı. Kendi aralarında konuşmadan anlaşabiliyor, aynı derslere giriyor, aynı kıyafetleri paylaşıyor, aynı sporu oynuyor ve aynı kızla yatıyorlardı.

Bu yüzden annem bana ekstra ilgi gösterirdi. Şu anda haksızlığa uğrama nedenim de buydu. Reed beni kıskanıyordu çünkü hep annemden ilgi görmek istemiş ve görememişti. Şimdi de Ella'yı bana karşı dolduruyordu.

"Bana kızma," dedi.

Cevap vermemek için neredeyse dilimi ısırarak zorunda kaldım. Evin önünde fren yaptığı an kapıyı açıp çıktım. Arkamdan bağırarak bir şeyler söyledi ama ne dediğini umursamadım. Eğer beni aileden uzaklaştırmaya çalışıyorlarsa güzel iş başarıyorlardı.

Üst kata çıkıp gardırobuma yöneldim. Orta rafın altındaki

düğmeye bastım ve on saniye kadar arkadaki sahte panelin yukarı kalkmasını bekledim. Kasa ortaya çıktığında şifreyi girdim ve içindeki parayı aldım. Çok değildi – sadece beş bindi ama bunu biraz çoğaltmak için şehirde poker oynayabileceğim bir yer bulabilirdim. Louis Vuitton marka kabin boy çantama birkaç iç çamaşırı, yedek kıyafetler, aptal Astor Park üniformamı ve banyo malzemelerimi doldurdum.

İşim bittiğinde, tanıdığım birkaç düzgün insandan biri olan Pash'i aradım. Gece ya da gündüz bu çocuğun telefonu hep elindeydi. Beklediğim üzere ikinci çalışta cevapladı.

"Ne oluyor, adamım? Tam da bir şeyin ortasıdaydım." Sesi kulağa gergin geliyordu.

"Arabaya ihtiyacım var."

"Kamyonetine ne oldu?"

"Serviste."

"Sizin bir sürü arabanız yok mu? Ah, siktir, aynen devam et, bebeğim."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki Pash sevişmenin ortasında bile telefonunu cevapladı. "Bizim ihtiyar, çocuklarından biri daha hastanelik olacak diye korkudan altına işiyor. Ella dışında hepimizin araba kullanması yasaklandı."

Pash bu kez seksle alakasız bir şekilde inledi. Ella'nın araba kullanırken kırk beşin üzerine çıkmadığı Astor Park'ta herkesçe bilinen bir şeydi.

"Dostum, çok üzgünüm. Bana biraz... Bekle, bebeğim." Durakladı, görünen o ki işini ne zaman bitireceğini hesaplamaya çalışıyordu.

"Neyse, boş ver." Arkadaşımın keyifli zamanını bölecek kadar öküz değildim. "Taksi çağıracağım."

"Tanrı'ya şükür," dedi rahatlayarak. "Seni sonra ararım."

"Dert etme."

"Hayır. Bu çok uzun sürmez. Ah. Kahretsin. Hayır, karşılığını vereceğim. Sana yapacağım dedim. Siktir," dedi telefona. "Gitmem gerek."

Kahkahamı bastırdım ve biraz daha normal hissettim. Kendi dünyam bombok durumdaydı ama diğer herkesinki her zaman ki gibi tıkırındaydı.

Ella'yla birbirimizi daha fazla sinirlendirmeyelim diye dışarıya çıktım. Girişi kapısına giden uzun yolu yürüdüm. Arabanın gelmesini beklerken Hart'a gönderdiğim mesajları açtım. Onları hâlâ okumamıştı. Bu beni hem kızdırmış, hem üzmüş hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. Ne cehenneme Bran'le takılıyordu ki? Onu hatırlıyor ama beni hatırlamıyor muydu? Bu düşünce kırık telefonumu, geriye minik metal parçalarından başka bir şey kalmayana kadar asfalta çarpmak istememe neden oldu. Ama tabii telefonum parçalanırsa, Hart bana mesaj atmaya çalıştığında onu kaçırırdım.

Bran ne yapıyordu? O da Felicity gibi Hartley'nin aklıyla mı oynuyordu? Savunmasızlığından yararlanarak donuna mı girmeye çalışıyordu? Bu nasıl şerefsizce bir davranıştı? Rehberimde aşağıya doğru indim. Listemde kayıtlıydı. Kayıtlı olduğuna emindim.

"İşte buldum," dedim ismine geldiğimde. Ona bir mesaj attım.

Ben: Kızıma bulaşma.

Hemen cevap verdi. Ben onun arkasını kolluyorum.

Ben: Bu senin işin değil.

Bran: Sen yanında değilsin.

Bok değilim, diye yazdım ama göndere basmadan önce suçlamamın gerçekliğini kavradım. Bu piç haklıydı. Ben okulda değildim. Ama o okuldaydı. Ben hastanede Seb'in bekçiliğini yaparken Hartley Astor Park'ta bir başınaydı.

Bran'e cevap vermeden telefonumu cebime attım. Şimdilik bunun peşini bırakacaktım çünkü benim bölgemi işaretliyor olsa da Mathis iyi bir çocuktı. O –dişlerimi ve yumruklarımı sıkıttım– Hartley'ye okulda sahip çıkacaktı. Hartley'nin buna ihtiyacı vardı.

Ama donuna girmeye çalışmasa iyi ederdi.

"Doğu tarafına gidiyorsun değil mi?" diye sordu şoför ben arkada koltuğa geçtikten on dakika kadar sonra. Burnu yüzüne

iki boy büyük duran ince yapılı bir adamdı. Çalışıyor mu diye ekranına vurdu.

“Evet.”

“Burada mı çalışıyorsun?” diye sordu başıyla evi işaret ederek.

“Öyle bir şey.” Başıma kulaklığımı geçirince şoför imayı anladı. Gideceğim yer ayrıldığım yerden çok uzaktı ama aklıma gelen tek yerdi.

Hartley orada değildi ama orası onun eviydi. Ve artık benim de.

17

Hartley

O GECE GEÇ SAATLERDE, evden uzağa mı gönderilmiştim yoksa kaçmış mıydım emin olmadığımı karar verdim. Wright hanesi kâbus gibiydi. Babam yedi yirmi dört telefona yapışmış durumdaydı. Huysuz olduğunu hatırladığım küçük kardeşim, bir gece beni uykumda öldürebilecek kadar teşekkülü bir iblis dölüne dönüşmüştü. Hastaneden çıktığım günden beri ablam eve uğramamıştı. Annemse sürekli Bayan Carrington'ın ne yaptığından bahsediyordu. Bayan Carrington bu hafta çorba detoksu yapıyordu.

Kızarmış et ve tatlı patateslerini mideye indiren babama, "Biz de denemeliyiz," diye önerdi.

Babam başını telefonundan kaldırmadı.

"Çok besleyici. Sebze ya da kemik suyuyla yapabiliriz. Bayan Carrington, Los Angeles dışında hizmet veren bir şirketin sattığı aylık programla ilgili makale okudu bize. Oldukça uygun ama eğer yemeğe ödeme yapmamıza gerek olmadığını düşünüyor-san kendi tariflerimi uydurabileceğime eminim."

"Bu saçmalığa inanabiliyor musunuz?" diye cevapladı babam telefonunu bize doğru sallayarak. "Callum Royal bir başka hayırseverlik ödülüne aday gösterilmiş. Bayview'dakiler bu ada-

mın ne tür bir dolandırıcı olduğunu göremiyor mu? Ne tür bir piç olduğunu görmesinler diye herkese rüşvet yediriyor.”

Annem neşeyle, “Callum Royal’ın ailesi beş kuşaktır burada yaşıyor,” dedi. “Ben ona dolandırıcı demezdim.”

Babam yumruğunu masaya indirdi. Hepimiz yerimizden sıçradık. “Yeterince parası olsa, Karindeşen Jack’i de savunurdun sen.”

Annemin rengi attı ve Dylan sanki masanın altına saklanmak istiyor gibi görünüyordu.

“Bu doğru değil John. Royalları benim de sevmediğimi biliyorsun.” Patates tabağını elime tutuşturup çenesiyle babama uzatmamı işaret etti. Zaten iki tane almıştı. Belki de karbonhidrat komasına sokarsa babamın ona kızmayı bırakacağını düşünüyordu.

Hastaneden eve geldiğim bu kısa süre içerisinde, hepimizin babamdan kaçındığını öğrenmiştim. Sinirli ve sivri dilliydi, sanırım bu hâli mahkeme salonunda işine yarıyordu. Telefonu çalınca yemek masasının ortasında öylece cevapladı.

Kimse şaşırmamıştı, her ne kadar garip olduğunu düşünsem de ben de normalmiş gibi davrandım. Neden kalkıp çalışma odasına gitmiyordu? Neden yemeği bitirmemizi beklemiyordu?

Annem dikkatimi dağıtmaya çalışarak, “Bugün okul nasıldı?” diye sordu.

İşe yaradı. Dikkatimi babamdan çekti.

“İyiymi,” diye yalan söyledim. Belki de yalan değildi, sadece umuttu. Gerçekleşmesini istediğim bir dilekti.

Karşımda oturan Dylan burnundan güldü. Hastaneden döndüğümünden beri hiç havasında olmamıştı.

Kaşığımı masaya koyup tüm sabrımı topladım. “Yine ne oldu?” diye sordum. “Yine yanlış şekilde mi yiyorum?”

Dün akşam kardeşim bana yiyecekleri çiğneme şeklimin midesini bulandırdığını söylemişti. Babam bağırıp onu odasında gönderene kadar sofrada öğürme sesleri çıkarıp durmuştu.

“Seninle ilgili her şey yanlış. Burada olmamalısın.”

"Biliyorum. Hastaneden çıktığımdan beri bunu milyon kez söyledin zaten." Hastane lafına vurgu yaptım ama bu küçük pişliğinin umurunda değildi. Hatta sanırım elinden gelse beni oraya geri gönderirdi.

"İğrençsin."

"İstenmeyen fikrin için teşekkürler."

"Keşke New York'ta kalsaydın."

"Bunu da düzinelerce kez söyledin ve seni duydum."

"İğrençsin."

"Bunu da daha önce söylemiştin."

"Ama hâlâ buradasın ve beni iğrençliğine maruz bırakıyorsun." Dylan anneme döndü. "O neden buraya döndü? Babamın onu bir daha asla görmek istemediğini sanıyordum."

Annem onu, "Kes sesini," diye azarladı ve bana doğru suçlu bir bakış attı.

Babam beni bir daha asla görmek istememiş miydi? Dönüp babama baktım ama hâlâ telefonla meşguldü. "Basın işin içine girecek," diyordu. Sesi heyecanlı çıkıyordu.

Kardeşim, "Onun az kalsın her şeyi mahvedeceğini ve bunun cezasını çekmesi gerektiğini söylemiştin," diye üsteledi.

"Sesini kesmen gerek, Dylan. Hadi yemeğini bitir." Annemin dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Ve sen de, Hartley, git üniformanı kurutucuya at ki yarın için temiz koksun."

"Peki, efendim." Hiç zarif olmayan bir şekilde yerimden kalktım ve kalçamı masaya çarparak hemen hemen dolu olan süt bardağını Dylan'ın üzerine devirdim.

"Tanrım, ne sakar bir sürtüksün sen," diye bağırdı.

Babam, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı.

Üçümüz ürkerek yerimizde sıçradık. Telefonu kapattığını fark etmemiştim. Dylan'ın şok içerisindeki yüzüne bakacak olursak o da fark etmemişti yoksa asla küfretmezdi.

"Bu kadar yeter," dedi tekrardan öfkeyle. "Senin o pis ağzından bıktım. İlaçlarını alıyor musun?" Eli yumruk hâlini aldı.

Büzülerek geri çekildim. Karşımda oturan Dylan'ın yüzünden bir korku dalgası geçti.

"E-e-evet," diye kekeledi ama yalan söylediği o kadar barizdi ki anlayışla yüzümü buruşturdum.

Babam, "Neden lanet olası ilaçlarını içmiyor?" diye kükredi anneme.

Annem peçeteyi parmaklarının arasında buruşturdu. "Her sabah veriyorum."

"Verseydin böyle küçük bir sürtük gibi davranmazdı, değil mi?" Aniden kalkınca masadaki her şey sarsıldı.

Dylan'ın gözleri doldu. "İçeceğim," diye mırıldandı, "sadece bugün atladım."

Babam dinlemiyordu. Mutfığa gitmişti, çekmeceyi açıp ilaç şişesini çıkardı. Geri geldi ve elindeki sarı şişeyi çarparak masaya koydu. "İç şunu," diye emretti.

Kardeşim ilaca zehirmiş gibi bakıyordu. Kolu yavaşça kucağından kalktı ama babam ondan hızlı davrandı.

"Senin saçmalıklarından bıktım." Şişeyi onun önünden alıp kapağını açtı ve hapların neredeyse yarısını avucuna boşalttı. "Ağzı bozuk, küfreden, huysuz küçük bir pisliksin. Buna daha fazla dayanamayacağım. Beni duyuyor musun?" Açılana kadar elleriyle Dylan'ın ağzını sıktı.

"Dur! İçeceğim!" diye ağladı Dylan. Gözyaşları yüzüne akıyordu.

Bir şekilde onu durdurabilirmişim gibi masanın karşısından uzanarak, "Baba, lütfen," dedim. Bu delilikti. Çok fazla güç kullanıyordu. Parmaklarını yüzüne bastırıldığı yerde Dylan'ın çenesi bembeyaz olmaya başlamıştı.

"Sen yerine otur. Sana onun Dylan'ı kötü etkileyeceğini söylemiştim. Bu eve bir daha asla geri dönmesine izin vermemeliydik." İki hapi Dylan'ın ağzına tıktı, eline damlayan gözyaşlarının farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Yut şunu, kızım. Beni duyuyor musun? Şimdi yutacaksın." Dylan'ın ağzını zorla kapattı

ve hapı yutana kadar kocaman elini kardeşimin burnunun dudaklarının üzerine bastırdı.

Yardım etmesi için anneme baktım ama o bize bakmıyordu bile. Bakışlarını arkamdaki duvara sabitlemişti ve sanki bu deliliği görmüyormuş, böyle bir şey hiç yaşanmıyormuş gibi davranıyordu.

“İçtin mi?” diye sordu babam.

Dylan üzgün bir şekilde başını salladı ama babam yine de onu bırakmadı. Ağzını zorla açtı ve parmağını Dylan öğürene kadar ağzının içine, hatta boğazına soktu. Nihayet ikna olduğunda Dylan’ı bırakıp yerinde oturdu, elini sakince peçeteye sildikten sonra telefonunu aldı.

“Kalkabilir miyim?” diye sordu Dylan sertçe.

“Tabii ki, canım,” diye cevapladı annem, sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi.

Dylan hışımla masadan kalktı. Arkasından baktım.

“Ben...” Ebeveynlerinize ebeveynlik yapma şekillerini onaylamadığınızı nasıl söylediniz? Tüm bunlar yanlıştı. Çocuklarına bu şekilde davranmamaları gerekiyordu.

“Canının sıkıldığını biliyorum, Hartley,” dedi annem ve ekledi, “ama kardeşinin bu ilaca ihtiyacı var çünkü almadığında bazen kendine zarar veriyor. Baban sadece onu korumaya çalışıyor.”

“Hiç öyle görünmüyor.” Bunun üzerine tek kelime daha etmeden yemek odasından çıkıp Dylan’ın peşinden koştum.

Kendini odasına kilitlemişti. Kapıdan boğuk gelen ağlama seslerini duyabiliyordum. İçim anlayışla sızladı. “Hey, benim.”

“Git,” diye bağırdı. “Sen gelene kadar ben iyiydim.”

“Lütfen, ben sadece yardım etmek istiyorum.”

“O zaman git!” diye çığlık attı. “Kazada ölseydin keşke. Git ve bir daha asla geri gelme.”

Geri çekildim. Üzgündü. Hem de çok üzgündü. Kim üzgün olmazdı ki? Babam benim yüzümü öyle tutup boğazımdan aşağıya hap tıksaydı ben de odamda ağlıyor olurdum. Ama Dylan’ın

sözleri kişisel gelmişti, sanki yaptığım bir şeye kızgınmış gibi. Geçmiş unutmakla ilgili yeminim çok aptalcaydı. Herkes kendi anılarına göre bana tepki gösterirken önüme bakamazdım. Ona ne yaptığımı hatırlamayı dilerdim. Tek bir anımı geri getirme şansım olsa, Dylan'la ilişkimizin neden bombok olduğunu bilmek isterdim.

Alnımı kapıya dayadım. "Özür dilerim," dedim ona. "Seni üzdüğüm için özür dilerim. Hatırlamıyorum ama özür dilerim."

Cevabı sessizlik oldu ki bu, hakaretlerinden bin kat daha kötüydü.

"Özür dilerim," dedim tekrardan. "Özür dilerim." Kıçım zemine çarpana kadar yere kaydım. "Özür dilerim." Boğazım kuruyup kıçım uyuşana kadar bu kelimeleri bir döngü şeklinde tekrarlayıp durdum. Ama karşılığında hiç ses çıkmadı.

Annem aşağı kattan, "Hartley, kardeşinin kapısından uzaklaş," diye teşvik etti.

Dönüp baktığımda onun merdivenlerden çıktığını gördüm. Yarı yolda durdu ve yanına gitmemi işaret etti. Başımı iki yana salladım çünkü buna enerjim yoktu.

"Kardeşinin sorunları var, hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Dylan'la ilgili son anılarım çocuk olduğu zamanlara aitti; huysuz bir çocuktü ama nihayetinde çocuktü. Bu yirmi beşinde gibi davranan on üç yaşındaki kızı yeni yeni tanıyordum.

"İlaçlarını almadığı için huysuzlaşıyor." Annem parmaklarını çıtlattı. "Ve sonra baban da sinirleniyor." Gerginlikle elini salladı. "Kısır döngü. Kişisel algılama."

Başımı onaylarca salladım, hak etmesem de aklandığıma memnundum.

"Şimdi oradan uzaklaş." Yine elini salladı ama bu kez ona doğru gitmem içindi.

Yavaşça merdivenlere dönüp bebekken yaptığım gibi kıçımı basamaklardan bir bir kaydırdım.

Annem elime para sıkıştırdı. "Arabayı al ve arkadaşlarınla dı-

şarıya çık. Bir süreliğine takılabileceğin bir yer olmalı. **Yalnızca** baban sakinleşene kadar.”

Gitmek istemiyordum. Yatağıma kıvrılmak, örtüleri **kafama** çekerek bu kâbus bitene kadar uyumak istiyordum.

“Nereye gideyim?” diye sordum boğuk bir sesle.

Yüzünden ani bir öfke geçti. “Git ve arkadaşlarınla **buluş**. Saat daha sekiz bile değil. Onlar da dışarıda bir şeyler yapıyor olmalılar.”

“Ben sanmı–”

“Sanma. Sadece git.”

Bir şekilde kendimi annemin Acura’sında, direksiyonun başına oturmuş Batı ve 86. Cadde’nin kesiştiği noktada, hangi yöne gideceğimi bilemez hâlde ışıklara bakarken buldum. Bu dünyada nereye ait olduğumu bilmiyordum. Duygusal olarak tamamen dağılmadan buna bir gün daha dayanabileceğimi de sanmıyordum.

18

Easton

"PASH, SEN ADAMSIN," dedim sevinçle, beş saniye önce elinden kaptığım kâğıt torbanın içindekileri tezgâha dökerken. "Senin kız çok mu sinirlendi?"

"Ona bir Birkin almaya söz verdim, yani köpeğini ezsem bile yatağıımı sıcak tutmaya devam edecek. Bu... ilginç," diye yorum yaptı apartman dairesine göz atarak. "Barnaby Pome'un geçen sene Etik dersinde yaptığı sosyal deney gibi bir şey mi yapıyor-sun?"

"Ne? Hayır." İki şişe Ciroc'u öpüp tezgâhtaki iki bardağın ve köşedeki büfede bulduğum bir paket buzun yanına koydum. Buzun poşette satıldığını kim bilebilirdi? "Pome aptalın tekiydi. Solucanı ya da öyle siktiri boktan bir şeyi falan yok muydu onun? Hem ben Etik dersine bile girmiyorum."

Etik Yaşam Tarzları, Astor Park'taki manyak derslerden biriydi. Bu ders yaratılırken niyetleri iyi olabilirdi ama biz Astor Park çocukları her şeyin içine sışmayı iyi bilirdik. Bir çocuk, sınıf arkadaşının saf kenevirden yapılmış kıyafetini yakıp içmeye çalıştığı için neredeyse okulu küle çevirecekti. Başka bir kız bir ay boyunca ağaçta yaşamaya kalkıştığı için hastaneye yatırılmıştı.

En kötüsü de Barnaby Pome'du, sadece meyve yiyerek beslenmeye karar vermişti. Sömeſtr ilerledikçe, sadece kendi köklerinden yetişen meyveleri yiyeceğini söylemişti ki gıdaların biyolojik ortamlarda yetiſtirildiğı günümüzde bu çok zordu. Bayview kıyısında ve golf sahasının yanındaki ormanda bitki toplamaya çıkıyordu. Hastalanması an meselesiydi. Söylentilere göre ormandan toplayarak yediğı bir ſey yüzünden midesinde kafam kadar bağırsak kurdu bulmuşlardı.

"O zaman tüm bunlar ne?"

Pash'in getirdiğı eşyalardan başımı kaldırdığımda onun odanın ortasında yavaşça dönerek etrafa bakındığını gördüm. "Bu bir daire."

"Biliyorum, geri zekâlı ama sen burada ne yapıyorsun?"

"Burası Hart'ın dairesi," dedim basitçe. Bu her ſeyi açıklıyor olmalıydı.

Ama Pash anlamamıştı çünkü sorular sormaya devam etti.

"Peki Hartley nerede?"

"Ailesinin evinde."

"Burada pek eşya yok."

"Kaptan Çokbilmiş'e yıldızlı pekiyi." Ayıkladığım yığına baktım. Bir elektronik sigara, sigara likiti, birkaç paket cips, küçük bir paket esrar ve biraz sarma kâğıdı vardı. En önemlileri neredeydi?

"Hartley'nin seks yaptığınızı hatırlayıp koşarak geri gelmesi umuduyla bu cehennem deliğinde yerde mi uyuyorsun?"

Sinirlenerek Pash'e kötü bir bakış attım. "İlk olarak, Hart hakkında böyle konuşma. Asla." Gözlerini yere indirene kadar ona bakmaya devam ettim. "İkincisi de, buranın hiçbir sorunu yok. Sıcak bir yer."

"Peki ama kaçığın tekinin kendisine âşık olduğunu hatırlamasını bekleyen taşaksız bir deli gibi görüldüğünün farkında mısın?"

Pash'in cesareti, toprak yemenin harika olduğunu düşündüğümüz yaşlardan bu yana arkadaş olmamızdan geliyordu ama

onu bir kez uyarmıştım. Aramızdaki mesafeyi iki adımda geçip sonraki adımında yakasından tutarak onu doğruca duvara ittim.

"Onun hakkında böyle konuşma dedim sana."

Gözleri panikle kocaman açıldı. "Ö-ö-özür dilerim, dostum," diye kekeledi elimi tutarak.

"Bir daha yapmayacaksın, değil mi?" Bu aslında gerçek bir soru değildi.

Pash anlamıştı. Hararetli bir şekilde başıyla onayladı. "Bir daha asla. Asla," diye söz verdi.

Onu bırakıp tezgâhın üzerindeki öteberi yığınınna döndüm.

"Dostum, bu önümüzdeki Paris defilesinde podyumda sergilenecek sınırlı sayıda bir Prada'ydı," diye sızlandı Pash. "Daha iki gün önce Milan'dan gönderilmişti."

"Senin için üzüldüm. İstedğim kokain nerede? Ya da Molly?"

Boğazını temizledi. Şüpheyi onu süzdüm.

"Evet, konu şu ki, dostum senin hakkında endişeleniyorum. Kazadan beri tamamen garip davranıyorsun."

"Kız arkadaşım hakkında ileri geri konuştuğunu duymak istemediğim için mi?"

"Hayır. Çünkü arkadaşlarını görmezden geliyorsun, bugün okul sınırlarında neredeyse bir çocuğu eziyordun ve daha şimdiden sanki yirmi dört saatlik bir âlem yapmış gibi görünüyorsun. Sana değer veriyorum, bu yüzden hiçbir ağır uyuşturucu getirmedi. Çok istiyorsan eğer kıcını kaldırır kendin alırsın." Pash yakasını hışımla düzeltip kapıya yöneldi. Arkasından kapıyı çarptığında eski ahşap kapı neredeyse menteşelerinden ayrılıyordu.

Ayak seslerinin yankısı bir süre için duyduğum tek şey oldu. Haplarla, alkolle ve dövüşerek susturmaya çalıştığım kafamdaki daimi sesler bile susmuştu. İşte o anda, bu sessizliğin içinde bir şey hissettim; uzaklaştırmaya çalıştığım o yoğun yalnızlığı. Her gün daha fazla kızla doldurmaya çalıştığım kalbimdeki boşluk dipsiz bir kanyona dönüşmüştü. Artık uçurumun kenarında durmuş, aşağıya, sonsuz derinliğe bakmıyordum. O boşluğun

bizzat içindeydim ve sonsuz karanlığa doğru serbest düşüş geçmiştin.

İlk şişeyi kapıp kapağını açtım ve bardakla buzu boş vererek doğrudan kafama diktim. Alkolü damardan alabilsem onu da yapardım.

Şişeyi alıp valizimin yanına yere oturdum. Gözlerimi kapadığımda kanyon farklı bir karanlıkla yer değıştirdi. Bulutların gökyüzüne yakın olduğu gibi bir karanlık. Karanlık gece, kırmızı, yeşil ve beyaz ışıklarla yarılıyordu. Hartley'nin eli elimdeydi. Kahkaha atıyordu. Yüzü, kan basıncımı ve daha başka şeylerimi yükseltecek kadar yakındı.

İki haftadan daha kısa bir zaman olmuştu. Kamyonetimin içinde parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyor, ipeksi siyah saçlarının parmaklarımın arasından kayışını hâlâ hissedebiliyordum. Naneli dudak parlaticısının tadı hâlâ dilimdeydi. Onun burada olduğunu, hafif ağırlığıyla beni muşamba zemine bastırıldığını hayal ettim. Parmakları düğmelerimi ve fermuarımı çözüyor, kendi parmaklarım da narin bedenini tutup soyuyordu. Elimin pantolonuma kaymasına izin verdim ancak sikimin üzerinde kendi elimi hissetmem yalnızlığımı daha da artırmıştı.

Neden iki hafta önceki hâlimize, kardeşimin bilincinin açık olduğu, Hartley'nin her şeyi hatırladığı günlere dönemiyorduk? Büyük bir yudum daha içtim ve sonra bir tane daha, ta ki günün belirgin hatları kaybolup karanlık, bir renk girdabına dönüşene kadar.

19

Hartley

KÜTÜPHANEYE GİTMEYE karar verdim. Saat geç olmasına rağmen kalabalıktı.

İnce uzun bir genç, "Otuz dakika içerisinde kapatıyoruz," dedi sert bir tonla. Başımı sallayıp omzumdaki kabana sarıldım.

Aslında benim kabanım değildi. Easton Royal'ındı. Geçen gece Felicity ve Kyle beni French Twist'te oyuna getirdiğinde vermişti. Geri vermemiştim. Telefonum yoktu ama burası Bayview'du. Herkes Royalları tanıyordu ve nerede oturduğunu bulmak oldukça kolay olurdu. Şimdi oraya sürüp ceketini verandaya bırakabilirdim.

Elimi fermuarında gezdirip yüzüncü kez yakasını kokladım. Kabanı her giydiğimde koku biraz daha silikleşiyordu ama üzerimden çıkaramıyordum. Geri verecektim. Gerçekten. Sadece bu akşam değil.

Kabanın deri yakasını çeneme doğru çektim ve Dylan'a zorla içirilen ilacın adını yazdım. İnternet araması sonuçları ilacın bipolarlık ve migren tedavisi için kullanıldığını, çok fazla alınırsa ölümle sonuçlanabileceğini söylüyordu. Endişelenmemeye çalıştım çünkü internette her semptomun sonu ölüme vardırılıyordu.

Medikal siteler Azrail rolü oynuyordu. Hap mı içtin? Cevabın evetse öleceksin. Hap içmedin mi? Cevabın evetse öleceksin.

Yine de endişeleniyordum, bu yüzden daha derinlemesine araştırdım ve burada olduğum kısa süre içerisinde elimden geldiği kadar bilgi edinmeye çalıştım. Kütüphane görevlisinin düşmanca bakışlarını üzerime diktiğini hissedebiliyordum.

Bipolarlığın tanımını okuduğumda Dylan'ın birçok davranışı mantıklı gelmeye başlamıştı. Muhtemelen bu ilaca ihtiyacı vardı ve bugün ilacını almadıysa eğer yuttuğu hapların sayısı tehlikeli değildi. Yine de babam ödümü koparmıştı. Sanırım bu konunun çözümü, Dylan'ın ilaçlarını aldığından emin olmaktı. Bu şekilde babam öfkesine yenilmez ve Dylan da yoğun ve yıpratıcı ruh hâli değişimlerinden mustarip olmazdı.

Bu bilgi az da olsa iyi hissetmemi sağladı.

"Beş dakika sonra kapatıyoruz." Hoparlörden anons geldi.

Huysuzca klavyeyi tuşladım. Messenger uygulamasını kontrol edip kuzenim Jeanette cevap vermiş mi diye bakmalı mıydım? Merak ediyordum... Ama hayır, daha fazla merak etmemeye karar vermiştim. Ayrıca kütüphane görevlisini kızdırmak da istemiyordum. Bu bahaneye de Easton'ın kabanı gibi sarılıp arabama koştum.

Motoru çalıştırdığımda eve gitme fikrinin tüylerimi ürperttiğini fark ettim. Ama Bayview'daki hiçbir şey aşına gelmiyordu. Bunun bir kısmı hafıza kaybıma, bir kısmıysa üç yıldır burada yaşamıyor oluşuma bağlı olabilirdi. Köklerimi saldıgım, izlerimi taşıyan, saklanabileceğim, nefeslenebileceğim ya da kutlama yapabileceğim hiçbir yerim yoktu.

Aklımın bir köşesinde iskelenin görüntüsü belirdi ama bu geçmişten bir anı değildi, sadece gördüğüm fotoğrafın anısıydı. Easton beni şefkatle tutuyordu; sanki hayatın üzerime yağdırdığı taşlardan beni koruyabilecekmiş gibi iri bedeniyle benimkinin üzerine eğilmişti. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve Easton Royal tarafından öpülmenin, dudaklarını benimkilere bastırabilmek için bir eliyle boynumu tutmasının nasıl bir his ol-

duğunu merak ettim. Bu bizim ilk öpücüğümüz müydü yoksa son muydu?

Göğsümde garip, derin bir sızı oluştu ve zihnimdeki boşlukları işgal eden huzursuzluğa rağmen bu sızıyı hoş karşıladım. Bu da *bir şeydi*.

Beynimi kapatıp arabayı çalıştırdım ve sadece sürdüm. Kiyaya paralel uzanan, Shoreview toplama yolu boyunca devam ettim. Uzayıp giden sayısız beyaz çitler ve manolya ağaçları yer yer kapılar ve uzun garaj yolları tarafından bölünüyordu. Bunların hiçbiri bana herhangi bir şeyi çağrıştırmıyordu. Sokaklar daralıp bahçeler küçülene, geriye beton, toprak ve çakıl dışında bir şey kalmayana kadar sürdüm.

Şehrin doğu yakasında yapılar alçaktı. Bazılarının pencereleri ahşapla kapatılmıştı. Sokaktaki arabalar eskiydi ve taze okyanus havasının yerini gaz, kızartma yağı ve çöp kokusu almıştı.

Küçük, iki katlı bir evin önünde durdum. Evin, cepheden ayrılıp düşüverecekmiş gibi duran bir dış merdiveni vardı. Alt katından üst katına kadar aydınlıktı. Evin yanındaki ara sokaktan gelen koku arabanın camlarından sızacak kadar güçlüydü. Üzerinde çiftçilere özgü bir kaban ve lastik çizmeler olan kel bir adam verandada oturmuş sigara içiyordu. Neden bilmiyorum ama arabadan indim.

Adam sigarasından çektiği nefeslerin arasında, "Selam kızım," diyerek beni karşıladı. "Geri gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Sözlerini idrak etmem birkaç saniye sürdü, anladığımda ise neredeyse tökezleyip düşünüyordum.

"Bir kaza geçirdim," dedim ona. "Bir kaza geçirdim ve..." Hafızamı kaybettiğimi itiraf etmeden önce durdum. Ya tehlike biriye? Onu nereden tanıyordum? O benim?.. Cümlenin sonuna yerleştirecek doğru bir isim bile düşünemiyordum.

"Evet, olanları duydum, kızım." Uzun bir fırt çektikten sonra bir duman bulutu üfledi. "Özür paranı aldım, unuttun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Özür parası mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Arabamı parçaladığın için? Arkadaşın ondan bırakmasını istediğin dolgun bir zarf getirdi. O kadar parayı nereden buldun bilmiyorum ve bunu sormayacağım." Göz kırptı. "O Volvo bana ödediğin paranın yarısı bile etmezdi. Eğer buraya onu görmeye geldiysen yukarı çık. Çocuk evde."

Arabasını parçalamak mı? "Arkadaşımdan" bırakmasını istediğim bir zarf dolusu para mı? Kimi görmeye gelmişim? Orada kim vardı? Kafa karışıklığım tüm zamanların en üst seviyesine çıkmıştı.

"Şey..." Nefes aldım. "Evet, buraya onu görmeye geldim," diye yalan söyledim ve bakışlarım üst kata kaydı. "O, üst katta mı yaşıyor?"

"Sanırım arada bir burada kalıyor. Annenle baban orayı boşalttığında daireyi ona kiraya verdim." Sigarasını yere atıp çizmesinin topuğuyla izmariti ezdi. "Eğer geri taşınmayı düşünüyorsan, birbirinizi tanıdığınıza göre ikiniz kendi aranızda anlaşsınız. Orada kimin kalacağı çok da umurumda değil. Kiranı şubata kadar ödenmiş sayıyorum." Sonra beni şok içerisinde bırakarak eve girip gözden kayboldu.

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım ve adamın ortaya attığı her şeyi sindirmek için zaman verdim. Ben burada yaşamıştım. Buranın kirasını ödeyebildiğime göre elime para geçiyor olmalıydı – muhtemelen aylık olarak. Kasım sonunda olduğumuza göre aralık kirasını ödemiştim. Ailem burayı bilmekle kalmamış, aynı zamanda buraya gelip eşyalarımı da almıştı. Eşyalarım neredeydi? Birkaç parça kıyafet dışında yatak odamdaki her şey yeniydi. Eşyalarımı atmışlar mıydı? Yoksa saklamışlar mıydı? Neden saklasınlardı ki?

Geçmiş arkamda bırakmakla ilgili kendime verdiğim tüm o sözler, geriye doğru attığım anlık kısa bakışla unutulmuştu. Üst katta beni tanıyan, kanlı canlı bir birey olduğu fikriyle heyecanlanarak hızla merdivenleri çıktım. Astor'dan birisi burada yaşıyor olamazdı. Onlar bu evin tamamından daha fazlasına mal

olacak arabalar sürüyorlardı. Bu kişi Astor dışından, aileden olmayan biriydi ve belki bana karşı dürüst olabilirdi.

Üst sahanlığa varıp hışımla kapıya yöneldim ve ayak sesleri duyana kadar haşince yumrukladım. Kapı hızla açılırken ellerimi kenetleyip nefesimi tuttum.

“Sen burada ne halt ediyorsun?”

“Easton?” dedim hayretle.

Kafama silah dayansaydı da bu dairede yaşaması muhtemel herkesi zorla listelemek zorunda kalsaydım, Easton Royal o listedeki en son kişi olurdu. Çıplak ayakları, kot pantolonu ve karın kaslarının her bir çıkıntısını ortaya çıkaracak kadar ince bir atletle bile bu pejmürde ortamda oldukça pahalı görünüyordu.

“Güzel kaban,” dedi, uzanıp yakama vurarak.

Bilinçli bir şekilde kabanın eteğini çekiştirdim. Giydiğimi unutmuştum. Eteğine sıkıca tutundum. “Şey, sana geri vermeyi düşünüyordum ama nasıl ulaşacağımı bilemedim.”

“Bir telefon yeterdi. Ya da bir mesaj.” Uzun vücudunu kapının çerçevesine yaslayarak etkin bir şekilde görüşümü kapattı.

“Aşağıdaki adam...” dedim. “Evsahibi mi?”

“Jose mi?” Easton başıyla onayladı. “Evet, buranın sahibi. İyi adamdır.”

“Arabasını parçalamamla ilgili bir şeyler söyledi.” Şakağımı ovdum. “Ve bedelini ona ödediğimi, arkadaşımın parayı ona bıraktığını ve...” Başım yeniden ağrımaya başlamıştı.

Easton’ın mavi gözlerinde bir ciddiyet parıltısı belirdi. “Kaza olduğu akşam onun arabasını ödünç almıştın.”

“Ah.” Korkunç bir suçluluk gözlerimi yaşlarla doldurdu. “Ve sonra da çarptım mı?” İnledim. “Bu korkunç. Benden nefret ediyor olmalı.”

Buna cevaben omuz silkip hafifçe gülümsedi. “Yok. Ben çaresine baktım. Ona kaskodan alacağından daha fazla ödeme yaptım. Güven bana, havalara uçtu.”

Ağzım açık ona baktım. “Çaresine mi baktın? Neden?”

Bir kez daha omuz silkip sorumu cevapsız bıraktı. “İçeri gelmek ister misin?”

“Evet.” Kenara çekilmesini ve davetini ikiletmesini beklemeden öne atıldım ama sonra boş odanın ortasında aniden durdum. Tam olarak boştu diyemem. Yerde ortasından bastırılmış siyah bir çanta vardı. Ayrıca bir Astor Park ceket, bir çift tenis ayakkabısı ve iki havlu da gözüme ilişti. Tezgâhın üzerinde bir şişe votka, bir paket kurutulmuş yeşil bir şey ve bir kasa bira duruyordu.

Esrar ve alkolü görünce gözlerim büyüdü. Burası benim insanlara alkol, uyuşturucu ve... kendimi sunduğum, bir nevi Astor Park âlem evi gibi bir yer miydi? Kirasını da bu şekilde mi ödebiliyordum? Zeminin ortasına kusma isteğiyle doldum. Astor Park çocuklarına bedenimi satarak mı para kazanıyordum? Bu yüzden mi ailem tüm eşyalarımı atmıştı? Bu yüzden mi gizemli davranıyorlardı? Belki de bu nedenle uzağa gönderilmiştim.

Kyle’ın bana ucuz olmamla ilgili ettiği hakaretler kulağımda çınladı. Kötü hissetmemi sağlayacak şeyler uyduran bir pislik oluşuna bağlamak istemiştim bunları ancak yavaşça etrafımda dönüp Easton’a ait olduğunu düşündüğüm birkaç kişisel eşya dışında hiçbir şey görmeyince meraklanmadan edemedim.

“Burası... Biz... Burası ne?”

Easton kapıyı sessizce kapatıp tezgâha yöneldi. Votka şişesinin kapağını açıp iki bardağa doldurdu ve birini bana uzattı. “Senin eski dairen. Ne olduğunu sandın?”

İçkiyi alıp terli avuçlarımın arasında ileri geri oynattım. Ergen bir fahişe olduğumdan ve kendisinin de yattığım erkeklerden biri olmasından korkuğumu ona söylemeli miydim? Yoksa direkt aklıma bunun gelmiş olması, saklı kalmasını istediğim bazı sapkınlıklarımı ortaya mı çıkarırdı? Yani, ailemin yanında kalmak yerine Bayview’un benim gibi saygın kızların sık sık gitmediği bir bölgesinde yaşadığım için şaşırdığımı da söyleyebilirdim. Bunlar da fahişelik hakkında endişe etmek kadar gerçekçiydi.

Ailemle ilgili kısmı söylemek için ağzımı açtım ama onun yerine, "Burada seks yaptık mı?" deyiverdim.

Easton neredeyse bir ağız dolusu votkayla boğuluyordu. "Böyle mi hatırlıyorsun?" Öksürdü.

Kıpkırmızı olduğumu biliyordum ama madem ağzımı açmıştım, sonuna kadar gitsem de olurdu. Lafımı bitirdiğimde kendimi her zaman bir uçurumdan atabilirdim. "Hayır, ama" –omzumun gerisinden başparmağımla çantayı ve kıyafetleri işaret ettim– "bunlar ve diğer şeyler dışında hiç eşya yok." İşaretparmağımla esrar ve alkolü gösterdim.

"Hesaplama konusunda çok iyisin, Hart ancak basit matematik becerilerin sorgulanır. Bir el valiziyle küçük bir miktar otu toplayıp buranın seks yuvası olduğu sonucunu çıkaramazsın." Bardağını bitirip tekrar doldurdu.

"O zaman nasıl bir sonuç çıkarmalıyım?" Ayrıca kaç bardak votka içmeyi düşünüyordu? Huzursuzca kıpırdanınca ayağım bir şeye çarptı. Dönüp baktığımda ayağımın ucunda boş bir votka şişesi gördüm.

Easton sanki bu tamamen normalmiş gibi davranarak yanıma gelip boş şişeyi yeren aldı. Ama çöpe doğru eğildiğinde kulaklarının ucunun kızardığını gördüm.

"Burada yaşarken kanepede yatıyordun. Burayı kiraladığımda ben de orada yatarım diye düşünmüştüm. Buranın boş olduğunu bilmiyordum." Gövdesini dikleştirdi ve başını bir yana eğip bir süre beni inceledi. Bir sonuca vardı –benimle hemen paylaşmadığı bir sonuç– ve gelip elimdeki hâlâ dolu olan bardağı kaptı. Benimkini ve kendininkini lavaboya döktü, sonra cüzdanını kapıp okul ceketini omzuna attı. "Gel hadi. İçmeyeceksek bari gidip bir şeyler yiyelim. Midene bir şeyler girmesine ihtiyacın olacak."

Bu sözler biraz uğursuz gelmişti ama sıcak elini dirseğimin altına koyduğunda birden herkesten çok ona güvendiğimi fark ettim.

20

Easton

ÇOK FAZLA İÇMİŞTİM. Kapıyı açıp Hartley'yi üzerinde, Kyle bilmemkim ve Felicity Worthington'la yaptığı o korkunç buluşmanın akşamında ona verdiğim St. Lauren kabanla çürük merdiven sahanlığında dikilirken görünce sarhoş olduğumu düşünmüştüm.

Hafızasını canlandırabilecek hiçbir kişisel eşyasının olmadığı boş daireye girince yaşadığı hayal kırıklığını gördüğümde ise yeterince içmediğimi anlamıştım.

Onu kabanıma sarıp anıların anlamsız olduğu –sadece geleceğin önemli olduğu– bir yere götürmek istedim. Gözlerine muşallat olan o kayıp ve şaşkın bakışın yerini merak ve neşenin alacağı yere. Sorun şuydu ki oranın neresi olduğunu bilmiyordum.

Onu İsviçre Alpleri'nde kayak yapmaya ya da Akdeniz'de yüzmeye götürmek istiyordum ama bunun yerine onu bira, poşette buz ve bayat patates kızartması satan köşedeki büfeye götürüyordum. Kim bilir, belki buradaki bir şey anılarını tetiklerdi.

"Canın ne istiyor?" diye sordum.

Sosisli makinesinin önünde durdu. "Emin değilim. Çok garip çünkü sosisli sevip sevmediğimi bile bilmiyorum," dedi, birkaç ısıtılmış boru üzerinde sosisleri döndüren makineye bakarak.

Başını bana doğru eğdi. "Sosisli sevip sevmediğimi sen biliyor musun?"

"İskelede mısır unu kaplamalı sosis ve *funel* pasta yemiştin, beğenmemiş gibi görünmüyordun."

Dudaklarını birbirine bastırıp bu küçük bilgiyi boş hafızasında tarttı. Geçmiş hakkında hiçbir şey bilmemenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. İki hafta önce sorsaydınız hafıza kaybının bir nimet olduğunu söyledim. Keder, kırgınlık, hat-ta kıskançlık gibi duygulara sahip olmazdınız. Uyanırdınız ve hayat muhteşem bir boş sayfadan ibaret olurdu. Hart'ın çektiği ıstırabı gördükten sonra durumun öyle olmadığını anlamıştım. Düşükten sonra bilinci yerine geldiğinden beri tek bir huzurlu an yaşamamıştı.

Sürekli etrafı gözleyişinde bunu görebiliyordunuz. Gözleri insandan insana, nesneden nesneye kayarak hafızasını tetikleyecek, geçmişle arasına giren engelleri aşacak o şeyi arıyordu.

Doktorun tahmini doğruysa, bazı anılarını asla hatırlamayacaktı; onlar sonsuza dek Hartley'den silinip gitmişti.

Bran'le onu dondurmacıda gördüğümde kızdığım için suçlu hissettim. Hartley benim yanımda durması gerektiğini bilmiyordu. Bu düşünceyle acı içime bir mızrak gibi saplandı ve daha önceki ikilemime cevap oldu. Yeterince içmemiştim çünkü içseydim alkol acının keskin ucunun derimi delip geçmesine engel olurdu.

"Sosisli ister misin?"

İstemediğim hâlde, "Olur," diye cevapladım. Vitrinin arkasından bana bakan litrelik birayı tercih ederdim.

"Üzerine bir şey ister misin?"

"Hardal."

Hardalı ince bir zikzak hâlinde sıkıp bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi sosisliyi özenle sardı ve bana uzattı. "Bu tanıdık geliyor? Burada çalışmış mıydım?"

"Bilmiyorum. Bir lokantada garsonluk yapıyordun. Orada da sosisli satıyor olmalısınız ama hatırlamıyorum." Lokantadaki

menüden çok Hartley'yle ablasının öfkeli ve rahatsız edici diyaloguna kulak misafiri olmaya odaklanmıştım.

"Lokantada mı çalışıyordum?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sesi biraz yükseldi. "Hangisinde?"

Daireye ilk göz attığı zamanki o panik dolu bakışı geri gelmişti. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bol Kepçe. Şu tarafa doğru iki üç kilometre uzaklıkta." Başparmağımla omzumun üzerini işaret ettim.

"Hiç bilmiyordum." Sanki bütün bu çektiği zorluk onu fiziksel olarak yoruyormuş gibi bitkin bir şekilde başını ovdu. Yara izi görüldüğünde, bileğini kıran adamla birlikte yaşadığını hatırladım.

Hep bileğindeki yaralanmanın bir kaza olduğunu söylediler ve o bu konuda endişeli görünmediği için ben de dert etmemeye çalışmıştım. Onun ve Seb'in durumuyla ilgili korkunç endişelerime yer açmak için bunu da diğer her şey gibi aklımdan atmıştım. Şimdi Hart yanımda olduğu ve odağım kafa yaralanması olmadığı için kaygım biraz azalınca geçmişiyile ilgili ayrıntıları hatırlamaya başlamıştım. Travmanın bir şeyleri unutmanıza nasıl sebep olduğunu anlıyordum galiba. Kafamı çarpmamıştım ama sadece korkuyla bile çoktan aklımı kaçırmaya başlamıştım.

"İyi misin? Herhangi bir yerin ağrıyor mu?" deyiverdim.

Gözlerini kırptırdı, yine şaşırmıştı. "Evet, iyiyim. Kaburgalarım hâlâ biraz ağrıyor ama genel olarak iyiyim. Vücudum iyi en azından."

"Pekâlâ." Biraz olsun rahat nefes aldım. Tamamen dürüst görünüyordu. "Hadi, yiyeceklerimizi alıp eve gidelim." Ev. Ben daha ne dediğimi anlayamadan kelime ağzımdan kaçmıştı. Ne dediğimi fark edip etmediğini anlamak için ondan tarafa göz attım ama bulduğu tüm malzemeleri sosislisine dökmekle meşguldü. Ona eskisinden daha büyük bir yük yüklemenin âlemi yoktu. Belki de babası değişmişti. Buna inanmak istiyordum.

Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Bu bir suç," dedim ona.

“Ne?” Başı aniden kalktı, sanki polis onu keyif kaçırmaktan tutuklamaya gelmiş gibi sağına soluna baktı.

“Sosislinin üzerine ketçap koyamazsın, ayrıca malzemeleri eklemenin de belirli bir sıralaması vardır.”

Dudaklarının köşesi kalktı. “Sosisli polisi henüz gelmediğine göre riske gireceğim. Hem ayrıca suçlu mekân değil mi? Ketçabı ortaya koymuşlar. Bu açık bir tuzak.”

“Polisler dışarıda bekliyor. Burada olay çıkarmak istemiyorlar. Ayrıca diğerleri senin tutuklandığını görürse, bunun bir tuzak olduğu ağızdan ağıza yayılır,” diye bilgilendirdim onu sırtarak. Onu o kadar uzun zamandır gülümserken görmüyordum ki nasıl görüldüğünü unutmuştum.

“Tutuklanırsam herkesin duymasını sağlayacağım,” diye dalga geçti. İki sosisliyi de sardıktan sonra onları kasaya götürdü. Omzunun üzerinden, “Benim için bir diyet kola alır mısın?” diye seslendi.

Buzdolabına yürüdüm ve şişeyi çıkardım. Gözlerim alkol rafına kaydı. Yaşanacak konuşma eğlenceli olmayacaktı. Midemde alkol olsaydı çok daha kolay olurdu. Ya da onun midesinde.

“Geliyor musun, East?”

Lakabımı kullanması dikkatimi alkolden uzaklaştırdı. Dostum, ona fena kapılmışım. Bir şişe daha diyet kola kapıp ona doğru yürüdüm.

Kasaya yaslanmış, elinde bir kontörlü cep telefonu tutuyordu. “Altmış dolara bu telefonu alabiliyorum ama aylık servis ücreti ne kadar?”

“Artı otuz dolar.”

Hart bir yüzlük çıkardı.

“Telefonunu mu kaybettin?”

Başıyla onayladı. “Evet, annem kazada parçalanmış olabileceğini söyledi. Ya parçalandı ya da çekiciler kaybetti.”

Bu, mesajlarımın neden yanıtlanmadığını cevaplıyordu. Biraz daha iyi hissettim. Onu hafifçe yana itip kolaları ve yiyeceklerle

telefonu ödemek için kasaya birkaç banknot koydum. Ona düzgün bir telefon alana kadar bununla idare edebilirdi.

"Bekle, benim param var," diye itiraz etti.

Onu duymazdan geldim, kasiyer de öyle yaptı.

Kasiyerin para üstünü vermesini beklerken Hartley parmaklarıyla kasada ritim tutarak açıkça kendisiyle bir şeyler tartışıyordu.

Nihayet durdu ve kasiyere, "Beni hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kasiyer kasadan başını kaldırdı. "Şey, hayır. Hatırlamalı mıyım ki?"

"Daha önce buradan alışveriş yapmadım mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Kasiyerin bakışları yardım ister gibi bana kaydı.

"Hafıza kaybı yaşıyor da."

"Vay be, gerçekte öyle şeyler oluyor mu?"

"Evet, oluyor." Hart cevapladı. "Buradan sık sık alışveriş yapmamışım demek, değil mi?"

"Sanırım hayır. Bazen lokantada yiyordun. Bazen de ben sana bir şeyler getiriyordum."

"Ah." Omuzları düştü.

"İstersen seni lokantaya götürürüm. Onlara bir şeyler sorabilirsin."

"Ne anlamı var ki?" Cesaretini yitirmiş gibiydi.

"Eğer bu sizi iyi hissettirecekse," diye araya girdi kasiyer, "artık sizi hatırlayacağım."

"Hayır. Bu beni iyi hissettirmiyor," diye cevapladı aksi bir tavırla ve telefonunu kapıp hızla dışarıya çıktı.

"Şey, özür dilerim, adamım. Benim hatam," dedi kasiyer.

"Sorun değil." Kalanları toplayıp Hart'ın yanına dışarıya çıktım.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne için? Üzüldüğün için mi? Bunun için neden özür diliyorsun?"

"İçeride kabalaştığım için."

“Kaba değildin. Adam kötü bir espri yaptı.” Bir kolumu omzuna atıp onu daireye doğru yönlendirdim. “Seni lokantaya götürmemi istemediğinden emin misin? Hemen şimdi gidebiliriz. Yirmi dört saat açık bir yer.”

“Bilmiyorum. Bunu bana birkaç gün önce sormuş olsaydın hemen evet derdim ama şimdi... korkuyorum.”

“Neyden?” Adımlarımı onun kısa adımlarına uydurmak için yavaşlattım.

“Söyleyecekleri şeylerden. Ya ben berbat bir çalışma arkadaşısam ve benden nefret ediyorlarsa? Sanırım korkunç biri olduğumu duyma sınırına ulaştım.”

“Sen asla korkunç biri olmadın. Elinden geldiğinde diğer insanların mesailerinde çalışıyordun. Orada ne kadar süre çalıştığını bilmiyorum ama bir keresinde bana istediğin kadar vardiya teklif etmediklerini söylemiştin.”

Suskunlaştı, ona söylediklerimi düşünüyordu.

“Benim hakkımda çok şey biliyor gibi görünüyorsun. Başka neler biliyorsun?” diye sordu sessizce, sanki pahalı deri gelmekte olduğunu düşündüğü darbelerin etkisi yumuşatabilirmiş gibi kabanıma sokuldu.

“Yeterince şey bilmiyorum,” diye cevapladım. “Ama sana bilmek istediğin her şeyi anlatabilirim.” Sonra tereddüt ettim, kendimi korumak için değil de ona daha fazla zarar vermek istemediğim için. Daha önce insanların anlattığı hikâyelere güvendiği için ona kızmışken şimdi aynısını ben ona teklif ediyordum ve açıkçası biraz ikiyüzlü hissediyordum. Ama çaresizce cevaplar aradığı barizdi ve ben bu kızı hiçbir konuda hiçbir zaman geri çevirememiştim. Fakat ona başka bir çıkış yolu önerdim. “Doktorun anılarını kendi kendine hatırlaman gerektiğini söyledi. Henüz pek zaman geçmedi, Hart. Kendi kendine hatırlamak için beklemek istemediğine emin misin?”

Derin bir nefes aldı. Nefes alıp verirken kolumun altında omuzları kalkıp indi. “Bugün erken saatlerde, seni dondurma-

cıda gördüğümde planım ileriye bakmaktı. Geçmişini unutacak ve yeni hatıralar yaratacaktım.”

“Ama bu planı değiştirecek bir şey oldu?” diye tahminde bulundum.

İç çekti. “Belki.”

“Bana her şeyi anlatabilirsin. Seni yargılamayacağım.” Benim geçmişim çirkindi ve bunu ona anlatmaya korkuyordum ama şöyle bir çıkarıma varmıştım ki, eğer ona karşı tamamen dürüst olmazsam bana hiçbir zaman güvenmeyecekti. Geçen akşam French Twist’in önünde, ona karşı dürüst olacak birilerine ihtiyacı olduğunu söylemişti. O kişi ben olmalıydım, bu da geçmişte yaptığım bütün boklukları itiraf etmem gerektiği anlamına geliyordu. Ama bu şimdilik bekleyebilirdi çünkü konuşmaya başlamadan önce o sosisliliyi midesine indirmesi gerekiyordu çünkü iddiasına varım, sonrasında iştahını kaybedecekti. Kızını dizimle dürttüm. “Hadi, yukarı çıkalım. Yemeğimiz soğuyor, kolalarımız ısınıyor.”

Tartışmadan koşarak merdivenleri çıktı. Poşeti odanın ortasına atıp iki bardak kaptım ve içine biraz buz attım. Votka şişesine şöyle bir baktıktan sonra Hart’ın sert bir içkiye ihtiyacı olabileceğine karar verdim.

Ayakkabılarını kenara attı ve kabanımı üzerinden çıkarıp dikkatlice yere serdi. Poposunun üzerinde odanın ortasına doğru kayıp marketten aldığımız abur cuburları çıkarmaya başladı. Bitirdiğinde kontrollü cep telefonunu kontrol etti. Öyle şatafatlı bir şey değildi ama en azından artık onunla iletişim kurabilirdim.

“Hey, onu buraya atsana,” dedim.

Tereddüt etmeden attı. Kendi numaramı kaydedip sık kulanılanlar listesine ekledim. “Al. Artık ne zaman sosisli istersen bana mesaj atabilirsin.” Telefonunu ona verip yaslanacak bir şeyi olsun diye çantamı sırtına doğru ittim. “Ama sakın bu özenli muameleye fazla alışma,” diye espri yaptım, havayı yumuşatmaya çalışarak. Yüzü gerginlikten taş gibi olmuştu. “Her kıza benzinci sosislisi almam.”

“Umarım öyledir. Çünkü bu, onlardan kız arkadaşın olmalarını istemenle hemen hemen aynı şey.”

“Hayır, bu evlilikle aynı şey.” Sosislinin yarısını ısırđım.

“Bu ayrımı nasıl yapıyorsun?”

“Kız arkadaş konularında bir şeyleri planlı yaparsın çünkü karşı tarafı etkilemeye çalışıyorsundur. Evlilikte ise her şey rahattır ve bir şeyleri keyifle yaparsın çünkü karşıdaki kişiyle, artık onu etkilemek zorunda hissetmeyeceğın kadar rahatsındır.”

Sosislisini çiğnerken bir süre bunu düşündü. “Hafızamı kaybetmeden önce planlı bir şeyler yapmış mıydık?”

“Çıktığımızı hatırlıyor musun?”

Bana yarım ağız gülümsedi. “Hayır. Daha çok böyle olmasını umuyordum diyelim. Aramızda neler olduğunu bilmiyorum.” Başını öne eğdi. “Aslında bugün buraya ilk geldiğimde, para karşılığı seks yapan ergen bir fahişe olduğum hakkında endişelenmiştim.”

Yemeğim boğazıma kaçtı. Öyle sert öksürdüm ki Hartley yerinden sıçrayıp sırtıma vurdu. Gözlerim doldu ve elimle kolay işaret edince çabucak uzanıp bana şişeyi verdi. Boğazım açılana kadar şişenin yarısını içtim ve nihayet, “Fahişe olduğunu mu düşündün?” diye sorabildim.

“Sanırım tercih edilen tanım seks işçisi,” diye cevapladı ciddi bir şekilde. Ellerini kucagında kavuşturmuş, kot pantolonlu bacaklarını altına alıp bağdaş kurmuştu. Uzun siyah saçlarını minik deniz kabuğunu andıran kulaklarının arkasına atarken, onu kendi deyimiyle “seks işçisi” olarak hayal etmek çok zordu.

“Eh, değildin.” Onunla tanıştığımdan beri sağ elimde oluşan nasırlar bunun kanıtıydı.

“Sen nereden bileceksin ki?” Sevimli bir şekilde kaşlarını çatdı.

“Ergenliğe eriştiğimizde Steve Amca her birimizi bekâretimizi bir profesyonelle bozmamız için Reno’daki bir geneleve götürdü,” dedim duygusuz bir sesle.

“Ah.”

“Evet, ah.” Ona bunu neden anlattığımı bilmiyordum. Belki de geçmişimin en az rahatsız edici kısmı bu olduğu ve daireden çılgık atarak kaçmasın diye kötü kısımları minik porsiyonlara bölerek sunmaya çalıştığım içindi. “Gerçekten de hiçbir halt hatırlamıyorsun, değil mi?”

Aklımın bir köşesinde, hafızasını kaybetmesiyle ilgili bir şüphe kırıntısı vardı ama bu gerçektir ve ona işkence çektiriyordu. Onu kucaklamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Eğer onu korumanın bir yolu varsa bunu yapmak istiyordum. Bu yüzden artık içmemem gerekiyordu. Yarı dolu şişeyi kendimden uzağa koydum. Onun yanında olmam gerekiyordu, hem zihnen hem de bedenen.

“Doktor, aklını bir şeylerle doldurmamamız gerektiğini söyledi ama sana duymaya hazır olduğun her şeyi bildiğim kadarıyla anlatmak isterim. Bir bardak daha ister misin?” Elindeki votkayı işaret ettim. Ben içmemeliydim ama onun içmeye ihtiyacı olabilirdi.

“Hayır. Bunun için temiz bir zihne ihtiyacım var. Şimdi anlat bana.”

“Ne duymak istiyorsun?”

“Her şeyi. Geçmişimle ilgili tek bir şey bilmiyorum. Telefonum, çantam ve bütün sosyal medya hesaplarım yok oldu, tabii öyle şeylerim vardıysa. Odamdaki her şey o kadar yeni ki perdelerde katlama izlerini bile görebiliyorsun. Ama şöyle garip bir şey var, Easton; mağazalar, yol tarifleri gibi şeyleri ya da çocukluğumdan birkaç olayı anımsıyorum. Tıpkı Felicity odama ilk geldiğinde onun Kayleen O’Grady olduğunu sanmam gibi. Onunla anaokulunda tanışmıştık. Dennis Hayes isminde bir müzik öğretmenim olduğunu hatırlıyorum. Felicity bana Kayleen’in üç yıl önce taşındığını ve Bay Hayes’in de bir pedofil olduğu ortaya çıkınca şehirden kaçtığını söyledi.”

Gerildim. “Şimdi sen Bay Hayes’in kurbanlarından biri olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?”

“Hayır.” Elini geçiştirircesine salladı. “Kütüphanede inter-

netten bunu araştırdım. On yedi yaşında bir öğrenciyle gizli bir ilişki yaşıyormuş ama tabii ki bu da çok yanlış.”

Bunu duyunca rahatladım ve diğer konulara geçtim. “Aileni hatırlıyor musun?”

Parmağını bileğindeki yara izinin üzerinde gezdirdi. “Bazı şeyleri. Parker’ın düğününe gittiğimi hatırlıyorum. Dylan’ın saçını örmek ya da beraber lego oynamak gibi beraber yaptığımız küçük şeyleri hatırlıyorum. Bazen ona kitap okurdum...” dedikten sonra durakladı, hâlâ yara izini ovmaya devam ediyordu. “Bazen kavga ederdik. Ne hakkında kavga ettiğimizi hatırlamıyorum ama birbirimize bağırdığımızı anımsıyorum.”

Hart, kardeşinin şiddetli ruh hâli değişimleri yaşadığını söylemişti ki bu da bana biraz kendimi anımsatmıştı. Bana Hiperaktivite Bozukluğu teşhisi konulmuştu ve bir süre annem bunun için bana ilaç içirmişti ama sonra kendi kafasındaki sesler vaktinin ve ilgisinin çoğunu alır olmuştu. Ben de bunun yerini içki ve hapla doldurmuşum. Sanırım hâlâ da öyle yapıyordum.

“Ama geçmiş üç yıla dair hiçbir şey hatırlamıyorsun,” diye tahminde bulundum.

“Son üç yıla dair kesinlikle hiçbir şey yok. Buraya ne olduğun bile hatırlamıyorum.” Bileğini kaldırdı.

“Ben biliyorum.” Bakışlarım votkaya kayd. Hart’a babasının onu incittiğini söylemek zorunda kalmamak için yarım şişeyi kafaya dikip kendimden geçmek için neler vermezdim. Ama bu korkakça bir yöntemdi ve tüm hatalarıma rağmen hiçbir zaman korkak biri olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

“Instagram’da bir fotoğrafını gördüm,” dedi.

Konuyu değiştirmesi beni şaşırtmıştı ama hemen toparladım. “Beni araştırıyordun demek, ha?”

İnkâr etme zahmetine bile girmedi. “Evet. Seni, beni, Felicity’yi. Kuzenim Jeanette’i. Ona mesaj attım ve bana dönüş yaptı ama sonra okumamaya karar verdim.”

“Neden?”

“Çünkü bugün seninle karşılaştıktan sonra geçmişini hatırla-

mak istemediğime karar vermiştim. Beynim belirli şeyleri unutmam gerektiğine karar vermişti ve ben de öyle yapacaktım.”

“Yapacaktım derken?”

“Evet, yapacaktım. Ama geğmişi unutmak, yalnızca hepimiz hafıza kaybı yaşıyorsak işe yarar. Sen bir şeyler hatırlıyorsun. Kız kardeşim hatırlıyor. Annemle babam da hatırlıyor. Hepinizin hatıraları bugün bana davranışlarınızı etkiliyor. Felicity ve Kyle’ın davranışları bile onlara daha önce yaptığım bir şey yüzünden böyle.”

Söyledikleri üzücü olsa da onu anlıyordum. “Hem evet hem hayır. Kyle’ın derdi ne bilmiyorum. İddiaya girecek olsam, Felicity’den bir çıkarı olduğunu söyledim. Sen ve Kyle birbirinizi tanımıyorsunuz. Tek bir ortak dersiniz yok ve hiç beraber takılmadınız. Sen meşguldün. Okulda değilken, işte canın çıkana kadar çalışıyordun. Hatta bazen iş için dersleri asıyordun.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Midem altüst oldu. Daha önce söylediğim yalanların ve saklamaya çalıştığım günahların artık ortaya dökülmesi gerekiyordu. “Buraya gel,” dedim parmağımın işaret ederek.

“Neden?” diye sordu ama yine de ayaklarımız birbirine değecek kadar yakınıma kaydđ.

“Bunu atlatabilmek için elini tutmam gerek.” şaka yapmıyordum fakat onu korkutmamak için elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

Avuçlarımı açarak ellerimi uzattım ve bekledim. Önce ellerime sonra yüzüme baktı ve ne anlatacağım üzerine kafa yordu. Avucunu benimkilerin üzerine koyunca hafif bir titreme hissettim. Parmaklarımı sıkıca parmaklarına doladım ve tuttuğum şeyin parmaklarından daha fazlası olmasını diledim.

“Ben pek iyi bir insan değilim,” diyerek söze başladım, gözlerine sabitlediğim bakışlarımı omurgasız bir ödleğ gibi kaçırmamaya çalıştım. Bunu yapmak zordu, özellikle de yumuşak, güzel ve sıcak bakan gözleri her an soğukluk ve tiksintiyle dolabilecek-

ken. "Ben pek iyi bir insan değilim," diye tekrarladım. Ellerim terlemeye başlamıştı. Ellerini tutmak aptalca bir fikirdi. Neden bu kadar umursuyordum ki? Benim hakkımda ne düşündüğü neden bu kadar önemliydi? Elini bıraktım ama o beni yakalayıp öne doğru çekti.

"Yapma."

"Neden yapmayayım?" dedim boğuk bir sesle.

"Çünkü bunu atlatabilmek için senin elini tutmam gerek." Dudaklarının köşesi yukarıya kıvrıldı. Bacaklarımız dizden bileğe kadar birbirine değecek şekilde iyice yanıma kaydı ve ellerimizi kucağında kenetledi. "Canını acıتیorsa eğer geçmişı bil-mek istemiyorum. Canını yakacaksa bana anlatma. İkimiz de bir ömür yetecek kadar acı çektik zaten."

Bunun doğru olmasını istedim ama ona karşı dürüst olmazsam bir arpa boyu yol alamayacaktık. Cesaretimi topladım ve konuşmaya başladım. Felicity'ye nasıl yanlış yaptığımı, erkek arkadaşı olmayı kabul edip ertesi gün ona nasıl çöp muamelesi yaptığımı anlattım. Yasak meyve oldukları için abilerimin kız arkadaşlarıyla nasıl yattığımı anlattım. Bana annemi hatırlattığı için Ella'dan nasıl hoşlandığımı ve bunun Reed'i kışkandıracağını bildiğim hâlde onun kulüpte beni öpmesine nasıl izin verdiğimi ve insanları incitmekten keyif aldığım için ona ayak uydurduğumu anlattım. Annemin canına nasıl kıydığını ve bunun benim hatam olduğunu anlattım.

Nihayet çenemi kapattığımda gözlerim kızarmıştı ve boğazım ağrıyordu. Ellerim artık Hart'ın elinde değildi. Bunun yerine, dizini yastık olarak kullanmış uzanıyordum. Bu pozisyona nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ama buradan kalkmak istemiyordum, hem de hiç. Parmağıyla alnımı ovuşturuyordu ve bunun beni sakinleştirmesi gerekirken sikim harekete geçmişti; uzun zamandır hiç temas kurmamıştık, hem de kahrolasınca çok uzun zamandır.

Bu yüzden, üzerime eğilip de saçları bir perde gibi yüzümün etrafına düşerek dünyayı dışarıda bıraktığında yerimden kıpır-

damadım. Bu yüzden dudakları benimkilere değdiğinde onu hemen itmedim. Bu yüzden öpücüğüne karşılık verdim. Başını bu yüzden tuttum ve onu altımda kalana kadar döndürdüm. Dağılan uzun saçlarını bu yüzden topladım ve ağzını açana kadar çekiştirdim.

Parmaklarını saçlarıma geçirip dilini damağımda gezdirdiğinde dilimden sikime kadar yakıcı bir sıcaklık yayıldı. Sanki yeniden dönme dolabın tepesindeydik ama bu kez dönmüyorduk. İçinde bulunduğumuz bölme gecenin karanlığında uçuyor, karnavalın parıltılı ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Ancak öpücük benim için yeterli değildi. O yalnızlık çekiyorsa ben de çekiyordum. Annem öldüğünden beri yalnızdım ben. Ailem beni dahil etmedikleri kabilelere bölündüğünden beri acı çekiyordum. İçten içe ölürken yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışıyordum çünkü o soğuk karanlık, kilit altında tutmaya çalıştığım sandıktan çıkarsa sonumun annem gibi olacağından korkuyordum.

Sırtüstü döndüm ve Hart'ın dizini yakalayıp kalçamın yanına çektim. Sonrasını o halletti ve bacaklarını yanlarıma atıp tam olarak üzerime oturacak şekilde kendini konumlandırdı. Dudakları tuzlu ve tatlıydı, ağzı hem yumuşak hem de ıslaktı. Kanımın basıncıyla kafam zonklıyor, sikim daha yakın, daha yumuşak ve daha iyi bir temas için feryat ediyordu. Dolgun kalçasını elimle kavrayıp onu birbirimize kenetlenecek kadar öne çektim.

Vücudunun ısısı, alkolün yarattığı bulanıklığı tüketerek odadaki her şeyin yeniden keskinleşip berraklaşmasını sağladı. Yumuşak yanağının üzerindeki gözyaşı pırıltılarıyla kaplı kirpikleri, kristallerle bezeli bir dantel gibi görünüyordu. Kot pantolonunun kumaşının her lifi parmak uçlarıma sürtünüyordu. Nefes aldığımda ciğerlerim onun kokusuyla doldu – narenciyeyle aromalandırılmış tatlı bir bal. Hareket edip kalçalarını oynattığında kıyafetlerimizin sürtünerek çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Ağzıma doğru inlediğinde, neredeyse yalnızca bu sesle pan-

tolonuma boşalıyordum. Ben, elli yaşındaki bir porno yıldızı kadar çok kız -ve kadın- becermiş olan Easton Royal, yalnızca bir öpücük ve azıcık bir sürtünmeyle kaya gibi sertleşmiş ve neredeyse orgazm oluyordum.

Kötü düşmüştüm. Bu kıza çok kötü düşmüştüm ve ona daha en kötü şeyleri söylememiştim bile.

21

Hartley

BUNUN HAYATIMDAKİ en iyi öpücük olduğunu bilmek için anılarıma ihtiyacım yoktu ve eğer bu, hatıralarımda artık ilk öpücüğüm olacaksa ben çok ama çok şanslı bir kızdım. Easton'ın vücudu bir kaya parçası kadar sertti ancak ağzı yumuşacıktı. Beni göğsüne, sanki asla bırakmak istemiyormuş gibi bastırması kalbimin şarkı söylemesine neden oldu.

Bu yüzden buraya gelmişim. Ben bir yer değil, bir insanı arıyordum. Evime gelmişim.

Nasıl olmuştu bilmiyorum ama kendini DNA'ma işlemişti. Böyle bir şeyin bir açıklaması olabilir miydi? Sadece öylece var olmaz mıydı? Felicity bir konuda haklıydı: Ben birine anında âşık olmuşum. Kalbim bunun farkındaydı. Nasıl ki kalbim Dylan için bir şeyler yapmak istiyorsa Easton'ı da aynı şiddetle istiyordu.

Ağzıma doğru inledi. Bedenimle birlikte hareket edişi beni cesaretlendiriyordu.

Ellerim tişörtünün altındaki fırın gibi sıcak tenine dokunmak için aşağıya kaydı.

Dudaklarıma doğru, "Hart," diye fısıldadı. Bana durmam için mi yoksa devam etmem için mi yalvarıyordu bilmiyorum

ama ellerim, karnındaki her bir girinti ve çıkıntıyı izleyerek yu-
karıya doğru hareket etti. Sıcak, pürüzsüz tenini, göğsünün sert
ve geniş düzlüğünü, sıkı ve sağlam omuzlarını hissettim. Kalça-
ları altımda sabırsızca ve istekle hareket ediyordu.

Daha ne kadar devam edebilirdik bilmiyorum. Daha kaç par-
ça kıyafet çıkardı, vücudunun daha kaç parçasına dokunurdum,
ya o daha kaç parçamı öperdi, bilmiyordum. Çünkü ağzını ağ-
zımdan çekip başını boynuma gömdü.

Şu anda seks yapmanın doğru olmayacağı bilinciyle, onu is-
teksizce orada tuttum. İkimiz de duygusal olarak allak bullaktık.
Geçmişte yaptığı yanlışları anlatışını tekrar hatırlayınca gözle-
rim doldu. Yaptıkları karşısında dehşete kapıldığımdan değil,
kelimelerinde kendinden ne kadar nefret ettiğini duyduğum
için. Easton'ın beni mahvedecek hikâyeleri sakladığından şüp-
heleniyordum. Ama kan basıncıyla uğuldayan kulaklarım aşağı
doğru kaymama ve karnıma bastıran sertliği bulup ellerimde
hissetmek istememe neden oluyordu.

İkilemimi hissetmiş gibi beni nazikçe üzerinden kaldırdı ve
sanki daha yakın olsa kendini tutamayacakmış gibi aramıza bir
el kadar mesafeye koyarak öteye kaydı.

“İlk seferin böyle ucuz bir zeminde olmamalı,” dedi.

İçime bir rahatlık yayıldı. “Daha önce seks yapmadım mı?”

Tereddüt etti. “Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık. Be-
nim için önemli değildi. Yani demek istediğim, ben bakır değil-
ken neden karşımdakinden öyle olmasını bekleyeyim? Eğer bu
seni rahatlatırsa Astor'dan hiç kimseyle yatmadın.”

“Aslında rahatlatı.” Beni çıplak görmüş çocukların yanından
geçerek okul koridorlarında yürüme düşüncesi kelimelerle ifade
edemeyeceğim kadar korkunçtu. Hissettiğim bir başka korku da
Easton'ın kardeşiyle ilgiliydi. Sertçe yutkunup kendimi sormaya
zorladım, “Kaza benim yüzümden mi oldu?”

“Siktir, hayır,” diye directti. Yan dönüp bir elini başının altına
koydu ve kaşlarını çatı. “Bunca zamandır bunu mu düşünüyor-
dun?”

"Ne düşüneneceğimi bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Kimse bana bir şey söylemiyordu. Doktora ve hemşireye sordum, hiçbiri bana doğru dürüst bir cevap vermedi."

Easton iç geçirip başını eğdi. "Sana söylemek istemiyorum çünkü söylersem benden nefret edeceksin ve bu, benim en son istediğim şey."

Korku boğazımı sıkıyordu ama yine de onu cesaretlendirmek için bir şey söylemeye çalıştım. "Senden nefret edebileceğimi sanmıyorum."

Bu doğruydı. Daha önce söylediği şeyleri duymak acı vericiydi ama bunların derin yaralardan kaynaklandığını bildiğim içindi yalnızca.

Sanki ucunda bir örs asılıymış gibi başını yavaşça kaldırdı. Bakışlarını yakaladım ve devam etmesi için sessiz bir cesaretlendirmeye gözlerimi ondan ayırmadım.

"Benim suçumdu. Sarhoş ve kızgındım. Ebeveynlerin kız kardeşini senin daha önce gittiğin yatılı okula göndermekle tehdit ediyorlardı ve ben de tam bir geri zekâlı olduğum için, babanla görüşerek bunu çözebileceğimi düşündüm. Kavga ettik."

Sol gözümün sinirlerinde ağır bir baskı hissettim. Gözlerimi kırıştırdım. Boğuk bir sesle, "Kavga mı ettik?" diye sordum.

"Hepimiz kavga ettik. Ben, sen, baban." Bakışları bileğime indi.

Yara izini bacağımın arkasına sakladım, sanki tüm bu sırların yara izinin arkasındaki gerçekle bağlantılı olduğunu içgüdüsel bir şekilde biliyordum.

"Kızgındın," diye devam etti. Sözleri ağırlaşmıştı. Alnundaki kırıklık daha da derinleşmiş, suçluluk ve pişmanlıkla yutkunurken boynundaki kaslar belirginleşmişti. "Arabaya atlayıp gittin. Evinizin oradaki viraj kör noktada kalıyor ve ikizler fazla hızlı sürüyordu. Daha önce bir seferinde bize de neredeyse çarpacaklardı. Kız kardeşin için endişelendiğinden önceden de ailenin evine gitmiştik. Ebeveynlerin Dylan'ı görmene izin vermemişti. Bayview'a geri dönmene de karşıydılar zaten."

Kafam ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum. Boğazımdan yukarıya asit yükseliyordu, dilimin gerisinde tadını alabiliyordum. Easton'ın susmasını istedim. Sırtüstü dönüp avuçlarımı yeter dercesine havaya kaldırdım. Yeterince duymuştum. "Daha fazlasını bilmeme gerek yok."

Sessizlik söylediklerinden daha beterdi çünkü bilmem gerekiyordu. Ne yaptığımı bilmem gerekiyordu yoksa bununla yaşayamazdım.

"Anlat bana," dedim güçlkle.

"Baban bileğini kırdı."

O zaman kendimi bıraktım. Öfke ve üzüntü içimi doldurdu ve gözyaşlarımı akmaya zorladı. Gözümün önündeki kanıtları görmezden gelmek istemiştım. Tıpkı buraya geldiğimde hissettiğim gibi, içten içe o evde yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyordum.

"Nasıl oldu?" Gözyaşlarımı sildim ama akmaya devam ediyorlardı.

"Ben orada değildim. O zamanlar seni tanıımıyordum ama bana uyku sorunların olduğunu söyledin, uyuyamadığın için alt kata inmişsin ve babanı bir kadınla görmüşsün. Kadın oğluna karşı açılan bir uyuşturucu davasına hile karıştırması için babana para veriyormuş."

"Rüşvet mi almış?"

Easton kasvetli bir tavırla başını salladı.

"Onunla yüzleştin mi?"

"Hayır. Ablan Parker'a gittin, o da sana eve dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmanı söyledi."

"Ama bunu yapmadım." Kalbim hızla çarpıyordu. İçimde bir kesinlik nabız gibi atıyordu. East'in söylediği şeyleri hatırlamıyordum ama hepsi doğruymuş gibi geliyordu. Ortada bana bu kadar korkunç yalanlar söylemesi için bir neden yoktu.

"Hayır. Onu tekrar rüşvet alırken gördün. Eve kaçmaya çalıştın ama seni yakaladı. Babanın kızgın olduğunu ancak bileğinin kırılmasının tamamen bir kaza olduğunu söyledin. Eşyalarını

toplayıp seni yatılı okula postaladı. Üç hafta boyunca bileğime baktırmadın. Bu yüzden öyle kötü bir yara izin var. Yeniden kırıp ameliyatla düzeltmeleri gerekti.”

Yara izli bileğimle gözlerimi kapatıp gözyaşı selinin akmasına izin verdim. İstesem bile gözyaşlarımı durduramıyordum. Beynimin hatırlamamı istemediği şey buydu. Babam beni incitmiş, ailem beni yüzüstü bırakmıştı. Göğsüm şu an hastane odasında uyandığım günden daha kötü ağrıyordu. Sanki biri elini içime sokup kaburgalarımı tek tek kırmış ve sivri uçlarından birini kalbime saplamıştı.

“Keşke ağlamayı kesebilsem,” diyerek hıçkırdım.

“Ah, lanet olsun, bebeğim. İsteddiğini kadar ağlayabilirsin.” Bir huşurtı sesinden sonra uzun, sıcak bir beden benimkine yaslandı. Islak yüzümü tişörtüne bastırarak bir eliyle sırtımı okşadı. “Lanet olsun, istediğin kadar ağla.”

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca göğsünde hüngür hüngür ağladım. Dipsiz gibi görünen gözyaşı kuyum nihayet kuruyup zırıldamalarım hıçkırıklara dönüştüğünde East, “Evdekilerden korkuyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Yani kendim için değil, Dylan için korkuyorum. Bu akşam çok korkunçtu. Dylan’ın ilaç kullanması gerekiyor ve sanırım ilaçlarını almamış. Eve dönmemin Dylan’ı ne kadar kızdırdığıyla ilgili tartışıyorduk masada. Dylan küfredince babam çıldırdı ve ilaçları alıp zorla yutturdu. Bu... çok kötüydü.” Sustum, o ânı hatırlayınca hıçkırıklara boğuldum. “Babam Dylan’ın yüzünü çok sert tutuyordu.”

“O evden çıkmanız gerek. İkinizin de.”

Başımla onayladım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Parker’ın hiçbir faydası yokmuş gibi görünüyordu. Bana daha önce inanmamıştı, şimdi de inanmayacaktı. Ya annem? O belki gizli koz olabilirdi. Zaten ilk başta neden annem yerine Parker’a gitmiştim ki?

“Burada beraber yaşayabiliriz. Ya da daha büyük bir yer bakabilirim.”

Gözlerimi kırptırdım. “Biz mi?”

“Tüm bunları tek başına yaşamana izin veremem.”

Öfkesi istemsizce gülümsememe neden oldu. “Özür dilerim. Bunu düşünmemiştim.”

“Evet, öyle görünüyor.”

Bu keyifli an uzun sürmedi. Dylan canavarın tekiyle bir evdeydi, ona odaklanacağıma burada okul, şöhretim ve diğer aptalca şeyler hakkında endişeleniyordum. “Kardeşim benden nefret ediyor. Hastaneden çıktığımdan beri bana çok kötü davranıyor. Bu akşam onu teselli etmeye çalıştım ama odasına girmeme izin vermedi. Onu babamın işkenceleriyle bir başına bırakıp gittiğim için bu kadar kızgın olmalı.”

“Sen onu bırakmadın. On dört yaşındaydın ve uzaklaştırılmıştın, yani yaklaşık Dylan’ın şu anda olduğu yaşlardaydın. Ondan babana karşı koymasını bekleyebilir misin? Hayır. Ama sen onu kurtarmak için geri döndün.”

“Ve bu konuda bombok bir iş çıkarıyorum.”

“Baban bir avukat. Yani kardeşinle öylece kaçıp gidebileceğini sanmıyorum. Hem zaten Dylan’ın sana evde bu kadar adice davrandığı düşünülürse, onu kaçırmam gerekecek.”

Adice. Kahkaha patlattım. Yorgun, bitkin ve isterik hâldeyken her şey komik gelebiliyordu.

Easton yüzünde geniş bir gülümsemeyle, “Bu sesi seviyorum,” dedi.

“Hangi sesi?”

“Kahkahanı. Dünyadaki en iyi ses.”

Gözlerimi devirdim. “Çok daha iyi sesler olduğuna fazlasıyla eminim. Mesela... şey...” Bir örnek bulmakta zorlandım.

Easton atladı. “Hah! Gördün mü! Sen bile hemfikirsin – Hartley Wright’ın kahkahası, dünyadaki en en iyi ses.”

Bu yalnızca aniden gülmeme neden oldu, bunu duyunca onun gülümsemesi de büyüdü. Sonra bir bakmışız ki orada öylece oturmuş, arada bir ağızından kaçan kıkırtılar eşliğinde aptallar gibi gülümsüyoruz. Easton’ın gücüne inanamıyordum. Daha

beş dakika önce iki gözüm iki çeşme, perişan hâlde ağlıyordum. *Hâlâ* perişan hâldeydim ama Easton en karanlık anlarımda bile beni bir şekilde güldürmeyi başarabilen bir yeteneğe sahipti.

Bu beni hem sevindiriyor hem de korkutuyordu.

"Gitmem gerek," dedim huzursuzca. Çünkü gülümseme merasimi aniden şey gibi hissettirmişti... Bilmiyorum. Çok fazla.

Uzanıp elimi tuttu.

"Kal," dedi.

Tereddüt ederek yutkundum.

"Birazcık daha," diye ekledi.

Boğuk sesi ve bir başka tatlı gülümseme, ikna olmam için gereken her şeydi. East'i yastığım, şahsi ısıtıcım ve rahatlık kaynağım olarak kullanıp gözlerimi kapadım. Gözlerimi dinlendirecektim... sadece bir dakika kadar. Sonra eve gidecektim.

Bu işi müzik için, gerçek müzik için yaptığını söyleyen bir rapçinin sesiyle uyandım. Kalkıp oturdum ve konuşanın kim olduğunu anlamak için etrafıma baktım ama East ve onun göğsüne yayılmış yatan ben dışında etrafta kimse yoktu. Easton, dertop yaptığı Astor Park ceketine başını yaslamış yatıyordu.

Yanında telefonunun ekranı yanıyordu. Omzundan tutup onu sarstım.

"Uyandım," diye mırıldandı.

Bariz yalanına gülümsedim ve onu daha sert salladım. Bu kez döndü ve bana uykulu bir şekilde gülümsedi.

"Selam bebek. Seksi bir rüya gördün de detayları hayata geçirmeye mi karar verdin?"

Henüz uyanmış olmasına rağmen o kadar harika görünüyordu ki teklifini kabul edebilmeyi diledim. "Telefonun çalışıyor."

İnledi ve bir kolunu yüzünün üzerine attı. "Saat kaç?"

"Üç." Kalkıp ayakkabılarıma bakındım. Eve gitmem gerekiyordu. Dylan'ı kontrol etmek istiyordum. Muhtemelen susuz

kaldığım için hareketlerim ağırlaşmıştı. Ağlayarak bütün sıvı kaynağımı tüketmiştim.

“Öğleden sonra üç mü?”

Telefonu çalmayı kesti. Spor ayakkabılarımı kapının yanında buldum. “Sabah üç.” Özlemle kabanına baktım. Bırakmak istemiyordum ama kaban onundu. Kıyafetlerini çalıp duramazdım.

“Sabah mı?” Hayretle inledi. Telefon tekrar çalmaya başladı.

İçime bir korku düştü. “Cevaplasan iyi olur. Acil bir durum olmadığı sürece kimse bu kadar geç bir saatte aramaz.”

Hemen cevap vermeyince bu, aklıma Easton’ın gecenin bir yarısında Astor Park kızlarından rasgele eğlenceli telefonlar alıyor olabileceğini getirdi. Kıskançlık, eğilip kabanı yerden almam için beni kışkırttı. Bana verdi, dedim içimden.

“Alo?” East nihayet cevapladı. İki saniye kadar dinledikten sonra aniden havaya zıpladı. “Umarım benimle kafa bulmuyorsundur,” dedi yarı bağırarak ama kızgın değildi. Muhteşem yüzüne gülümseme yayılıyordu. “Hemen geliyorum.” Eli yanına düştü ve göz kamaştıran kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. “Uyanmış.”

“Kim? Sebastian mı?”

“Evet.” Easton heyecanla başını salladı. “Uyanmış!”

“Yaşasınırnn!” diye çığlık atıp zıplamaya başladım. Nihayet güzel bir haber almıştık.

Easton kendince mini bir dans gösterisi yaptı ve sonra birbirimize tutunup iki aptal gibi salonun ortasında zıpladık, ta ki zeminden bir gümbürtü gelene kadar. “Lanet çenenizi kapatın yoksa sizi kapıya koyarım,” diye bağırdı evsahibimiz.

Hemen durup heyecan ve şaşkınlıkla birbirimize baktık.

Yüksek sesle konuşursam sanki Easton’ın kardeşini büyüülü uykusuna geri gönderecekmişim gibi, “Uyandı,” diye fısıldadım.

“Aynen öyle, uyandı.” Easton etrafa bakındı. “Giyinmem lazım.”

“Araca ihtiyacın var mı?” diye sordum, dışarıda araba görüp görmediğimi hatırlamıyordum.

"Hayır. Durand beni almaya geliyor."

Durand'ın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Easton ayakkabılarını kaptım ve ayaklarının önüne koydum. "Çorabın var mı?"

"Çantada." Eline üfleyip sonra kokladı. "Siktir, nefesim kıldık gibi kokuyor. Naneli şekerin var mı?"

Ceplerimi kontrol ettim ama elim boş çıkmıştı.

"Kahretsin. Peki. Gidip dişlerimi fırçalayayım yoksa onunla konuştuğum an tekrar bilincini kaybetmesine neden olacağım. Kapıda büyük, siyah bir Bentley görürsen seslen."

Bentley'nin ne olduğunu bilmiyordum ama büyük, siyah ve pahalı bir şey görmek için dikkat kesildim. Çantasında yedek bir çift çorap, üzerine beyazla Supreme yazısı işlenmiş siyah bir baksır ve başka bir kot pantolon buldum.

Onunla gitmek ve kardeşinden özür dilemek istiyordum ama orada hoş karşılanıp karşılanmayacağımı bilmiyordum. Easton ailesinin benden nefret etmediğini söylemişti ama nasıl etmezlerdi? Bunun kendi hatası olduğunu, oğlanların hız yaptığını söylese bile onlara çarpan bendim. Oğullarını, kardeşlerini komaya sokmuştum.

"Sence onu görebilir miyim?" diye sordum Easton banyodan çıktığında. Ona ayakkabılarını, çoraplarını ve iç çamaşırını verdim.

Sıkıdığı dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Lanet olsun ki bilmiyorum. Sawyer'ın ne kadar mantıklı davranacağına bir bakayım. Seb konusunda korumacı davranacaktır ve patlayabilir. Hepimiz bunun senin hatan olmadığını biliyoruz ama Sawyer suçlu hissediyor ve kabahati başkasına atmak istiyor."

"Pekâlâ," dedim mutsuzca kabul ederek. "Ama en azından bir hediye gönderebilirim. Kardeşin nelerden hoşlanır?"

Easton'ın yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Kızlardan."

Ayakkabılarından birini alıp omzuna fırlattım.

Kahkaha atarak ayakkabıyı yakaladı. "Karamelli çikolatadan."

Bir tane daha vurmak için kolumu kaldırdım. "Bunu uyduruyor musun yoksa gerçekten de seviyor mu?"

"Gerçekten de seviyor, seni iblis." Kısa bir öpücük için eğildi. "Dylan için eve dön ve herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ne zaman olduğu önemli değil – sabah, öğlen, akşam. Ara."

"Tamam."

"Ve lanet mesajlarımı cevapla."

"Peki, efendim!" diyerek selam çaktım.

Ayrı ayrı yollarımıza giderken ikimiz de gülüyorduk ve ben bir kez daha Easton Royal isimli bu büyüye kapılmıştım. Hayatta –en kötü ve en iyi anlarımda– yüzümü güldürmekten asla vazgeçmeyen kişiye.

22

Easton

“NASILSIN?” DİYE SORDU Durand, artık evim olarak tanımlamaya başladığım pejmürde daireden hızla uzaklaşırken.

“Bitkin,” diye itiraf ettim.

“Duygusal bir akşamdı,” diye kabul etti.

Dostum, bir de bana sor. Tüm bu saçma duygusallık insanı tüketiyordu ancak yorgun olmama rağmen omuzlarım hayatımda ilk defa bu kadar hafiflemişti. Hartley’ye tüm günahlarımı itiraf etmiştim ve beni kendinden uzaklaştırmamıştı. Ailesiyle ilgili olaylar onu mahvediyordu ve onun bu hâli de beni öldürüyordu. Dylan’ı Hartley’nin şerefsiz babasından uzaklaştırmak için bir plan yapmam gerekiyordu.

Mesajlarımın arasında gezindim.

Sawyer: Seb uyandı

Yirmi dakikalık bir gecikmeyle mesaj atmıştı. Diğer mesajlardan, Dubai’deki babamı aradığı ve onun da ev ahalisine haber verdiğini anlamıştım.

Ella: Şimdi Callum’dan duydum. Aman Tanrım, yoldayım!

Reed: İşte bu be!

Gideon: Reed & ben yarın geleceğiz. Reed’in saat 1’de sınavı var. Ona iyi bakın.

Reed: O sınavı asıyorum.

Gideon: Reed'in sınavından sonra geleceğiz.

"Ella hastanede mi?" diye sordum Durand'a.

"Evet. On dakika kadar önce vardı."

"Tamam, harika."

Durand kısa süre içinde şehrin diğer ucuna vardı. Sabahın bu saatinde trafiğin olmaması da işimizi kolaylaştırmıştı. Daha durmadan arabadan fırladım, asansörleri pas geçerek bir kat merdiveni hızla çıktım.

Koridorda hışımla ilerlerken hemşire bana, "Şşş," dedi. Onu duymazdan gelip odaya daldım.

"Seni şerefsiz, ödümüzü kopardın!" diye bağırdım.

Sebastian ortaparmağını kaldırarak yanıtladı. İçim sevinçle doldu. Bir süre için, ben de Ella'nın dediği gibi Royalların yıkılıp yerle bir olduğunu sanmıştım ama hayır, kimse bizi deviremezdi.

"Neye ihtiyacın var? Susadın mı? Aç mısın?" Odayı tarayıp köşedeki dolaba yöneldim. Orada muhtemelen su ve yiyecek vardı. Sawyer ayakta kalmak için bir şeyler yiyor olmalıydı.

"Susadım," dedi Seb hırıltılı bir sesle.

Dolabın kapağını açarken, "Sesin kulağa sanki bunca zamandır Sahra Çölü'nde sürünüyormuşsun gibi geliyor," dedim omzumun üzerinden. Bingo. Raflarda bir sıra şişe su buldum. Birini kaptım ve kapağını açıp hızla yatağa geri döndüm. "Bu şeyin kaldırma tuşu nerede?" Onu su içirirken boğmamak için Seb'in yatakta oturur pozisyona gelmesi lazımdı. Etrafa bakınıp küçük bir kumanda buldum ve yanlış bir hamlenin ardından onu hafifçe kaldıracak tuşa bastım.

"Al bakalım."

Su ağzının kenarından damlayınca küfretti. "Lanet olsun, East. Biraz daha dikkatli olamaz mısın?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Özür dilerim, adamım. Yeteneklerimin arasında hemşirelik yok."

Elimi kenara itmeye çalıştı – buradaki kilit kelime *çalıştı*. Çünkü çocuk bir yavru kedi kadar güçsüzdü. Tüm bunlar olurken çarşafa daha fazla su döküldü.

"Kahretsin! Tepemde durmayı kes! Ahhhhh!" Bağını tuttu.

Panikten neredeyse su şişesini düşürüyordum. **"Ne oldu? Lanet olsun. Hemşire nasıl çağırılıyor?" Yatağın arkasındaki duvara gidip kırmızı acil durum düğmesine bastım.**

"Dur! Ne yapıyorsun?" Seb beni tekrar uzaklaştırmaya çalıştı.

"Buraya bir profesyonel yardım çağırıyorum. Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Sawyer nerede?" diye sordu ve sanki ikizinin gelmesini bu şekilde sağlayabilecekmiş gibi kapıya baktı.

"Ella onu bir şeyler yemeye götürdü. Kafeterya bir kat aşağıdaki girişte. Oradaki yemekler çok kötü, yani buradakilerin de kötü olacağını düşünüyorum. Ama merak etme, senin için içeriye gizlice bir şeyler sokacağım."

"Neden öyle bir şey yapasın ki? Ben eve gidiyorum." Örtüyü üzerinden çekip bacaklarını yataktan sarkıttı.

"Kafayı mı yedin? Eve falan gitmiyorsun." Bacaklarını geri yatağa alıp örtüyü üzerine çektim. Ya da çekmeye çalıştım. Seb ellerini elimin altına koyup itmeye başladı. "Bu saçmalık. Hemşire gelsin de gör."

Kapı aniden açıldı ve görev başındaki hemşire koşarak içeriye girdi, koyu renk atkuyruğu arkasından sallanıyordu. "Kenara çekil," diye emretti.

Geri çekildim.

"Nereye gidiyorsunuz, bayım?" diye azarladı ayaklarını yere indirmeye çalışan Seb'i.

"Hastaneden ayrılıyorum."

"Hayır, ayrılmıyorsunuz. Bana yatağın ucundaki çizelgeyi ver." Metal dosyayı uzattığı eline koydum.

Seb ikimize de kötü kötü bakarak oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı. "Eve gitmek istiyorum."

"Bay Royal, iki haftadır komadaydınız. Bugün ya da yakın bir tarihte eve gitmiyorsunuz." Tansiyon aletini koluna bağlayıp saatine baktı.

"Sawyer nerede kaldı?" diye sızlandı kardeşim. "Şerefsizce bak ya. Ben daha yeni uyandım. Yanımda olması gerekirdi."

"İkizin zorla götürülmediği sürece odandan bir an olsun ayrılmadı. Onun da yemek yemesi gerek yoksa bu yatakta senin yerini alacak." Yara izi var mı diye bakındım ama ne aramam gerektiğini bilmiyordum. Seb'i endişelendirmemek için elimden geldiğince normal bir ses tonu takındım. Kötü haberlerle onu şoka uğratıp tekrar komaya sokmak istemiyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Değerleri iyi görünüyor," dedi hemşire. Çizelgeye bir şeyler yazdı.

Rahatlamayla dizlerimin bağı çözüldü. Hastane yatağının tırabzanına tutundum. "Bu iyi haber. Değil mi, Seb?"

Ama Seb, hemşirenin memelerine bakmakla meşguldü. Boğazımı temizledim. Bana baktığında bir parmağımı boynum boyunca gezdirerek kesme hareketi yaptım. Hemşire upuzun iğnelerinden birini taşaklarına saplamadan önce bu boktan tavrı kesmesi gerekiyordu.

Bana ortaparmağını kaldırdı ve kadını gözleriyle soymaya devam etti.

"Bana nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?" diye sordu hemşire, şükürler olsun ki Seb'in davranışlarının farkında değildi.

"Bunu zaten cevapladım."

Hemşire, "Biliyorum," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Ama seni doğru şekilde tedavi ettiğimizden emin olmak için değerlerini her gün kontrol etmemiz gerek."

"Kadını cevapla işte," dedim sabırsızca araya girerek.

"Maria Royal Sağlık Merkezi'ndeyiz – kendini reçeteli ilaçlarla aşırı dozdan öldüren annemin anısına, babamın suçluluk hissederek bağışladığı parayla yapılan yer."

Hemşirenin kalemi çizelgenin üzerinde birden kaydı. Seb kadının şaşkınlığını fark etmişti. "Ah, bilmiyor muydun? Bu hâlâ gündemde olan bir dedikodu sanıyordum."

"Seb," diyerek onu azarladım. "Hemşirenin işini yapmasına izin ver."

"O kıyafetlerin altında ne var? 80C mi? Çekici görünüyor-sun."

İnleyerek yüzümü avuçladım.

Hemşire dosyayı çarparak kapattı. "Daha iyi hissediyor ol-malısınız, Bay Royal. Doktor birazdan burada olur."

Kadının ses tonu benim taşaklarımı bile dondurdu.

Seb arkasından, "Kıçın da güzelmiş," diye seslendi yangını körükleyerek.

"Çenenin kapatır mısın, dostum? Senin sorunun ne?" Tekrar hemşiresine laf atmaya kalkışırsa eğer onu yastıkla boğmak için yatağın başucuna gittim.

Kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu. "Sadece eğleniyorum. Ayrıca, aşağıdaki aletin hâlâ çalışıyor olduğunu görmek istiyorum."

Bakışlarımı indirip çarşafın altındaki hafif çıkıntıyı gördüm. "Tebrikler. Sertleşebiliyorsun. Bu kadar endişelendiğini bilsey-dim telefonuna birkaç porno indirirdim."

"Bu kadar gergin olma, East. Burada yatan sen olsaydın, sen de aynısını yapardın."

"Yapmazdım. Hemşirenin cephanesini gördüm – iğneler, tüpler, yatak lazımlıkları." Titredim. "Ona büyük saygım var. Neyse, aç mısın? Çünkü on dört gündür tek yediğin bu." Se-rum torbasına vurdum ve üzerini okudum, "Parenteral Besleme. Eminim oldukça lezzetlidir. Ne istiyorsan söyle getirteyim."

"Neden sikimi emecek birini getirmiyorsun?" diye tersledi.

Kardeşimin hasta olduğunu ve neredeyse iki haftadır ken-dinde olmadığını biliyordum ama onun böyle seks için ölüp bi-ten bir pislik olarak uyanmasını beklemiyordum. "Biraz dışarıya çıkıp Sawyer nerede kaldı bakacağım."

"Muhtemelen Lauren'ı beceriyordur."

Sebebi bu muydu? Sawyer kötü haberi vermemiş olmalıydı ki bu da anlaşılabilir bir durumdu.

"Sanmam," diyebildim sadece.

Kardeşimin ağzı pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Çok yardımcı oluyorsun. Kayda değer bir şey yapmadığına göre morfin torbama bir sık. Başım ağrıyor ve sen bunu daha da kötüleştiriyorsun."

"Hemen." Kendime Seb'in komadan daha yeni uyandığını hatırlattım ve başka bir şey söylemeden kendimi dışarıya çıkma-ya zorladım. Tam çıktığımda Sawyer'ın yanında Ella'yla beraber koridorda bana doğru geldiğini gördüm.

"Nasıl?" diye sordu Sawyer.

"Kötü bir ruh hâlinde."

Ella yüzünü buruşturdu. "Hâlâ mı? Kendine gelince düzelir diye düşünmüştüm."

Sawyer güldü. Sırıtışı o kadar genişti ki ağzı kulaklarına değecekti. "Kötü bir ruh hâlindeyse ne olmuş yani? İki haftadır komadaydı."

"Lauren'ı sordu," dedim.

Kardeşimin gülümsemesi kayboldu. "Siktir."

"Bir şey söylemedim."

"Söyleme. Herhangi bir kötü haber duysun istemiyorum."

"Söylemeyeceğim."

Sawyer, Ella'ya ters bir bakış attı. Ella ellerini kaldırdı. "Ben de. Ama ne kadar beklersen o kadar kötüleşecek."

"Lauren hastaneye gelmediğinde bir şeylerin yolunda olmadığını anlayacak," diye belirttim.

"Sadece sus," diye patladı Sawyer. "Ne zaman öğreneceğine ben karar vereceğim." Bizi iterek geçti ve odaya girdi.

Ella geride kaldı ve kapı kapanır kapanmaz bana döndü. "Sebastian'ın sorunu var."

"Sevimli, uysal kardeşimizin kaba, seks manyağı biri olarak uyanmasından mı bahsediyorsun?"

"Evet," dedi anlayışla başını sallayarak, "tam olarak bundan bahsediyorum. İçeriye girdiğimde ona sakso çekmek için mi geldiğini sordu. Bunun kardeşlik görevim olduğunu söyledi. Ona abisinin kız arkadaşı olduğumu hatırlattım çünkü onun da Hart-

ley gibi bir hafıza kaybı yaşıyor olabileceğini düşündüm ama o kan bağıımız olmadığını, yüzüme bakmak zorunda kalmamı diye yatağa çıkıp üzerine ters oturmamı tercih edeceğini söyle-di!" Cümlesini çığlık atarak bitirdi.

Koridordaki birkaç görevli dönüp bize baktı. Ella'nın kolunu tutup onu meraklı gözlerden uzağa, koridordan aşağıya sürükledim.

"Sawyer'ın dediği gibi, Seb iki haftadır komadaydı. Sertleşmiş olarak uyanması normal, belki duygularını da gerektiği gibi yönlendiremiyor ama muhtemelen ilaçların etkisinde olduğu için böyle. Neden eve gitmiyorsun? Sawyer'la ben onunla ilgileniriz."

Ella omzunun üzerinden hastane odasına suçlu bir bakış attı. "Aslında gitmemeliyim."

Ama gerçekten gitmek istiyordu. "Git. Biz iyiyiz," diyerek onu ikna ettim.

İkiletmememe gerek kalmadı. Kolumu sıkıp basmakalıp bir şeyler mırıldandıktan sonra aceleyle uzaklaştı. Seb onu gerçekten korkutmuş olmalıydı.

Odaya yaklaştığımda bağırıışlar duydum. Koşup hışımla kapıyı açtım. İçeride bir hareketlenme vardı.

"Neler oluyor?"

Görevlilerden biri, "Test yapıyoruz," diyerek bilgi verdi.

Daha fazla insan içeriye girdi ve kısa bir süre sonra Seb kafa taraması –gerçek anlamda– için götürüldü. Bu sırada görevlilere, "O siktiri boktan ellerinizi üzerimden çekin, sizi sikikler!" diye küfredip, "Birden ona kadar ölcek olursan, sikime baktığın bu beş dakika içinde külotunun ıslanma derecesi nedir?" gibi tacizlerde bulunuyordu.

Sawyer koridorda bana katıldığında, "Bütün bunların sebebi ne?" diye sordum sessizce. "Bir şey damarına mı bastı?"

Sawyer duvara yaslandı, gülümsemesinin yerini yorgun ve bezmiş bir ifade almıştı. "Hemşire onu lazımlığa işetti."

"Ah, demek bu yüzden bağıırıyordu."

"Lazımlığı hemşirenin kafasına fırlatmaması için iki görevlinin müdahale etmesi ve benim onu tutmam gerekti. Sorunu ne bilmiyorum." Sawyer afallamış görünüyordu.

Sırtını sıvazladım. "Görünen o ki tersinden uyanmış."

Sawyer bu kötü şakaya hafifçe gülümsedi. "Ama bu sorun değil. Uyandı ya, önemli olan o."

"Aynen. Artık eve gidebilirsin."

"Ne?"

"Eve git, Sawyer. Yorgunsun. On dört gündür doğru düzgün gece uykusu çekmedin. Finaller yaklaşıyor ve senin kendine iyi bakman gerek."

"Ne zamandan beri babamın yerini aldın?" diye espri yaparken Sawyer'ın gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum.

"Asıl babamız bazı zengin Arapların bizden uçak almasını sağlamak için Dubai'ye uçtuğundan beri. Artık mirasımızın bir kısmını Ella'yla paylaşacağımıza göre asıl babamızın daha fazla para kazanmaya başlaması lazım."

Şaşırtıcı şekilde Sawyer bana itiraz etmedi. Yorgun olmalıydı. "Pekâlâ. Ama Seb gitmeme kızarsa suçu senin üzerine atacağım."

"Kabul."

"Unutma, Lauren'dan bahsetmek yok."

"Güven bana, konusunu açmayacağım." Eğer Seb ayakta işyemediği için lazımlıkları fırlatıyorsa, kız arkadaşının altı üstü iki hafta dayanamadığını öğrendiğinde daha büyük hasarlar verecekti.

Yaklaşık üç saat sonra Seb sedyeyle odaya geri getirildiğinde tamamen baygındı. Görevlilerin peşinden içeriye girip bir açıklama bekledim.

Ne olduğunu sorduğumda hemşire, "Tomografi için onu uyutmamız gerekti," dedi. "Ama her şey yolunda. Siz de eve gitmelisiniz. Muhtemelen bir süre uyanmayacak."

"Uyandığında birinin burada olması lazım."

"Kurallar konusunda şimdiye kadar oldukça esnek davran-

dık ancak artık Bay Royal uyandığına göre onun sağlığını da düşünmemiz gerekiyor. Onun iyileşmesini istiyorsunuz, değil mi?"

Bu ne aptalca bir soruydu böyle? Sinirlenmiştim. "Tabii ki."

"O zaman yarın görüşürüz." Arkasından kapıyı sertçe kapattı.

Kapıya konulduğuma dair aile sohbet grubuna kısa bir mesaj attım ve Sawyer'dan en azından oralarda kalmam gerektiğini söylemesini bekledim ama bunun yerine sadece Ella'dan bir mesaj geldi.

Sawyer uyudu. Bırak Seb de uysun. İkisinin de buna ihtiyacı var. Senin de.

Seb'i ve onun vahşice bağırış çağrışlarını düşündüm. Bunu korktuğu için yapıyordu ve bomboş bir odada uyanması şu anda olabilecek en kötü şeydi.

Hayır. Kalıyorum.

Vay be, Easton Royal, bu ne olgunluk. ☺

İçimi garip, yabancı bir sıcaklık kapladı. Telefonumu kenara koydum. Belki de büyüyordum. Nihayetinde büyümek çok da kötü hissettirmiyordu.

23

Hartley

YULAF LAPAMA ESMER şeker katarken, “Eve geç geldiğim için özür dilerim,” dedim anneme.

“Geç mi geldin? Fark etmemişim. Dylan, kaskın nerede?” diye bağırdı.

“Vestiyerde,” diye bir ses duyuldu yalnızca.

Annem söylenerek, “Oraya zaten baktım,” dedi ve elindeki havluyu tezgâha fırlatıp vestiyere doğru gözden kayboldu.

Kask mı? Bunun ne için olduğunu merak ettim. Dylan aceleyle mutfığa girdi. Yaralandığına dair bir iz var mı diye onu yakından inceledim. Son üç yılda yanlışlıkla bir yerini kırmış mıydı? Babamın davranışları bir anlık mıydı yoksa kız kardeşime düzenli olarak şiddet uyguluyor muydu?

“Selam Dylan, bu sabah daha iyi misin?”

Başını buzdolabına sokup beni görmezden geldi. Tüm sabah beni görmezden gelmişti. Uyandığımda kapısını çalmıştım ama cevap vermemişti. Odamda beklemiş ve koridordan gelecek herhangi bir ses için kulak kabartmıştım. Onu duyduğumda dışarı fırlamış olsam da geç kalmıştım. Çoktan banyoya kaçmıştı.

Yanına gidip omzunu dürttüm. “Dylan, bu sabah daha iyi misin?”

Dokunuşumdan hışımla uzaklaştı ve buzdolabının kapağını çarparak kapattı. "İlk söylediğinde duydum. İyiyim. Son üç yıldır yaptığın gibi beni yalnız bırakmaya devam eder misin?" Elinde sütle mutfak dolabına yöneldi ve bir kutu gevrek çıkardı.

Suçluluk boğazımda düğümlendi, konuşmadan önce o yumruyu ortadan kaldırmam gerekti. "O kadar uzun süreli gittiğim için özür dilerim. Öyle olsun istememiştim. Bu yüzden eve döndüm, biliyorsun, sana yakın olmak için."

"Neyse ne," diye söylendi. Telefonunu çıkarmış, mesajlarına göz atıyordu.

Uzaktayken eminim ben de ona mesajlar atıyordum. Acaba ne söylüyordum. Belki de ona karşı gerçekten kabaydım ya da bana bir şeyler anlatmıştı ama ben kendi derdime düşüp söylediği şeyleri dikkatli dinlememiştim.

"Özür dilerim," dedim sessizce. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Telefonun üzerinden bana bir bakış attı. "İncinmem için önce umursamam gerek."

"Acıttı." Göğsümü ovuşturup az önce indirdiği darbeyi gülerek geçiştirmeye çalıştım. "Peki, umarım seni sevdiğimi biliyordur."

Dylan'ın yanıtı kâsesini alıp lavaboya koyarak, "Anne, kaskımı buldun mu?" diye seslenmek oldu.

"Hâlâ arıyorum."

Elimle ağzımı ovuşturdum. Sanki burada yaşamamış olmamı diliyorlar gibiydi.

"Neredeyse gitme vakti geldi. Daha sonra getirsen olmaz mı?"

"Peki, tamam. Ayakkabılarını giy de gidelim."

Astor Park ceketimi alıp giydim. Arka kapı açıldı.

"Hartley ne olacak?" dedi Dylan.

"Ah, onu unuttum." Annem yüksek sesle, "Hartley, okul vakti geldi," diye bağırdı.

"Tanrım, onu beklemek zorunda mıyız?"

"Ben tam yanınızdayım," diye cevapladım.

Dylan şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı ve sonra koşarak arabanın arka koltuğuna geçti. Annem de aceleyle sürücü tarafına döndü.

"Bir," dedi bana ve omzunun üzerinden Dylan'a, "Bütün ev ödevlerini aldın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Seni almadan önce üzerini değiştirmeyi unutma."

"Evet, anne. Anladım."

"Eh, geçen hafta unutmuştun, değil mi?"

Dylan sessizleşti. Güneşliğimi indirip olmayan makyajımı kontrol ediyormuşum gibi yaptım ama aslında aynayı kardeşi mi gözetlemek için kullanıyordum. Kulaklığını takıp gözlerini telefonuna çevirdi.

Zarar görmediğinden gerçekten emin olmak istiyordum.

"Anne, dün gece olanlar... Belki ben Dylan'a ilaçlarını alması için yardımcı olabilirim?"

Annem trafik ışıklarında durup şaşkın bir ifadeyle bana döndü. Sanki arabada olduğumu unutmuş gibiydi. "Ah, Hartley. Senin çıkışta eve bir arkadaşınla dönmen gerek. Dylan'ın bu öğleden sonra at binme dersleri var," dedi, önerimi tamamen duymazdan gelerek. Belki de duymamıştı.

"Dün gece çok korkutucuydu."

"Baban sinirli biridir." Eliyle geçiştirdi. "Ama her şey yolunda. Çünkü Dylan ilaçlarını almazsa, bu hafta sonu yapılacak olan at gösterisine gidemez."

Annem dikiz aynasını kontrol ederken bir cevap bekledi ama hiçbir şey duyamadık. Dylan müziğin sesini o kadar açmıştı ki ses kulaklıklardan bize kadar geliyordu.

"Dylan," diye yineledi annem.

Dylan'ın tepkisizliği yüzünden benim tansiyonum yükseliyordu. Arkama uzanıp parmaklarımı şaklattım. İrkilmedi bile.

"Dylan, kıs şunu," diye bağırdı annem Astor Park'ın önünde

frene basarak. "O kadar yüksek ki ben bile müziği duyuyorum. Kulakların sağır olacak."

"İnsene. Senin yüzünden geç kalıyorum," diye çıkıştı Dylan.

Kendime küçük kardeşimin dün gece ve Tanrı bilir daha başka kaç gece travma yaşadığını hatırlatıp sakince arabadan çıktım.

Azarlanan kişi olmadığım için sevinmişim ama kendi annemin unutup durduğu kız olmaktan hafif bir rahatsızlık duymuştum. Anlayış istiyor ya da buna ihtiyaç duyuyor değildim ama üç yıllık yokluğumun ardından geri dönmüştüm ve kısa süre önce kötü bir kaza geçirmiştım, hastanede düşerek kafamı çarpmamın etkilerini hâlâ çekiyordum. Sabahın üçünde eve döndüğüm için bana bağırması gerekmez miydi?

Öfkeli hissederek adımımı Astor Park'ın kaldırımına attım. Belki Felicity bugün bana bulaşırdı da ona ağzıma geleni söyledim. Bu daha iyi hissetmemi sağlardı. Ne yazık ki Felicity'yi görmedim ama Kyle etüt dersi sırasında kütüphanede benimle konuşmaya kalkıştı.

Sandalyesini bana doğru kaydırıp kılı kollarını masaya yaydı. "Bran Mathis'i becerdiğin bütün okula yayılmış."

"Bugünlerde bu mu ilgi görüyor?" Bir kaşımı kaldırdım. "Neden Noel tatilinde sirke katılacağımдан bahsetmiyorlar? Bu reklam ekibimizin işine gerçekten yarayabilirdi."

"Sirk mi?" Gözlerini kırptırdı.

"Şaka yapıyor kız," diye yakınlardaki bir öğrenci araya girdi. Okulda ilk kez biri bana arka çıkıyordu ve sandalyemden fırlayıp onu kucaklamamam tamamen mucize eseri ydi. Gülümsemeye karar verdim.

Sarışın omuz silkti.

"Şaka mı?" diye tekrarladı Kyle. Yüzü sanki bir çizgi film karakteri gibi kıpkırmızı kesildi ve kulaklarından buharlar çıkmaya başladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Ben sadece ev ödevimi yapmaya çalışıyorum." Şiir kitabıma uzandığımda terli bir el benimkilerin üzerine kapandı.

Ağızımdan bir ciyaklama kaçtı. Oldukça sesli bir ciyaklama.

Bayan Chen'in başı masasından hızla kalktı. Etüt dersinin gözetmeni, "Bay Hudson," diye kükredi, "biz Astor Park'ta diğer öğrencilere dokunmuyoruz. Mezuniyet kredinizden bir puan silinmesini istemiyorsanız elinizi derhal çekin."

Kyle bileğimi sıkıca tuttu. Dişlerimi sıktım çünkü bu canımı acıtiyordu. Bayan Chen dizüstü bilgisayarını açtı. Kyle, öğretmenin söylediklerini uygulayacağını fark edince hemen beni bıraktı ama Bayan Chen bir şeyler yazmakla meşguldü.

"Bekle, onu bırakırsam puanımın silinmeyeceğini söylemiş-tin," diye itirazda bulundu.

Kadın cevap verirken Kyle'ın yüzüne bile bakmadı. "Size elinizi derhal çekmenizi söyledim ama siz çekmediniz. Böyle davranışlara müsamaha göstermem."

"Sürtük," diye söylendi. Bir biplleme sesi geldi ve Kyle'ın telefonuna bakmasıyla onu havada sallayarak ayağa fırlaması bir oldu. "Burada iki puan diyor. İki puan silmişsin!" diye bağırdı.

"Siz de bana sürtük dediniz. Bu, Okul Kuralları'nın 4-13 maddelerinde açıklanan kabul edilemez davranışlarla ilgili kuralların ihlali ve itaatsizliği. Şunu üç puan yapalım mı yoksa yerinize oturacak mısınız, Bay Hudson?"

Kyle bir patırtıyla yerine oturdu.

"Ve bilmelisiniz ki, son sınıf öğrencisi olduğunuz için sizden rakip olarak gördüğünüz diğer öğrencilere bir vahşi hayvan sürüsü gibi saldırmayı kesmenizi ve bir yetişkin gibi davranmanızı bekliyorum."

Felicity kütüphanedeki bir başka masadan, "Biz anaokulu çocuğu değiliz," diye şikâyet etti.

"O zaman yaşınıza göre davranın, Bayan Worthington. Çalışmak için on dakikanız kaldı, bunu akıllıca kullanın."

Bayan Chen'e bakarken sanırım gözlerimde kalpler vardı. O artık resmî olarak benim en favori öğretmenimdi.

Etüt dersi bittiğinde ona, "Teşekkür ederim," dedim.

Bana menafeli bir şekilde başını salladı, bu pek sıcak bir tepki değildi ama onu hâlâ seviyordum. Kütüphanenin önünde Kyle gözlerinde öfkeyle beni bekliyordu.

"Kazandın sanma, sürtük."

"Bir yarışta değiliz, bu yüzden ortada bir kazanan ya da kaybeden yok," diye yanıtladım. Ders programımı kontrol edince sırada müzik dersi olduğunu gördüm. Bu, dolabımı kurcalayabileceğim anlamına geliyordu.

"Sen tam bir eziksin."

"Peki." Gülümsedim ve koşar adım uzaklaşırken ona el salladım. Kyle arkamda şaşkın şaşkın dikilip kalmıştı. Ne bekliyordu ki? Onunla kavga etmemi mi? Benim iki katım kadardı, biliyordum ki istese fiziksel olarak benim icabıma bakardı, bu yüzden onunla dalaşacak değildim. Ayrıca belanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu, yani dikkat etmesi lazımdı.

"İyi misin?"

Kitaplarımı dolabıma tıkıp döndüğümde yanımda duran kişinin Ella olduğunu gördüm.

"Sebastian nasıl?" diye sordum hemen.

Burnunu kırıştırdı. "O... farklı."

"Nasıl?"

"Farklı işte. Eskiden anlayışlı ve tatlı biriydi, şimdiyse huy-suz bir ihtiyar gibi."

Kazayı hatırladığım her an mide bulantım yükseliyordu. "Çok üzgünüm," dedim. Kelimeler yetersizdi ama başka ne yapabiliyordum bilmiyorum. Bu yüzden bunu sormaya karar verdim. "Yapabileceğim bir şey var mı? Ona yemek yapmak ya da çoraplarını yıkamak gibi? Easton karamelli çikolatanın iyi bir hediye olacağını söyledi."

"İyi olurdu ama onları ben gönderirim. Kazanın suçlusu sensin falan demiyorum ama Seb sadece... şu anda biraz garip." Uzanıp koluma dokundu. "Sen kendi iyileşmene odaklanmalısın. Sebastian yola gelecek. Ya da biz ona uyum sağlayacağız. Hâlâ hayatta olduğu için mutluyuz sadece."

"Ben de," dedim hararetli bir şekilde. "Ama yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Yüzü ciddileşti. "Senin hatan değildi biliyorsun. Öyle olsaydı, Callum babanın bölge savcısı olmasını umursamadan seni dava edecek bir şey bulurdu."

Zil çalmasa ona cevap verecektim. Ella bana hafifçe gülümse-di ve sonraki dersine gitti. Sözleri beni biraz olsun rahatlatmıştı. Sonraki dersim müzikti ve ben bu zamanı Mendelssohn'un sonelerini majör perdeden çalarak kendimi sakinleştirmekle geçirdim. Hastanede uyandığımdan beri deneyimlediğim en huzurlu elli dakikaydı.

"Zaman doldu, Bayan Wright," dedi bir ses tepedeki ses sisteminden. Üzülerek kemanımı topladım ve yemekhaneye doğru yola düştüm.

Burası bir yemekhaneden çok lüks bir restorana benziyordu. Tavan en az altı metre yüksekliğinde olmalıydı. Duvarlar koyu renk ahşapla kaplıydı ve dikdörtgen masaların üzerine beyaz keten masa örtüleri serilmişti. Arka fonda çalan klasik müziğe, girişteki çeşmeden akan su sesi eşlik ediyordu. Bir köşede devasa bir canlı bitki duvarı kaplıyordu. O duvarın dibindeki masalar boştu.

Ortada Ella'yla oturan iki kız gördüm. Birinin kızılımsı saçları uzundu, diğeryse siyah küt saçlıydı. Yanlarında muhtemelen popüler olarak sınıflandırılabilir birkaç öğrenci oturuyordu. Bir masa ilerisinde Felicity ve tayfası vardı.

"Nereye oturacağını mı düşünüyorsun?"

Dönüp baktığımda Bran'ın kolumun dibinde olduğunu gördüm. "Hayır. Bahçenin orada oturacağım."

Surat yaptı.

"Ne? Oranın nesi kötü? Güzel görünüyor."

"Böcekler," dedi ve sonra titredi. Bunun rol mü yoksa gerçek mi olduğunu bilemedim. "Orada bir sürü haşerat var. Güven bana, orada yemek istemezsin. Benimle gel." Başıyla salonun en sonundaki masayı işaret etti. Çoktan kaslı çocuklarla dolmuştu.

“Seninkiler kalabalık görünüyor.”

“Yok ya, Dom yüzünden oradalar ve zaten o da iki kişilik yer kaplıyor.”

Dilimi dudağımın üzerinde gezdirip seçeneklerimi değerlendirdim. Pek seçeneğim yoktu gerçi. Ya köşede böceklerle oturacaktım ya da Bran’le. “Orası gerçekten de o kadar kötü mü?” diye sordum.

“Asıl soru şu olmalı, ben böceklerle oturmayı tercih edeceğin kadar kötü müyüm?” Gözleri muziplikle parlıyordu, yani gerçekten incinmediğini biliyordum ama haklıydı.

Yemek sırasında ilerlerken, “Neden bana karşı bu kadar iyisin?” diye sordum. Büfedeki seçenekler inanılmazdı. Bir daha asla öğle yemeğini atlamayacaktım. Kyle tüm yemek boyunca yanımda oturup iğrenç hakaretlerini fısıldasa bile umursamayacaktım çünkü balkabağı *raviolisi*, uğruna ölünecek kadar güzel kokuyordu.

“Neden olmayayım?”

“Şey, çünkü ben berbat biriydim?”

“Ne zamandan beri?”

Başımı yana eğip Bran’i inceledim. Bana yürüdüğü için mi benim kötü biri olmadığımı söylüyordu? Çok çekici biriydi. Muhtemelen hiç çaba sarf etmeden birçok kızı tavlayabilirdi.

“Çok fazla vakit geçiriyor muyduk? Pek ortak dersimiz yok.” Şimdi düşününce sanırım hiç yoktu.

Hafifçe kızardı. “Evet, ben senin gibi ileri seviye derslere girmiyorum.”

Ah, kahretsin. Bunu bir hakaret olarak mı anlamıştı? “Onu kastetmedim. Ben... ben...” Bocalıyordum. “Ben sadece burada pek popüler olduğumu sanmıyorum ve sen oldukça seksisin, yani senin daha popüler insanlarla takılman gerekmiyor mu?”

Sepetten bir elma kapıp tepsime bıraktı. “Seksi olduğumu düşünüyorsun, ha? Belki de bu yüzden seninle takılıyorumdur.” Göz kırpıp tepsimi aldı ve kasaya kadar taşıdı.

Kadın Bran'ın yemeklerini kasadan geçirip kimlik kartını okuttu. Ben de kadına kendi kartımı verdim. Kartı geçirdi ve sonra geri verdi. "Nakit var mı?"

"Ne?" diye sordum. "Neden nakite ihtiyacım olsun?"

Ekranı bana çevirdi. "Çünkü hesabında hiç paran yok."

Bu utanç vericiydi. Arkamdaki çocuklar pis pis gülüyorlardı, aşağılayıcı bir dedikodu dalgasının tepe noktasına ulaşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Bran öne çıktı. "Ben öderim."

"Yalnızca nakit," dedi kadın. "Kimlik kartlarını sadece bir kez okutma iznimiz var."

Bran hüsrana uğramış görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" Felicity masasından kalktı. Utanç radarı tetiklenmiş gibi sesinde hafif bir keyif vardı.

Arkamdan bir çocuk, "Hesabında hiç parası yokmuş," diye seslendi. "Ve Bran'ın de üzerinde hiç nakit yok."

Kurtarıcımın kulaklarının ucu kızardı. Turuncu renkli markayı şom ağızlı çocuğun tepesinden aşağıya dökmek için tepsiyi parmaklarımla sıkıca kavradım.

Başka bir öğrenci, "Sırayı bekletiyorsunuz," diye inledi. "Girmem gereken bir dersim var."

"Evet, bırakın geçsin de biz de yemeğimizi yiyebilelim."

"Açız!"

"İşte bu yüzden sıradanların Astor'a girmesine asla izin verilmemeli."

"Berbat, değil mi?"

Her şikâyetle birlikte Felicity'nin gülümsemesi daha da genişliyordu. Bu saçmalıkla besleniyordu. Tam tepsiyi bırakacaktım ki annemin dün gece elime sıkıştırdığı parayı hatırladım. Elimi cebime daldırıp parayı kasiyere verdim.

Yazık oldu, Felicity, diye mırıldandım kendi kendime.

"Kusura bakma," dedim Bran'e. "Param olduğunu unutmuşum. Kısa dönem hafızam da en az uzun dönem hafızam kadar berbat sanırım."

“Dert etme,” dedi Bran ama omuzları gergindi. Alay edilmekten hiç hoşlanmamıştı.

Ona sakinleşmesini söylemek istedim ama bu kendi başına öğrenmesi gereken bir şeydi. Bana gelecek olursak, köşeye gidip yemeğimi yedim. Kyle, Felicity ve Bran’dan daha öncelikli endişelerim vardı. Kardeşim tehlikedeydi ve onu evinden edemeyeceğime göre, tehlikeyi bertaraf etmenin bir yolunu bulmalıydım.

24

Easton

"BEN HASTANEYE GELİYORUM. Sesin bok gibi çıkıyor. Dün gece hiç uyumadın mı?" diye sordum Sawyer'a telefonda. Bu sabah altıda hastaneye gelmişti ve ben de biraz kestirmek için eve gitmiştim.

"Denedim ama endişelenip durdum. Hastaneden hiç ayrılmamalıydım."

Meali: Eve gittiği için Seb dört saattir ona işkence ediyordu.

"Seb bir şey istiyor mu?" Omzuma bir deri mont attım ve merdivenlerden koşarak indim.

"Ne istemiyor ki? Biftek, suşi, bir uçak, Lauren, kendi yatağı, daha az hemşire, daha güzel hemşire, sakso, yataktan çıkmak." Kardeşim derin bir iç çekti.

"Ona hâlâ Lauren'den bahsetmedin mi?"

"Hayır. Onu arayıp Seb'in uyandığını haber verdim. Sevindiğini ama bizimle uğraşamayacağını söyledi."

"Bu ne demek be?"

"Hiç bilmiyorum. Bak, gitmem gerek. Seb yine hemşireye bağırıyor."

Ben cevap veremedi Sawyer telefonu kapattı. Aklıma bir fikir gelmişti.

Birkaç dakika sonra Bentley'ye bindiğimde, "Doğrudan hastaneye mi?" diye sordu Durand.

"Hayır. Önce bir oyuncakçıya sonra hastaneye."

"Hangi oyuncakçı?"

"Kovacs'taki."

Kovacs'ın ne olduğunu bildiği hâlde gözünü bile kırpmadı. Orayı on üç yaşın üzerindeki herkes bilirdi. Muhtemelen Bayview'un yarısının bir kez dahi olsa –görünüşte komik hediyeler için– oraya gitmişliği vardı. Fakat Astor kızlarının söylediğine göre, orada kol ve sırt çantalarının içine attıkları şarjlı oyuncaklardan da bolca vardı.

Dolambaçlı yoldan seks dükkânına gittik. İçeriye girip ihtiyacım olan şeyi buldum ve ödemeyi yaptım. Duran pek konuşkan biri değildi ve ben de yorgundum, bu yüzden yolculuğun geri kalanında gözlerimi kapatıp uyukladım. Hastaneye vardığımızda Durand radyonun sesini açarak beni uyandırdı.

"Beni eve bırakacak birini bulurum," dedim kapıyı kapatırken. Seb tüm personeli, geri komaya girmesini isteyecekleri kadar canından bezdirdiği için onlara "merhaba" derken biraz daha güçlü gülümsedim.

"Rhonda, bu renk sana yakışmış."

Elli yaşlarındaki görevli hemşire gözlerini süzdü. "Teşekkürler, Easton. Mavi her zaman benim rengim olmuştur."

"Rujunun renginden bahsediyordum. Öpücük rengi." Göz kırpınca on iki yaşındaymış gibi kızardı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Çalışma arkadaşı Sarah, "Ya benimki?" diye şakıdı.

"Seninle ilgili düşüncelerimi açık açık söyleyecek olsam üç gün günah çıkarmam gerekir, Bayan Sarah," dedim ona.

Sarah soluk mavi saçlarına dokunup kıkırdadı.

Odaya giderken hademelerden Matthew'a rastladım. "Bugün ekstra kaslı görünüyorsun, adamım."

"Bu sabah biraz ağırlık kaldırdım," dedi, pazularını göstererek.

Yumruğumu pazusuna vurdum ve etkilenmiş göründüm. "Güzel ama dikkatli ol, kadın hastalar sana âşık olup buradan ayrılmak istemeyebilir."

"Planım o. Yataklar ne kadar dolu olursa maasım o kadar dolgun oluyor."

"Anladım." Parmağımı tabanca gibi yapıp ona doğrulttum ve sonra Seb'in odasına girdim.

"Eğil!" denildiğini duydum ve içgüdüsel olarak itaat ettim.

Kafamın üzerinden bir şey uçarken havayı yarmasıyla ısıklık sesi çıktı. Dönüp baktığımda bir yemek tepsisinin duvara çarpıp bezelye, elma sosu ve gizemli bir et parçasının yere saçılarak Rorschach lekesi* oluşturduğunu gördüm.

"Yemek o kadar kötü demek," diye espri yaptım.

"Burası bok gibi bir yer," diye homurdandı Seb. "Eve ne zaman gideceğim?" Yüzü o kadar kırmızıydı ki bir damarını patlatıp tekrar komaya girecek diye biraz endişelendim. Sawyer başını ellerine gömmüş bir hâlde sandalyesinde oturuyordu.

"Doktorun ne diyor?" Yatağa ulaştığımda ayakucunda asılı olan çizelgeyi aldım ve karıştırdım. Ancak karalamaların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyordu.

"Ebeveynim ya da vasim gelirse çıkabileceğimi. Sen on sekizsin, vasim ol ve beni buradan çıkar."

"Tamam." Yanına gittim. Koluna bağlı serumlar vardı. Onlardan birini çıkarmaya kalkıştım.

"Ne ya—" Sawyer üzerime atladı ama buna gerek yoktu çünkü ikizi kolunu çoktan elimden uzaklaştırmıştı.

"Sakin lanet serumlarıma dokunma. Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Seb kaşlarını çatıp bileğini korumacı bir şekilde eliyle kapattı.

"Buradan çıkmak için yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin."

Suratını astı. "Bir doktordan onay alman gerekiyor. Serumlarımı söküp atman değil. Ağrı kesicilerime ihtiyacım var."

* Rorschach mürekkep lekesi testi, hastaların algılarını mürekkep lekelerini kullanarak analiz eden psikolojik bir testtir. —çn

"Öyleyse doktorun eve gidebileceğini söyleyene kadar sakın-
leşip çeneni kapatmalısın. Güven bana, biraz daha sık kafalı bir
serseri gibi davranırsan seni kapıya koyacaklar. O zaman geriye
bunlardan eser kalmayacak." Parmaklarımı serum hortumlarına
doğru şıklattım.

"Umursuyormuş gibi davranmayı kes. Zaten bir bebek bakı-
cım var," dedi çocuk gibi somurtarak.

"Sawyer'dan bahsediyorsan eğer hayır, yok. O şimdi eve gi-
dip sıçacak ve sonra da duş alıp uyuyacak." Boştaki elimle diğer
kardeşimin omzunu sıktım. Elimin altında rahatladığını hissedebiliyordum. Çocuk burada kendini öldürüyordu resmen. "Seni
eğlendirmek için ben varım. Sawyer sakso istediğini söyledi? Bu
isteğini yerine getiremem ama şöyle bir şeyim var." Kâğıt torba-
yı Seb'in kucağına attım.

Seks oyuncakını çıkardı. "Ciddi misin? Ben bunu istemiyo-
rum." Kafama fırlattı ama Seb o kadar güçsüzdü ki önüme yere
düştü. "Lanet olsun, Lauren nerede?"

"Evde." Nerede olduğunu bilmiyordum ama en yakın tahmi-
nim buydu.

"Bana bir fahişe getirmeliydin."

"Rhonda'ya sordum, hastaneye fahişe getirmek yasakmış."
Oyuncağı aldım ve masanın üzerine koydum.

"Sanki kurallar seni daha önce durdurmuştu da."

Şakağım zonklamaya başladı. Başparmağımı Sawyer'a çevir-
dim. "Gitme vakti."

Ayağa kalkıp tek kelime etmeden kapıya gitti.

"Beni bırakıyor musun?" diye seslendi Seb. "Lanet olsun,
beni bırakıp gidiyor musun? Uyanalı daha yirmi dört saat olma-
dı ama sen şimdiden kaçyorsun!"

Sawyer dondu.

"Evet, gidiyor ve onun yerine ben geçiyorum. Şimdi çeneni
kapat ve kardeşinin içi rahat bir şekilde gitmesine izin ver," diye
azarladım. "Git," diye emrettim Sawyer'a da.

Kaçarak gittiğinde onu suçlamadım. Yapabilsem ben de ka-
çardım.

“Kim öldü de sen kral oldun?” diye sordu Seb.

“Ben.” Boş sandalyelerden birine oturup bacaklarımı uzattım ve ellerimi enseme birleştirdim. Uyanalı bir saat falan olmuştu ama şimdiden başım ağrıyordu. Tek istediğim gözlerimi kapatıp biraz kestirmektir.

“Hayatında bu kadar yorucu olan ne? Sikiinin peşinde çok mu kız var?” Sesi kulağa kıskanç geliyordu.

Ona acınası gerçeği söylemeye karar verdim. “Yalnızca bir kız var ve onunla yiyişme aşamasına bile geçemedik.”

Bu, onu susturdu. Ne düşündüğünü görmek için gözümü açtığımda onu pencereden dışarıya bakarken buldum. Kendime kötü bir kaza geçirdiğini, iki haftadır komada olduğunu ve muhtemelen aklını kaçırdığını hatırlattım.

“Doktor gerçekten de bir ebeveyn ya da vasiden imza alman gerektiğini mi söyledi?”

“Evet ama babam telefonuna cevap vermiyor,” diye cevapladı keyfi kaçmış bir şekilde.

“Eve geliyor. On dokuz saatlik bir uçuşta, inip yakıt almaları gerekiyor,” diye hatırlattım ona.

“Biliyorum.” Avuçlarıyla çarşafı kavradı. Fena hâlde buradan gitmek istiyordu.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde telefonu titrerken aynı anda cebimdeki de titredi. Babam gelmiş olmalıydı. Seb’in gözleri parladı ve telefonu kaptı. Her ne okuduysa bu iyi haber değildi. Mesajı incelerken yüzü karardı. Küfrederek telefonu odanın diğer ucuna fırlattı. Gizemli et lekesinin tam ortasına isabet ettirmişti.

“Güzel atış.” İç çektim. Seb, Astor’un lakros takımındaki en iyi oyuncularından biriydi.

“Babam Londra’daymış ve perşembe sabahı erken saatlere kadar burada olmayacakmış.”

"Neden?" Kendi telefonumu çıkarıp mesajı okudum - kötü hava şartları elini kolunu bağlamıştı.

"East."

"Ne?"

"Bir şey yapman lazım."

Suratım asıldı. "Ne gibi? İkinci kattayız. Çarşılarını birbirine bağlayıp aşağıya inmek ister misin?"

Gözlerinde kurnaz bir parıltı belirdi. "Bize yardım edebilecek bir kişi var."

Kafamda sirenler çalmaya başladı. Babam ülke dışındayken bize vasilik eden biri vardı. Notlarımıza, izin kâğıtlarımıza ya da bir yetişkinin izni olmadan alınamayacak şeyler olduğunda bizim için imza atıyordu. Ama o ailemizde istenmeyen kişiydi ve Seb bunu biliyordu.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır. Bu kötü bir fikir."

"Neden? Ella sorun eder diye mi? Bilmediği şey canını sıkamaz, sen söylemezsen ben de söylemem."

"Hayır çünkü öyle bir adama borçlanmak istemezsin. Bu bir uyuşturucu bağımlısına banka hesap bilgilerini verip, 'Sakin hiçbir şey alma,' demek gibi."

"En kötü ne olabilir ki? İyiliğinin karşılığı için ararsa hayır deriz."

Bu da hiç içime sinmemişti.

"Lütfen, East. Çaresiz olmasam bunu istemezdim ama sana yemin ederim bir gece daha burada kalırsam kendime kötü bir şey yapacağım."

Dişlerimi sıktım. Seb'in ciddi olduğunu düşünmüyordum ve annemiz kendi canına kıymışken böyle bir tehdit etmesi çok aşağılık bir davranıştı.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce biraz uzaklaşmam gerektiğine karar verdim.

"Gidip biraz su alayım," dedim kapıdan çıkarken.

"Suyum var zaten!" diye bağırdı arkamdan.

Koridorda yürüyüşe çıktım ve Hartley'nin eski odasına vardığımda durdum. Kafa yaralanmaları berbattı. Hartley hafızasını, Sebastian ise kendini kaybetmişti. Elimi kafatasımda gezdirdim. Hepimiz çok kırılıgandık. Kötü bir düşmeyle tüm dünyamız değişebiliyordu. Ne Hart ne de Seb böyle bir şey olsun isterdi, bahse varım eski hâllerine geri dönme şansları olsa bunu hiç düşünmeden yaparlardı. Yapabileceğim tek şey sabırlı olmaktı. Tabii ki ben sabırlı olmakta berbattım ama başka seçeneğim mi vardı?

Kendimi geri dönmeye zorladım ve Seb'in odasına doğru yürüdüm. Beni sadece hedef olarak görse bile bana ihtiyacı vardı. İçini dökmesi gerekiyordu ve bunu kaldırabilirdim.

Döndüğümde Seb giyinmişti ve oturma bölümünde oturuyordu, sanki hasta değil de bir ziyaretçiymiş gibi görünüyordu. Bir GQ dergisini karıştırıyordu.

"Ne oluyor?"

Cevap vermedi.

"Seb? Neden giyindin?"

Nihayet başını kaldırdığında yüzünde kibirli bir ifade vardı. "Buradan ayrılıyorum."

"Nasıl?"

Gülümsemeye devam edince korku içimde bir yılan gibi kıvrıldı. "Yapmadım de."

Omuz silkti. "Niye bu kadar büyütüyorsun? Gelip bizi alacak ve eve bırakacak. Sen bu kadar büyütmezsen kimse umursamaz."

"Bu yanlış." Telefonumu çıkardım ama onu arayamayacağımı fark ettim. Bir süre önce numarasını silmiştim ve ezberimde de yoktu. Yeniden dişlerimi sıktım. "Yardım için şeytanı çağır-mazsın."

"Çok geç."

“Beni aramana sevindim.” Steve O’Halloran’ın ağır eli omzuma indiğinde elimden geldiğince irkilmemeye çalıştım. Cinayetle ve cinayete teşebbüsle suçlanan bir adamın elini kolunu sallayarak etrafta dolaşması sistemin ne kadar boktan olduğunu gösteriyordu. Sakın bana ayağındaki kelepçenin ya da milyon dolarlık kefaletin herhangi bir caydırıcılığı olduğunu söylemeyin. Yüklü miktarda paraya erişimi vardı. Onları bir sincap gibi sağda solda saklıyordu. Ben de bunu alışkanlık edinmiştim. Hatta Steve bana kendi yatak odasındaki havalı kasayı gösterdikten sonra ben de babamdan odamdaki gardırobumun içine bir tane kurdurmasını istemiştim.

Seb’e öldürücü bir bakış atsam da o, bunu görmezden geleerek arka koltuğa geçti. İstedliğini elde etmişti, bunun yaratacağı hasar umurunda değildi. Bu tanıdık gelen duygu fark etmiştim ki yalnızca bencilce ve sığ değildi, tahrip ediciydi de. Eğlence peşinde olmanın her şeyden üstün olduğuna dair Ella’ya verdiğim nutuk, bununla karşılaştırıldığında çok aptalca geliyordu.

“Bir şey mi unuttun?” diye sordu Steve.

“Aklımı,” diye söylendim ağzımın içinde. Arka kapıyı çekerek açtım ve Sebastian’ı öteye ittim.

“Önde otursana,” diye şikâyet etti. “Ben hastayım. Uzanmam gerek.”

“Tabii, en son koltuğuna oturmayıp kemerini takmamak güzel iş görmüştü çünkü,” dedim alayla.

Seb bir yetişkin gibi karşılık vererek bana ortaparmağını gösterdi. Kemerimi taktım ve Steve’in yeni Tesla’sının yolcu koltuğunun dizlerimi göğsüme sıkıştırmasını görmezden geldim. Burası çok rahatsızdı ama en azından Ella’yı öldürmeye çalışan adamın yanında oturmuyordum. Zaten kendimi yeterince aşağılık hissediyordum, bir de ona aile dostumuzmuş gibi davranarak durumumu daha kötü hâle getirmeyecektim.

“İkiniz nasılsınız?” diye sordu Steve, yavaşça eve doğru sürerken. Bu adam tam bir hız manyağıydı. Normal hızında sürse beş dakikaya evde olurduk. Bunun yerine, Ella’nın hızına rakip

olacak kadar yavaş sürüyordu. Şu durumda gün doğmadan eve varırsak şanslıydık.

"Harika," diye şakıdı Seb. "Bir yerde durabilir miyiz?"

"Hayır," diye bağırdım. "Eve gidiyoruz."

Seb'in, sürücü koltuğundaki adamla iki dakikadan fazla zaman geçirmek istediğine inanamıyordum. Steve bir kadını öldürmüş ve bunun üstünü örtmek için Ella'yı da öldürmeye kalkışmıştı. Onunla aynı havayı solumak bile beni hasta ediyordu.

"İstediğin yerde durabiliriz," dedi Steve.

Seb canlanıp bir şeyler söylemeye yeltendi ama sol botumla sağ ayağının üzerine bastım. Şu noktada, Seb'in hastaneden daha yeni çıkmış olması falan umurumda bile değildi. Eve gidiyorduk, o kadar. Bakışlarım tehdit doluydu ve Seb beni bunların boş tehditler olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. On yedi yaşında olabilirdi ama iki haftadır hastanedeydi ve hiç çaba sarf etmeden onu yere serebileceğimi ikimiz de biliyorduk. Çenesini kapatıp pencereye yaslanınca ayağımı çektim.

"Eve gidelim," diye cevapladım ikimizin adına.

Eve dönüş yolculuğu şükür ki kısa sürmüştü. Araba durduğu anda inmeye hazırdım. Steve'in bizi eve getirdiğini kimse bilmezse, bu bir sorun olmazdı.

"Kalkma vakti, uykucu. Evdesin." Seb'i sarstım. Kısacık yolculuğa rağmen uyuyakalmıştı. "Hadi gidelim," diye tısladım. Garaj yolunda ne kadar kalırsak fark edilme olasılığımız o kadar artardı.

"O iyi mi?" Steve dönüp Seb'in dizini sıvazladı. "Hey, ufaklık. İyi misin?"

"İyi," dedim ama içten içe ben de endişelenmiştim. Onu eve çok mu erken getirmiştik? Onu daha güçlü sarstım. Belki de fazla güçlü sarsmıştım çünkü acıyla inleyip yumruk ve tekmeleriyle beni uzaklaştırmaya çalıştı.

"Siktir git," diye kükredi. "Beni tekrar komaya mı sokmaya çalışıyorsun?"

"Özür dilerim." Aceleyle arabadan çıkıp onun tarafına döndüm.

Tökezleyerek ayağa kalktı, önce arabaya sonra bana tutundu ve öne doğru titrek bir adım attı.

Steve, Seb'i sağ tarafından yakalayıp başıyla diğer tarafına geçmemi işaret etti. Eve gizlice girme planım suya düşmüştü.

"Kendim yürüyebilirim." Seb bizi uzaklaştırmaya çalıştı ancak yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüzdü.

Steve'le onu ön kapıya uzanan geniş basamaklardan yukarıya taşıdık. "Bundan sonrasını ben hallederim," dedim Steve'e.

Gülümsedi. "Seni hayatta bir başına bırakmam."

Dişlerimi sıktım. "Gerçekten, biz iyiyiz. Değil mi, Seb?"

Seb'in başı yana devrildi. "Evet, iyiyim," dedi uyuklu bir şekilde.

Panikledim. Şüpheyile gözlerimi kısıp Steve'e baktım. "Doktor gerçekten de taburcu belgelerini imzaladı mı?"

Steve başıyla onayladı. "Evet. Son kırk sekiz saattir değerlerinin iyi olduğunu, herhangi bir ruhsal bozukluk belirtisi gösterirse aramamız gerektiğini söylediler."

"O da ne demek şimdi?"

"Yani salya akıtmaya başladığımda beni hastaneye götürmelisin demek," diyerek espri yaptı Seb.

"Bana iyi görünüyor." Steve, Seb'i düzeltti. "Neden sen kapıyı açmıyorsun, East?"

Açmama gerek kalmadı çünkü kapı kendi kendine açılmış ve Ella girişte belirmişti. Ağzı yarı açık kalmıştı, bakışlarında kırgınlık vardı.

"Ne oluyor?" dedi sinirle.

Steve öne geçip Seb'i peşinden sürükledi. "Sebastian'ı eve getiriyoruz."

"Özür dilerim," diye fısıldadım Ella'ya ama onun bakışları Steve'e kitlenmişti. Sanki her an bir silah çekip kafasına dayayacakmış gibi dikkatli gözlerle onu izliyordu.

Nasıl böyle düşünmesindi ki? Steve'in silahını gerçekten de ona doğrultuşundan bu yana çok zaman geçmemişti.

Siktir. Onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Kolumu Seb'in kolunun altına sokarak onu Steve'den uzaklaştırdım. Kısa süren bir Seb'i çekiştirme oyunundan sonra Steve nihayet pes etti.

"Neden Sawyer'ı çağırılmıyorsun?" diye sordum Ella'ya.

Başıyla onaylayarak geri çekildi, kollarını karnının üzerinde korumacı bir şekilde kendine dolamıştı ve gözlerini Steve'in üzerinden ayırmıyordu. Arkamdaki dış kapıyı açık bırakmıştı çünkü burası devasa bir ev olmasına rağmen Ella kapana kısılmış ve korkmuş hissediyordu.

Kardeşimi mermer zeminli fuayede bir sandalyenin üzerine bıraktım. Ağırlaşmış gözkapaklarının ardından bana baktı.

"İyi misin, canım?" Nazikçe omzunu dürttüm.

"Başım ağrıyor." Elinin arkasını ağzına götürdü. "Ve sanki kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Banyo şu tarafta." Hemen girişteki küçük banyoyu gösterdim.

Derin bir nefes aldı ve sonra bir tane daha alıp mide bulantısını bastırmaya çalıştı ama bulantı galip gelmişti. Teni gri-yeşil bir renge döndü ve ayağa fırlayıp banyoya koştu. Öğürme sesleri büyük holde yankılandı.

"Sen artık gidebilirsin," diye bilgilendirdim beni yetiştiren, annemle yasak ilişki yaşayan, en iyi arkadaşımı öldürmeye çalışan adamı.

"Callum evde olmadığı için sanırım en iyisi benim..."

"Hayır," diyerek lafını kestim. "Bizim için en iyisi senin gitmen," Ella'nın açık bıraktığı kapıya yürüdüm. "Yardımanın için teşekkürler ama seni aramamalıydık."

"Daha fazla sorun çıkarmak istemediğim için gidiyorum, evlat. Ella biraz üzgün görünüyordu." Sesini yükseltmişti, sanki Ella'nın onu duymasını umuyor gibiydi. "Kendimi açıklamak istedim ama hiç fırsatım olmadı. Ben kızımı incitmeye çalışmadım. Böyle bir şeyi asla yapmam. Varlığını öğrendiğim andan beri tek istediğim onu bulmak ve korumaktı. O gece..." Durakladı ve sahte bir üzüntüyle başını iki yana salladı. "O gece," diye

devam etti, "sonsuz dek bana musallat olacak. Ben Ella'yı korumak istemiştim ama bunun yerine onu tehlikeye attım."

"Güzel gösteri." Alkışladım. "Buna C verirdim. Sen gerçek bir duygu belirtisi gösteremeyecek kadar büyük bir psikopatsın ama iyi denemeydi. Şimdi gitme vakti. Burada senin saçmalıklarını dinleyecek kimse yok."

Birbirimize baktık. Steve'le kavga etmek zorunda kalacak mıyım diye endişeyle gerildim. Ben gençtim ve gücüm yerindeydi ama Steve'de de olgun erkek gücü vardı, askeri eğitiminden bahsetmiyordum bile. O ve babam eskiden donanmadaydılar.

Neyse ki bunu denememe gerek kalmadı. Bakışlarını yere indirip kapıya doğru yürüdü, benimle aynı hizaya geldiğinde durdu.

Kısık bir sesle, "Aynı baban gibisin, değil mi evlat?"

Göz kırparak beni tüyleri ürpermiş ve huzursuz bir hâlde bırakıp kapıdan çıktı. Bana "evlat" demesinden nefret ediyordum. Onun oğlu olmamdan şüphelendiğim için şimdi daha da çok nefret ediyordum. Sarhoş bir şekilde kapısına dayandığımda John Wright'ın ima ettiği şey buydu. Benim gerçek bir Royal olmadığımı, aslında bir O'Halloran olduğumu söyleyerek DNA testi konusunda benimle alay etmişti...

Bu anıları aklımdan güçlükle uzaklaştırdım. Sikerim Hartley'nin babasını. Sikerim Steve'i. Hepsini sikerim.

Kapıyı serçe kapatıp döndüğümde Ella'yı merdivenlerin tepesinde gördüm. Öfkesi ve huzursuzluğunu buradan bile hissedebiliyordum.

"Seb nerede?" Artık arka planda öğürme sesleri duyulmuyordu.

"Sawyer onu yukarıya çıkardı. Onu neden buraya getirdin?"

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. "Sebastian hastaneden çıkmak istedi, doktor onu benim çıkarmama izin vermedi."

"Sen bir yetişkinsin."

"Ama onun vasisi değilim."

“Steve de değil” diye bağırdı.

Ensemi tutup sıktım. “Annem öldükten sonra babam bizi kendisi yokken kontrol edebilmesi için Steve’e yetki verdi. Bir çeşit” –kelimeyi düşünmem gerekti– “vesayet. Babam burada olmadığı zamanlarda Steve, Callum’un yerine karar verme yetkisine sahip. Sanırım babam bunu bozmamış.”

Ella kâğıt gibi bembeyaz kesildi. “Sen ne demek istiyorsun? Yani Callum’un buralarda olmadığı herhangi bir zaman Steve bize ne yapıp yapamayacağımızı söyleyebilir mi? Beni bu evden götürebilir mi?”

Ense kökümde düğümlenmeye başlayan gerginlik bir hastalık gibi tüm bedenime yayılıyordu. “Bilmiyorum,” diye yanıt verdim dürüstçe. “Seb...” Cümlemin devamını getiremedim. Suçu hasta kardeşime yıkamazdım. Ella’nın ona bakmasına ihtiyacı vardı. “Steve’in bu yetkisini bir kez kullandığına şahit olmuştum –babam yokken uçmam için izin belgelerini imzalamıştı– ve şansımı denedim. Çok aptalcaydı ve bundan pişmanlık duyuyorum.”

“Onu buraya getirdiğin için çok kızdım,” dedi ve merdivenin tepesinde gözden kaybolmadan önce gözyaşlarının akmaya başladığını gördüm. Reed’i aramaya gitmişti. Bu akşam ondan büyük azar yiyecektim. Muhtemelen bunu hak etmiştim. Bu kez fena sıçmıştım.

Seb’e hayır demeliydim. Kötü bir şey yapma tehdidi kendini öldürmek değil de koridorda çıplak koşturmaktı muhtemelen. Paniklememeliydim. Yapabileceğim düzinelerce başka seçenek vardı ama var olduklarını bildiğim hâlde hiçbirini aklıma gelmemişti.

Kahretsin, dostum. Yetişkin olmak zordu.

25

Hartley

ÇARŞAMBA GÜNÜ OKULDAN sonra annemi mutfakta yemek hazırlarken buldum.

“Babam evde mi?” diye sordum. Saat daha beş değildi, normal mesai saatlerinde çalıştığını umuyordum. Ofisine girmem gerekiyordu. Öğle yemeğinde kurduğum plan, onu suçlayacak bazı bilgiler bulmayı umarak masasındaki her bir kâğıdı baştan sona incelemekten ibaretti.

“Hayır, canım. Bunların benim için doğrar mısın lütfen?” Bana doğru iki tane meyve yuvarladı.

“Tabii.” Ellerimi yıkadım ve parmağımla bileğimdeki yara izini ovuşturdum. Bunun nasıl meydana geldiğini hatırlamamak bir lütuftu. Böylece o kötü anıların yükünü taşımadan yaşayabilirdim. Ancak bu, yalnızca kardeşime yardım edip geçmişin tekerrür etmesini engelleyebilirsem bir lütuf olabilirdi. “Demek Dylan at gösterisine gidiyor? Bu bir günlük bir şey mi?”

“Yarın okuldan sonra gidiyor, pazara kadar dönmeyecek.”

Nihayet elime bir fırsat geçmişti. Babamın aleyhinde kanıt bulmak için dört günüm vardı. Ellerimi kurulayıp bir bıçak kap-tım ve tezgâhta anneme katıldım. Yanında dururken ondan beş santim daha uzun olduğumu fark ettim. Bunu daha önce fark

etmemiştim, görünen o ki son üç yılda büyümüştüm. Annemin yüzünü inceledim. O da yaş almıştı, uzamamıştı ama yaşlanmıştı. Dudakları incelmışti ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. Yanaklarındaki deri hafifçe sarkmıştı. Yorgun ve mutsuz görünüyordu.

Onun kaygısızca güldüğüne, katıla katıla kahkahalar attığına dair hiç anım yoktu. Yetişkinlik böyle bir şey miydi? Yoksa alnındaki botoksun bile silemeyeceği derin çizgiler, babamın davranışlarının sonucu muydu?

Aklımın köşesinde ve kalbimin derinliklerinde tek bir soru vardı. Boğazımdan fırlayıp dilimin ucuna kadar geldi. *Beni seviyor musun?*

Çaresizce bilmeyi arzulayarak bileğimi kaldırdım. "Bunu nasıl kırdığımı biliyor musun?"

Bakışları yara izime indi ve sonra yüzüme kaydı. Gözlerinde şaşkınlık vardı. "Elbette. Okulda düştün."

"Babam kırdı."

Annem kendi bıçağını tezgâha çarptı. "Hatırladığın şey bu mu? Bu doğru değil. Bu, okulun sana söylediği bir yalan çünkü hatalarının bedelini ödemek istemediler. Ama baban bunun çaresine baktı. Senin yatılı okuldaki üç yıllık masrafını karşıladılar." Bıçağını alıp soğanları doğramaya döndü. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra, hatırladığın tek şeyin bu yalan olduğuna inanamıyorum."

Kafa karışıklığından başım dönüyordu. Easton bana yalan mı söylemişti? Hayır. O sadece benim ona söylediğim şey anlatmıştı. Yani *ben* mi yanıliyordum? Tamamen yanlış mı anlamıştım? Ayrıca annem "senin için yaptığımız onca şey" derken neyi kastediyordu? Boş dairem, kayıp telefonum ve tamamen gıcır gıcır olan yatak odamın görüntüsü üst üste eklenince daha da tehlikeli bir resim çizdi. Bildiklerimden korktuğu için mi hatırlamamı engellemeye çalışıyordu?

"Telefonum nerede?" diye talep ettim. "Ve çantam? Neredeler? Dairemden çıkardığınız o eşyalar nerede?"

Annemin eli seğırdi ama başını kesme tahtasından kaldırmadı. "Onları polis kaybetmiş olmalı."

Dümdüz çıkan ses tonu yalanını ele veriyordu. "Tıpkı babamın rüşvet aldığı davalardaki delilleri polisin kaybetmesi gibi mi?"

"Çık dışarı." Sesi alçak ama tehdit doluydu. "Çık dışarı ve aklın başına gelene kadar orada kal. Baban hakkında bu şekilde ileri geri konuşmana müsamaha gösteremem. Yalan söylemeyi kesemiyorsan, belki hastaneye tekrar dönmen gerekiyordur."

Bıçağı sıkıca kavradım. "Dylan'ı incitmeseniz iyi edersiniz."

"Sana git dedim."

Titrek bir nefes alıp bıçağımı indirdim ve çekip gittim. Üst kata çıkmadım. Bu evde bir saniye daha kalabileceğimi sanmıyordum. Easton'ın kabanını ve sırt çantamı kapıp oradan ayrıldım. Annem beni durdurmadı. Nereye gittiğimi sormadı. Bilmek istemiyordu.

Telefonumu çıkardım ve Parker'ın adresini girdim. Onu arama zahmetine girmedim. Suratıma kapatabilirdi ama evine gidersem konuşmam bitene kadar beni gönderemezdi. Evine yakın bir otobüs durağı yoktu. Oraya varmam otuz dakika sürdü.

Kapıyı asık bir suratla açtı. "Burada ne yapıyorsun, Hartley?"

"Babam Dylan'a zarar veriyor," dedim doğrudan. "Gelip onu götürmen gerekiyor."

Parker'ın yüz ifadesi öfkeye dönüştü. "Annem aradı ve yine yalanlarını yaymaya başladığını söyledi. Geçen sefer neredeyse ailemizi yok ediyordun. Belki bunu sana kimse anlatmamıştır ama yatılı okula hikâye uydurmayı kesmediğin için gönderildin. Bu yüzden Tanrı aşkına, Hartley, yalan söylemeyi kes de hepimiz mutlu olabilelim artık. Dylan'a zarar veren biri varsa bu sensin."

Suçlaması hafifçe sendelememe neden oldu. "Önceki akşam sen orada değildin," dedim kızgınlıkla. "Babam eliyle yüzünü kavradı ve..."

"İlaçlarını almıyordu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Bilmezsin tabii çünkü Dylan altüst olduğunda sen

burada değildin. Babamın eli yüzünde miydi? Tabii öyle olacaktı. O sadece ilaçları yuttuğundan emin olmak istemiş. Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Annem sadece yalanları hatırladığını söylemişti ve şu anda haklı olduğunu görebiliyorum. New York'a geri dön, Hartley." Dudakları kıvrıldı. "Burada istenmiyorsun."

Sonra geri çekildi ve kapıyı suratıma çarptı.

Uzun bir süre orada öylece dikildim ve ortasındaki kaligrafi W harfinin kıvrımları bulanıklaşana kadar gözlerimi pirinç tokmağının üzerinden çekmedim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Polise gidebilirdim ama neyi ihbar edecektim ki? Hiç kanıtım yoktu.

Bileğim ağrımaya başladı. Ovuşturdum. Tıbbi kayıtlarıma erişebilirdim. Oradan bir şeyler çıkar mıydı? Gerçi daha gittiğim okulun adını ya da nerede olduğunu bile bilmiyordum. New York büyük bir eyaletti. Kim bilirdi?

Birden aklıma Jeanette'in okunmamış masajı geldi. Aceleyle telefonumu çıkardım ve mesaj uygulamasını açtım.

Selam! Daha iyi misin? Annem kötü bir kaza geçirip hafızanı kaybettiğini söyledi?!!! Bu çok korkunç. Hakkında pek fazla bir şey bilmiyorum. New York'taki yatılı okula gittikten sonra irtibatı kaybettik. Nana öldüğünde ailen eğitim fonundaki parayı kullanarak seni oraya gönderdi. Okulun adını hatırlamıyorum ama sanırım Northwind ya da Northfield Akademisi gibi bir şeydi. North'lu bir şeyler. Eski numaran 555-7891. Bunu aradım ama ulaşamıyordum. Keşke daha fazlasını hatırlayabilsem. Umarım daha iyi hissediyorsundur!

Kahretsin. Onunla daha önce irtibata geçmeliydim. Eve gitmem gerektiğine karar verdim. İçeriye girmeyecektim ama Dylan'ı görmem ve ona, bir şey olursa yanında olduğumu söylemem gerekiyordu. Bu kez otobüs kullanmadım. Ailemin evi Parker'ınkinden arabayla on dakikalık mesafedeydi bu yüzden bir taksi çağırdım. Küçük bir mucizeydi ama oraya tam da kardeşimin servisten indiği anda varmıştım.

"Dylan!" Dikkatini çekmek için olduğu tarafa koşturdum. "Eğlendin mi?"

Durdu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Evet."

Saman, tezek ve ter kokuyordu ama gülümsemesi o kadar güzeldi ki bunlar önemsiz kalıyordu. Ona sarılmak istedim ama beni geri çevireceğinden korkuyordum. Siktir et. Yine de yaklaşıp hızlıca iki kolumu etrafına sararak onu kucakladım. Bana karşılık vermedi ama itmedi de. Yani bu da bir başarıydı.

Annemin çıkıp beni kovmasına ne kadar kaldığını merak ederek omzumun üzerinden baktım. "Telefonun yanında mı?"

Dylan'ın kaşları çatıldı. "Evet, neden?"

"Çünkü yeni bir telefon aldım ve seni rehberime eklemek istiyorum. Böylece derslerde mesaj falan atabilirsin." *Ya da akşamları, bana ihtiyacın olursa.*

Yavaşça telefonunu çıkardı. "Olabilir sanırım. Aslında ben pek mesaj atmam."

"Sorun değil. Seni rahatsız etmemeye çalışırım." *Hadi. Hadi.* Onu sessizce teşvik etmeye çalıştım. "Ne tür bir biniş çalışıyorsun?"

"Şimdilik engel atlama." Telefonunun kilidini açtı.

"Vay be. Bu harika. İzlemeye gelebilir miyim?"

"Neden gelmek isteyesin?" diye sordu, sesi ve yüzü şüpheyi bürünmüştü.

"Sen benim kız kardeşimsin ve havalı bir şey yapıyorsun. Sanırım asıl soru neden gelmek istemeyeyim olmalı."

"Daha önce hiç ilgi göstermemiştin." Parmakları ekranın üzerinde havada kaldı.

"Açıkça görülüyor ki daha önce berbat bir ablaymışım," diye şaka yaptım ama bu beni içten içe öldürüyordu. Dylan çok küçüktü ve desteğe ihtiyacı vardı ancak görünüşe göre ben kalpsiz bir pisliktim. "Kafa travması aklımı başıma getirdi."

"Sana üzülmem için mi yapıyorsun bunu? Çünkü üzülmiyorum," diye cevapladı kardeşim.

"Hayır. Kesinlikle amacım bu değil."

Arkamda evin dış kapısı gıcırdayarak açıldı. Ah, kahretsin. "Numaran," dedim aceleyle.

Kaşlarını çattı. "Yine mi gidiyorsun?"

Yine. Tanrım, tek bir kelime beni nasıl bu kadar yıkabilirdi? Yatılı okula gittiğim için incinmişti.

Başımla onaylamadan önce gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı uzaklaştırdım. "Hayır. Buradayım. Zaten ilk başta da gitmeyi istememiştim ama geçmişi değiştiremem. Artık buradayım. Bu yüzden numaranı istiyorum. Lütfen. Lütfen, Dylan."

Omzumun üzerinden baktı.

"Dylan, içeriye girme vakti geldi," dedi annem soğuk bir şekilde. "Ablan bu akşam bize katılmayacak."

"Beni bırakmayacağını sanmıştım," diye bağırdı Dylan.

"Bırakmıyorum. Söz veriyorum. Bayview'da kalıyorum. Belki burada, bu evde değil ama Bayview'da. Tamam mı? Lütfen. Numaranı ver."

Tereddüt ettiğinde nefesimi tuttum.

"Dylan, içeriye gel," dedi annem tekrardan.

Kız kardeşim başıyla onayladı ve yürümeye başladı. İçten içe ölmek istedim ama yanımdan geçerken numaraları mırıldanmaya başlamıştı. Rahatlamayla gözlerimi kapattım ve çabucak telefonumu çıkarıp numarasını kaydettim. Kapı Dylan'ın arkasından kapandı ama annem basamakta durmaya devam etti.

"Bir dairen olduğunu hatırladığına göre sana oraya dönmeni öneririm. Burası üç yıldır senin evin değildi. Yalan dolanlarını kesene kadar burada istenmiyorsun."

O zaman bu eve bir daha hiç dönmeyeceğim gibi görünüyordu. Easton'ın kabanını sıkıca kavradım ve kalan son köprüyü de yaktım. "Geri geleceğim ama bu kez Dylan'ı sizden almak için."

Topuklarımın üzerinde dönerek uzaklaştım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama yapacaktım.

Daireme gitmek için otobüs kullandım. Umarım Easton orayı benimle paylaşmayı umursamazdı. Vardığımda ikinci katın ışıkları yanıyordu. İçime, yolculuk boyunca yerleşmiş soğuğu eriten sıcak bir his yayıldı. Merdivenleri koşarak çıktığımda kapının üzerindeki lambanın değiştirilmiş ve kapı kolunun sağlamlaştı-

rilmiş olduğunu gördüm. Merdivenler hâlâ sarsaktı ama bu peş-
mürde evi sevmeye başlamıştım.

Kapıyı hafifçe tıklattıysam da girmeden önce cevap gelmesini
beklemedim. Easton ocağın başındaydı ve belden yukarıya çıp-
laktı. Yanları beyaz çizgili siyah örme eşofmanı kalçasında zar-
zor duruyordu. Kapıya yaslanıp kendime otuz saniye kadar onu
süzme izni verdim. Bence bunu hak ediyordum. Yaklaşık otuz
farklı müstehcen düşünceyle eğlendikten sonra dilimi geri içeri
çekip dudağımın etrafında salya var mı diye kontrol ettim ve ona
seslendim.

“Yemekte ne var?”

“Spagetti,” dedi arkasına dönmeden. “Yapabildiğim tek şey.
Ella öğretti. Masayı kurmak ister misin? Orada bir yerde bir tor-
ba dolusu tabak çanak olmalı.”

Bakışlarımı omuzlarından ayırıp küçük ahşap yemek masası-
na baktım. “Ne zamandan beri bir masamız var?”

“Bugünden beri. Biraz alışveriş yaptım.”

Biraz sözcüğü yetersiz kalıyordu. Bir süre önce boş olan daire
şimdi doluydu. Masanın yanında iki sandalye, yeni, güzel gri bir
kanepe, beyaz-gri-siyah bir halı ve duvara yaslanmış bir yatak
vardı. Kanepenin bir ucunda tanıdık gelen, kırmızı hedef tahtası
logolu bir dizi poşet duruyordu. İçlerini karıştırıp tabakları, bar-
dakları ve hatta bir kutu dolusu çatal bıçağı buldum. Hatta bir
süzgeç bile vardı ki makarna için lazım olacaktı.

“Umarım bunlar uygundur?”

Sesinde endişe mi vardı?

“Harikalar.” Her şeyden ikişer tane alıp hızlıca sudan geçir-
mek için lavabonun içine koydum. Mutfakta pek yer yoktu, bu
yüzden lavaboya ulaşmak için Easton’ın yanına sıkışmam ge-
rekti. Kenara kaysa da işimizi yaparken dirseklerimiz birbirine
değiyordu.

Evimde yaşadığım kâbustan sonra bu hoş bir duyguydu. Bu-
radan ayrılmak isteyeceğimi hiç sanmıyordum.

“Onları Target’tan aldım,” dedi, içinde kızarmış et olan ten-

cerreye bir şişe kırmızı sos dökerken. Midem şükranla guruldadı. "Orası harika bir yer," diye devam etti sevimli bir şekilde. "Her şey var. Bu masayı ve sandalyeleri, bir de tüm mutfak gereçlerini oradan aldım. Ayrıca yatak da aldım ama onu nasıl monte etmem gerektiğini çözemedim. Havlu, şampuan falan her şey var orada. Sanki ihtiyacımız olan tek mağaza orasıymış gibi."

Biz demesine bayılıyordum. Artık yalnız hissetmiyordum. Süzgeci lavabonun ortasına koyup tabakları masaya taşıdım.

"Geliyor," dedi. Döndüğümde koca tencereyi masaya taşıdığını gördüm. "Ekmeği getirir misin? Fırında."

Bir havlu kaptım –o da yeniydi– ve alüminyum folyoya sarılmış sarımsaklı ekmeği fırından çıkardım. "Geleceğimi nereden biliyordun?"

"Hımm, bilmiyordum ama umut ediyordum diyelim?" Benden sonra oturdu. O yapana kadar bu centilmence davranıştan hoşlandığının farkında değildim.

Yirmi dakika önce birazdan acıkacağımı söyleselerdi onlara hadi oradan derdim ama sosun kokusu, tereyağlı ekmeğin ve Easton'ın tatlı davranışları beni kurt gibi acıktırmıştı. Tabağıma on kişilik makarna ve sos alıp yumuldum.

"Nasıl pişirmişim?"

Başparmağımı kaldırdım. "Muhteşem."

Bana göz kırpıp tabağına saldırdı. Sessizlik içerisinde yemeğimizi yedik, ağızımıza yemek doldurmakla meşgul olduğumuzdan hiç konuşmadık. Ben daha nefeslenmek için durmadan önce koca tencere dolusu makarna ve sos neredeyse bitmişti.

Geriye çekilip masadan kalktım ve elimde tabağımla sendeleyerek evyeye gittim. "Bir fabrika dolusu makarna yemiş gibi hissediyorum."

"İyiymi, değil mi?" Kendi tabağını benimkinin yanına koydu. Yakışıklı yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Başarısından o kadar memnun görünüyordu ki yanaklarını sıkma istiyordum.

Ama ona dokunursam durmak istemeyeceğimi biliyordum.

“En iyisi,” diyerek kabul ettim. “Ben bulaşıkları yıkarken sen otur.”

“Yardım edebilirim,” diyerek itiraz etti.

“Hayır. Sen pişirdin, ben yıkarım. Kurallar böyle.”

“Hangi kurallarmış bunlar?”

“Evimizin kuralları.” Onu küçücük mutfaktan kovdum.

Karyolaya doğru gitti ve bebek pembesi plastik bir kutu çıkardı. “Bunların ne olduğunu biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok? Saç kurutma makinesi mi?”

“Gerçek erkek malzemeleri.” Kutuyu açtı ve matkap takımını gösterdi.

“Nasıl yani?”

“Gerçek erkekler bir şeyleri monte ederler, Hart. Bunu nasıl bilmezsin?” Malzemeleri çıkarıp metal karyolanın yanında yere bıraktı.

“Görünüşe göre bir vajinam olduğu için.”

“Hayır. Bence gerçek bir erkekle tanışmadığın için.” Durdu ve bana kaslarını gösterdi.

Belirgin kaslarından etkilenmemiş gibi davranarak, “Öyle diyorsan,” dedim.

“Uzun bir süre sadece kızların gittiği bir okulda okuduğun içindir muhtemelen. Şikâyet ettiğimden değil tabii. Ne kadar az erkekle takılırsan benim için o kadar iyi.” Matkabı elinde döndürüp sırtıttı.

Durdum, ellerimden sular damlıyordu. “Sana hiç okulun adını söyledim mi?”

“Hayır. Sanmıyorum. Neden?”

“Çünkü tıbbi kayıtlarıma ihtiyacım var.”

Pembe matkabı yere bırakarak mini montaj işini bir kenara koydu. “Ne oldu?”

“Annemle yüzleştirdim ve bileğimi okulda kırdığımı, okulun da tazminat davasından yırtmak için suçu aileme atmaya çalıştığını söyledim.”

“Sikerim bu işi,” diye küfretti. “Neden böyle bir şey hakkında

bana yalan söyleyesin? Olanları sana resmen zorla itiraf ettirdim. Bana anlatmak istemiyordun. Yani bunu ilgi ya da anlayış beklediğin için yapmadın. Gerçeği söyledin."

"Peki ama bunu nasıl kanıtlayacağım? Üç yıl olmuş. Bütün gün Dylan'ı babamdan nasıl uzaklaştırabileceğimi düşünüp durdum ama aklıma gelen tek şey bu oldu."

Başını kaşıdı. "Pekâlâ. Eski okulunun nerede olduğunu bulacağız. Yakınlarındaki hastaneleri araştırıp tıbbi kayıtlarına ulaşacağız."

"Reşit olmadığım gerçeğini ne yapacağız?"

Easton parmaklarıyla yerde ritim tuttu. "Bir fikrim var. Cekeyi al, birini görmeye gidiyoruz."

26

Easton

O KİŞİ, LAWRENCE –bana Larry de– Watson’dı. Larry, dev gibi bir çocuk olmasına rağmen vücudunda bir gram yağı yokmuş gibi görünürdü.

“Larry hücum hattında oynuyor,” diye açıkladım Hartley’ye ancak yüzünden pek anlamış gibi görünmüyordu. Futbolun onun olayı olmadığını unutmuştum.

Sahadaki becerilerine rağmen futbol Larry’nin de olayı değildi. Ama bilgisayarlar öyleydi. On beş yaşındayken, daha fazla alana ihtiyacı olduğunu söyleyerek ailesinin garajının üstündeki daireye taşınmıştı. Evinin birkaç spor salonundan daha büyük olduğu konusuna girmiyordum bile. Ebeveynleri bunun ileri zekâsını daha da geliştireceğini düşünerek ona izin vermişti.

Hartley, Larry’nin ofis dediği loş odadaki beş bilgisayar monitörünü incelerken, “NASA ofisine benziyor,” dedi.

“NASA kendi ekipmanlarının benimki kadar güzel olmasını dilerdi,” diye övündü. “Bu bebek, işlemci başına otuz megabayt Akıllı Önbellek ile desteklenmiş, çift 3.0 gigahertz Intel Xeon E5-2687W v4 üzerine yirmi dört çekirdeklik bilgi işlem gücüne sahip.”

Hartley’nin gözleri buğulandı. O bir müzisyendi, programcı

değil. Onu tamamen kaybetmeden önce devreye girdim. "Konu şu ki Larry, Hartley hafızasını kaybetti."

"Ah, gerçek anlamda mı?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, elbette gerçek anlamda."

Omuz silkip masasına döndü. "Sadece soruyordum. Saldırmana gerek yok."

Hart elini omzuma koyup, "Sorun değil," diyerek bana güvence verdi.

Derin bir nefes alıp parmaklarını sıktım. Onun için sorun yoksa benim için de olmamalıydı.

"Ne bulmamı istiyorsun?"

"Hartley'nin yatılı okulunu. New York'ta, adında *North* ve *Akademi* kelimeleri olması lazım.

"Bu kadar mı? Bunu kendinizin yapabiliyor olması lazım, farkındasınız değil mi?" Birkaç şey yazdı ve ekran yüklenirken tepede Astor Park Hazırlık Okulu yazan bir sayfa açıldı.

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Larry beni duymamış mıydı? "Astor Park kayıtlarına ihtiyacımız yok..."

Hartley araya girerek, "Bak," dedi ekranı göstererek.

Larry, Hart'ın notlarına değil öğrenci dosyasının tamamına bakıyordu. Sayfalar arasında gezinerek Northwood Kız Akademisi yazanın üzerinde durdu. "Kız akademisi, ha?" Kaşlarını oynattı. "Havalı. Orada seksi kızlar var mıydı?"

"Hepsinin muhteşem olduğunu varsayıyorum," dedi Hartley. "Her hafta sonu lezbiyen seks partileri yapıyorduk. Birbirimizi yağlıyor, gıdıklama yarışı yapıyor ve her geceyi ipekli pijamalarımızı giydiğimiz yastık partileriyle bitiriyorduk."

Larry'nin çenesi yere düşmüştü.

"Şaka yapıyor," diyerek araya girdim.

"Dostum, şaka yapması kimin umurunda?" Eliyle havada bir daire çizdi. "Devam et. Bunları uyduruyor musun yoksa gerçekten yaşandı mı umurumda değil, sadece devam et."

"Üzgünüm, hepsi bu kadardı. Seks partileri dışında, her ayın üçüncü pazarını gece tanrıçası Nyx'e ibadet etmeye ayırıyorduk.

Tam bir ritüeldi. Yakınlardaki erkek okulundan bir birinci sınıfı seçer, onu soyup hadım eder sonra taşaklarını kedilerimize yedirirdik.”

Larry iç geçirdi. “Hikâyeyi mahvetmen şart mıydı?” Tekrar ekranına döndü. “Burada ilginç bir şey göremiyorum. İyi notlar. Okul sonrası aktivitesi yok. Grup saçmalıklarına katılmaktan hoşlanmadığını belirten bir not. Hepsi bu mu?”

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Hayır, aslında onun hastane kayıtlarına ulaşmaya çalışıyoruz ama okulun nerede olduğunu bulamamıştık. Bunu da çözebilir misin?”

Gözleri parladı. “Hastane kayıtları mı? Bu çok daha eğlenceli. Bakalım.” Adres çubuğuna bir şeyler yazdı ve o bölgedeki tek hastanenin web sitesine girdi. “Kayıtlarını ne kadar dijitalleştirdiklerine bağlı ama çoğu hastane tüm kayıtlarını taratıyor çünkü onları sağa sola göndermeleri gerekiyor. Ah, bakın, bir hasta portalı,” diye kıkırdadı. “Hacklemeye gerek bile kalmayacak.”

Ve kalmadı da. Larry, Hartley’nin sosyal güvenlik bilgilerini, doğum tarihini ve annesinin kızlık soyadını –Astor’daki kayıtlarından edindiği bilgilerle– yazarak laboratuvar ve röntgen sonuçlarıyla doktor raporlarının olduğu hasta dosyasına girebilmeyi başardı. Dünya ne korkutucu bir yer diye düşündüm.

Bir elimi teselli edercesine Hart’ın sırtına koydum ama o kendini ekranı okumaya çoktan kaptırmıştı ki bunu fark etmedi bile. Sanırım teselliye ihtiyacı olan kişi bendim.

“Siktir, üç hafta teşhis edilmemiş bir kırık. Deli gibi acıtmış olmalı,” diye yorum yaptı Larry.

“Hatırlamıyorum.” Hartley bileğini ovuşturdu.

Bunu farkında olmadan yaptığını düşünüyordum. Hafızadaki boşluklara rağmen vücudu hatırlıyordu, yoksa sürekli o yara izine dokunmazdı.

“Ben bir bilgisayar bilimcisiyim, doktor değil, burada ne arıyoruz?”

“Nedenini,” diye açıkladı Hart. “Nasıl olduğunu? Hikâyem

değişiyor.” Ekranın üst kısmını işaret etti. “Hastaneye ilk gittiğimde evde incittiğimi, ikinci gidişimde ise okulda düştüğümü söylemişim.”

“Teşhis kısmında da yaralanmanın ‘düşüşünü engellemeye çalışırken oluşan doğrudan hasar’a bağlı olduğu yazıyor,” dedim.

Hart ve ben hayal kırıklığıyla dolu derin bir of çektik. Burada işimize yarayacak hiçbir şey yoktu. Bunu, Hartley’nin babasının tehlikeli olduğuna dair bir kanıt olarak polise ya da bir avukata veremezdik. Hartley’nin omuzları düştü ve kederle elini saçından geçirdi.

“Başka bir şey bulacağız,” diye mırıldandım.

Başıyla onayladı ama bana inandığını sanmıyordum. Kolumu omuzlarına dolayıp onu yandan kucakladım. Gerginlikten bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Evine gidip babasını bayıltana kadar yumruklamayı diledim ama ne yazık ki bu, şiddetin çözemeyeceği olaylardan biriydi. Böyle olması ne kötüydü, bu günlerde fiziksel dövüş iyi olduğum tek şeydi.

Onu Larry’ye getirerek zekice bir şey yaptığımı sanmıştım.

Larry havadaki gerilimden habersiz gibi ağzına bir patates cip-si atarak, “Görmek istediğiniz başka bir şey var mı?” diye sordu.

Hart’ın hayalleri Larry’yi cevaplayamayacak kadar yıkılmıştı.

“Yapabileceğin başka ne var?” diye sordum Hartley adına.

“Hartley’nin geçmişteki tüm sosyal medya gönderilerini bir araya getirip bir profil oluşturabilirim, böylece oradan başlayarak anılarını yeniden oluşturabilir,” diye önerdi.

Sanırım onun sıkıntısını fark etmişti. “Sen iyi bir adamsın, Larry,” dedim ona.

Bana hafifçe gülümsedi. “Yapayım mı?”

Hartley boş boş ekrana bakıyordu. Şüphesiz, Dylan’ı düşünüyordu.

“Hart?” diye sordum nazikçe.

“Daha önce bunu ben de denedim,” diye cevapladı nihayet.

“Hiçbir şey bulamadım.”

“Ne arattın? Adını mı?”

"Evet."

Larry homurdandı. "Artık internette kimse gerçek adını kullanmıyor. Kullanıcı isimlerini bilmen lazım."

"Onları bilmiyorum ama."

"Ya daha öncesi? Daha önce hangi kullanıcı isimlerini kullanıyordun?"

"On üç yaşımdan önce hiç hesabım yoktu. Bu kurallara aykırıydı."

Larry ve ben ona şaşkınlıkla baktık.

"Ne?" diye ciyakladı. "Bütün siteler öyle diyordu. On üç yaşından büyük olduğunuzu onaylamanız gerekiyordu."

Larry, "Neden yalan söylemedin?" diyerek bariz soruyu sordu.

"Ben... Ya biri öğrenseydi ve başım belaya girseydi?"

Larry gözlerini devirip dikkatini bilgisayarına çevirdi. Kahkahamı bastırmak için yüzümü saçlarına gömdüm.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu gerginlikle.

"İnternette herkes yalan söyler," dedi Larry, parmakları klavyenin üzerinde âdeta uçuyordu.

"Herkes değil."

"Kopyacı olduğunu düşündüğüne inanamıyorum." Hart'ın sırtının ortasından mürekkep gibi akan uzun bir saç tutamını çektim. "Yaşın konusunda bir makineye bile yalan söyleyemiyorsun."

"Neyse ne." Kollarını kavuşturup kötü kötü baktı.

"Bana yüzünün bir fotoğrafını gönderir misin?" dedi Larry.

Hartley öne eğilip ne yaptığına baktı. "Ne için?"

"Görsel arama yapacağım."

"Öyle bir şey yapabilir misin?"

"Tabii. Kolay bir şey. Daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hayır." Sanki bunu benim düşünmüş olmam gerekirmiş gibi bana baktı.

Omuz silktilim. "Ben telefonumu insanlara mesaj atmak, maç sonuçlarına bakmak ve uçuş videoları izlemek için kullanıyorum."

"Siz gerçekten işe yaramazsınız," diye şikâyet etti Larry. "Bana bir fotoğraf gönder."

Telefonumu cebimden çıkarıp Larry'ye bir fotoğraf gönderdim. Fotoğrafı açıp birkaç şey yaptı ve kısa süre sonra ekran kadın yüzleriyle doldu. Ekranı tarayıp Hartley'yi aradım. İlk sıradaki fotoğrafları incelerken bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyordum ama sonra asık suratı, korkunç sarı okul ceketi ve siyah pantolonuyla, keman tutan bir avuç öğrencinin arasına sıkışmış Hartley'yi gördüm.

"Şşş, dur söyleme," dedim dalga geçerek, "maskotunuz yabancıydı."

Tiksinti dolu bir ses çıkarıp öne eğildi. "Görüyorum ki bazı şeyleri unutmak en iyisiymiş. Çok çirkinim."

"Güzel bir fotoğraf değil," diye hemfikir oldu Larry.

Ona arkadan bir yumruk indirdim ama biraz sert olmuştu.

"Ahhh," diye bağırdı. "Ben yalnızca gerçeği söyledim. Artık seksisin, Hartley."

"Sağ ol ya, Larry."

Kolunu ovuşturup bize acı dolu bir bakış attı. "Size yardımcı olmaya çalıştığım hâlde şiddet gördüğüme inanamıyorum."

Bu yorumuyla Hart'ın yüzündeki gülümseme silindi. Şiddet onun için asla komik bir şey olmayacaktı.

"Bunu sadece *Arı Filmi*'ne kabul edilmemişim gibi görüldüğüm için söylemiyorum ama Larry, bu yaptığına minnettar olsam da esasında aradığım bilgi bu değildi." Doğruldu.

Arkadaşım bu reddedilmeyi iyi karşıladı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, bulabilir miyim bir bakayım."

Kız kardeşine zarar veriyor ya da vermiyor, babasının yozlaşmış bir adam olduğundan şüphelendiğini söylemek istemediğini görebiliyordum. Benim de ailem hakkında ele vermek istemediğim pek çok bilgi vardı ama Hartley biraz daha açıksözlü olmadıkça ihtiyaç duyduğumuz kanıtları bulamayacağımızı biliyordum.

"Hart, bunun zor olduğunu biliyorum," diye mırıldandım kısık sesle, "ama bir şeyler paylaşabilir misin?"

Aklında bir fikir belirene kadar önerimi düşündü. Yüzü ay-

dınlandı, bastırmaya çalıştığı heyecanla Larry'ye döndü. "İyi bir hacker mısın?"

"Kendimi övmek gibi olmasın ama bilgisayarlara sızma konusunda East'in kızların donuna girmesinden daha iyiyim."

Kafasının arkasına bir tane patlattım. "Lanet olsun sana, Larry."

"Hey, özür dilerim ama aklıma gelen tek benzetme bu oldu."

"Boş ver." Hart elini salladı. "Bunu umursamıyorum. Sana telefon numaramı söylesem eski mesajlarıma girebilir misin?"

"Ah, tabii, özellikle de numaran elimdeyse zor değil. E-postalarına, arama geçmişine, yüklü uygulamalarına, fotoğraflarına ve hatta belki sesli mesajlarına da. Hangisi?"

Hartley anlattı.

"Geç şöyle otur. Biraz zaman alacak. SS7'yi hacklemem gerek. Dünyadaki her kısa mesaj 7 Numaralı Sinyalizasyon Sistemi'nden geçer. Dünyanın neresinde olursanız olun hükümetlerin hareketlerinizi sadece cep telefonunuzla takip edebildiklerini biliyor muydunuz? Ve sizi dinliyorlar. Gerçekten, telefonlarınıza sizi SS7 saldırısına karşı haberdar eden programlar yüklemelisiniz. İki faktörlü kimlik doğrulamalar bile onu engelleyemez. Kimlik doğrulama yöntemi hükümetin güvende hissetmeniz için size dayattığı bir şey yalnızca. Bizi daima izliyorlar. Kaçak telefonlar daha iyi. Ben üç ayda bir telefonumu değiştiriyorum."

Larry cep telefonu üzerinden iletişimin tehlikeleri hakkında çene çalarken Hart'ı geniş deri kanepeye yönlendirdim.

"Umarım beni gözetlemekle görevlendirilen FBI ajanı çok sıkılmamıştır çünkü bu yaz porno izlemeyi bıraktım," diye espri yaptım ve Hartley'yi yanıma çektim. Ayaklarımı uzatıp rahatlatmaya çalıştım.

Hartley yanımda, dizkapaklarının üzerine yerleştirdiği elleri, gergin omuzları, Larry'nin sırtına diktiğini bakışları ve ifadesiz yüzüyle kilisede oturuyor gibiydi.

Uzanıp ensesini ovdum. "Mesajlarında ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama ailemin telefonumu yok edeceği kadar önemli bir şeyler olmalı."

"Bu doğru." Hiç böyle düşünmemiştim. Ailesinin onun hafızasını babasını gözetlediğini hatırlamaması için boş tutmak istediğini farz etmiştim ama belki de daha önemli bir detayı saklamak istedikleri içindi.

"Fotoğraf ya da ses kaydı falan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Öyle şeyler varsa neden onunla yüzleşmedim? Neden üç yıl sonra döndüm?"

"Gönderildiğinde on dört yaşındaydın. O yaşta ne yapabiliirdin ki?" Bu konuda kendini suçlu hissetmesinden nefret ediyordum. O daha çocuktu. Bu saçmalıklarla uğraşmamalıydı. Tıpkı benim, annemin intiharı, babamın bizi terk edişi ve idolüm olarak gördüğüm kişinin ihanetiyle uğraşmamam gerektiği gibi.

Yetişkinler çocuklarının hayatlarını mahvetmek yerine onları korumalıydı.

"Bu senin hatan değil," dedim. "Sen dayanmak için elinden geleni yaptın."

Bunu daha çok kendime söylüyordum. Uyuşturucu kullanmış, aşılı alkol tüketmiş, çok fazla kızla yatmışım ama aslında yapmaya çalıştığım tek şey dayanmaktı. Gergin vücudunu kendime çekip ona sarıldım. Gerginliği geçene dek sarılmaya devam ettim. Larry'nin sırtındaki bir noktaya bakmayı kesene ve kucağıma kıvrılıp bana sıkıca tutunana kadar.

Hartley minyon bir kızdı. Bazen benimle tartıştığı ya da az önceki gibi Larry'ye ukalalık yaptığı zamanlarda bu yönünü unutuyordum. Ancak kollarımdayken ne kadar kırılgan olduğunu hissedebiliyordum. Kendi problemlerini tek başına çözmek için çok çabalamıştı. Kazadan önce de çok içine kapanıktı, benimle tek bir bilgi kırıntısı bile paylaşmaya yanaşmamıştı. Her şeyi ondan zorla koparmışım.

Artık nedenini görebiliyordum. İğrenç sırlarınızı omzunuza bir pelerin niyetine takmazdınız, onları bodrumunuza gömmeye çalışırdınız. Şimdi nihayet omzuma yaslanmıştı ama iç çekişinde

ya da kıpırdanışında bir umutsuzluk seziliyordu. Elimi başının arkasında gezdirip parmaklarımı uzun, mürekkep karası saçlarında dolaştırdım.

“Bu işe yaramazsa işe yarayan bir şey buluruz.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı.

İkna olmuşa benzemiyordu, gözlerimdeki samimiyeti görmesi için çenesini kaldırdım. “Seni yüzüstü bırakmayacağım,” diye söz verdim ona. “Ne kadar uzun sürerse sürsün, ne kadar zor olursa olsun ben yanındayım.”

Gözlerini kırptırdı, gümüşü gözbebekleri siyah kirpiklerinin arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Sırtını okşamaya, parmaklarımı omurgasındaki çıkıntılarda gezdirmeye devam ettim. Üşümüş vücuduna birazcık ısı geçirmeye çalışıyordum.

Derin bir nefes aldı, sonra bir kere daha aldı ve sonra bir kere daha, ta ki içindeki gerilim nihayet boşalana kadar.

“Tamam. Biz bir takımız.” Elini uzattı.

Elini sıkıp dudaklarıma götürdüm. “Takımız.”

Bana doğru eğildi, gözleri dudaklarıma kaymıştı. Kot pantolonum daraldı ve kalp atışlarım hızlandı. Parmaklarımı onunkilerin etrafına doladım ve onu çektim...

“Ve girdik!” diye haykırdı Larry.

Hartley kucağımdan fırlayıp monitörlere doğru koştu.

Hayal kırıklığıyla iç geçirip tişörtümü çekiştirerek kendime çekidüzen verdim. Hartley söz konusu olduğunda çok zayıftım. İki arkadaşım sohbete dalmışken, Larry’yi kışını kaşıyarak soyunma odasının duşlarından çıplak şekilde çıkarken hayal ettim. Larry parmaklarını uzatarak, “Güzel bir şey koklamak ister misiniz?” diye sorduğunda takım inlerdi.

Sertleşmem ânında geçti. Ayağa kalkıp yavaşça yanlarına gittim. Bir şey hakkında heyecanlanmışlardı. Hart ışıltı ışıltı bir gülümsemeye bana döndü.

“Sanırım ne yapacağımı biliyorum.”

27

Hartley

LARRY'YE BİNLERCE KEZ teşekkür ettikten ve yakın gelecekte ona favori atıştırmalıklarından –Doritos– bol bol alma sözü verdikten sonra East ve ben oradan ayrılıp Larry'nin kaçak bir telefona yüklediği bilgi hazinesini gözden geçirdik. Larry yaptığı sihirle eski e-postalarımı, galerimi ve kısa mesajlarımı ortaya çıkarmıştı.

Gelen kutumda aralarında okul ödevlerimin de olduğu birkaç yüz spam e-posta vardı. İçlerinde ilginç olan tek bilgi, büyükannemin bana bıraktığı ve on yedi yaşında erişebileceğim bir eğitim fonu hakkında Bayview Ulusal Fonu'yla aramızdaki e-posta zinciriydi. Vekil, paranın üniversite için kullanılacağını düşünmüştü ancak özellikle belirtilmediği, yalnızca "eğitim amaçlı" denildiği için bunu Astor Park masraflarına kullanma isteğimi kabul etmişlerdi.

Astor Park'a gitmem annemin hayaliydi, diye yazmıştım. Bu hayali gerçekleştirdiğiniz için teşekkürler. Yani ebeveynlerim Astor Park eğitimim için tek kuruş bile ödememişti. Her şeyi kendim ayarlamıştım ve onlar da lanet olası tek bir kelime edememişlerdi çünkü büyükannemin bıraktığı fon benim adımdı ve ben de ona erişebilecek yaşıydım.

Bu konuda güçlü bir zafer hissettirdim çünkü bir kez olsun babamı alt edebilmişim. Bu, yine yapabileceğim anlamına geliyordu.

Galerimde ilginç hiçbir şey yoktu. Tiksindirici derecede sıkıcı biriydim, bütün hafızayı manzara, sevdiğim müzik grubu üyelerinin fotoğrafları ve tek tük çatık kaşlı selfielerle doldurmuşum.

Bize en büyük faydayı kısa mesajlar sağlamıştı. Geçen yıl Şükran Günü'nden kısa bir süre sonra, Bayan Roquet isimli birine babam hakkında ifade vermesi için mesajlar atmaya başlamışım. Şaşkın yüzümü gören Easton hemen Bayan Roquet'nin babamın rüşvet aldığı kadın olduğunu açıkladı. Oğlunun uyuşturucu davasını düşürmesi karşılığında babama para vermişti. O anda kadına ulaşmak için beni ne tetiklemişti bilmiyorum – mesajlarımda sadece kız kardeşim için endişelendiğimi ima ediyordum.

Bayan Roquet, ben Hartley Wright. Bir ara konuşmak için uygun olur musunuz?

Cevapsız bir gün geçince bir mesaj daha atmışım.

Yine ben, Hartley Wright. Kız kardeşimle ilgili endişeliyim. Onunla aylardır iletişime geçemedim. Bana yardım edebileceğinizi düşündüm.

Bir haftalık bir bekleyişten sonra sabrım taşmış ve günde birkaç tane atarak kadını mesaj yağmuruna tutmuşum. Noel sonrası nihayet bir cevap alabilmişim.

Bana mesaj atıp aramayı kes. Numaranı engelliyorum.

Kaşlarımla çatarak bunları Easton'a gösterdim. "Numaramı engelledikten sonra onu birkaç farklı numaradan aramaya başlamış olmalıyım," diye açıkladım, "çünkü yeni yıldan sonra bana, 'Seninle konuşmayı kabul edersem beni rahat bırakacak mısın?' diye yazmış."

"Onunla ne zaman konuştuğuna dair bir fikrin var mı?"

"Nisan sonrası olmalı çünkü burada bir mesajda, 'Kaybın için başın sağ olsun,' yazmışım."

"Drew Roquet nisan ayında aşırı dozdan ölmüş," dedi Easton.

Larry bu bilgilerin yanı sıra bize Bayan Roquet'nin adresini de bulmuştu. "Rüşvet verdiği için çekeceği cezanın, doğruyu

söylemeye değer olduğuna karar vermiş olmalı.” Bu bana cesurca bir hareket gibi gelmişti.

“Ondan aldığın son mesaj geçen yazdan mı?” East omzumun üzerinden eğilip ekrandakileri okudu.

“Evet, başka da bir şey yok. İfadesini aldıysam neden babamı ihbar etmedim? Onu görmezden gelmiş olamam, değil mi? Bu mesajı alıp harekete geçmemiş olamam. Bir şeyler yapmış olmalıyım. Bayview Fonu’nu ikna edip eğitim fonumun bir kısmını almışım mesela. Muhtemelen annemin gözüne girmek için onun en sevdiği okula kaydımı yaptırmışım.” Ama işe yaramamıştı. Bana karşı daha da katılaşıyordu. Kazadan sonra, onunla aynı evi paylaşamayacak kadar tehlikeli olduğuma karar vermesi birkaç hafta bile sürmemişti. Gerçeğe çok yaklaştığının farkındaydı, o kadar yaklaşıyordum ki bu, mükemmel hayatının sonunu getirebilirdi.

Ama neden Bayan Roquet’den aldığım son mesaj geçen yaz aitti? Ve neden harekete geçmemiştim?

Mesajını yeniden okudum.

Bu kadar geç döndüğüm için özür dilerim. Bunu düşünmem gerekiyordu ama haklısın. Artık oğlum yanımda değil. Hapse girmesine izin vermeliydim. O zaman belki onu kurtarabilirdim. Drew’un üzerinde bulunan uyuşturucuyu yok etmesi için babana yirmi beş bin dolar verdim ve eğer ihtiyacın olursa bunu mahkemede de söylemeye hazırım. Üç yıl oldu ve her gece bunu düşünüyorum. Bunu içimden atabilirsem daha iyi hissedeceğim. Buluşmak istersen bana haber ver.

“Sana bu konuda hiçbir şey söylemedim mi?” diye sordum East’e.

“Hayır. Babanın Drew aleyhindeki suçlamaları reddettiği için patronuyla tartıştığını duyduğunu ve onu arabada Bayan Roquet’den başka bir kadınla gördüğünü söyledin. Bileğini de o zaman kırmış.”

Yara izimi kaşıdım. “Belki fikrini değiştirmiştir?”

Parmaklarını benimkilere doladı. “Hadi onun evine gidelim. Kaybedecek bir şeyimiz yok, ona mesajı gösterir ve ifadesi hakkında konuşuruz.”

“Haklısın.” Hâlâ çok kötü hissediyordum, sanki çuvallamıştım. Dylan bana kızmakta haklıydı.

Dışarıya çıktığımızda Easton bir taksi çevirdi, Bayview’un kuzey yakasına varmak –evlerin tek ayırt edici özelliği, değişen mavi ve bej tonları olan gerçek bir banliyöydü– sekiz kilometre sürmüştü. Larry’nin bizim için bulduğu adres çıkmaz sokağın sonundaydı. Evin ışıkları yanıyor, içeride birisi olmalıydı.

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve arabadan çıktım. East şoföre ücretini verip kaldırımında benimle buluştu.

“Seninle gelmemi mi yoksa burada beklememi mi istersin?”

Bu güzel çocuğa şöyle bir baktım. “Kesinlikle benimle geliyorsun. Bir gülüşünle kadının boyun eğmesini sağlayabilirsin.” Ayrıca manevi desteğine de ihtiyacım vardı.

O yıkıcı çarpık sırtışıyla gülümsedi ve elimi tutup önden buyurmam için işaret etti.

Evin girişinde, hoş geldiniz yazan hint kamışından bir paspas ve ön kapının üzerinde de sarmaşık ve yabani yemişlerden oluşan bir çelenk vardı. İçeriye göz attığımda, içeride yanan ışık daha Şükran Günü bile gelmediği hâlde Bayan Roquet’nin şimdiden Noel süslerini hazırladığını gözler önüne seriyordu.

“Çikolata ya da çiçek falan almalıydım,” dedim terli avuçlarımı kotuma sürerek. “Birinin bir yetkiliye rüşvet verdiği dair yeminli ifade vermesini sağlamak için ne getirmek uygun düşerdi?”

“Kesinlikle çikolata. İşimiz bittiğinde ona bir tane gönderirim.”

“Bu rüşvet sayılır mı? Belki de göndermesek daha iyi.”

Easton elimi sıktı. “Yalnızca kapıyı çal, Hart.”

Kapıyı bir kadın açtı ve sadece birkaç santim kadar araladı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bize şüpheyle bakıyordu. Onu suçlayamazdım. Akşam vaktiydi, kapı kapı dolaşan pazarlamacılar ve hatta Yehova Şahitleri için bile çok geç bir saatti.

Tokalaşmak için elimi beceriksizce uzattım. “Ben Hartley Wright, hanımefendi. Konuşmak için gelmem gerektiğini söy-

lemiştiniz. Bir kaza geçirdiğim için şimdi gelebildim." Kazanın sadece iki hafta önce yaşandığından bahsetmedim. Bu durumda pek yararlı bir bilgiymiş gibi görünmüyordu.

Bayan Roquet kaşlarını çatı. "Hartley Wright mı? Özür dile-
rim ama bana ne hakkında konuşacağımızı söyler misin?" Ger-
çekten şaşırması görünüyordu.

"Oğlunuz Drew hakkında?"

"Drew mu? Ah, yüce Tanrım, Drew Roquet'yi mi diyorsun?"
Kapıyı genişçe açtı. "Seni şimdi hatırladım. Birkaç ay önce de
buraya gelip onu sormuştun."

"Öyle mi?"

"Bir kaza geçirip başından yaralandı," diye araya girdi East.
"Geçmişi pek fazla hatırlamıyor."

Drew'un annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın şaşkınlıkla
inledi. "Aman Tanrım. Girin. Girin." Bizi içeriye buyur edip otur-
ma odasına aldı. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedik ikimiz bir ağızdan.

"Şey, ben Helen Berger ve bu evi geçen haziranda Sarah
Roquet'den satın aldım."

"Ah." Şu anda sönmüş bir balon gibiydim. "Kendisi şimdi
nerede?"

"Vefat etti, tatlım. Oğlu hakka kavuştuktan birkaç ay sonra
otoyolun ortasına fırladı ve bir kamyon çarptı. Korkunç bir şey.
Ruhu şad olsun. Birkaç ay öncesinde oğlunu kaybetmişti ve sanı-
rım bu ona çok fazla geldi." Helen hüznle başını iki yana salladı.
"Ağustosta buraya geldiğinde sana bunu anlatmıştım. O zaman
da aynı şaşkınlık dolu ifadeyi takınmıştın. Sanırım Sarah'yla bir
işin vardı. Bunu gerçekleştiremediğin için çok üzgünüm."

"Evet, ben de," diye cevapladım uyuşmuş bir şekilde. Da-
marlarımdaki kan buz kesmişti. Çok geç kalmıştım - hem hafıza
kaybından önce hem de şimdi. Çaresizlik, bir örs gibi ağırlığıyla
beni aşağıya çekiyordu. Başımı önüme eğdim, hayal kırıklığı ba-
şımı dik tutmamı güçleştiriyordu.

Easton ve Bayan Berger hoşbeş ediyorlardı.

*Daha fazla yardımcı olamadığım için çok üzgünüm.
Hiç önemli değil. Vakit ayırdığınız için teşekkürler.
Elbette. Arkadaşın çok üzülmüş görünüyor. Gitmeden önce size bir
şeyler getireyim mi?*

Yok, biz iyiyiz. Onunla ben ilgilenirim.

Sen iyi bir arkadaşsın.

Teşekkürler.

Easton ayağa kalkmama yardım etti. "Tekrar teşekkürler, Bayan Berger."

"Hiç önemli değil."

East'in beni yandan dürtmesiyle kibar davranmayı hatırlayacak kadar aklımı toparlayabildim. "Teşekkürler, Bayan Berger."

East beni kapıdan dışarıya çıkardı.

"Bir taksi çağırayım mı yoksa bekleyeyim mi?"

Cevap vermedim. Çok kızgındım – kendime, babama ve öldüğü için Bayan Roquet'ye. Easton'ın elinden silkindim ve ayaklarımı yere vura vura kaldırımdan aşağı yürüdüm.

"Geçmişte birini aldatmamış ya da birine şantaj yapmamış olabilirim ama korkağın tekiymişim," diye söylendim. "Kıçımın üzerine oturmuşum ve hiçbir şey yapmamışım. Ve şimdi elimde hiçbir seçenek kalmadı. Dylan dönmeden önce üç günüm var."

"Hiç seçeneğin yok değil," diye teselli etti.

"Bok var." Elimle yüzümü sildim, gözyaşlarım akıyor diye kızgındım. Ağlamak ne işime yarayacaktı ki? "Neden bu kadar uzun süre bekledim?"

"Beklemedin. İşleri yoluna koyuyordun. On yedi yaşındayken kız kardeşini ailenden alamayacağını biliyordun. Ve bu yüzden de, onu korumak için o eve girmeye çalışıyordun. Anneni mutlu etmek için Astor Park'a girdin ve babanın pislikleri hakkında çenenin kapalı tuttu. Yani elinden geleni yapıyordun."

"Yeterli değildi." Ellerimi kafamın iki yanına bastırdım çünkü içindeki baskı yüzünden patlayacağından korkuyordum. "Yeterli değildi!"

Sürekli bunu tekrarlayıp tepindim ve taşlara tekme attım

ama bu daha iyi hissetmemi sağlamadı. Easton yalnızca kenarda durdu ve kendimi aptal yerine koyarken beni izledi. Köpekler havlamaya başladı, çevredeki birkaç araba buradaki mülklerin değerini düşüren bu manyak kim diye bakmak için yavaşladı. Yoldan geçen şoförlerden biri kornasını çalarak beni kendime getirdi. Utançtan kıpkırmızı olmuş bir yüzle kaldırıma çöktüm ve yüzümü kollarıma gömdüm.

“Gel hadi,” dedi East kolumu çekiştirerek.

“İstemiyorum,” diye mırıldandım beş yaşında bir çocuk gibi. Sanırım krizim sona ermemişti.

“Geleceksin.” Beni yardımım olmadan yerimden kaldırıp ayaklarımın üzerine bıraktı. Bir benzin istasyonuna varana kadar da beni birkaç sokak aşağıya sürükledi. “Burada bekle,” dedi.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için kıcımlı kaldırıma yerleştirdim ve boş boş arabalara, araçlarına benzin dolduran, ön camlarını yıkayan ya da hızlıca bir şeyler atıştırmak için duran müşterilere baktım. Herkesin hayatı kısıktırarak kadar normal bir şekilde devam ederken benimki darmadağın oluyordu. İşin kötü yanı, elimde ulaşılabilir bir başarı –aradığım cevap– olduğunu zannederken aslında öyle bir şeyin hiç var olmadığını öğrenmiştim.

Farz edelimler ve keşkeler beni yiyip bitiriyordu. Farz edelim erken cevap vermiş olsaydım? Keşke ilk başta uzağa gönderilmeseydim. Farz edelim çenemi kapalı tutsaydım? Keşke annemi Dylan’ın güvende olmadığı konusunda ikna edebilseydim.

“Hadi gidelim,” dedi East.

Başımı kaldırıp baktığımda elinde bir altılı bira ve bir metre uzunluğunda, sarı kauçukla sarılı metal bir sopa tuttuğunu gördüm. Beynim, bunun hırsızlığa karşı bir önlem olduğu konusunda yardımsever bir şekilde beni bilgilendirdi. Bunu hatırlıyordum ama Bayan Roquet’yi değil. Kendimden nefret ediyordum.

“İçmeyi düşünmüyorum,” dedim sert bir şekilde. Onun ilk çözüm yolunun alkol olmasına sinirlenmiştim. Sarhoş olmak hiçbir sorunumu çözmeyecekti.

"Ben de düşünmüyorum." Kutuyu çevirdiğinde üzerinde 7-Up yazdığını gördüm. "Orada bir park var. Hadi gidelim." Beni beklemedi.

Bir an için uzaklaşmasını izledikten sonra ayağa kalktım. Sorunlarımı dinlemiş, sinir krizi geçirdiğimde sabırla beklemiş ve hafızamı kaybedip bütün anılarımızı unuttuğumda bile yanımda kalmaya devam etmişti. O gerçek bir arkadaştı. Easton yanımda olmasaydı kendimi bu karmaşanın içinde kaybederdim. Yani eğer bir şeyler içmek istiyorsa, o zaman o lanet içeceğini içerken gidip yanında oturacaktım.

Zemini ziftle kaplı basketbol sahasında, ayağının yanında içecekler ve elinde sopayla beni bekliyordu. Ona yaklaştığımda sopayı bana uzattı.

Aldım, şaşırtıcı derecede ağırdı. "Bununla ne yapacağım?" diye sordum. "İkimizin de arabası yok."

"Öfkelendiğimde bir şeylere vurunca kendimi daha iyi hissedirim. Rıhtımda dövüşler oluyor, bazıları bunu para için yaparken Reed ve ben, yumruğumuzu birinin yüzüne indirmek bizi tatmin ettiği için dövüşlere katılıyoruz. Sanırım senin tarzın da bu..."

Titredim. "Hayır."

"...bu yüzden içecekleri ve bu sopayı aldım." Eliyle altılı kutuyu gösterdi. "Bunun ağzına sıç. Yemin ederim çok daha iyi hissedeceksin."

İkna olmamıştım ama küçük bir vuruş yaptım.

Arkama geçti ve kollarını benimkilerin etrafına dolayarak sopayı teneke kutulara vurdu. Gazlı içecek fışkırınca geriye kaçtım ama Easton beni yerimde tuttu. "Şevkle vur, Hart. Babanın bileğini kırmasıyla ilgili ne düşünüyorsun?"

Bok gibi. Bu kez sopayı daha sert indirdim. Kutuların kenarları içe doğru çökerken tatmin edici çatırtı sesleri çıkıyordu. Gazlı içecekler fışkırırken kaçmadım. Bunun yerine bir sonraki vuruşum için kolumu geriye savurdum. Bu, babamın aldığı rüşvetler için. *Güm!* Bu, beni evden kovdukları için. *Güm!* Bu, ben ondan

ifadesini alamadan ölen Bayan Roquet için. *Glüml* Bu Felicity, Kyle ve benim aptal hafıza kaybım için. Geriye ezilmiş metal kutular ve kaldırımında ölü bir balık gibi baloncuklar çıkaran gazlı içecek gölü kalana kadar kutulara vurmaya devam ettim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu East sopayı elimden alırken.

Yapış yapış bileğimle alnımı sildim. "Şaşırtıcı derecede daha iyi." Sinir krizi geçirmek ve içecek kutularını mahvetmek geçici bir çözüm olabilirdi ama Dylan'ı o evden çıkarana kadar huzur bulamayacaktım. Bu çaresizlik dalgasını geri püskürttüm. Kendime acımam hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Saçımı üfleyerek gözümün önünden çektim ve aklımı toplamaya çalıştım. Artık zihnim daha temizdi. Elimizdeki kanıtları bir araya getirdim. "Elimde ölü bir kadından bir kısa mesaj var. Babam bunu ânında saf dışı bırakır. Bugünlerde önüne gelen herkes sahte mesaj atabilir. Bu yüzden yapmamız gereken olayın kaynağına ulaşmak."

"Babanı sorgulamak mı?" Easton ellerini ovuşturdu. "Buna varım."

"Hayır. Ofisine gireceğiz, evdeki ofisine."

"Bu akşam mı?"

Omuz silktim. "Neden olmasın? Daha o kadar geç değil, zaten dışarıdayız ve ustaca Scooby-Doo'culuk oynuyoruz."

Easton kıkırdadı ama sonra ciddileşti. "Sence ofisinde bir şeyler saklıyor mudur?"

"Denemekten zarar gelmez."

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Bu, ailene gerçekten zarar verebilir."

East'e sert bir bakış attım. "Yapmazsam da babam Dylan'a zarar verecek. Elimden gelen en iyi şey rüşvet aldığına dair kanıtlar bulup onu ihbar etmek."

East beni kendine çekti. "Bu işte yanındayım. Sonuna kadar."

28

Easton

"ŞOFÖRÜ OLAN BİR ARABAYLA birini izlediğime inanmıyorum." Bu casusluk macerası için bir araç kiralamak istememiştim, bu yüzden Hartley'yle beni benzin istasyonundan almak için hiç vakit kaybetmeden yola düşen babamın şoförü Durand'la idare ediyorduk. Durand'ın omzuna dokunarak, "Biraz daha az dikkat çekmeye çalışır mısın?" diye sordum.

Koltuğunda aşağıya kaydı. "Bu iş görür mü, Bay Royal?" Bizimle dalga geçiyordu ama bunu hak etmiştik.

Wright hanesinde olup bitenlerden haberi olmayan birine bu gizli ajanlık işi muhtemelen gülünç geliyordu. Bir yarım saat önce babasının çalışma odasını incelemek iyi bir fikir gibi geliyordu ama artık pek emin değildim. Hartley yakalanırsa ne olurdu? Bir kenarda durup babasının diğer bileğini de kırmasını izleyecek değildim ama bu konuyu ona nasıl açacağımı da bilmiyordum. *Hey, bebeğim bu akşam babanın suratını dağıtabilirim. Umarım senin için sakıncası yoktur.*

Hart hiçbir şey yapamamaktan sıkılmıştı. Eskiden çok pasif davrandığını söylemişti. Bunun adil bir tanım olduğunu düşünmüyordum ama bir şeyler yapmak istemesini anlayabiliyordum. Ben oturmak yerine bir şeyler *yapmaktan* yanayım her zaman.

"Alınma ama bu araba fazlasıyla dikkat çekiyor." Hart endişeli görünüyordu.

"Alınmadım, küçükhanım," diye cevapladı Durand.

"Hadi gidip yakından bakalım. Buraya bunun için geldik, değil mi?" Ona vazgeçmek için bir şans vermiştim.

"Evet," diye cevapladı ve yerinden kalktı.

Sanırım cevabımı almıştım. Peşinden arabadan çıkarken, "Hemen döneriz," dedim Durand'a.

"Burada olacağım." Durand keyifli bir ruh hâlindeydi. Sanırım bu dedektiflik işinden hoşlanmıştı. Muhtemelen beni evden okula, oradan da hastaneye götürdüğü sıkıcı döngüden daha ilgi çekici gelmişti.

Serin gece havasına karşı yakamı dikleştirdim ve kaldırımın ortasında durmuş, yolun aşağısına bakmakta olan Hart'ın yanına koştum.

"Kaza buraya yakın bir yerde oldu, değil mi?" diye sordu yanına vardığımda.

"Bir şeyler mi hatırladın?" Herhangi bir anımsama belirtisi var mı diye yüzünü inceledim.

"Hayır, ama kazanın bir kavşaktan dönerken olduğunu duydum." Az önce geçtiğimiz keskin virajı gösterdi.

Kâbusa benzeyen kaza sahnesi gözlerimin önüne geldi. Arabasının arka tarafının dağılması. İkizlerin ön camının parçalarının asfalta saçılması. Seb'in bedeninin Range Rover'dan beş altı metre öteye fırlaması.

Kaza yerine sırtımı dönüp Hartley'nin görüşünü kapattım. Hatırlamıyorsa eğer üzerinde durmanın ne anlamı vardı ki? Bu kazanın yaşanmamış olmasını sağlamayacaktı. "İkiniz de artık iyisiniz," dedim. "Önemli olan da bu."

Omzumun üzerinden ileriye baktı ve sonra bunu kabullenmeye çalışıyormuş gibi başını sertçe salladı. "Haklısın. Tamam, yapalım şunu." Etrafındaki evlere baktı, cadde boyunca sıralanmış büyük malikânelerdi çoğu. Royal arazisi o kadar genişti ki komşu evi bile göremiyorduk fakat Hartley'nin mahallesindeki

evler bizimki kadar izole değillerdi. "Köpeğimizi kaybetmişiz ve bu yüzden de insanların arka bahçelerine girip pencerelerden içeriye bakıyormuşuz gibi yapalım mı?"

Gülüşümü saklamak için hafifçe öksürdüm. "Bu istediğinden fazla dikkat çekebilir."

"Başka seçeneğimiz yok. Bayan Roquet öldü. Elimizdeki tek seçenek babamın ofisinde elle tutulur bir kanıt bulmak." Ellerini lacivert kabanımın ceplerine soktu, omuzlarını o kadar düşürmüştü ki kaban birazdan kaldırımı süpürecekti.

"Hadi arka tarafa geçip arazi sınırı boyunca yürüyelim," diye önerdim. Çünkü Hartley haklıydı, bu herhangi bir fikrin olabileceği kadar iyiydi.

"Ya hırsızlığa gelmişiz gibi görüldüğümüz için biri bizi vursursa?"

"Üzerindeki kaban birkaç ev taksiti eder. Seni bir hırsızla karıştıracaklarını sanmam."

"Tabii ki öyledir." Gözlerini devirdi. "Gardırobundaki kıyafetlerin fiyatının dört haneden az olmasına alerjin mi var?"

"Evet. Evet, var. Hem sikim de küçülüyor."

"Bir tek sen sikiğin küçülmesi konusunda bu kadar kendinden emin espri yapabilirsin, Easton."

"Büyük sik sorunsalı," dedim ciddi bir şekilde. Sınıra ulaşmıştık. Henüz peşimize köpekler düşmemiştii.

"Güzel şeylerden hoşlanıyorsan eğer nasıl oluyor da o pejmürde dairede uyuyabiliyorsun?"

Çünkü orası senin yerin, diye cevaplamak istedim ama buna hazır olduğunu düşünmüyordum. "Çünkü orada mahremiyet var. İkizlerle ya da Ella'yla uğraşmak zorunda değilim." *Ve sen oradasın.* "Sen neden yaşıyorsun? Senin aile evin de oldukça hoş."

"Eh, içi o kadar da hoş değil. Sanırım ebeveynlerim burayı gerçekte olduklarından daha zengin görünmek için satın aldılar. Biz sizin gibi tasarım kıyafetler giymiyoruz. Annem sürekli bir şeylerin pahalılığından yakınır. Onlar için dış görünüş daha

önemlidir. Parker'dan yardım istediğimde, bana ailemi kötü göstereceğimi söyledi."

"Bu berbat."

Omuzları hafifçe seğirdi. "Neyse ne."

Kulağa kaderine boyun eğmiş gibi geliyordu. Hart'ın durumuyla ilgili her şeyin içinde beni en çok kızdıran, ailesinin onu tamamen terk etmesiydi. Kardeşlerimle kavga edebilirdim ya da Seb komadan tamamen farklı biri olarak uyanabilirdi ama biz daima birbirimizin yanındaydık. Ella ailemize katıldığında ona hemen ısınmamış olsak bile, biri kılına zarar vermeye kalkıştığında onu korumak için ânında hazırola geçmiştik. Aile dediğin birbirinin yanında olurdu.

Sanırım artık Hartley'nin ailesi bendim.

"İşte geldik," diye fısıldadı. Wrightların arka bahçesi yeterince büyüktü ama bomboştı, hiç peyzaj düzenlemesi yapılmamıştı. Çoğunlukla çim ve birkaç ağaçla kaplıydı. Ailesinin malikânesi, birinci katın sonundaki odadan yansıyan mavi ışık dışında karanlıktı. Biri televizyon izliyordu.

"İlk katın dördüncü penceresi babamın ofisine ait."

Arka tarafı inceledim. Uçtan uca uzanan verandada iki tane Fransız kapı vardı, biri mutfığa diğeri de oturma odasına açılıyordu. Hart'ın girebileceğimizi düşündüğü kapı ikincisiydi. Görünüşe göre güvenlik alarmı yıllardır çalışmıyordu, bu yüzden eve girdiğimizde alarmın çalacağından pek de endişe etmiyordum.

"Saldırı planın nedir?" diye sordum ona.

"Senin dediğine göre babam oldukça gözükaraymış. İnsanlarla evinde buluşuyorsa, iddiasına varım ofisinde de bir şeyler saklıyordur."

"Ama kasaya koymamış mıdır?"

"Belki? Ama bakmaktan zarar gelmez, değil mi? Ne yapabilir ki? Beni evden mi atacak?"

Sana el kaldırabilir ve ben de ona vurmak zorunda kalabilirim. Fakat çekincelerimi kendime sakladım.

Gizlice oturma odasına baktı. "Annem koltukta ama sanırım uyuyor."

Çömeldiğim yerden kalkıp içeriyi inceledim. Bayan Wright kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Başı garip bir şekilde yana düşmüştü ve gevşek elinde uzaktan kumanda duruyordu. Bay Wright ise ortalıkta görünmüyordu.

"Belki babam bir müvekkiliyle görüşmek için dışarı çıkmıştır," dedi Hart alçak sesle.

Evin yan tarafından temkinle geçip ofis penceresinin altında durduk. İçeriye bakıp bana başparmağıyla her şey yolunda işareti verdi. Ofis boştu. Büyük metal bir mangalın yanına gitti ve altına uzandı. Veranda kapısının anahtarının orada olduğunun garantisini vermişti. Metalin metala çarpma sesinden sonra küçük bir heyecan nidası duydum.

"Haklıydım," diye şakıdı, anahtarı yüzüme doğru tutarak.

"Harika. Hadi gidelim." Coşkusu bulaşıcıydı, kendi kendime gevšemem gerektiğini söyledim. Burada gerçekten tehlikeli bir durum yoktu. Burası onun lanet olasıca ailesinin eviydi. Babasının ofisine girmek istiyorsa oraya girecektik.

Anahtarı kilide soktu ve kolu çevirmeye başladığında babasının sesini duyduk.

İkimiz de kendimizi yere atıp betonla bir olacak şekilde uzandık.

"Sana çaresine baktığımı söyledim, bunlar hassas meseleler, yavaş ve dikkatle ele alınmaları gerekiyor yoksa ikimizin de başı derde girer."

Hartley uzanıp elimi tuttu. Karşılık olarak elini sıktım. Elime vurdu. Bir şey istiyordu.

"Ne?" dedim ağzımı oynatarak.

Elini kulağına kaldırdı. Birini aramamı mı istiyordu?

Hayır, başını iki yana salladı. Telefonu kaldırıp havaya tutmamı işaret etti. Nihayet anlamıştım. Bu görüşmeyi kaydetmemi istiyordu.

Telefonumu çıkarıp ses kaydı uygulamasını açarak kaydete bastım. Umarım işe yarardı.

“Nakit ödenmesini istiyorum. Beş milyon doları toplamanın getirmenin ne kadar zor olduğu umurumda değil. Ödemeyi bu şekilde istiyorum.”

Beş milyon mu? Savcılık maaşıyla böyle bir evde yaşayabilmesine şaşmamalıydı. Büyük bir dava olmalıydı yoksa nasıl bu kadar büyük bir değer biçilebilirdi? İçime kötü bir his doğdu. Şu anda Bayview’da tek bir büyük dava vardı, o da Steve O’Halloran’ın cinayet davasıydı.

“Kızı tanıklık yapmaması için korkutmaya çalıştım ama inatçı davranıyor. Bu yüzden meseleyi çözmek için bazı delilleri yok etmem gerekecek. Avukatların bunu gerekçe göstererek davayı düşürecek kadar akıllıdır umarım.”

Bay Wright karşı tarafı dinlerden bir anlık sessizlik oldu.

“Eğer kızının ifadesinden bu kadar endişeleniyorsan o zaman sana önerim tanıklık yapmasına *engel* olman. Benim kendi kızım la hiç sorun yaşadığımı duyuyor musun? Çünkü ben o küçük sürtüğü nasıl hizada tutacağımı biliyorum.”

Damarlarım buz kesti. Ella’nın tanıklık yapmasına engel ol mu? Steve’e Ella’yı *öldürmesini* mi öneriyordu? Öfke ve korku göğsümde tehlikeli bir bileşene dönüşerek kaburgalarımın sızlamasına neden oldu. Asla. Steve asla Ella’ya lanet olasıca elini süremezdi.

Hartley de yanımda aynı şekilde tutulup kalmıştı. *Küçük sürtük* sözü canını acıtmıştı, bunu gözlerinde görebiliyordum. Babasını boğazlayıp öldürebilmeyi diledim ki bu ilk değildi. Konuşmanın içeriği hakkında başta şüphelerim vardıysa da Bay Wright bunları yok etmişti. Steve rüşvetle davadan yırtmaya çalışıyordu ve Wright ödemesini aldığı sürece seve seve ona yardım etmeye hazırdı.

“Yarısını yarın istiyorum, bir çeşit depozito olarak. Paranın yarısını almadığım sürece o kanıtlara elimi sürmeyeceğim. Benimle saat onda Winwood Park’ta buluş. Ve unutma, nakit istiyorum.”

Midem bulanmaya başladı. Hart, babasını hapse attırma umuduyla ona destek çıkmamı istememişti. Yalnızca kız kardeşinin özgür kalmasını istiyordu. Ama bu duyduklarım karşısında sessiz kalamazdım. Ella, onu daha önce öldürmeye çalışan sperm donörünün, babamın eski kız arkadaşını öldürme suçundan kurtulmaya çalıştığını bilmeliydi. Ve aleyhinde tanıklık yapmasını engellemek için tekrar peşine düşebileceğini de.

Bu lanet olasıca korkunç bir ikilemdi.

Bay Wright öfkeyle, "Seni şerefsiz," diye söylendi. Evin içine doğru gözden kayboldu ve "Acıktım! Bana bir sandviç yap," derken sesi yavaş yavaş uzaklaştı.

Hartley ayağa fırlayıp onu takip etmemi işaret etti. Geldiğimiz yönde hızla geri döndük ve Durand'ın yanına varana kadar da koşmaya devam ettik. Hartley titreyen ellerle kapıyı açıp, "Gidelim. Lütfen, gidelim," dedi.

Durand endişeli bakışlar atarak, "Nereye?" diye sordu.

Hartley acı dolu gözlerle bana bakarak, "Sanırım senin evine gitmemiz gerekiyor," dedi. "Baban döndüğünde ona bunu anlatmam lazım."

"Yani biliyorsun," dedim, kalbim küt küt atıyordu.

"Ella'nın davası, değil mi?" Sesi çok üzgün çıkıyordu.

"Evet, onun davası." Boğazım çok kötü ağrıyordu. "Ona anlatırsak eğer babanı uzun bir süreliğine içeriye tıktırana kadar durmayacaktır."

Yutkundu, bu onun için de acı verici görünüyordu. "O zaman bırakalım öyle yapsın."

29

Hartley

"YARIN AKŞAM BULUŞUYORLAR," dedim. Duygusal bir çöküntü yaşıyordum. "Ama bir dakika, teknik olarak artık sabah olduğuna göre sanırım bu akşam buluşacaklar." Saat sabahın ikisini geçmişti ve olduğum yere düşüp kalmak üzereydim.

Callum da benden iyi görünmüyordu. Tam anlamıyla yirmi dört saattir yoldaydı, bunu yüzündeki yorgunluk çizgilerinde görebiliyordunuz. Saatlerce Londra'dan gelmesini beklemiştik. Daha da geç gelmesini bekliyordum ama sıradan insanların aksine, Callum Royal'ın gümrükten geçmesine ya da valizini beklemesine gerek yoktu. Sanırım bu kendi uçağınızın olmasının avantajıydı.

Easton az önce anlattıklarımın sonra, babasına ve Ella'ya bana karşı çıkmaları için meydan okurcasına kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti. Hiçbiri bir şey demedi. Ella çok kızgındı, Callum ise... sanırım şokta ve üzgündü. Sanki kaç yıllık dostunun bu kadar dibe batmış olabileceğine inanamıyor gibiydi. Sanırım onu en çok korkutan şey, Ella'nın tanıklık yapmasını engellemek için Steve'in ona zarar verme olasılığıydı ki bu cesareti ona esasen babam vermişti. Bunu anlattığımda Ella'nın rengi atsa da şu anda yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Steve'i öldürmek istiyordu ve bunun için onu biraz olsun suçlamıyordum.

"Bu kadar mı?" diye sordu Callum.

Başım la onayladım. "Bu kadar. Yani en azından bildiklerim bu kadar."

Bayan Roquet'nin mesajını açıp telefonu ona verdim, dikkatle okudu.

"Bu, babanla konuştuğunu gördüğün kadın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ama artık ölü?"

"Evet, bu akşam evine gittik ve komşusu, geçen yıl oğlunu aşırı dozdan kaybettikten sonra Bayan Roquet'nin yaşama isteğini yitirdiğini söyledi. Sanırım bu yüzden mesajıma dönmesi uzun sürmüş. Mesajların tarihlerine bakarsak, altı aydan uzun bir süre boyunca bana dönmesini beklemişim."

"Seni Bayview'a getiren kişi oydu," diye tahminde bulundu Easton.

"Sanırım."

Callum, Easton'la benim telefonumu arkasındaki masaya koydu. "Seninle açık konuşacağım, Hartley. Bunların yaşanmasına izin veremem. Ailemi korumak için ne gerekiyorsa onu yapmalıyım, bu da yolsuzluğunu ortaya çıkararak babanı durdurmak anlamına geliyor."

"Baba..." diye söze başladı Easton.

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Hayır. Sizi anlıyorum. Benim de tek istediğim şey ailemi korumak. Tüm bunlar ortaya dökülmeden Dylan'ı o evden çıkarmam gerek. Öfkesini ondan çıkaracağından korkuyorum. Lütfen, kardeşime yardımcı olur musunuz?"

"Tabii ki olur. Olursun değil mi?" diye cevapladı East. Çenesini kararlılıkla kaldırmıştı.

"Evet, olurum," dedi Callum. "Avukatlarımı arayacağım ve babanla yeni bir görüşme ayarlamalarını sağlayacağım. Durand'a da kardeşini izleteceğim. Onları elimizden geldiği kadar yan yana getirmemeye çalışacağız. Tüm bunlar ortaya döküldüğünde aileni güvenli bir yere yerleştireceğiz."

Teklif ettiği tüm yardım bu kadardı; yeterli olmadığını bilemem de şu anda bunu bile kabul ettiğim için suçlu hissediyordum. Bu benim hatam değildi. Babamın eylemlerinin benimle hiçbir ilgisi yoktu ama yine de birbirimizle bağlantılıydık; kan bağımızla, soyadımızla.

"Onların birlikte fotoğraflarına ihtiyacımız var." Ella ilk kez konuşuyordu. "Sadece kısa mesajlara ve ses kaydına bel bağlayamayız. Görsel kanıt olmadan o şerefsizin kurtulması çok kolay olur."

Kendi babasını mı yoksa benimkini mi kastediyordu anlamadım.

Callum başıyla onayladı. "Onu ben hallederim, Ella."

Ella'nın onunla tartışmasını bekledim ama sadece aksi bir şekilde başıyla onaylayıp gitti. Easton beni ayağı kaldırdı. İçten içe ölmüş gibi hissediyordum. Daireye dönünce ilk gördüğüm yumuşak yere çöküp kalacaktım.

"Hadi," dedi Easton beni arkasından çekerek.

"Ön kapı o tarafta değil," diye karşı çıktım.

"Biliyorum. Yıkılacak gibi görünüyorsun, bu yüzden seni üst kata çıkarıyorum. Sen benim odamda uyuyabilirsin, ben de Reed'in yatağını alırım." Sanki onun onayını bekliyormuş gibi Ella'ya bir bakış attı ancak Ella'nın bakışları zombi gibi önüne odaklanmıştı. Aklında çok fazla şey vardı, başına gelenler midemin bulanmasına neden olsa da kendime bunların hiçbirinin benim suçum olmadığını hatırlattım tekrardan.

"Eve gitsem daha iyi olur."

"Hayır." Ella'nın sesi net bir şekilde koridorda yankılandı. Merdivenlerin dibinde durdu. "Hayır," dedi yeniden. "Yukarıya gel. Plan yapmamız gerek."

"Plan mı?" diye fısıldadım Easton'a.

Aklı karışmış hâlde omuz silkti ve beni merdivenlere doğru itti. İsteksizce mermer basamakları tırmandım, spor ayakkabılarım zeminde gıcırdıyordu. Üst kata ulaştığımızda sağa döndük.

"Babamın odası diğer tarafta," diye açıkladı Easton. Geniş, uzun koridordaki ilk oda Ella'ya aitti.

"İçeri gel," dedi Ella.

Oda Barbie pembesiydi. Pembe duvarlar, pembe halı, pembe döşemeli mobilyalar, pembe fırfırlı perdeler. Tam bir prenses odasıydı, tabii söz konusu prenses on yaşından küçükse. Yüzyıl geçse, bu havalı sarışının bu kadar pembe âşığı olabileceğini tahmin etmezdim.

"Babam dekore etti," dedi East, kıcımın altına pembe bir sandalye çekerken.

"Korkunç, değil mi?" dedi Ella ve yatağına çıktı. Easton'a oturması için yanındaki boş yere vurdu ama Easton oturmadı.

Bir elini omzuma koydu. Tarafını seçmişti ve ben bundan hiç hoşlanmamıştım. Bu insanlar onun ailesiydi. Benimle ailesi arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıydı.

Ayağa kalktım. "Oturmak istemiyorum," dedim Easton'a ve aramıza biraz mesafe koydum. İncinmiş görünüyordu ama doğru şeyi yapıyordum. Kollarımı kavuşturdum ve çenemle Ella'yı işaret ettim. "Neye ihtiyacın var?"

"Bu işi Callum'a bırakmak istemiyorum. Ona güvenmediğimden değil ama bir şeyler olur da Callum'un tutacağı adam düzgün bir fotoğraf çekemezse diye. Kimse senle benden daha fazla bu işe kendini vermeyecektir" –parmağıyla ikimizi işaret etti– "bu yüzden bunu biz yapmalıyız."

"Tamam."

Aynı anda Easton, "Hayır," dedi.

"Neden olmasın?" Ona kaşlarımı çattım.

"Ah, bilmiyorum. Tehlikeli olduğundan olabilir mi?"

"Winwood Parkı'nda otopark boyunca bir sürü ağaç var," dedi Ella. "Orada saklanırsınız."

"Bana uyar. Fotoğraf makinen var mı?"

"Evet..."

"Sen de mi beyin travması yaşıyorsun, Ella? Ya sen, Hart? Senin sadece hafızanı kaybettiğini sanıyordum ama öyle görünüyor

ki aklını da kaybetmişsin," diye söylendi Easton. Eliyle Ella'yı işaret etti. "Babanın silahı var." Sonra beni işaret etti. "Ve senin baban da Bayan Roquet'yi susturmak için öldürmüş olabilir. Bileğini kıracak kadar şiddet uyguladığını biliyoruz. İkiyle ikiyi topladığınızda ortaya senin bu işten uzak durman gerektiği çıkıyor."

Ella ona baktı ve sonra bana döndü. "Evet, bir fotoğraf makinem var ama gece görüşlü değil. Sabah mağazaya gidip bir tane alacağım."

"Güzel plan. Arabam yok ama senin için biraz yürümek sorun olmazsa parkın üç blok ötesinden geçen bir otobüs durağı var."

"Siz beni dinlemiyor musunuz?" Easton öfke püskürüyordu. Ella'yla sustuk.

Kapıdan gelen bir ses, "Biraz sessiz olur musunuz?" diye homurdandı. "Lanet olsun, burada uyumaya çalışıyorum. Daha yeni hastaneden çıktım."

Hışımınla döndüğümüzde Sebastian'ın Ella'nın kapısında dikildiğini ve bir baykuş gibi gözlerini kırıpıştırarak bize baktığını gördük. Koyu kahverengi saçlarını bir yana yatırmıştı, üzerinde kahverengi maymun işlemeli, sevimli mavi bir saten pijama vardı.

"Özür dilerim," dedi Ella yatağından kalkarak.

Bakışları bana kayan Sebastian şaşkınlıkla geri çekildi. "Bu sikik burada ne halt ediyor?"

"Ben, şey..." Yüzümü buruşturdum. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek Easton'dan yardım bekledim. Ona gerçeği söylemeli miydim yoksa Easton ve Ella bunu saklı tutmak mı isterdi?

"Steve'in hapse girmesini sağlamamıza yardım etmek için burada," diye cevapladı Easton. "Ve Hartley'yle küfürlü konuşma."

"İstediğimle küfürlü konuşurum," diye cevap verdi kardeşi. "Özellikle de beni neredeyse öldüren bir çöp parçasıysa."

Ella, "Seb, bu hiç hoş değil," diyerek karşı çıktı. "Kaza olduğunu biliyorsun."

"Sıçarım hoşluğuna. O virajdan milyon kez geçtim, bu sürtük gelene kadar tek bir kaza bile yapmadım."

Easton öne atıldı. Onu kolundan yakaladım.

Ella kendini kardeşlerin arasına attı. "Yeter," diye azarladı. Sebastian'ı kapıdan dışarı itti ve omzunun üzerinden, "Siz ikiniz yatmaya gidin," dedi.

Easton'ın çenesindeki kas seğirdi ama sert bir şekilde başını salladı. "Hadi gel," dedi ve pozisyonlarımızı değiştirdi, artık ben onun değil o benim kolumu tutuyordu.

Hızlı adımlarla koridordan aşağı yürüyüp bir kapıyı açtı ve beni içeri itti. Kapı ardından çarparak kapandı ama Sebastian'ın söylediklerini duymuştum, "Bu sürtüğün evimizde uyumasına izin verdiğine inanamıyorum."

Ella ne cevap verdi bilmiyordum.

"Üzgünüm," dedi Easton ve hışımla soyunma odasının kapısına yönelip gözden kayboldu.

"Üzülme. Kardeşinin bu şekilde hissetmeye hakkı var." Endişe içimi kemiriyordu. Ailesi buna karşıyken Easton ve ben nasıl beraber olabilirdik? Yalnızlık çok kötü bir histi ve Easton'ın bunu yaşamasını istemiyordum. Aileniz tarafından istenmemek berbat bir şeydi. Davet edilmediğiniz her doğum günü, en son seçildiğiniz her oyun, milyonla çarpılan her reddediliş. Uçsuz bucaksız bir çölde bir başına kalıp suya değil de tek bir damla şefkate, ilgiye... ve sevgiye susamak gibiydi.

"Easton, burada olmamam gerektiğini düşünüyorum."

Kollarının arasında battaniyelerle geldi. "Ben kanepede yatacağım. Sen yatağa geç."

Hareket etmedim. "Beni duydun mu?"

"Evet ama gitmene izin vermiyorum, yani yatağa girmeye hazırlansan iyi edersin." Bana bir şey fırlattı ve refleks olarak havada yakaladım. "Yedek diş fırçası da burada. Pijama falan ister misin? Sana tişört ödünç verebilirim ya da Ella'da yedek bir kız pijaması vardır belki."

Elleri kalçasında orada öylece durdu, bacaklarını aralamıştı, sanki kapıya doğru kaçmaya çalışırsam beni durdurmak için üzerime atlayacak gibi bedeni gerilmişti. Her zamanki gibi, ne

zaman onun yanında olsam tüm şüphelerim yok oluyor, soğuk yerini yoğun bir sıcaklık alıyordu. Easton'ın benim güneşim olduğunu fark ettim.

"Bunun için güreşmemiz mi gerekecek?" dedi. "Öyle olacaksa, hadi soyunup yatağa girelim. Çünkü bu odada izin verdiğim tek güreş o."

Omzumun üzerinden devasa yatağa göz attım. İkimizin o yatakta yuvarlandığını düşününce yanaklarım kızardı. Birbirimizi öpüyorduk... birbirimize dokunuyorduk. Onu fena hâlde tekrar öpmek istiyordum ama ilk hamleyi yapamayacak kadar ödledim. Bu yüzden espriyle karşılık verdim. "Bahse girerim bu odada *bir sürü* güreş müsabakası olmuştur. Muhtemelen sayamayacağım kadar çok."

Masum bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Daha önce burada hiç güreş müsabakası olmadı. Ben bakirim."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

İçtenlikle başını salladı. "Evet. Hafızanı kaybettiğine göre evet, ben bakirim. Şimdi git üzerini değiştir de uyuyalım."

Odanın içinde yer alan banyoya doğru yürüyüp kapısında durdum. "Bakir olduğun için ilk seferimizde sana karşı nazik olmaya çalışacağım."

Şok olmuş yüzüne kapıyı kapatırken büyük bir zevk aldım. Son birkaç gün hiç eğlenceli geçmemişti ama Easton'ın ifadesi yüzümü güldürmüştü. Flörtleşme konusunda pek iyi sayılmazdım ama son söylediğim şey oldukça ateşliydi. Yürü be, Hartley.

Dişlerimi fırçalayıp narenciye ve sedir ağacı gibi kokan bir kalıp sabunla yüzümü yıkadım ve Easton'ın tişörtünü üzerime geçirdim. Neredeyse dizlerime geliyordu.

Banyonun kapısını açtığımda ışıklar kapanmıştı.

"Bitti mi?" dedi boğuk bir sesle.

Aniden utandım ve devasa yatağa tırmanıp örtünün altına girdim. Yatak o kadar genişti ki muhtemelen Royal kardeşlerin beşi de buraya sığabilirdi. Easton'ın yatmaya hazırlanışını duymak garipti. Sanırım sessizliğe alışkındım ki bir başıma yaşama-

ma ve pek fazla arkadaşım olmadığını gösteren sosyal medyadaki bir avuç fotoğrafıma bakacak olursak bu normaldi.

Easton'ın çıkardığı sesler hoş geliyordu. Hayır, *hoş* basit, anlamsız bir kelimeydi. Doğru kelime... harikaydı ve kendimden başka kimsenin sesinin olmadığı o zamanlara dönmek istemiyordum. Sanırım bu nedenle, şahsi güneşim saçlarını bir havluyla kurutarak banyodan çıktığında ona, "Bu yatak bir aileye yetecek kadar büyük," dedim.

Durakladı. "Battal boy çünkü."

Kalkıp oturdum ve yatağın diğer yanına uzanıp örtüyü kaldırdım. "İçine gir."

"Vay be, Hartley Wright, bekâretimi mi bozacaksın?" Sahte bir dehşetle keskin bir nefes aldı. Ya da sahte bir hevesti. Kim bilir?

"Bu akşam olmaz. Bunun senin ilk seferin olduğunu biliyorum bu yüzden seni buna alıştırmak istiyorum. Şimdilik sadece yatağı paylaşmakla başlayacağız."

East havluyu arkasına fırlattı ve ışıkları söndürüp kendini, üzerinde pantolonuyla yatağa attı. Bedeninin yarısı benim üzerime diğer yarısı yatağa düşmüştü. "Sana güvenmiyorum," dedi dalga geçerek.

"Görebiliyorum," dedim duygusuzca ve ağır uzuvlarından birini üzerimden ittim. "Tam olarak ürkmüş bir bakir imajı sergiliyorsun."

"Değil mi?"

Kafasına bir yastık fırlattım. "Örtünün altına gir."

Yastığı aldı ve başının altına sıkıştırarak yanımda uzanacak şekilde pozisyonunu değiştirdi.

Yarı çıplak vücuduna bakmamaya çalışarak, "Üşümüyor musun?" diye sordum. Easton Royal pijama giymezdi ve adım gibi eminim odada yalnız olsaydı siyah baksırını bile giymeden yattı.

"Dediğim gibi, güven sorunum var." Ortada bir alaycılık vardı ve bu, onu endişelendirenin ben değil de kendi ellerine –yani

şu anda sıkıca başının altına koyduğu ellerine- sahip çıkamama korkusu olduğuna inandırıyor du beni.

"Püritenler gibi davranıp engel tahtası olarak yastıkları kullanabiliriz," diye önerdim.

"Engel tahtası da ne be?"

"Evlenmeden önce iki insanın arasına konulan çuval ya da kütük gibi bir şey. Bu şekilde, çok değerli bekâretlerini kaybetmeden birlikte uyumaya alışabiliyorlar."

"Çok garip şeyler hatırlıyorsun, Hart."

Bana ne zaman bu lakapla seslense kalbim tekliyordu. Sanki ben onun kalbiydim. Sanki ona aittim. Bakışlarımı güçlükle tavana çevirdim.

"Bir sürü sıradan şey ezberleyip kafamı bunlarla dolduracağım. Belki de Jeopardy* şampiyonluğu hayatımın hedefi olmalıdır. Üniversiteyi es geçer, tüm zamanımı ıvır zıvır bilgilerle dolu kitapları ezberlemekle geçirir ve bir bilgi yarışmasından milyon dolarlık  d l  kazanırım."

Bu fikrim sanki dünyanın en garip şeyiymiş gibi sadece, "Peki," dedi.

"Sana planımın bir trapez üzerinde sallanmayı öğrenip sirke katılmak olduğunu söylesem de peki dermişsin gibi geliyor."

Yan döndüğünü hissettim. Başımlı çevirip baktığımda bana gülümsediğini gördüm.

"Birincisi, trapezde sallanmak seksi bir şeydir. İkincisi, sirk şahane fikir. Üçüncüsü..." uzandı ve elini saçımda gezdirdi. "   nc s , seni seviyorum, Hart. Yani evet, bir sirke katılmak ya da kapı kapı dergi satmak veyahut bir alışveriş merkezinde tezg htar olarak çalışmak istiyorsan benim için sorun değil. Sen neyle mutlu olacaksan onu yap."

Beni seviyor muydu?

Aman Tanrım. En beklenmedik şeyleri birdenbire söylüyordu. Kalbim yerinden fırlamış, midemdeki kelebekler sanki bir

* Amerika'da 1960'lı yıllardan bu yana yayınlanmaya devam eden bir bilgi yarışması. - n

kasırğa tarafından savrulmuş gibi hissediyordum ve gözlerim doldu. Akmalarına engel olmak için hararetle gözlerimi kırptırdım.

"Sırf sirk gösterisinde seni partnerim olmaya davet edeyim diye söylüyorsun bunları."

Başparmağıyla gözümün altını sildi, aptal bir damla yaş kaçmıştı. "Tabii ki. O inanılmaz seksi görünen, tek parça dar kostümün içerisinde sallanacaksan orada olmam gerekli. Sakallı kadının ya da aslan terbiyecisinin sevgilimi kapmasına izin veremem."

Karşımdaki kişi Easton Royal olduğundan, zerre kadar öz kontrolüm olmadığından, ağrıyan kalbim güneşe ihtiyaç duyduğundan ve ben de Easton'ı sevdiğimden kollarına atılarak onu öptüm.

Bunun öylesine bir öpücük, hatta kısacık bir şey olmasına niyetlenmişim ama kendimi durduramıyordum. Onu öptüm ve öptüm, ellerim birdenbire kot pantolonun düğmelerini buldu. Parmaklarım fermuarını indiriyordu. Ağzım çenesine kaydı, önce kulakmemesini sonra da tuzlu boynunu tattım.

Tüm bunları yapmama izin verdi, ta ki üzerinde siyah bir baksır dışında hiçbir şey kalmamış hâlde altımda yatana kadar.

Baksırı da çıktığında, "İşin bitti mi?" diye sordu.

"Henüz değil." Onu hayranlıkla izlerken yanaklarım ısındı. Tüm vücudu hiç beklemediğim bir biçimde güzeldi. *Her tarafı.* Erkeklerin siklerine çok meraklı değildim. Genelde onları çekici bulmazdım. Hatta internette bile aratmazdım. Fakat Easton? Ona bakmadan edemiyordum – ipeksi kahverengi saçlarından anormal derecede güzel görünen ayak parmaklarına kadar Easton Royal saf bir kusursuzluk örneği idi. Göğsü hafif kaslı, karnı çıkıntılıydı. Uylukları güçlü, bacakları uzundu. Her bir zerresi güçlü görünüyordu.

Eli aşağıya doğru kayıp penisini tuttu ve o kadar sert sıkı ki parmak boğumları bembeyaz kesildi. "Beni çılgına çeviriyorsun, Hart. Bana bakmaya devam edersen iki saniye bile dayanamayacağım."

"Engel olamıyorum."

Karşılık olarak ani bir hareketle tişörtümü başımdan çekti ve pantolonumu çıkaracak kadar beni yataktan kaldırdı. Kumaşın hafif sürtünme sesi, bir küfür ve ardından tatmin olmuş bir, "Nihayet," duyuldu.

Üzerimde sadece iç çamaşırım kaldığında yavaşladı. Elleri, uzun, hafif dokunuşlarla kalçalarımda gezindi. Kıvrımlarımı, karnımı, omurgamın eğrisini ezberliyordu. Ağzı dudaklarımdan çeneme, oradan boynuma ve köprücük kemiğime indi. Memele-
rimin kıvrımını, ucunu ve ikisinin arasındaki oyuntuyu öptü.

Aramıza uzanıp bir prezervatif taktı. "İstiyor musun?" Göz-
leri alev alevdi, rengi çok canlıydı. Dudakları dişlerim ve dilim
yüzünden şişmişti.

Hayatım boyunca hiç bu kadar hazır olmamıştım. "Evet," de-
dim, utanç verici bir arzuyla.

Sırtüstü döndü ve beni kendi üzerine çekti.

"Bana nazik davranacaktın, unutma. Bu benim ilk seferim,"
diye fısıldadı ben kendimi üzerine bırakırken.

Bu benim ilk seferim miydi yoksa ellinci mi bilmiyordum
ama çok da önemli değildi çünkü ikimizin ilk seferiydi. Dişlerini
sıktı, altında ter birikmeye başladı. Parmakları kalçalarımı sıkıca
kavradı, tüm vücudu altımda gerilmişti. Kendini kontrol etmeye
çalışırken boynundaki damarlar genişliyordu.

"Hart," diyerek heyecanla nefes aldı.

"East," diye iç geçirdim.

Birbirimize taktığımız lakapların asla dile getiremeyeceği-
miz klişe anlamları vardı çünkü bunu yaparsak basitlikleri yü-
zünden eski anlamlarını kaybederlerdi. Ama burada, şu anda,
bunları düşünebilirdik. Bedenlerimizle bunu açıklayabilirdik.
O benim güneşim, sıcaklığım ve yol gösteren yıldızımdı. Benim
East'imdi.*

Ben nasıl ki onun ruhu, amacı, aşkıysam. Onun Hart'ıysam.

* (İng.) Doğru -çn

Bir bütün, tek kalp, tek beden olana kadar birbirimizin nefesini alıp verdik. Bu çok erotik ve sarhoş ediciydi, öyle bir u mu tum ki asla yere inmek istemiyordum. Kontrolden çıkmaya ba ladı ımda Easton beni yakaladı. Beni geniş g  s ne yaslayıp sıcak kollarını etrafıma doladı ve beni asla bırakmayacağını, beni sevmekten asla ama asla, asla, asla, asla vazge meyece ini fısıldadı.

30

Hartley

HAYATIMIN EN HEYECAN verici gecesinin ertesi sabahı fazlasıyla mutlu olacağımı düşünmüştüm. Fakat kahvaltı biraz kasvetliydi. Herkes, aşçıları Sandra'nın hazırladığı çeşitli protein içeceklerini, yulaf ezmesini ve tahıl gevreğini yemek üzere mutfakta buluştu. Kadın ellili yaşlarının ortasındaydı ve yeni doğan torununa bakmak için ayrıldığı uzun iznin ardından yeni geri dönmüştü. Oğlanlar arka arkaya mutfığa inerken Ella'yla masayı kurduk. İlk önce Sebastian indi. Bana şöyle bir bakış atıp küfretti ve bir *smoothie* kapıp ortadan kayboldu. Ardından Sawyer geldi. Onun da kardeşi gibi yapmasını beklemiştim ama o, hizmetlinin hazırladığı bir porsiyon yulaf ezmesini alıp devasa arka bahçeye, havuza ve onların ötesinde uzanan okyanusa bakan yemek masasına oturdu.

Biz ayrılmadan beş dakika önce Easton geldi.

"Daima geç kalır," diye mırıldandı Ella.

Masada Sawyer'a katıldık. "Sevimli biri, bu yüzden bundan sıyrılabilir sanırım."

"O biri tam burada duruyor," diye homurdandı Easton, seksi benliğiyle yanımdaki sandalyeye çökerek.

"Sabah insanı değil, ha?" diye sordum Ella'ya.

"Pek değil. Buraya ilk taşındığında, gece boyu uyanık kalıp tüm gün uyuduğu için ondan iyi bir vampir olacağını düşünmüştüm."

"Gerçeği bilmek istiyorsan," sesimi alalttım, "göğsünü gün ışığında hiç görmedim, yani bu mümkün olabilir."

"Cidden ama. Lanet olsun. Tam yanınızdayım."

"Ben gördüm," diye belirtti Ella. Kaşığını havuza doğrulttu. "Ve bunu duyurmaktan üzüntü duyuyorum ama hiç parıltı falan yoktu."

"Bu durumu değiştirebiliriz. Bende Parıltı Bombası isimli esaslı bir göz farı var, onu göğüs kaslarına sreabiliriz."

"Ayy, havalar ısındığında bunu deneyelim."

Easton beni buraya hiç getirmemiş olması gerektiğine dair homurdandı ama bunu dalga geçmek için söylediğini biliyordum. Beni mümkün olan en iyi şekilde uyandırmış ve daha yataktan çıkmadan hayatının en iyi sabahı olduğunu söylemişti. Benim için ise hayatımın en hareketli sabahı olduğu kesindi.

Dün gece ise... kelimelere dahi dklemezdi. Easton çok nazik ve fazlasıyla muhteşemdi... Bana karşı nasıl da sakin ve sabırlı davrandığını hatırladıkça yanaklarım ısınıyordu. Erkek orospusu olarak nam saldığı için bir yanımda onun tamamen bencilce davranacağını dşnmşti ama hiç öyle davranmamıştı. O... muhteşemdi. Yanaklarım daha da ısındı.

Ella i çekti, öyle derin ve umutsuzluk doluydu ki hepimiz ona döndük.

"Ne oldu?" diye sordu Easton.

Bu kez kaşığını doğrulttuğu kişi bendim. "Suratındaki sabah mutluluğunu tanıyorum. Bir zamanlar ben de böyle grnrdm," diye şikâyet etti. "Tanrı'ya şükür ki futbol sezonu sona ermek üzere de Reed'le doğru düzgün vakit geçirebileceğim."

Masanın karşısında oturan Sawyer kâsesini öteye itti. "İkinizin abilerimi becermesi dışında bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Kıpkırmızı kesilip, "Biz... ben... orada... biz yapmadık," diye kekeledim.

Easton uzanıp kardeşinin başının tepesine bir tane patlattı. "Kapa çeneni, Hartley'yi utandırıyorsun."

"Ya ben?" dedi Ella incinmiş bir ses tonuyla.

"Sen ne zamandan beri utanıyorsun?" Easton onun başını okşadı ve kalkıp benim başıma bir öpücük kondurdu. "Gitsek iyi olur. Ella doksan yaşındaki bir nine gibi araba kullandığı için şimdi yola çıkmazsak geç kalacağız."

"Hız limitinde kullanıyorum," diye itiraz etti.

"Dediğim gibi, nine usulü."

Ella ona vurmaya çalıştı ama Easton kolaylıkla elinden kurtuldu. İkisi mutfağın içinde birbirini kovalarken Sawyer'la ben masadan onları izledik. Bir gün Dylan ve ben de böyle olacaktık – rahat, mutlu ve sevgi dolu.

Yalnız kaldığımız bu ânı değerlendirip Sawyer'a döndüm. "Bu seni kızdıracak mı bilmiyorum ama kaza ve kardeşin konusunda gerçekten özür dilerim."

Bakışlarını neredeyse boş olan kâsesine indirip kaşığıyla amaçsızca karıştırdı. Acılı bakışları benimkilerle buluşana kadar aklımdan ne gibi düşünceler geçtiğini bilmiyordum. "Senin hatan değildi, bunu ikimiz de biliyoruz," dedi alçak, kabullenmiş bir ses tonuyla. "Çok hızlı gidiyorduk. Rover'da olup biten bokluklar yüzünden... dikkatimiz dağılmıştı, yani özür dileme. Seb yola gelecektir. O şu an bir sürü... şeyle uğraşıyor sadece."

Şey derken neyi kastettiğini merak ettim ama sormak bana düşmezdi. Bu şekilde düşündüğü için rahatlamıştım yalnızca. Easton'ın benim yüzümden ailesinden uzaklaşmasını istemiyordum.

"Bitti mi?" Başımla kâsesini işaret ettim. "Benimkiyle beraber lavaboya koyacağım."

Başıyla onayladı ve bana doğru itti. Kapıya doğru mutsuz bir bakış attı, muhtemelen mutfağa gelmek için benim evden ayrılmamı bekleyen kardeşine bakınıyordu. Umarım o haklı çıkardı

ve Sebastian yola gelirdi çünkü Easton'la aramızdaki bu aşk he-nüz çok yeniydi ve yok olması yalnızca bir kıvılcıma bakardı.

Okula giderken koltuğun başlığına yaslanıp Easton ve Ella'nın Şükran Günü ve Noel tatili hakkında konuşmalarını dinledim. İki-si de Reed'in final maçına çıkmaması için State'in son maçlarda kötü sonuç almasını diliyordu. Easton, Aspen'e gitmeleri gerekti-ğini söylerken Ella daha sıcak bir yere gitmek istiyordu.

Hız sınırının altında, saatte on kilometreyle giden Ella, "Kış-tan bahsediyoruz," dedi Easton'a. "Ve kışın insanlar sıcak yerlere giderler."

"Hayır, insanlar kışın karlı yerlere giderler çünkü dünyanın herhangi bir yeri daima sıcakken, kar çok kısa bir süre vardır," diyerek karşı çıktı.

"Everest'te daima kar var," diye açıkladı Ella.

"Everest'te kayak yapamazsın." Easton koltuğunda döndü. "Bebeğim, bana arka çıksana."

Bir gözümü açtım. "Dubai'de de yıl boyu kayak yapılmıyor mu? Sanırım öyle bir şey okumuştum."

"Bunu mu hatırlıyorsun?" dedi kırılgan bir sesle. "Senin benim tarafımda olman lazım. Bana arka çıkacak bir şeyler uydur."

"Yapamam. Kız kardeş dayanışması falan."

Ella onaylarcasına yumruğunu kaldırdı.

"Ne kız kardeşi?" diye haykırdı East. "Peki ya bu sabah dili-mi senin..."

Öne fırlayıp elimle ağzını kapattım. Avucumun içini yalayın-ca ciyaklayıp geri çekildim.

"...ağzının içine," diye bitirdi gözlerinde arsız bir parıltıyla. "Ne söyleyeceğimi sandın ki?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemeyecektin." Ona kötü kötü bak-tım ama içten içe kalbim ellerini iki yana açmış mutlulukla zıp-lıyordu. Easton'la dün gece yaptığımız her şeyi sevmiştim. Ve... evet... dili konusunda zerre kadar şikayetçi değildim.

"İşte geldik ve Astor Park'ın zili bizi kurtardı," diye duyurdu Ella okulun otoparkına dönerken.

Kimin kurtarıldığını bilmiyordum, Easton'ın mı yoksa benim mi?

Üçümüz okul binasına doğru kaldırımında yürürken bize yöneltilen bakışlar komikti. İnsanların ağızları açık kalmış, yürürken aniden durmuşlar, sohbetler birdenbire kesilmişti. Gözleri yerinden fırlama deyimi gerçek olsaydı eğer beton zemin onlarla dolardı.

East kaldırımın orta yerinde, merdivenlerin hemen altında durdu ve şaşkın bir öğrenciyle yüzyüze gelmek için döndü. Ben içeriye gitmek istiyordum ama o, güçlü kolunu belime dolayarak kaçmamı engelledi.

“Yardımsever ve cömert bir insan olduğum için dersler başlamadan önce, tüm zamanınızı aklınızda hikâyeler uydurarak geçirmek yerine derslere odaklanabilmeniz için bazı sorularınızı cevaplayacağım. Evet, Hartley ve ben beraberiz. Ve evet, ailem buna onay veriyor.” Ella'yı dürttü, o da başıyla onayladı. “Evet, Hartley hâlâ hafıza kaybı yaşıyor ve evet, canını sıkan olursa onu eşek sudan gelinceye kadar döverim. Onu ağlatırsanız, o kadar çok kemiğinizi kırarım ki sizi bir araya getirmek için bir yığın platin kullanmak zorunda kalırlar.”

Tüm bunları yüzünde kocaman gülümsemeyle ve sohbet eder bir ses tonuyla söylemişti, muhtemelen bu yüzden kulağa daha ürkütücü geliyordu.

“Sorusu olan var mı?” diye bağırdı.

Sessizlik sağır ediciydi. Easton'ın gülümsemesi genişledi, ellerini çırpı ve “Tamam o zaman. Ted konuşmama geldiğiniz için teşekkürler. İçeride görüşürüz,” dedi.

Bize döndü ve Ella'yla beni içeriye girmemiz için dürttü.

“Bu gerekli miydi?” Olanlara duyduğum utançla, aldığım keyif yüzünden kendime duyduğum utanç arasında ikiye bölünmüştüm.

Onun yerine Ella, “Gerekliydi,” diye cevapladı. “Özellikle de Seb artık okula döndüğü için birlik olduğumuzu göstermek istiyoruz. Geçen yıl Royallar zombi gibi ortalıkta gezindiğinde okul

çığırından çıkmıştı. Biz birlik olup buna karşı çıkana kadar igr-enç zorbalıklar baş göstermeye devam etti. Royalların birbirine arka çıktığını Astor'daki köpekbalıklarının bilmesi daima iyi bir şeydir. Neyse, öğle yemeğinde görüşürüz."

El salladı ve koşarak esmer bir kızın yanına gitti, kız hemen ona sarıldı.

Easton kulağıma, "O Val, Ella'nın kankası. İskelede onunla tanışmıştın," diye mırıldandı. "Ve şu da Claire, eski kız arkadaşım." Üzgün gözlerle doğrudan bize bakan narin, oyuncak bebek görünümlü kızı işaret etti. "İnsanları tanıtıyorum ki sonra şaşıрма. Bakalım başka kim var. Pash'le tanışman lazım. Ailem dışında en yakın arkadaşım o." Çevresine bakındı.

Her zaman böyle şeyler yapıyordu – önemsiz gibi görünen ama içimi yumuşacık yapan jestler. Birkaç dakika önce, beni devasa Royal kanatlarının altına aldığını açıklamışken şimdi hayatına dair küçük şeyleri benimle paylaşmayı atlamaktan endişe duyuyordu. Dışlanmış hissetmemi istemiyordu.

Parmaklarımı omzumun üzerinden sarkan parmaklarına doladım. "Onunla sonra tanışabilirim. Yarın mesela. Şimdi derse girmemiz gerek."

Gülümseyerek içimi ısıttı. O kesinlikle benim güneşimdi.

Sabah sorunsuz geçti. Easton bütün derslerimde benimle beraberdi. Bunun bir tesadüf olmadığını, bu derslere girmek için kendi yöntemlerini kullandığını itiraf etti. Umursamamıştım. İzole olmamak güzeldi. Bize yöneltilen pek çok bakış vardı ama East'in iri bedeni geçilmez bir kalkan görevi görüyordu.

Öğle yemeğine gittiğimizde beni köşeden uzaklaştırdı. "Orada böcekler var, unuttun mu?"

"Ah, doğru. Bran söylemişti."

Kaşlarını çattı. "Bran'den önce ben söylemiştim."

Gülümsememi saklamak için döndüm. Onun bu küçük, önemsiz kıskançlığı sevimliydi. "Bran iyi bir çocuk. Onunla arkadaş olabilirsin."

East ağzının içine, "Benim bölgeme elini kolunu sallayarak

girmeye çalışana kadar onunla arkadaşım," diye mırıldandı ve kasiyere öğrenci kimliğini uzattı.

"Senin neyin?" diye sordum bir kaşımı kaldırarak.

"Bizim bölgemize?" diye karşılık verdi kendini kurtarmaya çalışarak.

Paramı uzattım. "Battıkça batıyorsun."

Elimi indirip kasiyere kendi kartını verdi.

"İki kez geçiremezsin," diye hatırlattım ona.

"Ne zamandan beri?" Kasiyere döndü. "Geçir sen."

"Şey..." Adam altdudağını ısırdı. "Bunu yapmamız yasak."

"Geçir," diye tekrarladı East, bu kez daha baskın bir sesle.

Kasiyer söyleneni yaptı, işlem gerçekleşirken sonraki öğrenci ödemesini yapsın diye tepsilerimizi aldık.

"Bunu daha önce yapmamışlardı," dedim East'e, bu teklifi yapanın Bran olduğu detayını atlayarak.

"Zorunlu olmayan aptalca bir kural. Paralarını alıyorsa sorun ne?" Atletizm sahasına bakan, zeminden tavana kadar yükselen pencerelerin yanındaki masada durdu. Ella ve arkadaşı Val orada oturuyordu, ikizler de öyle. Şimdi ikisini yan yana görünce hangisinin Sebastian hangisinin Sawyer olduğunu söylemek daha zor hâle gelmişti ama sanırım asık suratlı olan Sebastian'dı, ifadesi kederli olan da ikiziydi.

İkisine başımla sessizce selam verdim. Masaya oturduğumda Sebastian kusuyormuş gibi yaptı. Bu herkes için tuhaf ve rahatsız ediciydi ama kalkıp gitmem kalmamdan daha mı büyük bir sorun yaratırdı bilemiyordum.

İkilemim, iki masa ötede yaşanan dramla bir an için bölündü. Eski dostum Kyle, Felicity'nin kankalarıyla oturduğu masanın yanında duruyordu. Onlara katılmak istediğini belli eder şekilde tepsisini elinde tutmuş bekliyordu. Fakat Felicity'nin onu istemediği gayet açıktı. Tepsisinin yanındaki boş yere çantasını koydu.

"Burası ayrıldı," dedi.

"Kime?" diye karşı çıktı Kyle. "Orası son beş dakikadır boştu. Ayrıca, size katılabileceğimi söylemiştin."

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi hor gören yüksek bir sesle. "Sen bir *sneed*sin. Biz *sneed*lerle oturmayız."

"*Sneed* mi?" diye fısıldadım East'e.

"Öğrenci yardımı alanlara deniliyor," diye mırıldandı kulağıma. "Burs falan alıyor olmalı."

"Bu çok saçma bir hakaret. Sanki Dr. Seuss'tan falan çalmış gibi geliyor kulağa," diye söylendim.

Omuz silkti. "Parası var, zeki ya da akıllı olmasına gerek yok."

Felicity'nin yanında Kyle kıpkırmızı kesildi. Başkasının yerine utanma kapasitem en yüksek seviyeye ulaşmıştı. Bu çocuğun bana yalan söylemiş olmasından nefret etsem de okulda bu şekilde aşağılanmak berbat bir şeydi.

"Daha önce böyle dememiştin."

"Şaka yapıyor olmalısın. Senin gibi sıradan birini asla kızlarımla aynı masada yemek yemeye davet etmem. Baban geçimini *araba tamirciliğiyle* sağlamıyor muydu? Ya ellerinde motor yağı varsa? Skylar'ın annesinin o blazer cekete ne kadar ödediğini biliyor musun sen? Bu senin üzerindeki gibi ucuz bir sentetik kumaş değil. Skylar'ınki İspanya'nın bir köyünden getirilen saf yünden yapılma. O yünün yanına yaklaşabilmen için bile milyon tane araba tamir etmen gerekir, bu yüzden" –eliyle kovma işareti yaptı– "git."

Bu o kadar büyük bir kabalıktı ki benden şaşkınlık nidası yükseldi. Gerildim ve ayağa kalkmak için harekete geçtim. East sağ elimi, Ella da sol elimi tuttu. İkisi birlikte beni yerime çivilediler.

"Bu senin kavgan değil," diye uyardı East. "O ikisinin çözmesi gereken sorunları var ve bunların hiçbirinin seninle ilgisi yok."

"Easton haklı. Kavgaya etmenin zamanı vardır ve bu da o zaman değil."

Başka bir gün olsa onların uyarılarını dinleyebilirdim ama Kyle hışımla yemekhaneden çıkarken Felicity'nin dudaklarında beliren tatminkâr sırıtiş tepemi attırmıştı. Easton ve Ella'nın elinden kurtulup ayağa fırladım.

"Hayır," dedim onlara. "Sürekli bu saçmalıklardan sıyrılıp duramaz."

İtiraz etmelerine fırsat vermeden hışımla Felicity'nin masasına yürüdüm. Üzerinde tamamen Fransızca bir etiket olan pahalı içeceğinden bir yudum almak üzereydi. Tabii ki ithal içecek içiyordu. Tabii ki.

Dişlerimi sıkarak şişeyi elinden kaptım. Öfkeyle çığlık attı ve bunu yapanın ben olduğumu anladığında bakışları alev aldı.

"Ne oluyor be! Ver şunu!" Öfkeyle elini uzattı.

Şişeyi ulaşamayağı bir yerde tuttum. "İnsanlara böyle davranma hakkını nereden buluyorsun?" diye kükredim.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Gerçekten mi? Az önce Kyle'a söylediklerini gerçekten de *unutmuş* muydu?

"Kyle diyorum?" diye üsteledim. "Ona ayakkabının altındaki bir çöp parçasıymış gibi davranmaya nasıl cüret edersin?"

Demek istediğimi anlayınca yüzü aydınlandı. Sonra tiz bir kahkaha kopardı. "Sen ciddi misin, Wright? O sefil şeye nasıl davrandığımı neden umursuyorsun ki? Senin zavallı kırık aklınla oynaması için onu ikna etmek ne kadar kolay oldu farkında değil misin?" Tekrar güldü. "Üniformam için kuru temizlemeye ödediğimden daha ucuza mal oldu." Beyaz gömleğini ve kusursuz ceketini işaret etti.

"Bu üniformadan mı bahsediyorsun?" Kocaman bir gülümsemeyle şişeyi kaldırdım ve hepsini Felicity'nin üzerine boca ettim.

Uzun bir sessizlik ânı yaşandı.

Sonra Easton'ın aşına olduğum kahkahasını duydum.

Ve sonra Felicity'nin dehşet içindeki çığlığı yemekhaneyi bıçak gibi kesti. Onu hemen bir başka çığlık takip etti, bu arkadaşısı Skylar'dan gelmişti çünkü işin sonunda o da zarar görmüştü. Gazlı kırmızı sıvının bir kısmı İspanya'dan gelen büyü, saf yün ceketine sıçramıştı. Ceketinin yakasını avuçluyordu ve gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Ceketim!" diye haykırdı.

"Seni lanet olasıca sürtük!" Kıyafetleri kırmızıya bulanmış, sı-

rılsıklam hâldeki Felicity ayağa fırladı, eli bana tokat atmak için havadaydı ama yüzüme inmedi çünkü her yer içeceklerle kaplıydı ve özel tasarım topuklu ayakkabıları bu birikintide kaydı.

Öne doğru devrilip yüzüstü parlak zemine kapaklandı.

Yemekhanede kahkahalar yankılandı, herkes onun kalkmaya çalışıp beceremeyişini izliyordu. Tekrar tekrar kayıyordu. Saçma bir komedi gösterisi gibi ayağa kalkıyor ve geri devriliyordu.

Toplanan kalabalığa öldürücü bir bakış atarak kahkahalarını susturmak için elimi kaldırdım. Amacım Felicity'yi utandırmak ya da onu herkese güldürmek değildi. Bu, onun hiç sevmediğim Kyle'a yaptığından farksız olmazdı! Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu.

"Sen bizden, herhangi birimizden, daha üstün *değilsin*," diye patladım. "Sırf ailen benimkileri yüz kere alıp satabilecek kadar zengin diye, sırf sen ve senin aptal arkadaşların yedi haneli güven fonuna sahipsiniz ve burada burslu okumuyorsunuz diye kimseden üstün *değilsin*. Bu sana insanları aşağılama, onları kullanma ya da 'akıllarıyla oynama' hakkı vermez." Boğazımdan öfke yükseliyordu. "Tanrıya yemin olsun, Felicity, bir daha herhangi birine karşı böyle acımasızca üstünlük tasladığını görürsem, üzerine içecek dökmekten daha beterini yaparım sana." Ona tehditkâr bir bakış attım. "O lanet kışını tekmelerim."

Tanıdık bir kıkırtı duyuldu. *Lanet olsun, Easton, şurada iki dakika sert kızı oynuyordum.*

Öfkemi hissetmiş olmalı ki öne çıkıp, "Ella'nın Jordan Carrington'ı saçından tutup okul boyunca sürüklediği zamanı hatırlıyor musun?" Felicity'ye kocaman gülümsedi. "Eh, Hart onun iki katını yapar."

"Aynen öyle," diye onayladım.

Felicity nihayet ayağa kalkmayı başarmıştı ancak hâlâ tehlikeli bir şekilde sendeliyordu. Önce bana, sonra sırayla Easton'a, Ella'ya, kendi arkadaşlarına ve en son ise gözlerini ona dikmiş, kontrolsüzce gülen diğerlerine kötü kötü baktı.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra akıllılık ya-

pıp geri kapattı ve yanımdan hışımla geçerek yemekhaneden çıktı.

Felicity gittikten sonra Ella'nın arkadaşı Val, "Vay anasını," dedi. "Bu çok *havalıydı*, Hartley!" Beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Eline çaktım, diğer öğrenciler bana beşlik çakmak ya da ne kadar muhteşem bir şey yaptığımı söylemek için yanıma geldiğinde yanaklarım kızarmaya başladı.

Ancak yaptığım şeyden hiç etkilenmemiş gibi görünen bir kişi vardı.

Sebastian Royal, "Aman ne harika, sürtüğün birinin üzerine bir şey döktü," dedi alayla. "Ne kahraman ama!"

"Seb," dedi Sawyer uyarıcı bir sesle.

"Hayır." İkizi sinirle elini havada salladı. "Felicity'ye haddini bildirmiş olması kimin umurunda? Bu sürtüğün yakınlarında bulunmak zorunda olduğuma bile inanamıyorum. Kendi evimde kahvaltıya indiğimde, sanki arabasıyla Rover'ıma yandan çarpmamış gibi masamızda oturması yeterince kötüydü... sanki beni, kardeşimi ve kız arkadaşımızı neredeyse öldürmüyormuş gibi..."

"Eski kız arkadaşımızı," diye araya girdi Sawyer.

Sebastian onu umursamadı. "...artık bizimle konuşmayan kız arkadaşımızı az kalsın öldürmüyormuş gibi. Şimdi bir de Astor Park'taki aile masamızda oturuyor ve bir kahraman muamelesi görüyor, öyle mi? Onun yüzünden komaya girmiş olmam sizin hiç mi umurunuzda değil?"

"Seb, dostum, yapma böyle," diye yalvardı Sawyer.

"Bakıyorum da kazadan sonra bir amcığa dönüşmüşsün," diye pis pis güldü ikizi. "Bakın size diyorum, ya bu sürtükten kurtulursunuz ya da ben yokum." Sandalyesini geriye itip hışımla yemekhaneden çıktı.

"Ciddi değildi." East bana dönüp bir elini sırtımda gezdirdi.

Avucunun dokunuşunu huzursuzluk takip etti. Onun beni teselli etmesi doğru gelmiyordu. Bunu hak etmiyordum.

"Benim... benim tuvalete gitmem gerek," dedim ayağa fırlayarak.

"Bekle, Hart..."

Ella'nın ona, "Bırak gitsin," dediğini duydum.

Bu kadar kısa bir süre içerisinde yemekhaneden hışımla çıkan üçüncü kişi olarak gülünç görüldüğüme emindim ama suçluluk beni ezerken orada öylece oturmak çok daha beterdidi. Sebastian'la işleri nasıl düzelteceğimi bilmiyordum ama en azından bir özürle başlayabilirdim. Bu sabah Sawyer'dan özür dilemişim ama ikizinden dileme fırsatım olmamıştı. Kelimeler yeterli değildi ama en azından bir başlangıçtı.

Koridorda koşarak ilerledim ve ona bakındım ama bulamadım. "Erkekler Tuvaleti" tabelasının yanında yavaşlayarak durdum. Kulağımı kapıya dayadığımda spor ayakkabıların zeminde çıkardığı gıcırtiları duydum.

Derin bir nefes alıp kapıyı tıklattım. "Sebastian? Ben Hartley Wright. Seninle bir dakika konuşabilir miyim? Özür dilemek istiyorum."

Biri kapıya doğru yürüyormuş gibi birkaç gıcırtila daha duyuldu.

"Teşekkürler," dedim ama sonra açılan kapıda Sebastian Royal yerine Kyle Hudson'ı görünce küçük bir çığlık attım.

"Bana da bir özür borçlusun," diye söylendi Kyle.

Geri sıçradım. "Neden sana özür borçlu olayım?"

"Var olduğun için, seni aptal sürtük."

Dostum, bana sürtük denilmesinden bıkmaya başlamıştım. Önce Sebastian ve şimdi de Kyle. Üstelik birkaç dakika önce Felicity'ye karşı onu *savunmuşken*.

Hakaretine karşılık vermek istedim ama anlamı neydi? Bana yine sürtük diyecekti, ki dediğim gibi, bunu duymaktan sıkılmıştım. Bu yüzden arkamı döndüm ve oradan uzaklaştım.

Ya da uzaklaşmaya çalıştım.

Sosis gibi kalın parmaklı tombul bir el omzuma indi ve beni

dolaplara doğru savurdu. Sert bir gümbürtüyle çarpınca bir an için nefesim kesildi.

“Artık boştasın, biliyorsun. Royallar birlik olacak ve Easton Royal seni bir kenara atacak.” Kyle tehditkâr bir şekilde bana yaklaştı.

Duvardan söküp koca kafasına çarpacak bir şeyler var mı diye etrafıma bakındım. “Sikini benim yanıma yaklaştır da onu kesip atayım.”

Beni tekrar itti. “Sanki Johnson’ımı vajinana sokarmışım gibi. Boşversene. Ama mezuniyet gününe kadar başına geleceklerin küçük bir nizlemesini göstereyim sana.”

Yumruğunun geldiğini görmedim bile. Bu hiç beklemediğim bir şeydi. Beni taciz edecek, dilini ağzıma sokmaya çalışacak ya da eteğimi kaldıracak sanmıştım ve dizimi ona geçirmeye hazırdım. Ama milyon yıl geçse onun bana vurabileceğini düşünmemiştim.

Kendini aşağılanmış ve yetersiz hissedenden yüz kiloluk bir çocuğun öfkesiyle ateşlenen yumruğu mideme inmişti. İki büklüm oldum, öğle yemeğinde yediklerim ağzımdan püskürdü. Darbe nefesimi kesmiş, dizlerimin üzerine kmeme neden olmuştu. Nefes almak için çabaladım.

Gözümün ucuyla bir çift makosenin bana yaklaştığını gördüm. Zihnim, *seni tekmeleyecek*, diye uyarı çığlığı atıyordu. Kendimi savunmak için top gibi kıvrıldım ve önünden çekilmeye çalıştım. Ama ben daha ekilemeden ayakkabısının sert burnu yan tarafıma indi. Acı ve gözyaşı sisi içerisinde, buradan nasıl kurtulacağımı çözmeye çalıştım. Güvenli bir yer var mıydı? Bir sınıf belki? Yakınlarda sınıf var mıydı? *Hadi ama, Hart! Ayağa kalk*, diye bağırdım içimden.

Ancak hareket etmek canımı acıtıyordu. Kahkahalar duydum, ardından ayak sesleri ve aniden kesilen konuşmalar kulağıma geldi.

“Burada ne sikim oluyor be?” Easton’ın bağırışı âdeta koridoru sarstı.

Üzerimdeki Kyle kekeleyerek, "S-s-selam Easton. Bu sürtüğün ayağı takıldı ve düştü. Muhtemelen sikimi yalamak istiyordu ama ona teşekkürler, almayayım dedim."

Seçemediğim, bulanık bir hareketlilik yaşandı ve ardından iki kişi yanımda yere düştü. Tenin tene çarpan o mide bulandırıcı sesini duydum. Boğuk bir sesle, "durun", "imdat" ya da "hayır" gibisinden bir şeyler söyledim. Beni zerre kadar dinleyen olmadı. Güçlkle doğruldum ve ayağa kalkabilmek için dolabın kulp-larına tutundum. Bir elimle karnımı tutuyordum, bırakırsam iç organlarım dökülür mü diye merak ettim.

Kavga sesleri ilgi çekmişti. Öğrenciler koridorun ucunda toplandı.

"Royal'a bir yüzlük yatırıyorum."

"Kimse seninle bahse girmiyor."

"Peki Hudson'ın beş dakika dayanacağına bir yüzlük desem?"

"Tamam, bunu düşünebilirim."

"Ne oluyor burada? Durun? Kenara çekilin." Ekoseli bir takım giymiş bodur, hantal bir adam kalabalığı yararak öne geçmeye çalıştı.

Easton, Kyle'ı yere yapıştırmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Oğlan yerde hareketsiz şekilde yatıyordu ve yüzü kan içindeydi. Easton'ın yumruğu da aynı şekilde. Onun Kyle'a geri döndürülemez bir zarar vermiş olabileceği düşüncesi beni gerçekten endişelendirdi. Diğer öğrencilere saldırdığı için hapse atılan çocuklar vardı.

Kyle'a tekrar vurmak için elini kaldırdığında acımı görmezden gelerek koşup Easton'ı kolundan yakaladım.

"Easton," diye inledim. "Lütfen."

Kolunu indirip bana baktı. Gördüğü şey onu şoka uğratmış olacak ki yüzünde korkunç bir ifade belirdi. Vahşi bir hayvan gibi dişlerini göstererek, "Onu öldüreceğim," dedi.

"Hayır! O umurumda değil ama senin yanımda olmana ihtiyacım var." Güneşimin benden alınma ihtimali dayanılmayacak

kadar korkunçtu. Bunun olmasındansa mideme yüzlerce yumruk yemeye razıydım.

“Bay Royal. Yeter. Bir yumruk daha indirirseniz sizi okuldan atacağım. Babanızın bu okula ne kadar bağış yaptığı umurumda bile değil.”

“Easton,” diye yalvardım. “Lütfen.”

Gergin kolu birazcık indi. Ağzımı dirseğine dayayıp tenine doğru yalvardım. “Hadi gidelim. Ona haddini bildirdin. Yemin ederim, haddini bildirdin.”

“Siktir. Tamam.” Kolunu bükerek başımı omzuna dayadı. Başını bana doğru eğerek yanağını saçlarıma yasladı. “Şimdilik duruyorum ama yemin ederim o şerefsiz sana bir daha dokunacak olursa mezuniyete kadar taşaklarını ağzından toplar.”

“Tamam, haklısın,” dedim ama Kyle’ın yeniden bir şey yapacağını sanmıyordum.

Easton ayağa kalkmadan önce alnıma küçük bir öpücük daha kondurdu. “Karnın nasıl?” Beni incelemek için eğildi ve gömleğimi kaldırdı.

Geri indirmek için mücadele ettim çünkü yaklaşık elli öğrenci heyecanlı bir şekilde bizden tarafa bakıyordu. “Daha iyi hissettiğim olmuştu.”

“Seni hastaneye götürmek istiyorum.”

“Hayır, gerçekten iyiyim.”

“Bay Royal, sizi hemen ofisimde görmek istiyorum.”

Easton adamdan tarafa bakmadı bile. “Ben iç kanaması var mı diye baktırmak için Hartley’yi hastaneye götürüyorum. Müdahale edilmediği için ölürse bu büyük bir tazminat davasına sebep olabilir.”

Müdürün düz çizgi hâlini almış dudakları daha da incelerek yok oldu. “Peki ama sabah ilk iş siz üçünüzü ofisimde görmek istiyorum.”

“Tabii.” Easton’ın onun ofisine gitmeye niyeti yoktu, bense oraya gitmek yerine okuldan atılmayı tercih ederdim.

Hastaneye gitmem konusunda ufak bir tartışma yaşadık, ben

gitmek istemiyordum. Easton beni kucaklayarak götürmeye kalkıştı, ki bunu da karşı koydum.

Yüzümü göğsüne gömerek, "Bu utanç verici," dedim ona.

"Hayır, bu yaptığım kahramanca bir şey. Utanç verici değil," diye belirtti.

"Birkaç yüz öğrencinin bakışları altında koridorda kucakta taşınan sen değilsin." Aralarında, bakışlarıyla tekrar karşılaşmak istemediğim tek bir öğrenci vardı. Easton beni kollarına alırken Sebastian Royal'ın yüzündeki hain, tatminkâr ifade kolay kolay unutabileceğim bir şey değildi.

"Hayır, herkes sınıflarında."

"Onları duyabiliyorum. Hiçbiri sınıfında değil." East'in beni kucaklayarak yerden kaldırdığı andan itibaren kesintisiz bir uğultu duyulur olmuştu. "Kötü bir yalancısın."

"Birazdan sınıflarında olacaklar. Ella, kapıyı açar mısın?" Ön kapı açılırken metalin metale sürtünme sesi duyuldu. "Teşekkürler. Evde görüşürüz."

"Hâlâ bu akşamki plana uyuyor muyuz?" diye sordu Ella gergince.

Ona yalnızca başparmağımı kaldıracak kadar enerjim vardı ama Easton, elimi Ella'nın görebilmesi için omzunun üzeri kaldırmak zorunda kaldı.

"Bana anahtarlarını ver, küçük kardeş. Sen eve Sawyer'la dönersin."

Anahtarları düşürmeden havada kapmayı becermişti bir şekilde.

"Hastaneye gitmeyi kabul etmeliydin, o zaman yürümene izin verirdim," diye mırıldandı Ella'nın üstü açık arabasına doğru ilerlerken.

"Hayır, vermezdin."

"Haklısın. Vermezdim. Ama söz, kendimin iki katı biri tarafından dövülürsem beni istediğin kadar taşıyabilirsin." Dizlerini büküp beni düşürmeden bir şekilde yolcu kapısını açmayı başar-

dı. Beni yerime yerleştirip kemerimi bağladı ve alnıma tatlı bir öpücük daha kondurdu.

“Müdürün öylece gitmene izin verdiği inanamıyorum.” Omzumun üzerinden okulun giriş kapısına baktım.

“Beringer’ın gözünde babam bir bankamatik. Biz Royallar belaya bulaştığımız her seferinde, iyi kalpli yaşlı müdürümüzün yeni bir Beemer’ı oluyor ve nihayetinde iş tatlıya bağlanıyor.”

Genel geçer bir bilgiyi aktarıyormuş gibi konuşuyordu ve ben bunu umursamıyordum, bu yüzden konuyu değiştirip dikkatimi daha önemli bir meseleye çevirdim. “Evimize gidiyoruz, değil mi?”

Kapıyı kapatmadan önce durakladı. “Seni malikâneye götürürüm diye düşünmüştüm.”

Kardeşinin beni bir yastıkla boğabileceğini düşündüğümü ona kibar bir dille nasıl anlatabilirdim? “Evde kendimi daha iyi hissedirim. Orası daha hoş.”

Kaşları şüpheyile çatılsa da pek sahte olmayan iniltim onu ikna etmişti. “Eve gidelim o zaman.”

Ne kadar denersem deneyeyim Sebastian’ın yüzünü aklımdan silemiyordum. Benden nefret ediyordu. Bunun nedeni kaza mıydı yoksa kazadan sonra olanlar mıydı bilmiyordum ama can yakan gerçek buydu işte. Sebastian’ın bakışları Kyle’ın karnuma inen yumruğundan daha çok acı vermişti. Yumruğun ve tekmenin acısı geçerdi. Felicity’nin ağzından çıkan kaba sözleri de aşabilirdim.

Ama Easton’ı kaybetmeyi aşabileceğimi sanmıyordum. Dünyamın yeniden kararmasına hazır değildim.

Başka ne seçeneğim vardı ki? Easton’ı ailesinden koparamazdım. Onlar bir bütündü. Bir yapboz, ancak tüm parçaları yerine oturduğunda tamamlanmış görünürdü.

“Bir konuda o kadar ağır düşünceler içerisinde ki bu, arabayı yavaşlatıyor. Ne düşünüyorsun?”

Ona yalan söyleyebilirdim. Böylesi daha kolay olurdu. Ya da korkakça bir kaçış olurdu. Böylelikle Easton benim için müca-

dele etmedi diyebilirdim. Böylelikle kurban olabiliirdim. Ki bu saçmalığın daniskasıydı. Kurban olmaktan nefret ederdim. Hafıza kaybım bana hayatta yeni bir şans verseyse eğer, geleceğimi yalan ve kendime acıma üzerine kurmayacaktım.

"Kardeşin benden pek hoşlanmıyor."

"Yani bakışını gördün?"

Başımı Easton'a çevirdim. "Sen de mi gördün?"

Dilini şaklattı. "Görmemek ne mümkün. Bak, Seb komadan çıkalı daha birkaç gün oldu. Okula bile gitmemeliydi aslında. Çocuk, yavru kedi kadar güçsüz. Sert bir rüzgâr esse onu alır götürür. Tüm bunların üzerine Lauren'ın ayrılığı da eklenince iyice kötü hisseder oldu. Yola gelmesi için ona biraz zaman ver."

Ona zaman verebilirdim. Bu süreçte Easton'a daha da çok âşık olabiliirdim, o kadar çok ki ayrıldığımızda bir parçam kopmuş gibi hissederdim. Ya da şimdi kendimi korumak için koşarak ondan uzaklaştırdım. Bu, kurban olmanın tam zıddıydı. Tehlikeyle karşı karşıya geldiğinizde koşarak kaçmak en akıllıca seçenektir. Bunu bir yerde okuduğumdan emindim.

"Olayları hatırlamıyorum ama duyguları hatırlıyorum. Ne zaman Kyle'la yan yana gelsek garip bir yabancılık hissediyordum. Felicity ise bende korku uyandırıyor. Tıpkı babam gibi. Seni düşündüğümdeyse garip bir sıcaklık hissediyordum. Geçmişimin kilitli olduğunu düşündüğüm kara kutuyu açmaya çalıştığımda içimde bir hissizlik vardı. Sanki etrafta kimselerin olmadığı bir çölün ortasında duruyordum, sanki orada hiçbir zaman kimsecikler olmamıştı. Nefesim tükenene kadar bağıryordum ama kimse cevap vermiyordu. Yankı bile duyulmuyordu. Sanki bütün sesler yutulmuş gibiydi. Geçmişini düşündüğümde hatırladığım şey bu yalnızlık işte. Senin de bunları yaşamayı istemiyorum."

"Peki ya sen? Sen kendin için ne istiyorsun?"

Tanrım, neden bana böyle zor sorular soruyordu? "Geldiğimiz noktada, senin için istediklerimle kendim için istediklerim çatışıyor."

"Yani cevabın ayrılmak?" Sesi sakın çıkıyordu, sanki hiç endişeli değil gibiydi. Elleri gevşekçe direksiyonu tutuyor, omuzları hiçbir gerginlik belirtisi göstermiyordu. Bense bir düğüm gibi gerilmiştim.

"Cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Belki de Sebastian yola gelene kadar beklemeliyiz."

"Beyni hasar gördü. Bu yüzden bombok olmuş durumda. Geçen akşam bununla ilgili bir şeyler okudum. Beyin travması geçirmiş insanların sebepsizce öfkeli bir piçe dönüşmesi yaygın bir durummuş. Hiçbir zaman yola gelmeyebilir. O zaman ne olacak?"

Ona cevap vermedim çünkü daha önce de söylediğim gibi, verecek bir cevabım yoktu. En azından yüksek sesli söylemek istediğim bir tane yoktu.

31

Easton

ELLA'NIN MİNİK ARABASINI kaldırımın yanına park ettiğimde, "Müdürün öylece çıkıp gitmemize izin verdiğine inanmıyorum," dedi Hart.

"Müdür Beringer omurgasızın tekidir. Babam ona sayısız kez rüşvet verdi. En son Ella, Jordan Carrington'ı okulda dövdüğünde vermişti. Jordan bunu hak etmişti tabii. O ve arkadaşları bir kızın saçını kesmiş ve onu çıplak bir şekilde ana binanın duvarına bantlamıştı."

Hartley'nin ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Astor Park eskiden tımarhane gibiydi."

"Eskiden mi?"

"Aynen. Artık insanları duvara bantlamak yerine göndere bayrak çekiyoruz. Bu da bir gelişme. Bekle. Gelip seni çıkaracağım." Arabadan fırlayıp ön taraftan dolanarak Hartley'yi arabadan çıkarmaya gittim. Yanına vardığımda hâlâ arabadan çıkmakla mücadele ediyordu, Kyle'ın yumruğu tüm enerjisini yok etmişti.

"Hadi ama, bebeğim. İzin ver sana yardım edeyim."

Öfkeyle iç geçirip geri koltuğuna oturdu. "Ne olursa olsun bu akşam Ella'yla o parka gidiyoruz."

"Bakınız," dedim kesin konuşmayarak. Şu anda bir yavru kedi kadar güçsüzdü. Tuvalet dışında herhangi bir yere gidebileceğini sanmıyordum. Ancak bunun için sokak ortasında tartışmanın anlamı yoktu.

Kollarımı altına kaydırıp onu havaya kaldırdım. Pek ağır değildi. Gerektiği kadar yemek yediğini düşünmüyordum.

"Yemekleri sen alır mısın?" dedim gelirken aldığımız bir torba dolusu çorba ve ızgara peyniri işaret ederek.

Torbaya uzandı ama bu hareketi yüzünün buruşmasına neden oldu.

"Yürüye bilirim," dedi zayıfça.

"Bunun tartışmasını okulda yapmıştık zaten." Onu sıkıca kucaklayıp merdivenleri tırmandım. Yukarıya ulaştığımda kapının kilidini açabilmek için onu yere indirmem gerekti. Defalarca iyi olduğunu söylemesine rağmen dengede durmak için bir eliyle belime tutundu. Bunu yüzüne vurmadım.

Kapıyı açtıktan sonra onu yeniden kucakladım ve içeriye taşıdım, kanepeye ulaşana kadar da inmesine izin vermedim.

Onu yere indirmeden önce durakladım. "Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Beni tuvalete taşımandansa Felicity'nin beni Astor Park'ın duvarına bantlamasını tercih ederim," diye açıkladı, şaka yapmadığını belli eden sert bakışlarla.

"Pekâlâ." Onu kanepeye bırakıp yemeğimizi hazırlamaya gittim. "Sehpayı monte etmeliydim." Ahşap ve cam karışımı bir sehpayı dönüşmeyi bekleyen, yassı olarak paketlenmiş kolilerden birini işaret ettim.

"Boş ver, yerde yemek güzel." Kanepenin minderinden yere kaydı.

Bir yerinin acıdığına dair bir işaret arayarak onu izledim ama hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermedi. İştahı da yerindeydi. Izgara peynirleri mideye indirip çorbasını içti ve sonra kanepeye yaslanarak diyet kolasıyla çorbadan artan kırırların tadını çıkardı.

Değer verdiğiniz kişinin karnını doyurmak insana garip bir

tatmin veriyordu. Onu mutlu bir şekilde yemek yerken izlemek beni yemeğin yapabileceğinden daha fazla doyuruyordu. Bakışlarım burnunun küçük kemerinde, düzgün kaşlarında, dolgun, yuvarlak yanaklarında gezindi. Daha önce hiç belirli bir tipim olmamıştı. Bütün kızları beğenirdim – zengin, şımarık olanlar; sivri dilli, seksi olanlar; tombul, mutlu olanlar. Yatağa girmek istedikleri sürece onlarla olurdum.

Ama şimdi, gözlerimi kapayıp da ideal kız tipimi düşündüğümde gözümün önüne Hart'ın yüzü geliyordu. O diğer insanlara mükemmel gelmeyebilirdi, bu önemli değildi çünkü benim için mükemmeldi.

“Yüzümde bir şey mi var?” diye sordu yanağına dokunarak.

“Hayır. Bakmak hoşuma gidiyor.”

Utanarak başını eğdi. “Kes şunu.”

“Hayır.”

“Ciddiyim, beni rahatsız ediyorsun.”

“Hayır. Utanıyorsun ama buna gerek yok çünkü güzelsin.” Uzanıp diğer kolayı aldım.

“Kolanın içine votka mı kattın?” diye sordu şüpheyle. “Çünkü sarhoş gibi konuşuyorsun.”

Kutudaki sıvıyı çalkaladım. İlginç bir şekilde son zamanlarda içme isteği hissetmiyordum. Başımızda çok fazla dert vardı. “Hayır ama içmiş olsaydım bile sarhoşların yalnızca gerçeği söylediğine dair bir söz vardır.”

Sevimli bir şekilde burnunu kırıştırdı. “Geçrekten de böyle bir söz var mı?”

“Artık var. Easton Royal öyle diyor.”

Kafama bir yastık fırlattı. Yastığı havada kenara atıp onun üzerine atladım. Çığlık atarak benden kaçmaya çalıştı ama ondan daha hızlıydım. Onu yakalayıp kollarıma aldım ve tatlı kokusunu içime çekmek için yüzümü boynuna gömdüm. Hartley sıcak, yumuşak ve *doğru* hissettiriyordu.

Ne için alkole ihtiyaç duyacaktım ki? Tam burada en iyi uyuşturucuya sahiptim. Ağzını yakaladım ve dilimi içine kaydırdım.

Tadıyla başım döndü. Parmakları, bana dokunup dokunamayacağından emin olmayarak omuzlarımda gezindi. Nihayet elini omzuma indirdiğinde, farkında olmadan kalbime doladığı ip daha da sıkılaştı.

Kahretsin, bu kızı seviyordum. Ve onu sevdiğim için geri çekildim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, üzerine çullanmama değil. Parmağımı alnında gezdirip yumuşak yanağına indirdim. "Gidip yatağı monte edeceğim," dedim boğuk bir sesle.

Başıyla onayladı ve minik bir baykuş gibi gözlerini kırptırdı. Güçlkle ayağa kalktım ve elimde doğru alet edevat olmadığı için bir kenara bıraktığım yatak ve karyolaya doğru yürüdüm. Bir İngiliz anahtarına ihtiyacım vardı ki küçük pembe setimde ondan yoktu. Demir karyolayı ayağımla bir kenara itip döşegi yere indirdim.

"Daha önce böyle bir şey yaptın mı?" diye sordu, bir yanına doğru kıvrılarak.

Ona bakmamaya çalıştım çünkü üzerine atlama dürtüsü çok kuvvetliydi. Poşetleri karıştırarak, tezgâhtarın seçmeme yardımcı olduğu nevresim takımını aradım. "Hayır, ama ne kadar zor olabilir ki?"

Beş dakika sonra kan ter içinde kalarak gömleğimi çıkarmıştım ama hâlâ kahrolası çarşafı sabit tutmayı başaramamıştım. En azından aklım artık sikimde değildi.

Hart'ın bana kahkahaları arasında lastikli çarşaf olduğunu söylediği kumaşı kaldırarak, "Bu nasıl kullanılıyor şimdi?" diye sordum.

"Sana yardım etme isteğimle bu gösterinin tadını çıkarmak arasında kaldım," diye dalga geçti ama ayağa kalkıp çarşafı elimden aldı.

Çarşafı geçirmek için eğildiğinde dolgun kalçaları kırmızı bir bayrak gibi önümde dalgalandı. Yüzümü çevirdim. Ne zaman canlı hissetmek istesem dövüşürdüm, bu yüzden karnınıza yumruk yemenin, kaburgalarınızın saatlerce –hatta bazen günlerce– sızlamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Acıdan

zevk alsam da hiçbir şey keyfimi Hartley'yle olduğum kadar yerine getiremiyordu. Geçmişteki ben aptalın tekiydi.

"Bitti," dedi. "Artık bakabilirsin."

Döndüğümde onu yatakta yatarken buldum. Kollarını döşegin üzerinde iki yana açtı. "Bu çok büyük bir yatakmış," dedi, kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Kanım ısındı. Ellerimi ondan uzak tutmak zordu, özellikle de dişlerini bana geçirmek istiyormuş gibi görüldüğünde.

"Geniş alan seviyorum." Kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. O yaralı diye hatırlattım kendime ve üzerine bir battaniye fırlattım. Astor Park eteği yukarıya sıyrılmıştı ve çıplak bacaklarının görüntüsü terlememe neden oluyordu. Kendimi döşegin üzerine bıraktığımda, acının sikimi kontrol altında tutabileceğini umarak yanağımın içini ısırdım.

Onu kollarımın arasına çekip, "Yine de bu akşam evde kalıyorsun," diye fısıldadım saçlarına doğru.

"Göreceğiz."

Bunun kazanabileceğim bir savaş olduğundan şüpheliydim, bu yüzden ona sımsıkı sarılıp parmaklarımı gerginleşmiş sırtına bastırdım ve diğer elimi nazik bir şekilde yan tarafında gezdiren bacaklarımı bacaklarına doladım. Çoraplı ayaklarını bacaklarıma dayadı ve başını omzuma gömdü. Boynundan poposuna kadar onu okşadım, nefes alıp verişini sakınlaşıp vücudu benimki-ne doğru gevşeyinceye kadar bunu tekrarladım.

Pantolonum sıkıyordu, vücudunun altındaki kolum da uyuşmaya başlamıştı ve rahatsız edici derecede sıcaklamıştım ama dünyanın bütün parasını, uçaklarını ve alkolünü önüme serseler bile yine de yerimden kalkmaya niyetim yoktu.

Saat dokuzda Ella kapıda belirdi, benim kamyonetimle gelmişti çünkü o üçümüzü alacak kadar büyüktü. Üstü açık Audi'si iki kişilikti, yani kaldırımın kenarında beklemek zorundaydı. Ara-

baya sahip çıkıp sokak serserilerinin onunla uğraşmadığından emin olması için Jose'ye bir yüzlük vermeyi aklıma yazdım.

"Moralin bozuk görünüyor," dedi Ella onu içeriye aldığımda.

"Hayır, ben..." Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kyle'ın Hart'ı yumrukladığını gördüğümünden beri iyi hissetmiyordum. Bütün gün onunla sarmaş dolaş yatmak güzel olsa da gerginliğimi hafifletmemiştii. Bu akşamı iptal etmek istiyordum ama bu, Hartley'nin babasını köşeye sıkıştırıp Steve'in davasını güvenceye almak için elimize geçen en iyi -ve son- şans olabilirdi.

İkisini de yüzüstü bırakamazdım. Özellikle de Hart'ı. Dün gece tüm kalbiyle bana güvendiğini göstermişti. Tamamen. Ama bu beraberinde büyük bir sorumluluk getiriyordu. Onu ne pahasına olursa olsun koruma güdüsü eskiden de güçlüydü fakat artık kalbimin her çarpışıyla kendini tekrarlayan bir mantraya dönüşmüştü.

"Endişeliyim," dedim sonunda.

"Sadece fotoğraf çekeceğiz."

"Doğru." Ama sözleri içimi rahatlatmamıştı.

Hart üst katta kapının girişinde durmuş, gergin bir şekilde parmaklarını çıtlatıyordu. Baştan ayağa siyah giymiş ve altın sarısı saçlarını bir berenin içine tıkmış olan Ella evi dikkatlice süzdü. Hart evin boyutu, durumu ve döşegin karyolanın üzerinde değil de halen yerde durmasıyla ilgili negatif eleştirilere kendini hazırlamıştı.

Hart, Ella'nın dairemizi küçük görmesini istemediği için gergindi. Onun, Ella'nın geçmişini bilmediğini fark ettim.

"Burası harikaymış," dedi Ella kendini kanepeye bırakarak. "Ama neden ailenle değil de burada yaşıyorsun?"

"Beni kapıya koydular," dedi Hart gergince.

"Kahretsin," diye ıslık çaldı Ella. "Ebeveynlerin böyle şeyler yaptıklarını bilmezdim. Easton'la çıktığın için mi? Yani demek istediğim, Easton biraz saldırgan falandır ama ebeveynler onu sever diye biliyordum."

"Sağ ol be, küçük kardeş." Hartley'yi rahatlatma çabasını tak-

dir ederek başını hafifçe okşadıktan sonra buzdolabına yöneldim. İki tane gazlı içecek kapıp bir tanesini Hart, diğerini de Ella için açtım.

Hart hâlâ kapının girişinde duruyordu, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“O senin geçmişini bilmiyor,” diye açıkladım Ella’ya. “Kendi geçmişini araştırmakla o kadar meşguldü ki seninkine sıra gelmedi.”

Ella cevap vermeden önce içeceğinden bir yudum aldı. “Bu hoşuma gitti biraz. Hiç bilmesene olur mu?”

Ona şöyle bir bakış attım.

İç geçirdi. “Peki. Buraya bir yıl önce taşındım. Tanrım, East, yalnızca bir yıl mı oldu?”

“Uzun ve korkunç bir yıldır, Ella,” diye dalga geçtim.

Cevaben ortaparmağını kaldırdı. “Bir yıl önce Callum beni bir gece kulübünde striptiz yaparken buldu ve buraya getirdi. Hepsi ilk başta benden nefret etmişti.” Elini bana doğrulttu. “Bana karşı çok kötü davrandılar. Bir keresinde gecenin bir yarısında beni arabadan atıp eve kadar yürüttüler.”

Hart’ın kocaman açılmış gözleri bana kaydığında, “Seni arkadan takip ediyorduk,” diye homurdandım.

“Onu öylece bırakıp eve kadar yürüttünüz mü? Hem de karanlıkta?”

Boğazımı temizledim. “Onu orada terk etmişiz gibi davrandık ama eve gidene kadar gözümüz üzerindeydi.”

“Easton Royal, bunu yaptığına inanmıyorum.”

“Bu abimin fikriydi!” diye karşı çıktım.

“Onu durdurmalıydın,” diye açıkladı, öfkesi çok tatlıydı. En azından endişe içinde bir köşede saklanmıyordu.

“Haklısın.” Uzanıp bileğinden yakaladım ve dizime oturması için yanıma çektim. Kasıklarına temas etmenin, Ella’ya bir porno gösterisi yapmakla aynı şey olduğundan korkuyormuş gibi dizimin ucuna tünedi. “İyi haber şu ki Ella herkesi affetti ve şimdi abimle düzenli olarak mercimeği fırına verme oyunu oynuyorlar.”

Hart kıkırdadı. "Gerçekten mi?"

Ella uzanıp koluna bir yumruk attı, sert bir yumruktu. "Geçmiş günahlarını affetmiş olabilirim, Easton ama şu anda işlediklerini değil." Hart'a döndü. "Evet, gerçekten. Reed ve ben bir ton saçmalığın üstesinden geldik ve şu anda beraberiz. Sorun şu ki sperm donörüm, öldürdüğünü düşündüğün ama sonunda ölmediği ortaya çıkan korku filmi karakteri ya da köstebek oyunundaki köstebekler gibi ortaya çıkıp duruyor. Sadece beni öldürmeye çalışmadı, aynı zamanda bir cinayeti Reed'in üzerine yıkmayı ve bu işten sıyrılmayı denedi. O adam tehlikeli. Bu işten kurtulmamalı." Ella çenesini kaldırarak kendini Hartley'nin olası itirazına hazırladı.

"Katlıyorum," dedi Hartley karşılık olarak. Dudaklarının köşesi hafifçe yukarıya kıvrıldı. "Ben de kendi babama kötü dedim."

Ella rahatladı. "Ne zaman gidiyoruz?"

Bir parça kâğıt çıkarıp Hart'a verdim. "Hart bunları yaptıktan sonra."

Yerinden fırladı. "Ne bu?"

"Ne o?" Ella egzersiz listesine bakmak için yaklaştı.

"Fiziksel hazırlık testi. Tüm bu aşamalardan geçersen gidebilirsin." Hart'la bir saat boyunca bu akşam bizimle gelip gelmeyeceği konusunda tartışmıştık.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye ciyakladı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hiç de bile. Ormanda gezintiye çıkıp babanı gözetlemek istiyorsan, giriş biletin bu."

"Sana artık canımın acımadığını söyledim."

"Ve ben de sana inanmadığımı söyledim."

Birbirimize kötü kötü baktık.

"On *burpee** mi?" dedi Ella listeyi Hartley'nin elinden alarak. "Burpee yapması bu akşam ne işine yarayacak?"

"Zıplayıp koşması, bir tel örgünün üzerinden atlaması ya da

* Çömelme, sınav ve dikey sıçrama hareketlerinin art arda huzlaca yapılmasını içeren fitness türü -çn

bir kütüğün üzerinden sıçraması gerekebilir. Bunların hepsi kaçıp kurtulma ve saklanma manevralarını simüle etmek için tasarlanmış egzersizler.”

“Beni yanında götürmesen de oraya gideceğim, yani elimi kolumu bağlayıp bir gardıroba tıksan bile bir saatten daha kısa bir süre içerisinde seninle birlikte çam iğnelerinin üzerinde yerde pusuya yatıyor olurum.”

Ellerimi havaya kaldırdım. Bunun kaybedeceğim bir tartışma olduğunu biliyordum ama şansımı denemek zorundaydım. Ella’nın kapıya bıraktığı çantaya doğru hışımla gittim. Nasıl olmuştu da Ella’dan iki kat daha inatçı birine âşık olmuşum? Çantadan birkaç şey çıkardım ve Hart’ın yanına dönüp onları eline tutuşturdum. “Ella bunları senin için aldı. Üzerini değiştir de gidip dedektifçilik yapalım.”

Üzerini değiştirmek için banyoya girdi.

“Biraz daha öyle bakarsan kapıyı yakarak delik açacaksın,” dedi Ella.

“Karnına yumruk yediğini sen görmedin.” Bu görüntü uzun bir süre boyunca aklımdan çıkmayacaktı.

“Biz kadınlar görüldüğümüzden daha dayanıklıyızdır.” Ella kolundaki var olmayan kasları göstermeye çalıştı.

Tartışmak istemediğim için homurdanmalarımı kendime sakladım. Hart kafasına bir şapka geçirdiği sırada banyodan çıktı.

Endişemi fark ederek bir an durdu ve sonra yanıma gelip sanki ben oyuncağını mazgala düşürmüş beş yaşındaki bir çocukmuşum gibi omzumu okşadı.

“Bana bir şey olmayacak,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak.

Gözlerim bileğine kaydı. “Sakin tehlikeli bir şey yapma. Oraya senin aldığın kısa mesajı ve elimizdeki ses kaydını destekleyecek fotoğraflar çekmeye gidiyoruz. Fazlası için değil.”

Bana ukala bir selam çaktı.

Ayağa fırlayıp Hart’ın yanına giden Ella’ya, “Sen de,” diye hatırlattım.

“Başüstüne, kaptan.”

“Siz ikiniz gerçekten de soytarısınız, değil mi?” İç geçirdim. Onları asla tanıştırmamalıyım. “Şey 1 ve Şey 2, hadi gidelim.”

“O zaman sen de Şapkadaki Kedi mi oluyorsun?” diye dalga geçti Hart.

Buna tepkim, o kapıya doğru giderken arkasından poposuna bir tane şaplak patlatmak oldu. Bunu eğlenceli bulmuştu, Ella da öyle. Aptalca şakalar ve Dr. Seuss kitaplarından alıntılar yapmaya başladılar, her nasılsa Hart kitapları hatırlayabiliyordu.

Fakat kilometreler ilerledikçe kahkahalar dindi ve kamyonetim fazla sessizleşti. Dönüp baktığımda kızların el ele tutuştuğunu gördüm. Yok ya, onları tanıştırdığıma pişman değildim. Keşke birbirlerini daha erken bulmuş olsalardı. Çok fazla ortak noktaları vardı ve bence bu geceden sonra birbirlerine hiç olmadıkları kadar ihtiyaç duyacaklardı.

“Hazır mısınız, Şeyler?”

Hart gergince başını sallarken Ella’nın çenesi kasıldı. Bu akşam yaşanacakları ikisinin de unutulmasını dilerdim. Sonuç ne olursa olsun, babalarının eylemleri yüzünden ikisi de incinecekti. Bu çok kötü bir durumdu.

“Yolun biraz aşağısına park edeceğim. Yürümek sizin için sorun olmaz, değil mi?”

“Olmaz,” diye cevapladı Ella ve araç durur durmaz hemen yerinden fırladı. Hart da arkasından çıktı.

Torpedo gözünden fotoğraf makinesini aldım.

Dışarıda Ella yerinde duramıyordu. “Hadi,” diye tısladı ve acele etmemizi işaret etti.

Ella yüz metre kadar ötemizdeki parkın girişini çevreleyen alçak tahta çiti göstererek, “Bu yönden gidelim,” dedi.

Hart için endişeleniyordum ama gözünü bile kırpmadan çitin üzerinden atlayınca rahatladım. Belki de canının artık yanmadığı konusunda yalan söylemiyordu.

Bizi ele verebilecek dallara basmamaya dikkat ederek gizlice ormana girdik. Neyse ki zemin genellikle çim ve yabani otlarla kaplıydı. Karanlıktı, göğe uzanan ağaçların dalları yarım ayı ka-

patıyordu. Otoparktaki birkaç lamba yürüyüş yolunu aydınlatıyordu ve etrafta hiç araba yoktu.

Onları kaçırmış mıydık? Yanlış günde mi gelmiştik?

“Hart...” diye söze başladım.

Kızarak elini salladı. “Şşş. Eğil. Biri geliyor.”

Araba farları parkın girişini aydınlattı. Ella’yla ikimiz kendimizi yere attık. Fotoğraf makinesi göğsüme battı. Umarım üzerimizdeki koyu renk kıyafetler bizi iyi gizlerdi. İlk gelen gümüş renkli araba tanıdıktı. Gizli bir buluşma için mükemmel bir araçtı. Elektrikli arabalar neredeyse hiç ses çıkarmazdı. Farları olmasaydı onu göremeyebilirdik bile. Steve, Tesla’sını otoparkın en sonuna, tam da ışıklandırmanın sona erdiği yere park etti.

“Oraya yaklaşmamız lazım,” diye fısıldadım.

Kızlar başlarıyla onayladı. Hepimiz ayağa kalkıp otoparkın sınırına varana kadar ormanın içinden ilerledik. Başka bir arabanın geldiğini gördüğümüzde tam zamanında dizlerimizin üzerine çökmüştük.

“Bu benim babam,” dedi Hart.

“Callum nerede? Ya da onun tuttuğu adamlar?” diye söylendi Ella.

“Hiçbir fikrim yok.” Etrafa bakındım. “Belki oradadırlar.” Otoparkın diğer ucundaki giriş kulübesini ve karanlık tuvaletleri işaret ettim. Kimseyi seçemiyordum. Dikkatimi tekrar arabalara çevirdim.

İki adam dışarıya çıkıp aralarında beş altı metre kala durdular. Hâlleri bana bayat Western filmlerini hatırlatmıştı. Belki birbirilerini vururlardı. Bu birçok sorunu çözerdi.

İçimden kendimi tokatladım, bu iki kız da babalarının ölümünü görmek zorunda kalmamalıydı. *Kendine gel, East.*

“Onlara yaklaşmamız gerek,” dedi Hart fısıltıyla.

Hareket etmeye yeltendiğinde onu geri çektim. “Gidemezsin. Seni görürler.”

“Ne söylediklerini duymak istiyorum.”

“Bekle. Bir şeyler oluyor. East, fotoğraf makinesini çıkar.”

Makineyi çıkarıp adamlara doğrulttum. Mikrofonumun olmaması kötüydü. Gece görüş lensinin yeşil renginden ayrıntılar pek seçilemiyordu. Fotoğrafların, ses kaydının ya da mesajların gerçekten işe yarayacağından şüphe duymaya başlamıştım. Hartley'nin babası açıkça görülüyordu ki yıllardır bu işi yapıyordu. Yani hiç değilse üç yıldır. Elimize bir delil geçirsek bile yine de serbest kalmayacak mıydı? Bu delili de kolaylıkla ortadan kaldıramaz mıydı?

Fotoğraf makinesini, Tesla'sına gidip bagajı açan Steve'e çevirdim. Kısa bir süre sonra Hart'ın babası da aynı kareye girdi. İkisi de bagaja eğildi.

"Çekiyor musun bunları?" Ella koluma asıldı.

"Evet."

Daha iyi bir açı yakalamak için dirseklerimin üzerinde öne doğru süründüm. Bagaja bakarlarken birkaç fotoğraflarını çektim. İşte bu boktan bir kanıt, diye düşündüm. Bir aracın içine bakan iki insanın fotoğrafları bir gram bile işimize yaramayacaktı. Daha detaylı bir şeye ihtiyacımız vardı. Adamların ve çantanın aynı karede olduğu bir fotoğrafa ihtiyacım vardı. Biraz daha yaklaştım.

Hart'ın babası, "Altın külçesi mi?" dedi hafifçe bağırarak. Yani en azından sesi bize gelecek kadar yüksek çıkmıştı. "Bunları bozduramam. Sana nakit istediğimi söylemiştim."

"Hesaplarım... donduruldu... konu kapanmıştır," diye cevapladı Steve. Sanki bir Tesla'nın bagajına altın külçesi depolamak çok normal bir şeymiş gibi külçeleri işaret etti.

Bay Wright küfredip hışımla uzaklaştı. Nefesimi tuttum. Anlaşma bozulmuş muydu? Hartley'nin babası aptal mıydı? O altın külçelerini bir simsara götürüp o çok istediği parayla takas edebilirdi. Daha önce hissettiğim korku tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

"Bende nakit var," dedi üçüncü bir adam.

Herkes irkilmişti.

Steve elini paltosunun cebine attı. Bay Wright şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. Arkamda, art arda iki şaşkınlık nidası

duydum. Hareket edemeyecek ya da ses çıkaramayacak kadar şoktaydım.

“Sen burada ne halt yiyorsun?” diye bağırdı Steve.

Babam bir adım öne çıkarak kollarını havaya kaldırdı, her birinde bir çanta vardı.

“Buraya sana bir anlaşma teklif etmeye geldim, Steve. Hapse girmek istemiyorsun ancak sen serbest kalırsan Ella tek bir gece rahat uyku uyuyamayacak. Bunun yaşanmasına izin veremem.” Bir duraklama oldu. “Sana çok şey borçluyum. Sen benim en yakın arkadaşım... ama çocuklarım her şeyden önemli.” Callum çantalardan birini yere bırakıp otoparkın karşısına geçti ve diğer çantayı da oraya bıraktı. Herkes duysun diye sesini yükselterek, “O çantada yeni bir kimlik ve rahat yaşamana yetecek kadar para var. Ella’dan uzak durduğun sürece, her ay istediğin gibi yaşayabilmen için sana para göndereceğim. Bunun karşılığında tek istediğim, Wright’la yaptığın her konuşmanın sende olduğunu bildiğim kayıtlarını bana vermen.”

Hart’ın babası boğazından öfkeli bir ses çıkardı. Kimse dikkatini ona vermedi.

Callum ayağının önündeki çantayı işaret etti. “Bunda sadece nakit para var. Bu senin için, Wright. Steve O’Halloran’ın davasını başarılı bir şekilde kapatman için sana ödenecek olan beş milyon dolarlık ödemenin peşinatı.”

Babamın gösterisi sırasında kızlar sürünerek otoparkın ucuna doğru yanıma gelmişti.

“Callum ne halt yiyor öyle?” diye tısladı Ella.

Babam adamları birbirine düşürüyordu ama onun hangisinin tarafında olduğunu bilmiyordum. Ben ikisinin de acı çekmesini istiyordum. Böyle bir çözüm yok muydu? Ben üçüncü çantayı istiyordum.

Bu iki korkunç adam seçeneklerini değerlendirirken zaman yavaşladı. Saniyeler geçtikçe kalp atışlarım hızlanıyordu. Yanımda duran Ella kımıldamıyordu. Nefes aldığından bile emin değildim. Hart sıkıca omzumu tutuyordu. Bayat kovboy filmlerin-

den bir sahne gibiydi. Boğazıma yarı isterik bir kahkaha takıldı. Bu çok saçmaydı. Arka planda bir banjo çalsa yeriydi.

Bay Wright boğazını temizledi. "Parayı alacağım."

"Bok alırsın." Steve elini paltosunun cebine daldırıp bir silah çıkardı.

Kızlardan biri aniden korku dolu bir ses çıkardı. Başlarını yere bastırdım ama çok geç kalmıştım. Adamlar bizden tarafa döndü.

"Lanet olsun, Callum. Ne yaptın sen?" Steve kükredi. Namlusunu doğrulttuğunda saklandığım yerden fırladım.

İliklerime işleyen korkuyla ileri atladım. Steve annemi almıştı ama babamı da alamayacaktı.

32

Hartley

SİLAHIN ATEŞLENDİĞİNİ duymadım, yalnızca parkın içindeki yankısı geldi kulağıma. Dikkatim, babasına doğru koşan Easton'ın üzerinde olduğundan kendi babamın yere düştüğünü görmedim. Şaşkınlık içinde çığlık atan kişinin East, Callum ya da Ella değil de babam olduğunu Ella yüksek sesle, "Bay Wright!" diye çığlık atıp beni transtan çıkarınca fark ettim.

"Baba..." Yattığı yere doğru sendeledim.

Silah sesi duyulduğundan beri yerinden kıpırdamamıştı. Eli başının üzerine doğru kalkmış, para çantasına uzanıyordu.

"Baba." Yanında kendimi dizlerimin üzerine bıraktım.

Aniden üzerime bir rahatlama akın etti. Hâlâ nefes alıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Ancak yüzü acıyla buruşmuştu ve ağzının etrafında kan vardı. Ben böyle olsun istememiştim. Bu akşamın böyle sonuçlanacağını asla hayal etmemiştim. Sadece elimize bir kanıt geçecek diye düşünmüştüm. Gazete haberleri, davalar ve yasal prosedürler olacağını düşünmüştüm. Burada silah, şiddet ve kanla karşılaşabileceğimi bilmiyordum. Kıyafetimin kolunu parmaklarıma kadar çekip ağzındaki kanı sildim.

"İyileşeceksin," diye fısıldadım. Kabanının cebini karıştırarak telefonunu aradım. Zorlukla aldığı her nefesle damarların-

dan kan fışkırıp parmaklarıma akıyordu. "Ambulans çağıracağım. Seni kurtaracaklar."

Eli şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde bileğimi kavradı. Tırnaklarını yara izime bastırıyordu. "Benim ölümüme sebep oldun," dedi öfkeyle.

Kalbim sıkıştı. "Böyle demek istemiyorsun." Elimini bükerek tutuşundan kurtardım ve yarasına bastırdım.

Acıyla soludu. "Çenenin kapalı tutsaydın... ben burada olmazdım. Bileğinden daha fazlasını... kırmalıydım... Hastanede seni daha sert itmeliydim."

"İ-itmek mi?" Hastanede mi? Düşüp kafamı çarptığım akşamdan mı bahsediyordu? Aniden midem kalktı.

Acımasız kahkahası bir öksürükle bölündü. "Tökezledin... biraz el atınca."

Gözyaşları gözlerimi yaktı. Aman Tanrım. Hafızamı kaybetmemin nedeni babam mıydı? Bunu bana o mu yapmıştı?

"Siz çocukların doğmasını hiç istememiştiniz... hiçbirinizin... hiçbirinizin..." diye tekrarlardı nefes nefese. "Sadece yüksünüz, üçünüz de. Değersiz, para emici birer yük."

Acı verecek şekilde karnının üzerine döndü ve çantaya ulaşana kadar kaldırım boyunca süründü.

"Hareket etme," dedim ve aklımı toplayarak peşinden koştum. Artık beni kendinden uzaklaştıramayacak kadar güçsüzdü. Onu sırtüstü yatırıp omzumun üzerinden, "Yardım edin! Babam vuruldu. Yardım edin," diye bağırdım.

"Yardım... istemiyorum." Küçük bir fıskiye gibi kan fışkıran noktaya bastırduğım parmaklarımı uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırak beni de öleyim... seni değersiz... çocuk."

"Uzaklaş, Hart." Güçlü eller omzumu yakaladı. "Babam ambulans çağırıyor. Yakında burada olurlar."

"Yaralandı, Easton. Babam yaralandı." Ama o yaralanmaktan da öte bir durumdaydı. Gözleri boş boş gökyüzüne bakıyordu. Göğsü inip kalkmayı kesmişti.

Easton, babamın ölü yüzüne bakmayı kesmem için yüzümü omzuna bastırdı. "Biliyorum. Üzgünüm."

Babanın korkunç itirafları kafamın içinde dönüp dururken Easton'a sıkıca tutundum. Keşke hafıza kaybım bugün başlasaydı. Bir çocuk, babasından keşke ölseydin, zamanı geriye alabilseydim canını daha kötü yakardım gibi şeyler duymamalıydı. Sıcak gözyaşları yanaklarımı yaktı. İstedliğini elde etmişti. Sözleri, itirafı, reddedişi beni parçalara ayırıyordu.

East saçlarıma doğru, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı.

Ancak namluya sürülen kurşunun soğuk yankısı farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Easton, evladım, ailenin yanına gel."

Başımızı kaldırıp baktığımızda Steve'in silahının iğrenç namlusunun bize doğrultulduğunu gördük.

"Ne yapıyorsun sen?" diye kükredi Easton hızla önüme geçerek.

"Bu işi kendi aramızda çözeceğiz. Ben, sen, baban ve Ella. Seni asla incitmezdim, Ella. Bunu biliyorsun, değil mi? Sen benim kızımsın. Benim yalnızca Dinah'yı korkutmam gerekiyordu ama sen yoluma çıktın."

"Sen bana silah doğrulttun, tıpkı şu anda Easton'a da doğrulttuğun gibi!" diye bağırdı Ella.

"Hayır. Silahımı şu an Bayan Wright'a doğrultuyorum. Easton'a zarar vermem, tıpkı sana vermeyeceğim gibi. Callum bunu biliyorsun, değil mi dostum?"

"Steve!" diye bağırdı Callum. "Kes şunu."

Steve alçak sesle anlaşılmaz bir cevap verdi. Ya da belki de kafam panik ve korkuyla dolduğu için duyamamıştım.

"Ona dokunmadan önce beni vurman gerek." Easton omuzlarını dikleştirip kollarını iki yana açtı.

"Hayır. Yeter," diye patladım. Bu akşam yeterince kan ve korku görmüştüm. Akıtacak gözyaşım kalmamıştı. Bir dakika daha

bu drama katlanamazdım. “Kesin şunu. Bay Royal, bu duruma bir son verin,” diye yalvardım Easton’ın babasına.

Callum harekete geçip Steve’e doğru koştu ama o refleks olarak kenara kaçtı. Silahı bilerek mi ateşledi yoksa tehlike karşısında ani bir reaksiyon muydu bilmiyorum ama kurşun sıkılmıştı.

“Baba!” diye haykırdı Easton.

“Callum!” diye bağırdı Ella.

Korkuyla çığlık attım.

Çünkü kurşun hedefi bulduğunda bedeni sarsılan kişi Callum değildi. Şok edici bir acıyla geriye doğru sendeleyeyen Callum değildi. Eliyle yan tarafını tutup yere yığılan Callum değildi.

Callum değildi.

Easton’dı.

Ella’yla ikimiz üzerine atıldık ama onu yakalayan kişi Callum oldu.

“Tanrım, ne yaptın sen?” diye kükredi Steve’e.

Ella’nın babası adım atmaya çalıştı ama dizlerinin bağı çözüldü. “Hayır.” Sesi boğuk çıkıyordu. “Hayır,” diye tekrarladı.

Callum ortaya, “Yardım çağırın,” diye emretti.

Ella hemen, “Bay Wright için ambulans çağırmıştım zaten,” dedi.

“Yeniden ara!” diye bağırdı.

Dehşete düşen Ella yerinden kımıldayamıyordu. Yumruklarımı sıktağım da babamın telefonunun elimde olduğunu fark ettim. Gözlerimi Steve’in üzerinden çekmeden acil yardımı aradım. Silah hâlâ elindeydi.

“Acil durumunuz nedir?”

“Karından silahlı yaralanma,” diye geveledim. “Kurşun yarası. Windwood Parkı.”

“Hanımefendi o yöne doğru gelen bir ambulans şu an yolda.”

“Bir ambulans şu anda yolda,” diye tekrarladım ve telefonu yere düşürdüm. East’in yanına gitmek istesem de Steve’den korkuyordum. Yüzünde kapana kısılmış gibi bir ifade vardı. Çoktan iki kişiyi vurmuştu. Bununla duracağını da sanmıyordum.

"Lanet olsun sana, Steve. Neden?" Callum'un gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Elleri tıpkı benimkiler gibi koyu bir kırmızıya bulanmaya başlamıştı. "Sana çantayı vermiştim zaten. Onu alıp gidebilirdin."

"Hapse girebilirdim. Hapse giremem!" Gözlerinde delirmiş bir bakış vardı, sesi titriyordu. "Ben sadece Wrightlardan kurtulmak istemiştim. Seninle bu işi aramızda çözeceğimizi biliyordum. Bunların yaşanmasını istemedim. Bana inanmalısın. Easton'ı hayatta incitemem. O benim oğlum."

Nefes alabiliyor olsam nefesim kesilirdi.

"Hayır," dedi Callum, sesi yüksek ve güçlüydü. "Bir önemi olan her anlamda Easton benim oğlum. Hep benim oğlum oldu."

"Değil," diye üsteledi Steve. "Maria ve ben, ilişkimizi bir küs bir barışık uzun bir süredir sürdürüyorduk. O yalnızdı ve ben de onu teselli ediyordum."

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? En başından beri biliyordum. Kahretsin, tabii ki biliyordum." Callum başını iki yana salladı. "Easton senin resmen karbon kopyan. Sadece görünüşüyle de değil, her şeyiyle."

Ella, "O senin oğlun değil," deyiverdi. Callum'a ters bir bakış attı. "Easton onun gibi... bir... bir canavar değil."

Callum'un ses tonu yumuşadı. "Haklısın, canım," dedi Ella'ya. "Easton tamamen onun gibi değil. Benim oğlumun bir kalbi var. Kendinden başka insanlara da fazlasıyla değer veriyor." Bakışları Steve'e kaymadan önce bana şöyle bir göz attı. "Ama bağımlılıkları, gözü karalığı, bazen kontrol edemediği düşüncesizliği, ruh hâlindeki hızlı değişimler. Bunların hepsi aynı sen, Steve."

Steve inkâr etmek yerine başıyla onayladı.

"Bu yüzden hiçbir zaman Maria'yı sorguya çekmedim," dedi Callum. "Easton'ı kendi çocuğum gibi sevdim çünkü o benim. Benim oğlum. Aynı DNA'yı paylaşmanız sikimde bile değil. O benim oğlum ve onu benden alamayacaksın."

Uzaktan siren sesleri duyuldu ve yaklaştıkça ses yükseldi. Rahatlayarak gözlerimi yola çevirdim.

"Geliyorlar," dedim sessizce.

Steve başını kaldırdı. Yolun sonuna geldiğini biliyordu.

Gerildim. Üzerine atlayabilir miydim? Bir tekmeyle silahı elinden uzaklaştırabilir miydim? Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bir kişiyi daha mücadele etmeden kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden topuklarımın üzerinde doğruldum ve kendimi hazırladım.

"Beni kullan, Steve," diye yalvardı Callum. "Parayı al ve beni de rehine olarak götür. Seni buradan çıkarabiliriz. Yalnızca çocuklarımı rahat bırak."

"Biz bu duruma nasıl geldik, Callum? Nasıl oldu da mükemmel hayatlarımız bu pespaye parka ve bir çanta dolusu paraya kadar düştü? Krallar gibi yaşamamız gerekirdi. Biz Royallarız." Sonra korkunç bir kahkaha attı. "Hayır. Siz Royallarsınız. Ben yalnızca otlakçiyim. Berbat bir arkadaşım. Ondan da kötü bir babayım. En yakın dostumun karısıyla yattım. Kendi çocuğumu büyütmesine izin verdim. Diğer çocuğumu terk ettim. Ama seni korumak için insan öldürdüm, Callum. O kadını seni korumak için öldürdüm."

"Biliyorum," diye cevapladı Callum ve titrek bir nefes aldı. "Amacının zarar vermek olmadığını biliyorum. Bu yüzden sana daha fazla zarar vermemen için yalvarıyorum."

Steve başını iki yana salladı. "Hapishanede bir gün bile yaşayamam. Bir gün bile. Gözlerini kapa, Callum. Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Silahını başına kaldırdı ve daha ben ona uzanamadan tetiği çekti.

Ella çığlık attı.

Callum yıkıldı.

Ben de kaldırıma, Easton'ın yanına çöktüm.

"Bunları atlatacağız," diye fısıldadım ona. "Söz veriyorum. Söz veriyorum."

Bir sedyeye bağlanıp ambulansa taşındığında bile bunu tekrarlayıp durdum. Elimi, parmaklarım uyuşacak kadar sıkı tutan

Ella'ya da bunu tekrarladım. Hastane yolu boyunca, uzun ameliyat bekleyişi sırasında, saatler saatler sonra uyanıp bana çarpık, çarpıcı gülümsemesiyle sırtına kadar tekrarladım.

“Bunları atlatacağız,” dedi elini elimin üzerine koyarak. “Söz veriyorum.”

33

Hartley

"SANKİ BURADA yaşıyormuşum gibi hissediyorum," dedi Easton ters bir şekilde.

Ameliyattan bu yana yalnızca üç gün geçmişti ama onun sızlanmalarını gören dört yıldır burada olduğunu düşünürdü. Homurdanmalarına o kadar alışmıştı ki başını ders kitabından kaldırmadım bile. "Binanın üzerinde soyadının yazması iyi bir şey o zaman."

Güldü ve sonra inledi. "Komik şeyler söylemeyi kes. Gülünce canım acıyor."

Sahte bir şaşkınlıkla, "Bir böbreğin alındıktan sonra karnının ağrıyacağını kim düşünebilirdi?" dedim.

İç geçirdi. "Hâlâ kızgın musun?"

Sesimi alçalttım ve daha önce bana söylediği sözleri tekrarladım. "'Sakin tehlikeli bir şey yapma. Oraya sadece fotoğraf çekmek için gidiyoruz.'"

"Tamam, belki biraz pervasız davranmış olabilirim."

Kitabımın üzerinden baktım. "Biraz mı? Bu, dünkü sağanağa çisenti demek gibi bir şey."

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve sonra başını yastıklara vurdu. "Artık Seb'in neden hemen hastaneden çıkmak istediğini

anlıyorum. Bu yatakta geçirdiğim her dakika beni daha çok hasta ediyor. Ayağa kalkıp hareket etmem gerekmiyor mu? Fizik tedavi falan yapmam?”

“Bilmiyorum, Doktor Royal. Uzman siz olduğunuza göre, neden siz söylemiyorsunuz?”

“Hep böyle alaycı mıydın yoksa bana işkence etmek için bu yanını yeni mi geliştirdin?”

“Sana işkence etmek için yeni geliştirdim,” diye cevapladım.

Yatağının yanına vurdu. “Daha yakın olsan işkencen daha etkili olurdu bence.”

Matematik kitabımı kenara bıraktım. “Öyle mi?” dedim kapıya göz atarak. Hemşire en son beni onunla aynı yatakta yatarken yakaladığında neredeyse hastaneden atılıyordum. Beni kurtaran tek şey onun kendini beğenmiş bir şekilde *Easton Royal* olduğunu hatırlatmasıydı. Zengin olmanın ayrıcalıkları vardı.

Easton benim için yer açtı, hareket ederken hafifçe yüzünü buruşturdu. “VIP odalarının daha büyük yatakları olur diye düşünmüştüm,” diye sızlandı.

Çarşafın üzerine uzanıp elimi başımın altına yerleştirdim. “Bu yatakların iki kişilik olduğunu sanmıyorum.”

“Evet, şey, yataklar büyük olsa ve bu çocuk kız arkadaşıyla uyuyabilse daha hızlı iyileşirdi.”

“Sabah okula gitmeden önce bunu öneri kutusuna yazarım.”

Parmağını alnımda gezdirdi. “Sevinirim.”

Birbirimize baktık. Uyandığından beri beraber çok fazla vakit geçirmeye başlamıştık, yalnızca birbirimize bakıyor, fiziksel özelliklerimizi aklımıza kazıyorduk. İkimiz de hayatta olduğumuz için minnettardık. Alnımda gezdirdiği parmaklarını yakalayıp ağzıma indirdim. Ellerimizi birbirine kenetleyip kalbinin üzerine bastırdım, damarlarında kanın düzenli bir şekilde aktığını kanıtlayan nabzını hissedebiliyordum.

Hayatımın ikiye bölünmüş olması çok garipti ama sınır çizgisi hafızamı kaybettiğim andan başlamıyordu. Parka gittiğimiz günden öncesi ve sonrası diye ayrılmıştı. Parktan önce hayatımla

ilgili elimde hiçbir cevap yoktu. Şimdiyse cevaplarla doluydum ama edindiğim bilgiler daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Parka gitmeden önce, kardeşi Sebastian beraber olmamıza kesinlikle karşı olduğu için East'ten ciddi ciddi ayrılmayı düşünüyordum. Parktan sonra ise beni East'ten yalnızca Tanrı'nın ayırabileceğini anlamıştım. Hatta öyle bir durumda bile, Easton'ın yanına gidebilmek için cennet ya da cehennemle mücadele ederdim.

Easton parmaklarımın boğumlarına birer öpücük kondurdu. "Her şey için özür dilerim." *Her şey*, babasının babamı öldürmesiydi.

"Ben de." Annem hastaneye geldiğinde öfkeden kuduruyordu. Royalları dava edeceğini, her birini hapse göndereceğini söyledi. Sanırım beni de kastetmişti. Ona babamın rüşvet aldığına dair elimde olan kanıtlardan bahsettiğimde çenesini derhal kapadı.

Babamın işlediği suçlar sonunda açığa çıkacaktı. Polisler, Steve'in cebinde babamın yalnızca Steve'le değil, Bayan Roquet de dahil birçok kişiyle yaptığı yasadışı anlaşmaların tam dökümünü içeren bir USB sürücü bulmuştu. Steve babamın ona ihanet etme ihtimaline karşı sigorta olarak yapmıştı bunu. Hırsızların gerçekten de hiç onuru yoktu.

"Astor Park ne durumda?"

"Seni kahraman ilan ettiler. Sanırım senin şerefine bir kutlama yapacaklar. Ella herkese senin beni, babanı, onu ve hatta bütün Bayview'u kurtarmak için kendini nasıl da kurşunun önüne attığını anlatıyor." Yanağını okşadım. Daha ciddi bir tavırla, "Kimse Steve'in son söylediklerini bilmiyor," diye ekledim.

"Umurumda değil," diye cevapladı. "Sanırım ölümle yüze gelmek insana hayatta neyin daha önemli olduğunu gösteriyor. Doğduğum günden beri beni büyüten Callum'du. Onun biyolojik oğlu olmadığımı bildiğini bir kez olsun belli etmedi. Sanırım bu durumda kanbağının pek önemi kalmıyor, değil mi? Steve yalnızca kendini önemsiyordu ve kahrolası bir korkak gibi hapse girmemek için kendini vurdu. Ne şerefsiz ama." Yarım ya-

malak güldü çünkü bu aslında itiraf ettiğinden daha çok canını yakıyordu. "Cidden, ben ailemin kim olduğunu biliyorum. Gid, Reed ve ikizler benim kardeşlerim. Ella benim kız kardeşim. Cal-lum babam. Maria annem. Ve sen de benim kalbimsin."

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı dizginlemeye çalıştım. Hastanede hafızamı kaybetmiş bir hâlde uyandığımdan beri iki gözüm iki çeşme ağladığım için geriye akıtacak yaş kalmayacağını düşünürdünüz...

"Koridorda Dr. Joshi'yi gördüm. Bana hafızamın nasıl olduğunu sordu, ona hâlâ bok gibi olduğunu söyledim."

"Öyle mi?"

"Muhtemelen anılarımın geri gelmeyeceğini söyledi."

"Peki bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Şaşırtıcı derecede iyi. Yani belki bir yıl sonra üniversite kafeteryasının ortasında bir mental kriz yaşayacağım ama şimdilik durumla barıştım. Dylan güvende. Sen hayattasın. Tek istediğim bunlardı."

Uzun uzun öylece birbirimize gülümsedik çünkü çok kısa bir zaman önce bu basit zevkin bizden sonsuza dek alınabileceği gerçeğiyle yüz yüze gelmiştik.

Kapının tıklanmasıyla yerimden sıçradım. Easton kaşlarını çatmıştı.

"Kim o?" diye homurdandı.

"Benim."

Başımı kaldırıp baktığımda ikizlerden birinin kapıda durduğunu gördüm.

"Seb," dedi Easton ihtiyatlı bir şekilde.

"Gidip bize biraz dondurma alayım," dedim apar topar. East kardeşiyle tartışmak istemiyordu ama bunu benim için yapacağını da biliyordum. Bu da yapmasını istediğim son şeydi.

"Aslında, bir dakika bekle. Buraya seninle konuşmaya geldim," dedi Sebastian.

"Ne hakkında?" East doğrulup oturdu ve kardeşine dik dik baktı.

“Özür dileyeceğim. Bu da mı kabahat?” Seb öfkeyle çenesini dikleştirdi.

Aceleyle kalkıp, oturduğum sandalyenin yanına bir sandalye çektim. “Lütfen otur,” dedim ama sonra bu küstah davranışıma gergince güldüm. “Bu aptalcaydı farkındayım, sanki kendi kardeşinin odasında giremezmişsin gibi.” Easton’a, düzenli olarak yediği korkunç hastane yemekleri arasında verdiğim cips, şekerleme ve fıstık ezmeli turtaların olduğu dolaba koştum. “Bir şey ister misin?”

“Hayır.” Seb başını iki yana salladı. “Sen yalnızca... buraya gelip oturamaz mısın?”

“Seni seviyorum, Seb ama hastane yatağında olmam Hart’a kötü davrandığın için kışını tekmeleyemeyeceğim anlamına gelmez.”

“Easton!” diye bağırdım hoşnutsuzlukla. “Bırak da kardeşin konuşsun.”

“Evet, bırak da konuşayım, şerefsiz.” Seb sandalyeyi çekip oflayarak oturdu. “Otur.” Diğer sandalyeyi işaret etti. “Lütfen,” diye ekledi.

İstediğini yaptım.

İkimiz aynı anda, “Özür dilerim,” dedik.

Easton yattığı yerden güldü ve yastığına yaslandı. “Hart’ın o içeceği Felicity’nin üzerine döktüğü ve sonra Felicity’nin bir aptal gibi içecek birikintisinde kayıp durmasını izlediğimiz o günden beri en eğlendiğim şey bu olabilir.”

Ben, “Easton!” diye bağırdığım anda Seb de, “Kapa çenenini,” diye çıkıştı.

Easton ağzının fermuarını çeker gibi yaptı.

“Özür dilerim, Sebastian. Başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Olanları değiştirebilseydim, değiştirirdim.”

Yavaşça başını salladı, geniş alnında derin bir çizgi belirmişti. “Evet, ben de üzgünüm.” Elini ağzına götürdü. “Bak, daha önce söylediğim şeyleri söylememeliydim. Bazen zihnim yoğun bir sisle kaplanıyor ve basınç gitgide artıyor. Kendimi dizginlemeye

çalışıyorum ama bunu yaptığım da durum daha da kötüleşiyor. Biliyorum, söylediklerimin yarısını bile söylememeliydim ama yine de ağzımdan kaçırıyorlar. Engel olamıyorum ve kimse – *hiç kimse*– bunu anlamıyor.”

Bana çaresiz, yalvaran gözlerle baktı, bu hissi o kadar iyi biliyordum ki sanki aklının içindeymişim gibi geldi. Geri dönülemez bir şekilde değişmişti. Daha önce olduğu kişiye geri dönmesi mümkün olmayacaktı. Bunu yapamazdı ve sanırım onu gerçek anlamda anlayan tek kişi bendim. Zihnimiz çok kırılgan, kalplerimiz ondan daha da kırılgandı.

Hiç kimse derken ikizini kastetmişti. İkisi fikir ayrılığı yaşıyordu. Sawyer yaşanan trajediye asla kardeşinin yanından ayrılmak istemeyerek tepki verirken, Sebastian bu çılgın dünyadaki yerini bulmaya çalışıyordu.

Kollarımı bu zavallı, kayıp çocuğa dolamak ve onu kucaklamak istiyordum ama bundan nefret edeceğini biliyordum. Tek yapabileceğim, ona bu şekilde hissetmenin yanlış olmadığını, değiştiği için kötü bir insan olmadığını söylemekti.

“Biliyorum,” dedim. “Sen kazadan önceki Sebastian değilsin ve hiçbir zaman da olmayacaksın. Ama bu sorun değil. Her şey yoluna girecek.”

Dudaklarını sıkıp üst üste başını salladı. Eliyle gözlerini sildikten sonra ayağa kalktı. “Güzel sohbetti, Wright. Görüşürüz.”

Döndüğümde Easton’ın endişeyle altdudağını kemirdiğini gördüm.

“Üstesinden gelecektir,” dedim erkek arkadaşına güven vererek. “Fakat bunu kendi başına yapmasına izin vermeliyiz.”

Yatağa yanına çıkarken, “Aptal çocuk,” diye söyleniyordu Easton sevgiyle. “Biz onun suratsız bir pislik olmasını umursamıyoruz, yalnızca hayatta olduğu için mutluyuz.”

“O da bunun farkında. Onun için zor olan, değişimiyle barışmak.” Ameliyat yerine çarpmamaya çalışarak yanına sokuldum.

Çenesini başımın üzerine yasladı. “Ya sen? Sen de yaşanan-

larla baş etmekte zorlanıyor musun? Annen telefonda sana bağınyordu."

"Duydun demek?"

"Duymamak ne mümkün," diye itiraf etti.

İç geçirdim ve burnumu göğsüne bastırıp sıcak, erkeksi kokusunu içime çektim. "Korkuyor. Tüm hayatı altüst olmak üzere. Şehir kulübüne üye olup Bayview'un önde gelen kadınlarıyla çay partileri vermeyi hayal ediyordu. Şimdiyse benzin istasyonunda taşlanmazsa kendini şanslı sayacak."

Easton, "Felicity'nin annesiyle sidik gibi çaylar içeceğime benzin istasyonunda taşlanmayı tercih ederim," dedi.

"Akli başında olan herkes benzin istasyonunu Felicity'nin annesine tercih eder zaten. Benzincilerde sosisli oluyor en azından," diye hatırlattım ona.

"Güzel noktaya değindin. En iyi içecekler de orada oluyor," diye kıkırdadı ve sonra inledi. "Lanet olsun, beni güldürme." Çenemi yukarıya kaldırdı. "Ben sana bakacağım. Babam da öyle. Seni ortada bırakmaz. Sen artık bir Royal'sın."

Bu yeminini bir öpücükle tasdikledi.

Bir Royal olmam soyadımın Easton'inkiyle aynı olacağı, onlarla aynı çatı altında yaşayacağım ya da üniformamda Astor Park Hazırlık rozeti taşıyacağım anlamına gelmiyordu. Bu sadece bana kucak açan bir aile ve beni seven bir çocuk olduğu anlamına geliyordu. Bunu kabul ediyorsam o zaman ben bir Royal'dım.

Steve O'Halloran bunu asla anlayamamıştı. Callum'un onca yıl ona kalbinde yer verdiğini ve tüm günahlarına rağmen ona karşı sevgi dolu, bağışlayıcı ve kabullenici davrandığını fark etmemişti. Doyumsuzluğunu gidermeye çalışmış ama bunu başaramamıştı – ne parada ne arabalarda ne de tehlikeli işlerde bulmuştu aradığını. Maria Royal'la yatmıştı ama onu sevdiğinden değil. O, Callum'un sahip olduğu şeyi seviyordu. Ölesiye sadık, iriyarı ve güçlü çocuklardan oluşan bu aileyi. Tüm benliğiyle seven, bu dünyada doğru, iyi ve değerli olduğuna inandıkları her şey için savaşıyan bu çocukları.

Hafızamı kaybettiğim için kendime üzülebilirdim. Babamın beni hiç sevmediğinin, annemin her şeyden çok maddiyata düşkün olduğunun ve kız kardeşlerimin onlarla aynı tarafta olduğumu fark etmelerinin biraz zaman alabileceğinin yasını tutarak yıllarımı harcayabilirdim. Bunu yaparsam eğer kalbim o kadar nefretle dolacaktı ki içinde neşeye yer kalmayacak, Steve'e, Felicity'ye ya da Kyle'a dönüşecektim.

Ama bunun yerine bir Royal olabilir ve kalbimi ona açarak Easton'ın üzerime yağdırmak istediği kıymetli sevgiyi kabulenebilirdim. Bu yüzden kollarımı güneşin etrafına doladım ve onun sıcaklığıyla beni içten dışa ısıtmasına izin verdim.

Ben Easton Royal tarafından sevildiğim için bir Royal'dım.

Dünyada bundan daha saf ve muazzam bir şey yoktu.

34

Hartley

KIZ KARDEŞİM DYLAN merdivenlerin alt basamağından, "Seni bekliyorlar, Hart!" diye seslendi.

"Hemen geliyorum," diye bağırdım.

"Bunu ben hallederim," dedi Easton. "Sen git."

Bunu derken bu sabah gelen yatağa çarşaf geçirmeyi kastediyordu. Dylan ve ben artık Royallarla yaşıyorduk ki bu, dünyadaki en inanılmaz şeydi. Annem Parker'la beraber Virginia'ya taşındığında gidecek yerimiz kalmamıştı. Yaşanan skandal onların dayanamayacağı kadar büyüktü. Hakkını yemeyeyim, annem denemişti ama babamın sahtekârlıkları ve kararttığı deliller ortaya çıktıkça daha fazla katlanamamıştı. Yeni yılın ilk gününden sonra eşyalarını toplayıp gitmişti ve kısa süre sonra Parker da onu takip etmişti.

Neyse ki Callum hem beni hem de Dylan'ı evinde yaşama-ya davet etti. Easton'ın dediği gibi, biz Royallardık – en azından Callum ve diğerleri bize öyleymişiz gibi davranıyordu. İlk başta malikânede onlarla yaşadık ama Dylan da ben de yalnızlığı seven insanlardık ve bence Callum da kendi yerimizde daha rahat olacağımızı fark etti. Bu yüzden, daha önce depo olarak kullanılan, malikâneden ayrı inşa edilmiş garajın üst katındaki geniş

yeri temizletti ve bir usta tutarak orayı bizim için bir daireye dönüştürdü.

East, sorumlu bir yetişkin olduğunu kanıtlamak ve bize nihayet biraz mahremiyet sağlamak gibi iki amaca hizmet eden bu proje üzerinde canla başla çalışıyordu. Çünkü küçük kız kardeşim yanımdayken, Easton'ın odasında yatmak için daireden ayrılmayı reddetmiştim.

Çoğu gece kanepede uyumuştum. İtiraf etmem gerekirse bu bana güven vermişti. İkimiz de üniversiteye gitmeden önceki seneyi boş geçirmeye karar vermiştik. Ben Dylan'la vakit geçirmek istiyordum, Easton ise tekrar uçuş izni almıştı. Bana üniversiteye gidip gitmemeyi umursamadığını söyledi. Ona mühendislikle ilgili bir kitap vererek fikrini değiştireceğini umdum.

Eklentilerle beraber Dylan'la ikimizin ayrı yatak odaları, banyoları ve sevimli bir mutfakla küçük bir yemek alanımız olmuştu. Arka tarafta, köşeden eğildiğinizde okyanusu görebildiğiniz küçük bir balkon bile vardı.

“Sen de gitmelisin. Şahit olan sensin,” diye hatırlattım ona.

“Ben sağdıcım,” diye ısrar etti. “Size bunu daha kaç kez hatırlatmam gerek bilmiyorum ama ben sağdıcım.”

“Ne diyorsan o, Bay Şahit,” diyerek damarına bastım ve benim için aklındaki ceza her neyse bundan kaçtım. Merdivenlerden hızla inerek parke taşlı avluyu geçtim ve yan kapıdan süzülüp Royal malikânesine girdim.

Büyük bir evde büyümüştüm ama Royalların evi çok başka bir seviyedeydi. Tıpkı hayatlarının çok başka bir seviyede olması gibi. Fazla göz kamaştırıcıydı ama Royalları tanıyanlar, bu zenginliğin bir bedeli olduğunu biliyordu.

Ama bugün geçmişi unutacaktık. Bugün kutlama ve geleceğe bakma günüydü.

Bütün anılarım geri gelmemişti. Hayatımda kocaman bir delik vardı. Ama yeni bir hayata başlamam gerekiyorsa sanırım burası doğru yerd. Easton, dönme dolabın tepesindeyken öpücüğü benim başlattığımı ve bu geleneğe uyarak yine onu ilk öpenin

ben olduğumu söylüyordu. Sanırım bir yıl öncekiyle aynı kişi olduğumu, hafızamı kaybetmemin beni değiştirmediyiğini söylemeye çalışıyordu.

Geçmişte hatalar yapmıştım. Dylan'ı asla bırakmamalıydım; o zamanlar ben on dört, o on yaşında olduğu için başka seçeneğim olmasa bile bunu yapmamalıydım. Bana babamın onu hiç dövmediğine dair yemin etti ama duygusal şiddet uyguladığını inkâr etmedi. Dylan'ın hastalığıyla alay etmiş, onu ciddiye almadı. Annemse ondan utanmıştı. Tüm bu anksiyete, sağlık durumunun kötüleşmesine neden olmuştu. İlaç almıyordu çünkü onlara ihtiyacı yokmuş gibi davranmak istiyordu. Böylece ebeveynlerimizin eleştirileri yerini bulamayacaktı.

Artık çok daha iyiydi. Royal kardeşler onu kanatlarının altına almış ve onu şımartmışlardı. Ama Easton hepsinden daha iyiydi çünkü onunla aynı hisleri paylaştığını söylemişti. Dylan'ın hislerinin geçerliliği olduğunu göstererek bipolarlığın da tıpkı diğer ruhsal hastalıklar gibi olduğunu kabullenmesinde yardımcı olmuştu. Dylan ona bayılıyordu. İkimiz arasında seçim yapmak zorunda kalsa sanırım beni okyanusa atardı.

Easton da kendi şeytanlarıyla mücadele ediyordu. Stresli geçen günlerde bir şeyler içmek istediğini biliyordum. Elleri titriyor, bakışları etrafta geziniyordu. O zaman bir şeyler yapması gerekiyordu; ya havuzda yüzüyor ya sahilde koşuyordu, Dylan etrafta olmadığı zamanlardaysa onu başka şekillerde yoruyordum.

Havalar ısınmak üzereydi ama okyanustan hoş bir öğleden sonra esintisi geliyordu. Düğün için mükemmel bir gündü.

On dört kişilik hazırlanan yemek odasının yanından geçip güneşe rakip olabilecek kadar parlak bir kristal avizenin asılı olduğu mermer zeminli holde yürüdüm. Girişteki oturma odası bir güzellik salonuna dönüştürülmüştü. Callum bir personel ordusu kiralamıştı – yemekçiler, garsonlar, kuaförler, makyözler, müzisyenler. Sanki Bayview'un yarısı bu geceyi organize etmek için buradaydı.

Dylan, "Ah, güzel, gelmişsin. Ben de tam seni almaya geliyor-

dum,” diye öne atıldı. Benimkine benzeyen uzun saçları minik örgüler hâline getirilmiş ve taç gibi başının etrafını dolanmıştı. Kristal ve mine çiçekli bir taç o örgülerin üzerine yerleştirilmişti. Boynunda da aynı şekilde mine çiçekli bir kolye vardı.

Bu takıların, sıradan bir kişinin arabasından daha fazla ettiğinden şüpheleniyordum. Callum Royal sanki bodrumunda darphane varmış gibi para harcıyordu. Cömertliğine son vermesini sağlamayı denemenin ise bir anlamı yoktu. Easton, bunu daha az suçlu hissettirdiği için yaptığını ve adama birazcık acı mam varsa bütün hediyelerini gülümseyerek kabul etmem gerektiğini söylüyordu.

Dylan’ı hediyelere boğduklarında bunu kabul etmek daha kolay oluyordu çünkü o dünyaları hak ediyordu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedim ona.

“Biliyorum.” Etrafında döndüğünde eteği havalandı. “Şimdi senin sıran.”

Beni giydirmeleri, süslemeleri, saçımı makyajımı yapmaları ve kırmızı tabanlı topukluları ayağıma geçirmeleri için kendimi ekibin ellerine bıraktım. Bir yanımda Ella’nın en yakın arkadaşı Val de aynı muameleyi görüyordu. Diğer yanımda ise Gideon’ın kız arkadaşı Savannah, Dylan’la UNO oynuyordu.

Düğün organizatörü başını kapıdan uzatıp, “Herkes hazırsa yerlerinize geçebilir misiniz lütfen?” diye sordu.

Dördümüz dışarıya, uçsuz bucaksız okyanusa bakan geniş çimenliğe çıktık. Dylan’la ikimiz ilk sıradaki yerimizi aldık – ilk sıra aile fertlerine ayrılmıştı. Kız kardeşim elini avucumun içine kaydırды. Şaşkınlıkla parmaklarımızın aynı uzunlukta olduğunu gördüm. Dylan büyüyordu. Hep gözümün önünde olduğu için bunu daha önce fark etmemiştim.

Easton en büyük abisiyle birlikte çiçekli kemerin arkasından geçtiğinde dikkatim dağıldı. Neredeyse dilimi yutuyordum. Easton Royal’ın smokin giymesi yasadışı olmalıydı. Kalabalığın içinde, iki Royal kardeşe yalnızca bakarak hamile kalan kaç kadın olduğunu merak ettim.

“Midemi bulandırıyor sun,” diye fısıldadı Dylan.

Parmağımın ucuyla ağzımın köşesine dokundum. “Salyam mı akıyor?”

“Henüz değil.” Küçümser bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. “Ama her an gözlerin yuvalarından fırlayıp kucağına düşebilir. Kendini biraz olsun kontrol edemez misin? İkiniz de utanç vericisiniz.”

İkimiz de mi? Başımı kaldırıp baktığımda Easton’ın bana, en sevdiği yemekmişim de o da iki haftadır ağzına bir şey koymamış gibi baktığını gördüm. Yanaklarım kızardı.

Dylan beni dürttü. Ben de onu dürttüm.

“Hayır, kendimi kontrol edemiyorum.” Yüzüme istemsiz bir gülümseme yayıldı. Arka planda çalmaya başlayan Bruno Mars’ın şarkısı “Marry You” beni Dylan’ın alaylarından kurtardı.

Kalabalık, Ella Royal’ın hayat bulmuş bir masal prensesi gibi koridorda yürüyüşünü izlemek için ayağa kalktı. Sıkıca bağlanmış saten korsaj, dar kollar ve binlerce kat kumaştan yapılmı de-vasa bir etek giyinip kuşanmıştı. Sarı saçları ensesinde zarif bir şekilde topuz yapılmıştı. Başının etrafında pırlanta bir taç vardı ve duvağı o kadar uzundu ki ucu birkaç metre ötedeki eve kadar ulaşabilirdi.

Reed Royal, koyu renk smokini ve kar beyazı gömleğiyle Easton’ın karşısında duruyordu. Ancak herkesin dikkatini çeken şey, Royal mavisi gözlerindeki saf aşkı.

Aşırı duygusal biri olduğumu sanmıyordum ama düğün sırasında ağladım. Bu geçen kış yaşadığım travmanın birikimi de olabilirdi; babam öldürülmüş, Easton vurulmuş ve böbrek naklinden sonra uzun ve acı dolu bir iyileşme süreci geçirmişti.

Ama tamamen mutluluktan da olabilirdi. Hayatta olmanın mutluluğu. Dylan’ın yanımda olmasının. Easton’ın eskisi gibi sağlıklı olmasının. Ella’yla abisinin, henüz yirmilerine bile basmadan evleniyor olmasındandı belki de. Reed, Noel’de evlenme teklifi etmiş ve Ella da herkesi şaşırtarak evet demişti. Ancak şartları vardı. Üniversiteye gidecekti. Sonra bir işe girecekti. Yalnızca kendi

kazandıkları parayla yaşayacaklardı. Reed her şartı kabul etmişti. Ella ona gelinlik giymesini söylese bunu bile kabul ederdi sanırım.

Ella evliliğe hazırdı çünkü hayatında çok şey kaybetmişti – annesini, babasını. Bugünlerde ben de Dylan’a, onun keyfini kaçırarak kadar çok düşkün olmuştum.

Tek ağlayan ben değildim. Dylan, Val ve Savannah da ağlıyordu. Gideon’ın gözlerini sildiğini gördüğüme yemin edebilirim. Callum gözyaşlarını saklama zahmetine bile girmemişti. Maskaraların suya dayanıklı olduğuna dair tüm iddialar yalandı. Düğündeki her kadın lanet olası birer rakun gibi görünüyordu.

Tören sona erdiğinde, bizi güzelleştirmek için tutulan ordu yeniden belirmiş, fotoğraf çekilebilelim ve parti ve yemek süresince bir kez daha harika görünebilelim diye bize çekidüzen vermişlerdi. Easton, Ella’nın ailelerine nasıl katıldığı hakkında komik ve utanç verici bir hikâyeyle anlatarak evliliklerine kadeh kaldırdı.

“Reed, Ella’dan hoşlanmadığına dair yeminler ediyor, sonra her akşam Ella’nın odasının önünde oturup onun işten dönmesini bekliyordu,” diye anlattı Easton, Reed ve Ella’nın farklı sebeplerden ötürü kıpkırmızı kesilmesine neden olarak. “Reed sanki onun şahsi koruma köpeği.”

Reed omuz silkip havlama sesi çıkardı. Ella daha da kızardı. O kızardıkça kalabalığın bağırımları yükseldi. Easton onlarla dalga geçmeye son verdiğinde Gideon ayağa kalktı ve sonra ikizlerin atmosferi ısıtma sırası geldi.

Kadehler kaldırılıp çift birbirine şampanya öpücüğü verdikten sonra DJ müziğin sesini yükselterek devasa çim alanı ağır dans ritimleriyle doldurdu. Dylan dans pistine çıkıp çıkmama konusunda endişeli bir hâlde yerinde zıplıyordu. Kalabalığı tarayıp kendine bir partner aradı. Gözleri birkaç adım ötedeki masada oturmakta olan ikizlerin üzerinde durdu.

Dylan onlara, “Düğün çok güzel, değil mi?” diye sordu.

Seb başıyla onayladı. Ya da Sawyer’dı. İkisini artık ayırt edemiyordum. İkisi de alaycı, çekici ve tehlikeliydi. Son beş ayda bir insan için mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla

kalp kırmışlardı. Sanki son sınıfa geçmeden önce Bayview'da kimin daha çok kızı yatağa atıp bırakacağı konusunda yarışa girmişlerdi. Ancak Dylan'a karşı nazik davranıyorlardı, yirmi yaşına yeni basacak abileriyle üvey kız kardeşlerinin evlenmesiyle ilgili iğneleyici bir şey söylememeleri de bunun kanıtıydı, yani onlarda kusur bulamazdım.

Dylan onlara tatlı bir şekilde gülümsedi. "Müzik de şahane." Tekrar başlarını salladılar.

"Ve herkes mutlu."

Bir başka baş sallama daha.

Dylan'ın gülümsemesi büyüdü. "Dört yıl sonra sıra bize gelecek."

Ortaya atılan bu rasgele açıklama karşısında gözlerimi kırptırdım. Dört yıl mı? Ne saçmaliyordu bu kız?

İkizlerden biri kaşını kaldırarak, "Dört yıl mı?" dedi.

Diğeri hafif panik hâlinde, "Sıra bize mi gelecek?"

"Evet, o zaman on sekiz olacağım."

"Ee?" dedi bir kaşı havada olan. İkizlerden zeki olan diğeri, kaçmaya hazır bir hâlde sandalyesinin ucunda oturuyordu.

"Eesi, o zaman evleneceğiz," diye açıkladı Dylan.

Neredeyse dilimi yutuyordum. Oğlanlar birbirleriyle bakıştılar, sanki kendi aralarında kardeşimin ne kadar uygunsuz biri olduğu hakkında koca bir konuşma geçmişti. İkisi birden ayağa kalktı.

"Tıpkı Ella gibi biz de düğünü burada yapacağız ama daha çok çiçek olacak. Gül severim."

Dylan'ın ağzını elimle kapattım. "Şaka yapıyor," diyerek ikizleri temin ettim.

Islak dilini parmaklarımın arasından geçirdi.

"İyy, iğrençsin, Dylan."

"Şaka yapmıyorum," diye açıkladı. "On sekiz olduğumda onlarla evleneceğim."

"Hangisiyle?"

"Ne hangisi?" dedi. "Onları ayıramazsın ki."

Sonra üçümüzü şok olmuş ifadelerle arkasından bakar hâlde bırakarak fırlayıp gitti. En azından... *ben şok olmuşum*. İkizlerin ifadesini okuyabildiğimden ise emin değildim. Hayır, okumak istemiyordum. Kasıtlı olarak arkamı döndüm. Az önce hiçbir şey görmedin, dedim kendi kendime. Orada hiçbir şey olmadı.

Easton yanımda belirip elime bir şampanya kadehi tutuşturdu. "Gerçek bir içki mi istersin yoksa üzüm suyu olur mu?"

"Bu iyi." Köpüklü içecekten bir yudum alıp baloncukların ağzımın içini gıdıklamasına izin verdim. Dylan için dört yıl sonra endişelenmekte karar kıldım. Az önce olanları Easton'la paylaşmama gerek yoktu. Dylan'ı garaj evine kilitler ve dışarıya çıkmasına izin vermezdi. Dylan bir dönemden geçiyordu. Büyüyüp bunu aşacaktı. Öyle umuyordum.

"Bir düğünde kadeh kaldıracağımı ya da kutlamada meyve suyu içeceğimi hiç düşünmezdim." Burnunu kırıştırdı.

"İkisini de mükemmel şekilde yaptın. İyi bir şahit oldun."

"Sağdıç."

Sırıtarak bir yudum daha aldım ve sonra dikkatimi sessizce kumsala çarpan karanlık sulara çevirdim.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Easton çenesini başımın üzerine dayayarak.

"Hatıra oluşturunca."

"Ahh." Kollarını omuzlarımin etrafına doladı. "Kıyafetlerimizi çıkarırsak daha iyi bir hatıra olurdu bence."

Titredim ama soğuktan değil. "Kız kardeşim o iş için bir oda tutmamız gerektiğini söyledi."

Boynuma sıcak bir öpücük kondurdu. "Dylan tanıdığım en zeki kız."

Easton genişçe gülümseyerek elimi tuttu ve beni dans pistinden geçirip çiçekli kemerin altından parke taşlı avluya götürerek yeni bir hatıra yaratmak üzere evimizin merdivenlerinden yukarı çıkardı.

ROYAL KURALLARINA UY YA DA SONUÇLARINA KATLAN

Easton Royal'la tanıştığınan beri Hartley Wright'ın hayatı tepetaklak olmuştu. Her köşe başında düşmanlar, her kapının ardında aklına bile gelmeyecek tehlikeler onu bekliyordu. Yaşanan trajediyle beraber hafızasını kaybettiğinde ise artık kimseye güvenemeyeceğinin farkındaydı, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen mavi gözlü oğlana bile.

Sevdiği kıza her yaklaştığında ona zarar verdiğini bilen Easton'ın omuzlarına bir anda sorumluluklar binmişti. Hem yaptığı hataları düzeltmek hem de herkese artık yetişkin olabileceğini göstermek zorundaydı. Ailesinin üzerine çöken karanlığı dağıtmak için adımlarını sağlam atmalıydı.

Hatırlamak da unutmak kadar acı vericiyken Hartley ve Easton tek bir gerçeğin farkındaydı – isteseler bile Royallardan kaçamazlardı.

"Daha ateşli, daha gergin
ve daha duygu dolu."

—*Talia Reads Books*

New York Times
ve *USA Today*
Çoksatarı

Çeviren: Aydan Yalçın

www.yabanci yayinlari.com

YABANCI

9 786258 387618

@ /yabanci yayinlari